

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİMLİKŞİZ

Ş.Ş. ATICI

2012

ÖNŞÖZ

Dostluk önemlidir... Her zaman kolay kolay bulamayız. Dostuna yürekten bir hediye sunmak istersen elinden ne geliyorsa onu yaparsın.

Benim de elimde sadece kalemim vardı. Onun için yazdım.

Bu roman değerli dostum Tuba Özkat'a ithaf edilmiştir.

— S.S. ATICI

“Bu hikayede iyi adamlar ve pembe hayatlar yok. Kötüler, çok kötüler ve acımasızlar var. Yalanlar ve berbat yalanlar da var. Tüm bunların içinde saplantılı bir adamın tek kurtuluşu olan aşkı da... Bu aşk, okuyanları hayrete düşürmekle kalmıyor, kendisine tutkuyla bağlıyor... Eksik kalan tüm parçalarınızı tamamlıyor. Zihninizin bir köşesinde kendine en güzel yeri seçiyor. Benim için öyle oldu.” – **R. Arlem**

“ S.S. Atıcı her zaman yarattığı dünyasına beni de dahil ediyor! Çünkü okurken farkında olmadan hepimiz o dünyanın bir bireyi oluyoruz! Kimliksiz'i okurken Deryal'e üzülecek, ona aşık olacak, ona kızacaksınız... Obsesif ve hayattan darbeler almış bir adam... Sizce sevdiği kadın için neleri göze alır? Ben her şeyi diyorum! Bakalım siz ne diyeceksiniz?” – **T. Elly Kat**

Korkudan tüm bedeni zangır zangır titriyordu, alnında boncuk boncuk ter birikmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Boğazı susuzluktan kurumuştı. Ama ağzını açıp bir şey söylemekten ölesiye korkuyordu.

Gözlerini irice açmış, kendisini neredeyse on beş dakikadır kıpırdamadan durup izleyen adama bakıyordu. Yukarıdan gelen gümbürtü bile dikkatini çekmiyordu. Şu anda düşündüğü tek şey karşısında duran adamın onun akıbeti hakkında neler düşündüğüydü.

Loş ışıktaki adamın sadece gözlerini görebiliyordu. Adam sanki kendisini gölgelerle saklamakta usta bir karabasan misali, her an üzerine çökecek gibi görünüyordu. Onu göremese de iyi tanıyordu. O, 'Kimliksiz'di. Lakabı ona çocukluğunda takılmış ve peşini hiç bırakmamıştı.

Ne demeye girmişti ki bu işin içine. Bilmiyor muydu sonunun böyle olacağını. Ama iki ucu boklu değnekti işte, yapsa Kimliksiz onu temizleyecek, yapmasa Mert işini bitirecekti.

Kimliksiz bir anda dev gibi yükseldi masanın kıyısında oturduğu yerden. Gri gözlerini Ali'nin gözlerinden hiç ayırmamıştı. Ali, bir anda titredi. Allah'a içinden dualar yakarıyordu. Kimliksiz, bikkın bir nefes çekti. Acelesi var gibi görünmüyordu.

Ali, onu hiç yakından görmemişti. Yüzüne bakınca çok güzel olmadığını ama her kadının ilgisini çekecek yüz hatları olduğunu fark etti. Daha çok ürkütücü bir yapıya sahipti. Düz burnu, kalın dudakları, kemikli bir yüz yapısı, geniş alnının üzerine tel tel düşen koyu renk saçları vardı. Köşeli çenesini kirli sakalı kaplıyordu. Siyah ceketini telaşsız bir tutumla çıkardı, üzerindeki tozu silkeleyip arkasında duran masanın üzerine bıraktı. İlk düğmesi açık yakasından bir düğme daha açtı, kar beyazı gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırdı, o hareket ettikçe gömleğin sardığı kasları tel gibi geriyordu gömleğini.

Uzun bacaklarını saran pantolonun paçaları, parıldayan rugan ayakkabılarının üzerine dökülüyordu. Bir doksana yakın boyuyla Ali'nin üzerine doğru yürümeye başladı.

Ali, yerde diz çökmüş, yanında sopa gibi duran, iki iri yarı adamla bekliyordu. Siyah saçlarını arkasından tutup geriye doğru çeken bir adam daha vardı. Ali, hiçbirini önemsemiyordu. Onun tek korktuğu Kimliksizdi. Kimliksiz, kara bir gölge gibi tam önünde durdu ve Ali gürültüyle yutkundu.

Kimliksiz, bir dizinin üzerine doğru çökerken, Ali, gözleriyle onu izliyordu. Öne doğru eğilince, boynunda asılı gümüş zincir açık yakasından kıvrılıp öne doğru sallandı. Kimliksiz, bir elini yukarıda kalan dizinin üzerine koydu, diğer eliyle saçlarını tutan adama bırakması için işaret etti. Saçlarındaki acı baskı bir anda yok olunca Ali'nin kafası öne düşüp tekrar kalktı.

“Adın ne?” Ali, Kimliksizin sesindeki ürkütücü tondan korkup bir kez daha yutkundu. Derinden gelen, kadife bir sesi vardı. Öyle sakin görünüyordu ki, bu sakinliği Ali'nin beyninde kâbus gibi hayaller oluşturdurdu.

“A..Ali” diye kekeledi çenesi titreyerek.

“Ali” diye tekrarladı Kimliksiz dalgınca.”Yaş kaç Ali?” Ali'nin gözleri kapanıp tekrar açıldı.

“Yirmi “

“Yirmi” dedi yine Kimliksiz aynı dalgınlıkla. Dizindeki elini sakalına götürüp ovuşturdu.”Gençmişsin Ali.”dedi gülerek. Ali başını hızla sallamaya başladı. Kimliksiz uzanıp, Ali'nin saçlarını kavradı. “Yavaş Ali. Beynin sulanacak..” Ali, bir anda donakaldı. “Güzel.”dedi Kimliksiz ve elini çekti. Ayağa kalkarken Ali'yi de kaldırmaları için çenesiyle işaret verdi.

Bulundukları depo gibi olan küçük odada bir masa ve bir sandalyeden başka hiç bir şey yoktu. Kulübün tüm gürültüsü aşağıya iniyordu ama Ali, bu odadan çıkan herhangi bir sesin yukarıya çıkmayacağından emindi.

“Ali, sen bu kulüpte uyuşturucu madde satamayacağını bilmiyor muydun?” Kimliksiz yine kalçasının kenarını masaya iliştiirdi bir ayağı yerde, diğeri masaya doğru hafifçe kalkmış üzerinde birleştirdiği ellerine destek oluyordu.

“Bilmiyordum abi.”dedi Ali titreyerek. Aslında çok iyi biliyordu ve Kimliksizin onun yalan söylediğinden emin olduğunu da biliyordu. Ama denemeden olmazdı.

“Seni içeriye kimin aldığını sorabilir miyim?” Kimliksizin sesi çok nazik çıkıyordu. Ali, bu kadar korkmasaydı şoka girebilirdi.

“Ko..Korumalardan, bi...birisi” Kimliksizin yüzünden karanlık bir gölge geçti. Gözlerini kısıp Ali'ye baktı.

“İsim?” umursamaz görünüyordu, dudaklarını açmadan dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı, boynunda bir kas seğirmeye başladı. Ali, bunların anlamını bilmiyordu ama odada bulunan diğere adamlar iyi biliyorlardı. Kimliksiz, öfkeyle kaynıyordu.

“Metete abi. Metete aldı beni içeriye.” Kimliksiz, Ali’nin başının üzerinden birine çenesiyle işaret verdi.

“Pekâlâ.” dedi yine sakince. “Seni buraya kim gönderdi?” Bir elinin ensesine götürüp ovmaya başladı.

“Öldürürler beni abi.” Ali, tekrar titremeye başladı.

“Şunun yüzüne su çarpın biraz, korkudan bayılacak.” dedi Kimliksiz Ali’nin yanında duran birine. Bir dakika geçmemiştir ki, Ali’nin yüzüne buz gibi soğuk su çarpıldı. Ali’nin saçları, gömleği, pantolonunun bir kısmı sıırıslam olmuştu. Ellerini, karnının üzerinde birleştirip başını eğdi.

“Şimdi söyle bakalım. Seni buraya mal satman için kim gönderdi?”

“Abi, benim seninle bir derdim yok. Bana malı verip, ‘seni içeriye alırlar, her şey tıkr tıkr gidecek, oranın müşterisi kimsede yok, köşeyi döneriz bir gecede’ dedi. Bilmiyordum abi.” Ali aniden öne doğru uzanıp, ellerini Kimliksizin bacaklarına yapıştırdı ve yalvarırcasına bakmaya başladı gri gözlerle. “Vallahi billahi bilmiyordum. Senin burada bir şey sattırmadığını bilmiyordum.” Kimliksiz sık sık bir nefes çekti içine.

“Adem?” diye sordu Ali’nin sol yanında duran iri adama. “Hangi eliyle satıyordu?” Ali, bir an şaşkınca baktıysa da sonra ne demek istediği beyninde şekillendi, elleri titremeye, istemsizce saklanmaya başladı.

“Hatırlamıyorum Deryal Bey.” dedi Adem bıyık altından bir gülümsemeyle. Kahverengi gözleri eğlenerek bakıyordu.

“Yazık.” dedi Deryal kelimeleri yayarak. “Ben nereden bileyim hangi elini kıracağımı? Sağlama almak için ikisi de gidecek şimdi”

“Me..Mee..Me-”

“Koyun gibi meleme Ali, koyuver gitsin ağzından.” Deryal, kaşlarını kaldırarak alayla baktı Ali’ye.

“Mert, Mert .O , dedi. Bana git malın hepsini sat dedi. Hiç vermediği kadar mal verdi.” Deryal, başını salladı, kaşları çatılmıştı, gözlerini Ali’den ayırıp masaya dikti.

Ali, onun gözlerinin baskısından bir an olsun kurtulunca derin bir nefes aldı. Ama gözlerini Deryal’den ayırmıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, hatta bu odada değil gibiydi. Yanağı dişlerini sıkarken hafifçe seğirdi ve Ali’ye ani bir bakış attı. Ona, doğru uzanıp bir elini avucunun içine aldı.

“Bu Mert-oda kimse artık-nerede dolanır?”

“Genelde Taksim’de görünür. Ama ben onu bulmam o, beni bulur.”

“Şimdi Ali.”dedi kısık bir sesle. “Bu, Mert’e -o da kimse artık- bir mesaj göndereceğim.” Gittikçe Ali’nin elini daha çok sıkıyordu. “Benim için iletirsin değil mi?” Ali, yine hızla başını sallamaya başladı.

“Teşekkürler.” Ali’nin elini masaya koydu nazikçe, masanın üzerinde duran uzun namlulu Smith Wesson’u eline aldı ve sertçe, Ali’nin masada yelpaze gibi açılmış parmaklarının üzerine indirdi. Ali,acıyla bir çığlık attı. İnlemeleri devam ederken Deryal, bir kez daha vurdu.

Ali’nin bedeni acıyla katılaşmıştı.. Parmakları zonkluyordu. Deryal, telaşsızca diğer elini aldı.”Bu da posta pulu.”tabancasını tekrar Ali’nin parmakları üzerine indirdi. Dışlerini sıktı ve öfkeyle bir daha indirdi. Burun delikleri genişlemiş, dilinde acı bit tat oluşmuştu. Kendini kaybetmek üzere olduğunu farkındaydı. Gözlerini kapadı ve bir süre, bir elinde tabancası, diğer eli Ali’nin bileğinde öylece durdu. İyi olmadığını farkındaydı, normal olmadığını. Ama onu içinden çıkılamaz durumların içine hep böyleleri sokuyordu işte. Ne kadar uzak durmak istese de olmuyordu.

“Abi Mete.”Deryal, gülerek gözlerini açtı ve Adem’e baktı.

“Mete,Mert-oda kimse artık-ne oluyoruz lan?” ’Ali’nin bileğini bıraktı. İçindeki öfke kazanı fokur fokur kaynıyordu ama Deryal, gülüyordu.

“Mete.”dedi Mete’ye dönerek. Bir kaç ay önce işe aldıkları gençti Mete. Dövüş sporlarının birçoğunu biliyordu, evli olduğunu, iki çocuğu olduğunu ama iş bulamadığını söylemişti Deryal’e. O da, inanmış ve onu işe almıştı.

“Deryal abi, benim bir suçum yok, çocuğumun başına yemin ederim.” Deryal, uzun iki adımda Mete’nin yanına gitti, yumruğunu Mete’nin çenesine geçirdi. Mete’nin kaslı bedeni bir yaprak gibi savruldu. Ali, arkada hala inliyor, ağlıyordu.

“Susturun lan şunu!”diye bağırdı elini arkaya doğru atarak.Duvara yapışan Mete’nin yanına gitti tekrar.Ali’nin sesi saniyeler içinde kesildi.Ama boğuk iniltileri hala duyuluyordu.

Deryal, Mete’nin boğazına yapıştı. Gözlerinde korku kırıntılarını görebiliyordu ama ele vermemeye çalıştığını da anlayabiliyordu.

“Çocuğunu bu işe karıştırma.” Deryal’in dudaklarından bir küfür savruldu. Mete, bu defa yutkundu. Deryal, elinin altında kıpırdanan boğazı bir an için daha çok sıkıp, hareketi tamamen durdurmak, bir kez daha nefes almasına izin vermemek istedi .Bunu öyle içten istedi ki neredeyse yapıyordu. Ama Ali’nin masasında ufacak bir ayrıntı vardı. “Seni içeriye alırlar”

kesin bir şey söylememiştir. Deryal, derin bir solukla morarmış yüzden çekti elini.

“Özür dilerim Abi.” dedi başını yere eğerek Mete. “Bir suçum varsa işimi hemen bitir! Ama seni nasıl inandıracağım?”

“Anlatmaya başlayarak.” dedi Deryal. Ona inanmak istiyordu. Evine gitmiş, karısıyla, çocuklarıyla tanışmış, sofrasına oturmuştu, yemeğini yemiştir. Aldanmış olmak istemiyordu.

“Abi bu Ali, bizim hanımın akrabası. Köyden biri işte, bir zaman tanışmıştık. Bir kez beni burada gördü daha sonra bırakmadı şerefsiz. Gelir gider, içeriye almam için yalvarır. Bizim hanıma da anlatmıştım bir ara. Kan bu işte ‘alsan ne olur’ dedi. Birde suratını ekşitti abi. Sırf onun hatırına bir gece için aldım Abi. Eğer öyle bir şey yaptığını bilseydim kendi ellerimle polise götürürdüm. İnan Abi!” Deryal, gözlerini kısarak bir süre baktı Mete’ye. Çok insan görmüş, çok kere darbe almıştı. Ama içindeki o konuşup duran ses ona Mete’nin doğruyu söylediğini fısıldayıp duruyordu.

“İnan Abi. Sana yanlışım yok. Beni öldür ama bunu bil!”

Mete, bunu bilerek söylemişti. Deryal, öldürürdü. Hem de gözünü kırpmadan. Bu son sözleriyle Mete temize çıkmış oldu. Deryal, ona sırtını döndü ve Ali’ye baktı. Onun teyit etmesine gerek yoktu Mete’nin sözlerini. Gözleri kan çanağına dönmüş Ali, sürünge misali yatıyordu yerde acıyla. Deryal, öfkesini alamamıştı.

Eğer, onun içeride uyuşturucu sattığını fark etmemiş olsalardı, baskın yiyeceklerinden adı gibi emindi. Zaten herkes böyle bir şeyi bekliyordu. Düşmanları çoktu, dostu yok denecek kadar azdı. Bunun peşini bırakamazdı, bu ona vurulacak en büyük darbe olacaktı. Önce Mert’i -oda kimse artık- bulması gerekiyordu. Ama bu işin Mert’le- oda kimse artık- bitmeyeceğini biliyordu. Bıkkın bir nefes çekti yine içine derince. Masaya doğru ilerledi, ceketle şöyle bir baktı ve giymekten vazgeçti. Silahını beline yerleştirip ceketini omzuna attı.

“Doğanı kapalı garaja getirin. Ali’yi de paket yapın!” dedi, odadan çıkmadan önce. Adem, onun arkasından hızlı adımlarla ilerliyordu. Patronunun veya arkadaşının bu işin peşini bırakmayacağından emindi. Onu yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Gözlerindeki o bakışı iyi biliyordu. Bu gece nerede sabahlayacaklarını Allah’tan başka hiç kimse bilemezdi.

Deryal, kör gibi ilerliyordu, adımları ezbere gidiyordu, geçtiği yolların ve insanların farkında değildi. Başına böyle bir işi kim getirmek ister diye düşünmüyordu, herkes olabilirdi. Deryal’in bu hayatta güvendiği pek az insan vardı.

Merdivenleri çıktıkça müziğin gümbürtüsü onun rahatsız ediyordu. İçinden ofise gidip, camı açmak ve hepsine “siktirin gidin lan” demek istiyordu. Kulüpte belki beş yüze yakın insan vardı. En hareketli gecelerden birindeydiler yine. Müzik değişti ve Deryal yüzünü buruşturdu.

“Bu Dj’yi değiştirmek lazım.” sesi sakin çıkıyordu. Adem’de yüzünü buruşturdu. Kulübe Dj aramaktan nefret ediyordu. Deryal, hiç kimseyi beğenmiyordu. Ama şu an sadece saracak bir şey aradığını da iyi biliyordu. Yıllar süren dostluktan sonra Deryal’in beyninin işleyişini kavramıştı. Deryal, birini öldürmek istemiyordu.

“Daha yeni Deryal. Biraz gitseydi bari.”

“Hani şu pembe saçlı bir hatun var ya. Onu ağırın bakalım.”

“Onu geçen ay beğenmemiştin.”

“Belki bu ay beğenirim.” Deryal omuz silkti. Dj umurunda değildi ama öfkesini yenmesi gerekiyordu. fkesi mantığının önüne geçtiğinde neler olduğunu birçok defa görmüştü. Kendini yine kaybetmek istemiyordu .zkontroln sağlamayı çok zor başarmıştı.

Birlikte ofise ıkıldılar. Adem, masanın üzerindeki ekranların yanına gitti ve dudaklarını beğeniyle büzdü. “Sanki tüm İstanbul buraya toplanmış.” Deryal, o sırada geniş, siyah camdan tepinen insanları izliyordu. Dj kabinindeki Dj’ye dişlerini sıkarak baktı. Sonra gözlerini kapadı. Niye bu Dj ye takmıştı ki?

“Kurtlu insanlar bunlar. Sabaha kadar anca dökerler. Benim telefonum neredeydi?” diye sordu dalgınlıkla .

“ekmecende” Deryal, karınca sürüsü gibi hareket eden insanlara arkasını dönüp masasına ilerledi. Adem’in arkasındaki sandalyeyi geriye doğru çekti, çekmecesine uzanıp kilidini açtı, cep telefonunu içinden çıkarıp pantolonunun cebine attı.

“Haydi.” dedi Adem’e. Kıvrıdığını kollarını indirip, ceketini giydi.

“Biraz sakinleşen.” dedi Adem ümitsiz bir denemeyle.

“Gayet sakinim.” Deryal, ofisin kapısından hızla ıktı.

“Bilmez miyim?” diye homurdandı Adem. Sadece sakin göründüğünü biliyordu. İçinden bir dua yakardı Allah’a, bu geceyi canlı olarak bitirirlerse iyiydi.

Deryal, merdivenlerden üçer beşer inerken binanın yapısına hayıflanıyordu içinden. Garaa gidebilmek için elektrik akımı verilmiş gibi yerinde duramayan insanların arasından geçmek ,tanıdıklarına gülümsemek ya da selam vermek zorunda kalacaktı.

İçinde fokur fokur kaynayan o kazan olmasaydı bu durum, katlanılabilirdi. Derin bir nefes alıp kulübün hareketli bölümüne açılan kapıyı ittirerek açıp kendini kalabalığın içine bıraktı. Adem onun arkasından geliyordu gölge gibi.

Deryal'in adımları sert ve hızlıydı, başını önüne eğmiş garaja giden merdivenlerin kapılarına ulaşmak için barın önünden seri adımlarla ilerliyordu. Bir elini pantolonunun cebine atmıştı. Saniye geçmiyordu ki birine çarpmasın. Sonra bir el kolunu sıkıca kavrayınca durup, öfkeyle ele baktı, sonra elin sahibine. Kaşlarını çatarak karşısında duran güzel yüze anlamsızca baktı.

“Deryal” dedi şehvetli bir sesle kız. Neredeyse bir seksene yakın boyu vardı kızın. Bal rengi gözleri Deryal'e cilveyle bakıyordu. Kırmızıya boyanmış dudakları büzülmüştü. Allah için güzel kızdı ama Deryal gününde değildi. Başını salladı ‘Ne var?’dercesine.

“Beni hatırlamadığını söyleme bana” diye bağırdı kız yüksek müzikte sesini duyurabilmek için. Deryal, başını arkaya çevirip Adem'e soran bakışlarla baktı. Adem, Deryal'in kulağına götürdü dudaklarını ve kıza elinden geldiğince duyurmamaya çalışarak bir şeyler fısıldadı.

“Haa” dedi Deryal kabaca. Önce, kızın kolunu sıkıca kavrayan ele baktı, sonra kızın üzgün yüzüne.”Ofisin kapısında kamp mı kurdun kızım?’sorusu öfkeli bir sesle çıktı dudaklarından. Kolunu bir silkeleyişte kızıdan kurtardı. Genç kızın dudakları sinirle büzüldü.

Deryal, onu hatırlamıştı. Yeni yeni gözde olan bir mankendi. Deryal, kendisiyle neden ilgilendiğini bir kaç hafta öncesinden anlamıştı. Bir gece birlikte olmuşlardı ve bir daha kıızı aramamıştı.

“Seni merak ettim sadece. Kaba olmana gerek yoktu.” kız çenesini gururlu bir tavırla yukarı kaldırdı.

Deryal, kızın kulağına eğildi, uzun sarı saçlar kızın yüzünün bir kısmını gizliyordu. Deryal, dudaklarını saçlarının ardına sakladı ve kulağını hafifçe dişledi. Kızın sert soluğunu duydu ve alayla baktı.”Hatırladığım kadarıyla sen sert seviyordun.”

Kız gülümseyen bir yüz, onu yüreklendirecek bir kelime daha bekledi ama Deryal'in sert yüz ifadesinde bir değişim olmadı. Deryal kıza bir kez daha bakmadan hızla ilerlemeye devam etti. Eğer, iyi bir gününde olsaydı onu kolundan tutar ve eve götürürdü. Kızın onu neden istediğini biliyordu ama bu onunla geçireceği güzel bir geceyi yabana atmaya değmezdi. Deryal, kıza istediğini vermezdi. İsteseydi bile veremezdi. Kız, onunla birlikte magazin basınında boy boy fotoğrafları, televizyonda haberleri çıksın istiyordu. Deryal ise kimseye görünmek istemiyordu. Göze batmak hiç istemiyordu. Yine de iyi bir günde olsaydı onu gözlerden ırak bir yerlere götürür ve geceyi onunla ve seksi bedeniyle geçirirdi. Ama şimdi bulması gereken adamlar, konuşturması gereken ağızlar vardı. Kapıya varmadan hemen önce başını ani bir hareketle yukarı kaldırdı, aynı hızla ilerliyordu ama aklına takılan bir fotoğraf onu olduğu yere çiviledi.

Keskin gözleri huzursuz bir görüntü yakalamıştı. Müdahale etse miydi? Ya da yoluna devam mı etseydi? Adem arkasında durup çatılı kaşlarla başını yana eğdi. Onu neyin böyle

aniden durdurduğunu merak ediyordu. Deryal, geriye doğru adım atmaya başladığında kendisi de geriye adım attı ve meraklı gözlerle Deryal'i izledi. Deryal, adımlarının yönünü değiştirip sağa doğru ilerleyince nereye baktığını fark etti.

Deryal, sadece bir kaç saniyede karar verip yönünü değiştirmişti. Gözleri öfkeyle parlayıp süratle çevresini taradı, korumaların hiç birisi bu durumun farkında değil miydi? Kulübün gölgelerle sarılı olan kuytu bir yerinde iki genç duruyordu. Genç adam kızı kollarından sıkıca kavramış öpmeye çalışıyordu. Kızın yüzünü göremiyordu ama itiraz dolu çırpınışlarını görebiliyordu. Kızın istemediği her halinden belli oluyordu. Böyle işlerin içine girmeyi sevmezdi aslında, herkesi kendi haline bırakırdı. Ama bu durum onu rahatsız etmiş ve görmezden gelmesini engellemişti. Zaten patlayacak yer arıyordu. İyi olmuştu. Genç adamı ensesinden hızla ve sertçe kavradı parmakları.

Genç adam şaşkınlıkla aniden başını çevirip ona bakarken aynı anda geriye doğru savrulup duvara hızla çarptı. Genç kızın çığlığını müziğin gürültüsü arasında yarım yamalak duyanlar şöyle bir bakıp eğlencelerine geri döndüler. Durumu fark eden yakındaki korumalar sıkıntılı adımlarla patronlarının yanına doğru ilerlemeye başladılar.

Deryal, gözlerini avına kilitlemiş panter misali eğildi genç adamın üzerine. Kızın itiraz çığlıklarını duyuyor ama ona bakmıyordu. Eli genç adamın boğazını kavradı. Gözleri önce yüz hatlarını ezberledi. İkinci bir defa karşılaştıklarında onu tanıyabilmesi gerekiyordu.

“Git buradan.” kısık sesi tehdit doluydu.”Ya da cenazeni çıkartırım. Seçim senin.” Şaşkın genç gözlerini irice açarak ve korkuyla karşısında dişlerini sıkarak konuşan ve boğazına yapışıp nefes almasını engelleyen adama baktı. Sonra hızla başını salladı.

Aniden, hiç beklemediği, omzuna aldığı bir darbe Deryal'i şaşkına çevirdi. Canı yanmamıştı. Omzuna bir tüy konmuştu sanki. Ama son derece şaşkındı.

Şaşkın bakışlarla, eli hala genç adamın boğazında başını arkaya çevirip baktı. Ve onu gördü. Kulübün rengârenk parlayıp sönen aydınlatmaları arasında parlak beyaz ışık onu da aydınlatıyordu. Rengini tam olarak seçemediği ama öfke yüklü gözlerle karşılaştı. Biçimli, dolgun dudaklarının üzerinde minik bir burnu vardı. Hafif sivri bir çenesi, çıkık yapılı elmacık kemikleri vardı. Biçimli kaşlarını çatmış, Adem'in geriye doğru kıvrıldığı kollarını ondan kurtulmak için çırpınıyor ama gözlerini Deryal'den ayırmıyordu. O çırpındıkça bukle bukle saçları dans ediyordu.

Deryal'in boğazından bir kahkaha koptu ve genç adamı bir anda unuttu. Yavaşça ve şaşkınca ayağa kalktı. Ama genç kıza bakakalmıştı. Deryal, ayağa kalkınca kız onun yanında ufak kalmıştı. İki adımda kızın yanına ulaştı.

“Bana neden vurduğunu öğrenebilir miyim?” sesi çok nazikti. Hiç olmadığı kadar. Bir kadının cesaret edip ona vurduğuna inanamıyordu.

“Arkadaşımı rahat bırak.”dedi genç kız dişlerinin arasından.

“Seni taciz ediyordu” dedi Deryal, inanamaz bir sesle.

“Sana ne?”Deryal, bir kahkaha daha patlattı. Öfkesi uçup gitmişti bir anda.

“Deli misin be adam?”kız bir ayağını yere vurdu sertçe.

“Öyle derler.”dedi Deryal omuz silkip. Kızın sinirle aldığı sert nefeste göğsü bir anda şişti. Ayağını hızla yere vurarak Adem’in ayağına bastı.

“Adem, nezaketten hiç haberin yok.”Adem’e göz kırptı ve Adem kızı bıraktı. Kız, bir anda arkasını dönüp Adem’in çenesine yumruk attı. Deryal, kahkahalarla iki büklüm oldu. İnsanlar yavaş yavaş ilgili bakışlarını onlara çevirmişti.

“Bu çok oldu ama.”dedi Adem sinirle, kızın kolunu tekrar kavramak üzere elini uzattı.

“Bırak!”dedi Deryal, hafif sert bir tonla .Kız, Deryal’e ve Adem’e aldırmadan yerde yatan arkadaşının yanına gitti hızla bir kaç adımda.

“Ömer? İyi misin?”diye sordu telaşla. Arkadaşı başını salladı. Kız onu ayağa kaldırmaya çalışırken Deryal, onu izliyordu. Başını yana eğip dikkatle yüzünü ve bedenini inceledi. Beyaz atlet tipi bir tişört giymiş, üzerine kısa deri, ince askılı bir yelek geçirmişti. Kısacık, kalçalarının dibinde kot bir şort, altına beyaz, dizlerine kadar uzanan yazlık bir çizme giymişti. Tekrar gözleri kızın yüzüne çevrildi.

“Hey Allah’ım.Bu da ne?”dedi sinirle. Bu kız ne kadar küçüktü böyle. Genç yaştaki kızlar böyle gecelerde sokaklarda başlarına ne geleceği belli olmadan dolanırken aileleri ne yapıyordu acaba? Peki ya bu küçük yaştaki kız içeriye girerken güvenlik ne halt ediyordu? Bu kız kimin akrabasıydı da onu içeriye almışlardı? 17 yaşından büyük değildi. Bunun için bir uyarı toplantısı yapmaya karar verdi. Burun delikleri öfkeyle genişledi. Deryal, ne bir uyarıda bulundu ne de tek bir söz söyledi. Düşünmeden attığı adımları kızın yanında bitti, elini uzatıp bileğini sıkıca kavradı ve genç kızın şaşkın bakışları arasında onu çekiştirerek, biraz önce yürümeye çalıştığı garaj kapısına yöneldi.

İnsanlardan şaşkın sesler yükseldi, Adem, Deryal’in ne yapmaya çalıştığını anlamadı ama yerde yatan genç adamı ardında bırakıp Deryal’i takip etmeye başlamadan önce, korumalara genç adamı dışarı atmaları için emir verdi.

“Ne yapıyorsun?”diye bağırdı kız öfkeyle. “Bıraksana beni” Deryal, kıza cevap vermedi. “Deli misin be adam?”

“Bunu daha önce açığa kavuşturmuştuk.”dedi Deryal hala öfkeyle soluyarak. Adem, Deryal’in önüne geçti ve geçmeleri için kapıyı açtı.

Deryal, öfkeliydi. Genç, taze bir çiçeğin böyle gecelerde, tehlikenin tam kucağında olmasına öfkeliydi. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı, bileğinden sıkıca tutup kapı dışarı etmeye çalıştığı kızın, garaj kapısından çıkmadan önce yerde dikkatle onları izleyen gence dönüp gözlerinin içine bakışını görebilirdi. Ve gencin belli belirsiz başını salladığını.

“Bıraksana beni” diye bağırdı kız yine sinirle. Deryal, kurşun yemiş gibi durdu merdivenlerin bitiminde ve kıza döndü.

“Çeneni kapa yoksa yüzünü dağıtacağım.”kızın gözleri irice açıldı bu tepkiye karşılık. Sonra kaşlarını çatarak Deryal’e baktı ve bir tekme savurdu kaval kemiğine. Deryal,Bir an için acıyla kaşlarını çattı. Göğsünden kopup gelen bir kahkahaya zorla zapt oldu sonra.

“Bir kere daha bana vurmaya kalkışırsan saçlarından sürürüm.”kız Deryal’in sözlerindeki ciddiyeti fark ederek yapacağı hamleyi durdurdu.

“Bak!Derdin ne bilmiyorum ama o, benim arkadaşım. Bırak beni yanına döneyim.” Deryal, yine onu umursamadan yoluna devam etti. Değişik markalarda olan arabaların arasından siyah doğan marka arabanın yanında durdu.

“Ne yapacaksın?”diye sordu arabanın kaputuna dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Adem.

“Onu evine götüreceğim.”Adem bıkkın bir nefes aldı.”bununla mı gideceksin?”diye sordu bir eliyle doğanın kaputuna vurarak. Deryal,başını salladı.”Gelmemi ister misin?”

“Gerek yok. Ben bırakır dönerim.”kız inanamaz bakışlarla bir Adem’e bir Deryal’e bakıyordu. Tanımadığı iki adam karşılıklı durmuş kendi akıbeti hakkında konuşuyorlardı.

“Eve gitmek istediğimi sana kim söyledi?”diye bağırdı Deryal’e, bileğini onun elinden kurtarmaya çalışıyordu bir yandan ama adam elini öyle sıkı kavramıştı ki her hareketinde canı yanıyordu.

Deryal, yine onu umursamadan kıızı çekiştirerek arabanın etrafından dolanarak yolcu kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açtı;

“Atla.”dedi kıza sinirle. Kızın ağızı şokla açıldı. Sonra sinirle çenesi titredi. Adem, diğer tarafta kıkırdıyordu.

“Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?”

“Atla dedim.”diye directti Deryal.

“Manyak mısın sen?”

“Biraz.”kız ikinci bir şokla baktı Deryal’e. Adam kendisine sormadan onu eve götürmekten bahsediyordu üstelik manyak olduğunu da teyit ediyordu. Onun arabasına binmesini nasıl bekliyordu?

“Seni tanımıyorum bile, sapık olup olmadığını nereden bileceğim.”Deryal, o ana kadar kızla ilgilenmiyordu.Sözlerinin üzerine dönüp kızın gözlerinin içine baktı.Bir an için menekşe rengi iri gözler onu sersemletti.

“Tanıdıklarından daha fazla sapık değilim.”dedi biraz önceki olayı hatırlatmaya çalışarak.”Bin!”

“Binmiyorum.”kız tekrar bileğini çekiştirdi.

“Deryal.”diye uyardı Adem.”Bırak ne hali varsa görsün. Biz işimize bakalım. Başına iş alacaksın yine” Deryal, dönüp Adem’e baktığında Adem, bir kez daha konuşmaması gerektiğini anladı. Gözlerindeki kararlılığı görmüştü. Niye diretiyordu ki?

Bunu Deryal de bilmiyordu. İşleri vardı, hem de hayati derecede önemli işlerdi. Birileri onu bitirmeye çalışıyordu. Yok etmeye, kodese tıkmaya ya da öldürmeye. O, bu ufak kıza takmış, kurtarıcı gibi onu ailesine götürmeye çalışıyordu. Ama, onu eğer şimdi kendi elleriyle götürmezse kız, geri dönecek veya onu buradan atsa bile başka bir yerde başka bir tehlikenin kucağına düşecekti. Belki de düşmezdi ama Deryal kendini sorumlu hissetmişti bir kere geri dönüşü yoktu! Kızı, kolundan kavradığı gibi açtığı kapıdan içeri ittirdi ve yerleştirdikten sonra kapıyı kapattı. Kız kapı koluna bir hamle yapınca işaret parmağını havada sallayarak;

“Aklından bile geçirme! Canını yakarım”

“Çattık ya” diye bağırdı kız arabanın içinden ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Adamın söylediğini yapacağına kanaat getirmişti.

“Görüşürüz. Bir iki saate gelirim.”dedi Deryal düz bir tonla.

“Görüşürüz.”dedi Adem sıkıntıyla. “Tabii yolda başıboş kızları toplayıp evlerine dağıtım yapmazsan.” Deryal, ona gözlerini devirdi ve arabaya bindi. Motoru çalıştırıp arabayı vites taktı, motor gürültülü bir homurtuyla çalıştı ve Deryal, sertçe gaza bastı.

Garajın içi arabanın gürültüsüyle doldu bir anda ve Deryal, hızla gözden kayboldu. Adem, başını iki yana sallayarak tekrar kulübün merdivenlerine doğru ilerledi.

“Allah’ım sen akıl fikir ver!”diye bir dua yakardı merdivenlerden çıkarken.

Deryal, gösterge panelinin bulunduğu bölümden garaj kapısının kumandasını aldı. Dar kapıya doğru tırmanan rampayı süratle çıktı.

“Buna inanamıyorum” dedi kız sinirli bir gülüşle. Genç adam ona cevap vermedi. Garajın kapısını açtı ve gaza yüklenerek dışarıya çıktı. Kulübün arka cephesinde bulunan ve kulübe bitişik olan katlı otopark alanına çıktılar. Garaj kapısı kapanırken, Deryal, çoktan ikinci kata inmişti bile.

Genç kız, dişlerini sıktı. Titremeye başlamıştı, avuçları terliyor, elleri titriyor, kalbi gümürdeyerek atıyordu. Korkusunu ona belli etmek istemediği için, ellerini birbirine kenetleyip sıktı. Adama yandan, kaçamak bir bakış attı. Katlı otoparktan çıkmış, dar sokakta ilerliyorlardı. Sonra birden caddeye çıktılar.

“Sen ne biçim bir adamsın böyle?” dedi ve ayağını sinirle yere vurdu genç kız. Sözcükleri bir araya getirip, soğukkanlı davranmak zordu ama imkânsız değildi. Buna mecburdu! Adam ona yine cevap vermedi. Dört yüz, bilemedin beş yüz metre ilerlemişlerdi ki Deryal, gözlerini kızın başının üzerinden bir yere dikti, sonra ani bir manevrayla arabayı sağ şeride çekip park etti. Ellerini direksiyonda birleştirip başını eğdi ve camdan dışarı tek bir noktaya baktı. Genç kız, korkusunu unutup gözlerini adamın dikkat kesildiği noktaya dikti.

Deryal, kaşlarını çatıp, gözlerini kıstı. Tam üç ay önce yanı başına açılan gece kulübüne bakıyordu. Bir iş adamının oğlu açmıştı bu kulübü ama tabiri yerindeyse sinek avlıyordu. Deryal’in kaşları biraz daha çatıldı. Girip çıkan tek tük insanlara, kapıdaki korumalara, valeye baktı, içeriye girmeye çalışan ve korumaların engeline takılan serseri gençlere baktı. Sonra gözleri ıslık ıslık parlayan cafcıflı tabelaya dikildi.

“Black night.” dedi kelimeleri yayarak. Burnunu çekti. “Türkçe bile değil.” dedi küçümsercesine. Kendi kulübünü düşündü, yüzlerce insan içeriye girmek için birbirini eziyordu. Güvenliği her gün biraz daha artırmak zorunda kalıyordu. Kaşları havaya kalktı biraz. Yanı başında çatısına kadar müşteri dolu bir işletme olan ve yeni açılmış kulübüne müşteri çekmek isteyen bir adam ne yapardı? Tek kaşını kaldırdı ve işaret parmağını şakağına götürdü.

“Herhalde.” dedi yüksek sesle düşünerek. İnsanların ilgisini çekecek bir kaç numara yapardı. Çok para dökerdi ve her şeyin en iyisini yapardı, biraz sabırlı olmaya çalışır ve yaptıklarının meyvesini beklerdi. “Ya da” dedi tekrar yüksek sesle. Diğer kulübü nasıl

batıracağıının yollarını arardı. Hele de bu kulübün sahibi, iki yük gemisi, altı tırı olan, adı ve geçmiş i her türlü boka bulaşmış, polis in en küçük bir falsosunu beklediğ i bir adamsa onu düşürmek daha kolay olurdu.

“Bir sen eksiktin” dedi kendi kendine ve başını iki yana salladı. Kendince bu akşamki olayın nedenini kavramıştı. Ama kanıt olmadan ceza kesemezdi. Baş ı, zaten yeterince dertteydi. Yarın görüş eceğ i iş adamlarıyla ‘özel’ bir görüş me yapacaktı ve görüş menin sonunun hayırlı olmayacağını biliyordu. Arabayı vitese takarken vitesten kulak tırmalayıcı bir ses geldi. Deryal, sese ald ırmadı ama yanındaki genç kı zda bir hareketlilik oldu. Deryal, onu tamamen unutmuştu, başını kı za çevirdi, lastikler sol ş eride doğru kıvrıld ığında. Kı zın ağz ı ş aşkınlıkla aç ılmış ona bakıyordu.

“Ben bu adamlara boşuna para veriyorum.”dedi kendi kendine gü lerek ve tekrar yola baktı. On sekiz yaş ından küçük bir kı zı nasıl olup da kulübe ald ıklarını hala ak ılı almıyordu. Gaza basıp öndeki arabayı sollayarak silme geçti ve kı zın sert soluğ unu duydu.

“Ne o?”dedi kı za dönerek.”Korktun mu?”genç kı z sorusuna cevap vermedi ve çenesini yukarı kaldırarak başını cama çevirdi.

“Seni ıs ırmaya çalı ş an heriflerle gecelere akmaya korkmuyorsun ama” dedi dişlerini sıkarak. Kı z hış ımla ona döndü.

“İyi de bundan sana ne?”kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu.”Nesin sen?Ahlak müdürü mü?”

“Aslında Süpermen ama giysilerini giyecek ve pelerini mi takacak zamanım yoktu.”Genç kı z ağz ını açtı ve ne söyleyeceğ ini bilemeyerek kapadı.

“Bunun için seni uçurarak değ il, bu emektarla evine bırakıyorum. Anana babana teslim edeceğ im, sonra da haddim olmayarak onlara uyarılarda bulunup, ufak bir de gözdağ ı vereceğ im.”genç kı za dönüp göz kırptı.

“O zaman arabayı Karacaahmet’e sür,,” Alayla gü ldü genç kı z “Tabii ölümlerle konuşabilme yeteneğ in varsa. Ruhani yoldan anlaşırsınız” Deryal, kı zın sözleri üzerine hafif bir iç sızısı hissetti ve ona baktı.

“Seni koruyacak kimsen yok mu?”dedi yumuşak bir sesle. Ve aynı anda dikkatle yüzüne baktı. Yol kenarındaki aydınlatmalar kı zın güzel ve yuvarlak yüz hatlarını tamamen aydınlatıyordu. ‘Güzel kı z’ diye düşündü içinden ve yola baktı. Sonra dayanamayıp tekrar kı za baktı. ‘Haksızlık etme! Çok çok güzel kı z.’

“Kendini süpermen sanalar var ya! Daha ne isterim.” Deryal, kı zın soğukkanlılığına hayranlık duydu. Cesaretli bir kı z olduğ unu daha ona yumruk att ığında ve sonunun ne olacağını bilmeden kendisi tarafından çekiştirilirken bile ayağ ına tekme att ığında anlamıştı.

Şüphesiz ailesinin koruyuculuğu olmadan hayata tutunmaya çalışan ve bu küçük yaşta bir şeyleri çoktan görmek zorunda kalan küçük bir kız.

“Eğer başını belaya sokma heveslisiysen bunu benim mekanımda yapmayacaksın! Hele de on sekiz yaşından küçüksen!” kız ağzını şokla açarak ona baktı.

“Ben on sekiz yaşından küçük değilim.” küçük ellerini yumruk yapmış ona doğru uzatmıştı. Deryal bu haline güldü.

“Ben olsam bende öyle söylerdim.” kız, omzunda asılı olan küçük çantayı bir hışımla çıkardı ve fermuarını yırtarcasına açtı. İçinden bir şey çıkarıp Deryal’in kucağına fırlattı.

“Bak o zaman! Ve kaç yaşında olduğumu anladığında beni arkadaşımın yanına geri götür” tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu öfkeyle. Deryal, umursamaz bir tavırla kucağındaki nüfus cüzdanını aldı ve şöyle bir baktı. Sonra aniden frene basıp arabayı durdurdu. Arkasında neredeyse ona çarpmak üzere olan arabalar klaksonlarını çalıp yanından hızla geçtiler.

“Manyak..Akıl hastası!Neredeyse öldürüyordun bizi” Deryal, ne onunla ne de ona öfkeyle klakson çalan arabalarla ilgileniyordu. Genç kızın nüfus cüzdanını bakıyordu hala.

“Burcu Özden.” diye yüksek sesle okudu. “Ana adı: Melek, Baba adı: Yaşar. Doğum yeri: Üsküdar. Tabii bunların içinde en şaşırtıcı olanı, 3 Kasım 1989 doğumlu olman.” kıza dönüp gülerek baktı. “Demek yirmi iki yaşındasın öyle mi?”

“Eğer yaşımı sorun ettiğini bilseydim en baştan gözünün içine sokardım cüzdanı.” kızın sinirle dudağı titredi. Bir polis arabası onlara seslendi, Deryal, aynadan polis arabasına baktı ve arabayı vitesle takıp tekrar yola koyuldu.

“Yine de seni bir daha kendi mekanımda görmek istemiyorum.” bundan pek emin olamadı bir anda ama ne gördüğünü biliyordu. Kıza bakmadan nüfus cüzdanını ona geri fırlattı.

“Ne biçim bir insansın sen. Gecemi mahvettin, her şeyi bozdun” diye sinirle tısladı kız. Deryal, sahil kıyısında telaşsızca ilerliyordu. Bir anda nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Kızın sözlerini duymuş ama umursamamıştı.

“Evin nerede?”

“Sana evimin yerini söyleyecek değilim.”

“İyi.” dedi Deryal, omuz silkerek. “Bütün gece dolaşırız o zaman.” Kız ağzını yine şokla açıp sinirle bir nefes çekti içine. sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. ‘İyi’ diye düşündü içinden. ‘Madem öyle gezeriz.’

Bir süre amaçsızca ilerlediler. Bir anda kızın biraz önceki sözleri takıldı Deryal'in aklına.

“Neyi bozmuşum?” diye sordu kayıtsız bir tonla. Kız ,ona cevap vermedi.

“Güzel.” dedi Deryal “İyi taktik.” Sonra gaza yüklendi. Vitesi artırdı ve arabaları hızla sollamaya başladı. Kızdan çıkacak ufak bir ses bekliyordu ama kız inatçı bir tavırla öylece yola bakıyordu. Deryal, onun kayıtsız duruşunun altında yatan tedirginliği görünce keyiflendi ve biraz daha gaza yüklendi.

“Ne o?” diye sordu kız tedirgin bir ses tonuyla bir süre sonra. Elleri oturduğu yolcu koltuğunun iki yanını sıkıca kavramıştı. “Bilet bulamadın galiba?” diye bitirdi sorusunu zorlukla nefes alarak. Hızla geçtikleri arabalar artık bulanık görünmeye başlamıştı, hafifçe midesi de bulanmaya başlamıştı genç kızın. Bu gece ölmezse iyiydi.

“Nereye” dedi Deryal, aynı anda neredeyse önünde seyreden yeşil Ford'un tamponuna çarpıyordu, direksiyonu hafifçe kırarak sürtünmeden geçmeyi başarmıştı.

“Cehenneme!” dedi kız çılgılık atarcasına.

“Neyi bozmuşum?” Deryal, biraz önceki sorusunu yineledi keyifli bir ses tonuyla.

“Bütün planımı bozdun.” dedi kız gözlerini yoldan ayırmayarak.

“Hangi planını.” Deryal, yavaş yavaş hızını düşürmeye başlamıştı.

“Arkadaşım sadece numara yapıyordu.” dedi kısık bir sesle konuşarak, sırtı gerginlikle dikleşmiş, korkuyla açılmış iri gözleri normalin çok üzerinde hızla seyrettikleri yoldan ayrılmıyordu. Deryal, arkaya uzanıp bir şişe su aldı ve kıza uzattı. Kız, ona bakmadan su şişesini alıp, kapağını yine gözlerini yoldan ayırmadan açtı ve bir kaç yudum içti. Ödö kopmuştu.

“Teşekkür ederim.” dedi yine de. Sonra ironiye güldü. Deryal de güldü.

“Nasıl bir numara?” kız süratleri normal seviyeye inerken ona dönüp öfkeyle baktı.

“Hoşlandığım birine yaptığımız numara. Eğer sen gelmeseydin, Okan, muhtemelen senin yerine bizim oyunumuza müdahale edecekti ve biz de belki bir ilişkiye başlayabilecektik.” sinirle dişlerini sıktı genç kız. “Şimdi bir daha ne zaman ona yaklaşabileceğim?”

Deryal, şaşkınca baktı kıza. Ne yani? Bütün hepsi bir oyun muydu? Şimdi kızın neden onu öpmeye çalışan gence vurduğunda ciyakladığını anlamıştı. Sonra kendini bir film

sahnesinin ortasına bilmeden dalan salak biri gibi hissedip kahkahalarla güldü.

“Çok komik!” diye söylendi kız.

“Değil mi?” dedi gülüşünün arasında. Sonra kıza döndü tekrar, bukle bukle saçları omuzlarına dökülmüş, gözlerini kısıp sinirle ona bakıyordu. Sonra kızın çenesi titredi ve dudakları kıpırdadı, bastıramadığı kahkahası koptu göğsünden. Kız, kakhaha atarken Deryal’in kahkahası son bulmuştu. Kız, çok masum ve sevimli görünüyordu. ‘Tehlikeli’ dedi içinden. Tekrar yola döndü.

“Evin nerede?” diye sordu bir kez daha.

“Daha adını bile bilmediğim bir insana evimi gösterecek değilim.” Burcu tekrar sinirli havasına geri dönmüştü.

“Deryal” dedi genç adam sakince.

“Efendim?”

“Adım Deryal. Şimdi...evin nerede?”

“Pek memnun olduğumu söyleyemeyeceğim.” dedi kız. Dirseğini cama dayayıp, elini başına destek yapıp, genç adama çevirdi bakışlarını.

“Çok umurumda olduğunu söyleyemeyeceğim.” dedi Deryal, onun ses tonunu taklit ederek.

“Beni buralarda bir yerde indir.” dedi kız “Ben taksiyle dönerim. Nasılsa herşeyi berbat ettin.”

“Çok üzüldüğümü de söyleyemeyeceğim. Zavallı adama kancayı takmak isteyen kurnaz, düzenbaz bir tilkiye acıyamıyorum.”

“Bana hakaret ediyorsun.”

“Evet.”

“Çok kibirlisin”

“Evin nerede?” diye sordu Deryal tekrar.

“Seni ilgilendirmez.” kız tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu. Deryal’de omuz sikip amaçsızca ilerlemeye devam etti.

Deryal, kıza hissettirmeden kaçamak bakışlarla genç kıza bakıyor ve onun yirmi iki yaşında olduğuna inanamıyordu. Öyle narin, öyle masum ve öyle kırılgan görünüyordu ki, ona kanatlarını açmamak elde değildi. Gözleri yavaş yavaş kızın daha önce dikkat etmediği bedenine kayıyordu.

Sonra, aslında bu çekici bedene daha önce dikkat etseydi onu küçük bir kız olarak göremeyeceğini fark etti. Minik ve masum görünen yüzüne ve kendi omuzlarına ancak gelebilen boyuna öyle takılmıştı ki kuğu gibi boynundan aşağısına hiç dikkat etmemişti. Bedenine yapışan t-shirt ve yeleği dolgun göğüslerini tüm hatlarıyla ortaya çıkarmıştı. Kısacık kot şortu biçimli bacaklarını örtmeye yetmemişti. Muhtemelen de amaç buydu zaten. Bir anda kıızı tekrar ayakları üzerinde görmek istedi.

“Bu da ne?”kızın heyecanlı sesi onu kendisine getirdi .

“Ne ne?”diye sordu ama soruyu sorduğu anda bagajdan gelen inleme kızın neyi sorduğunu anladı.

“Arabadan ses geliyor.”İnlemeye bir ‘küt’sesi eklendi. ‘Ah Ali’ dedi Deryal içinden.

“Gelmiyor!”

“Hayır geliyor”

“Hayır. Gelmiyor.”

“Geliyor dedim.”diye directti kız sinirle. “Duymuyor musun?” inleme sesi bir öksürükle kesildi.

“Hayır duymuyorum.”

“İşte.”dedi kız arkaya boş bir hevesle dönerek.”Yine geliyor.”Deryal, bir anda arabayı emniyet şeridine çekti ve arabadan indi. Arabanın arkasına doğru telaşsız adımlarla ilerledi. Bagajı açtı ve ellerini bilerek bagaj kapağından çekmedi. Kız baktığında onun ellerini görebiliyordu.

“Sesini kes Ali”dedi Deryal, dişlerinin arasından fısıltıyla. Ali’nin sesi ağzındaki banda yapışıp kalınca başını salladı ve kırık parmaklarının acısına zorlukla dayanarak ses çıkarmamaya çalıştı.Eğer bunu yapmazsa Kimliksiz’in onun sesini keseceğinden adına emin olduğu kadar emindi.

“Aferin.”dedi Deryal ve bagajı kapadı. Tekrar sürücü koltuğuna yerleşti ve kıza gülümseyerek baktı.

“Hayır.”dedi neşeli bir sesle.”Gelmiyor.”Kız, garip bir bakışla onun gözlerinin

derinliklerine baktı. Deryal, bu bakışları görmezden gelip tekrar hareket etti.

“Geliyor...du”dedi kız fısıldayarak.

“Sana öyle geliyor..du”dedi Deryal de kayıtsızca.

Deryal, Adem’in kendisini sabırsızca beklediğini biliyordu ama inadı tutmuştu işte. Bu kızı evine götürecek ve girdiğine emin oluncaya kadar da bekleyecekti. Kızın da kendisi kadar inatçı olacağı aklına bile gelmemişti. Sonuçta kadınların kendisinden ürktüğünü biliyordu. Bunun için özel bir uğraş vermiyordu ama durum buydu.

“Evinin yerini söyleyecek misin?”diye sordu kıza.

“Aklından zoru olan biri gibi davrandığının farkında mısın?”Kız, üzerindeki korkuyu tamamen atmış gibi görünüyordu. Kayıtsız bir tonla konuşuyor, bedenindeki katılık yavaş yavaş dağılıyor, gevşiyordu.

“Benden kurtulmak istiyor musun?”diye sordu Deryal, gülümseyerek. Kız, soruya bir an cevap veremedi. Genç adamın gülümseyen dudaklarına bakıyordu. Gülümsemedeki güzellik onu bir an için sarstı. Çok yakışıklı bir adam sayılmazdı, sert yüz hatlarıyla öfkeli olduğunda korkunç görünüyordu ama gülümseyince insan kendini tamamen başka bir boyuta adım atmış gibi hissediyordu.

“Kesinlikle”diye bildi sonunda.

“Ev adresin?”

“Hayatıma karışabilme hakkını nereden bulduğunu bir türlü anlayabilmiş değilim. On sekiz yaşımdan büyük olduğum ve kendi kararlarımı kendi verebileceğim olgunluğa erişebildiğimi açıklığa kavuşturduğumuza göre...Müsaade et ineyim.” kız tek kaşını kaldırıp meydan okurcasına ona baktı.

“Amma uzun cümle kurdun. İnan takip edemedim.”kız afallayarak başını geriye attı.

“Allah’ım.”dedi sinirle, gözlerini kapadı ve eli burun kemerini buldu.

“Bende hep böyle yaparım.”dedi Deryal alayla.”Çok sinirlisin değil mi?”Kız, dönüp ona baktı tekrar.

Deryal, eğleniyordu aslında. Bir süreliğine aklındaki bütün dertler, sorular, sıkıntılar uçup gitmişti. “Evin nerede?” diye sordu yine usanmadan. Genç kızın omuzlarının çöktüğünü görünce yine keyifle gülümsedi.

“Ortaköy”dedi kız muzip bir sırıtmayla. Deryal, başını çevirip ona baktı. Sıkıntılı bir

nefes çekti içine ve yolda aksi istikamete dönebileceği bir dönüş tabelası aradı. Neredeyse Zincirlikuyu'ya gelmişlerdi.

“Onca yolu bana boşuna sürdürdün.”

“Sen istedin.” dedi kız alayla.

“Kabul” dedi Deryal, yenilgiyi kabullenerek. Kızın özelliklerine bir de kaliteli espri anlayışını eklemişti.

Deryal, bir süre sonra geldikleri yönün geri istikametinde sürmeye başlamıştı arabayı. Kulüp zaten Ortaköy'deydi. Kız, durumu 1-1 yapmıştı. Kızdan açık adresini aldığı anda kulübün bir kaç sokak ilerisinde bir evde oturduğunu anlamıştı.

Genç kızın oturduğu apartmanın önüne gelene kadar tek kelime konuşmadılar.

“İşte” dedi Burcu eliyle üç katlı bir binayı işaret ederek. “Şu apartman.” Deryal, başını salladı.

Bir süre sonra kızın apartmanının önünde durmuştu.

“Yine de teşekkürler.” dedi kız kapıyı açarken.

“Rica ederim.” dedi Deryal alayla.

Kız, ona bakmıyordu. Deryal, kızın yüzündeki siniri görmek istiyordu aslında. Fakat başka bir şey gördü. Kızın muhteşem, yuvarlak kalçalarını. Ve kız dışarı çıktığında genç kızın bir bütün olarak harika görüldüğünü. Kaşları havaya kalktı ve dudağını beğeniyle büzdü. Neredeyse dudaklarından bir ısıklık kaçırıyordu. Sonra kaşlarını çattı.

“Bir daha seni kulübümde görmeyeceğim.” Kız hızla dönüp meydan okuyan gözlerle ona baktı. Ellerini arabanın tavanına dayayarak öne doğru eğildi.

“Tabii. Emriniz olur Süpermen.” sonra başını iki yana sallayıp kapıyı sertçe çarptı ve apartmanın girişine doğru ilerledi.

Deryal, onun içeriye girip merdivenleri hızla çıkmasını izledikten sonra arabayı vitese taktı ve gaza bastı.

Burcu, kapıyı titreyen ellerle açıp çabuk hareketlerle içeriye girdi, kapıyı kapadı, sürgüyü çekti ve sırtını kapıya dayadı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Bir süre sessizliği dinledikten sonra ve kendine biraz olsun geldikten sonra gözlerini açtı.

“Ne geceydi!” dedi kendi kendine. Yatak odasına doğru seri adımlarla ilerledi. Aradığı şey komodinin üzerinde duruyordu. Cep telefonunu eline aldı ve kayıtlı numarayı çevirdi.

“Eve geldim” susup hattın diğer ucundakini dinledi bir süre.

“İyi geceler” ve telefonu kapadı.

“Teslimatı yaptın mı?” Adem’in dudakları keyifle büzülmüştü. Deryal, kızı anımsadı ve güldü, hala üzerini değiştirmekle meşguldü. Garaja girdiği anda Adem’e çağrı atıp gelmesini istemişti. Üzerine siyah kapüşonlu polar hırkayı geçirdi ve fermuarını çekti.

“Yaptım.” dedi başını sallayarak. Adem, Deryal’den bir emir almadan arabanın etrafında dolanıp yolcu kapısını açtı ve hızla yerleşti. O, daha önce giyinmişti. Deryal de peşinden hızla sürücü tarafına yerleşti ve gaza bastı.

“Seni bu kıyafetlerin içinde tanıyamıyorum.” dedi Adem yüzünü ekşiterek.

“Ben de kendimi beğenmiyorum .” Deryal, üzerine şöyle bir bakış attı. Zincirlerle süslenmiş kot pantolonunun ağı neredeyse dizlerine geliyordu.”Bu pantolonlar neden şalvar gibi? İnsanın götünden düşüyor. Düşmesin diye pantolonu mu çekiştireceksin yoksa paçalarına takılmamak için paçalarını mı çekeceksin bilemiyor insan.” kapüşonun altındaki siyah bereyi biraz daha yukarı çekti.

“Şimdi yeni neslin tarzı böyle.”

“Desene yeni nesil sirk maymunlarına özenmiş. Hem takım elbisenin nesi var?” yüzünü ekşitti yine Deryal. Black night gece kulübünün önünde yine emniyet şeridine çekti ve motoru durdurdu. Tabakasını çıkarıp bir sigara aldı içinden, zipposuyla sigarasını yaktı ve sert bir duman çekti içine. Sonra gözlerini kulübe dikti.

“Ne oldu?” diye sordu Adem de gözlerini kulübe dikerek.

“Adamlar sinek avlıyor.”

“Üzöldün mü?”

“Yok. Canım sıkıldı.” Adem, ne söylemek istediğini anlamamıştı bir an için. Başındaki kasketi tersine çevirdi ve tekrar baktı.

“Niye?” dedi başını sorarcasına sallayarak. Kısık gözlerinin arasından bakıyordu.

Deryal, bir süre cevap vermedi. Sigarasını içmeye devam etti. Adem sabırla onu bekledi. Sonra gözü bir kıza takıldı. Siyah mini eteği altına sivri topuklular giymiş, üzerine

uzun kollu lila rengi bir bluz geçirmişti. Kız yürürken kalçaları sağa sola sallanıyordu. Uzun sarı saçları beline kadar uzanmış, hareketiyle savruluyordu.

“Uhh”dedi Adem. Fırlayıp giden sesi tutamamıştı ağzının içinde.

“Canım sıkılıyor çünkü iş yapamayınca bize sarıyorlar.”dedi Deryal sakın bir tonla. Camı açtı, sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırıp bir fiske vurdu ve dışarı fırlattı. “Ayrıca kıza öyle yiyecek gibi bakma. Seni yam yam sanacak.” ve vitesi takıp süratle yol aldı.

Adem, güzel kızı çoktan unutmuş Deryal’in söylediklerine takılmıştı. Kaşları çatılmış, gözlerini elinde çekip durduğu tespihe dikmişti. Deryal’in ne demek istediğini anlamıştı. Eğer, bu akşamki mevzunun temeli bu kulübe dayanıyorsa Deryal’i kimse tutamazdı.

“Emin misin?” diye sordu uzun bir suskunluktan sonra.

“Değilim. Ama emin olmaya çalışıyorum. Bu akşam Ayşe Abla’ya gideceğiz. Bize olsa olsa onun faydası dokunur.”

“Yine mi ya.” dedi Adem itiraz dolu bir sesle.

“Yapacak başka bir şey var mı? Ancak o tanır böylelerini.”Adem,istemese de kabullenmek zorunda kaldı ve başını salladı.

“Gidelim bakalım.” derin bir iç çekip arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturmadan önce kasketini düzeltti, tespihini cebine attı. Sonra gözlerini kapayıp şekerleme yapmaya başladı.

Deryal, kurulmuş bebekler gibi sürüyordu arabayı, yola hakimdi ama aklında onlarca şey yüzüyor, onu için için rahatsız ediyor, kemiriyordu. Dişlerini sıktı, parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı.

Taksim’in arka sokaklarından birine çevirdi arabanın yönünü... Dar bir sokağa girdi, evler iki en fazla üç katlıydı bu sokakta, birbirlerine yakın olan binalarda bir pencereden diğerine makaralar asılmış, üzerinde çamaşırlar sallanıyordu,sokakta oynayan bakımsız çocukların arasından geçti. Sokak köşelerinde ellerinde içki kutuları, ağızlarında sigara olan, on sekizini geçmeyen çocuklara yüzünü ekşiterek baktı. Sonra pembe boyası neredeyse yok denilecek kadar dökülmüş, altından kirden beyazını kaybetmiş, griye dönen duvarları olan evin önünde durdu.

“Geldik.”dedi Adem’e bakmadan ve arabadan dışarı çıktı hızla.

Adem, gözlerini açıp kapısında durdukları evi görünce yüzünü ekşitti.

“Gel de çek şu kadını.”dedi dişlerini sıkarak. Arabadan indi, Deryal’e baktığında

başını yukarı kaldırmış, pencereden gelen gümbürtüye sırtarak baktığını gördü.

“Hiç sakın bir zamana denk gelecek miyiz acaba?” diye mırıldandı Adem. Deryal, ona bakıp güldü.

“Mızımızlanma lütfen. Büyük aşkını göreceksin.” Adem yine homurdanınca Deryal, küçük bir kahkaha attı. “Gülümse biraz.” dedi Adem’in dudaklarının kenarını parmaklarıyla geriye doğru ittirerek. Adem, elini ittirdi ve sinirle baktı ona.

“Bana değil sana aşık olsaydı görürdün sen.”

“Allah,korusun.” Deryal’in dudaklarından öpücük sesi çıktı, işaret parmağını kıvrıp Adem’in başına vurdu iki kere. Adem yine elini ittirdi öfkeyle. Deryal, bir an düşündü. “Allah korusun” dedi tekrar.

Pencereden aşağıya bir tahta parçası düşünce hızla hareket edip iki yana ayrıldılar. Sonra aynı anda başlarını yukarı kaldırdılar. Deryal, sırtı tekrar, Adem küfür etti.

Birlikte giriş kapısına yöneldiler, Deryal, alaylı bir tavırla elini öne doğru uzattı.

“Lütfen.”dedi Adem’in yüz ifadesini gördüğünde. Adem, küfür ederek yanından ilerlerken kolunu kavradı ve kulağına eğildi.

“Tecavüz kaçınılmazsa zevk almaya bak!”Adem, ani bir hareketle ona döndü. Gözleri yuvalarında dönüyordu sinirden.

“İstersen sen dene”dedi Adem dişlerinin arasından..

“İnan, can atıyorum ama..”omuzlarını silkip ellerini havaya kaldırdı.”Bana pas vermiyor”

Sonra, dar, taş merdivenlerden arka arkaya çıkmaya başladılar. Merdivenler geniş bir holde bitiyordu. Deryal, Adem’in ayaklarının geriye doğru gittiğini gördüğünde gülerek onu sırtından ittirdi.

“Sana bu borcun faizinin ne kadar olduğunu söylemişim daha önce.” içerideki odalardan birinden kadının cırtlak sesi geliyordu. Birbiri ardına edilen öfke dolu küfürler takip etti kadının sözlerini.

“Acı bana”diye fısıldadı Adem, kaşlarını düşürerek.

“Katiyen olmaz.”dedi Deryal gülümseyerek. Adem, ’sana bunun hesabını sorarım’der gibi başını salladı.

Birlikte cılası gitmiş, iki kanatlı kapıdan içeriye adım attılar. Adem, çekingen duruyor, Deryal, gülümsüyordu.

Ellili yaşlarda olan Ayşe Abla, bir kanepede oturmuş, kırmızı boyalı dudağının kenarında tütürdüğü sigarası, çilli ellerinde tomarla saydığı paraları ve sarı, çatık kaşlarıyla çıktı karşılarına. İçeri girenlere bakmadı önce.

“Biraz bekleyin.” dedi. Konuşurken dişlerinin arasındaki sigarayla oynuyordu. Kanepenin yanında bir soba, ardında renk cümbüşü perdeler asılı olan, kanatları sonuna kadar açılmış küçük bir pencere vardı. Sigara dumanı gri bir bulut gibi havaya süzülüyordu pencereden. Kanepenin yanında bulunan tek koltukta yaşlıca bir adam oturuyordu. Gözlerini Ayşe’nin saydığı paralara dikmiş, yanakları kızarmış -muhtemelen öfkeden- ellerini kucağında birleştirmiş ovuşturuyordu. Sarı, beyaz ve sigara dumanından kahverengiye dönmüş bıyıklarının üzerinde terler birikmişti.

Deryal, Adem’e bir dirsek attı. Adem, ona sinirle döndü. Deryal, çenesiyle konuşmasını işaret etti.

“Ayşe..”dedi Adem,yumuşak bir sesle.

Ayşe abla, başını hızla kaldırdı, mavi gözleri Adem’i görünce ışıldadı. Elindeki paraları bir kenara bıraktı. Kucağında topladığı eteğini talaşla düzeltip ayağa fırladı.

“Seni hangi rüzgar attı buralara.”dedi altın bilezikli kollarını açmış Adem’e doğru ilerlerken.

“Deryal, diye bir rüzgâr var mı?”mırıldanmasını sadece Deryal duymuş ve kahkahasını bastırmak için yanağını kemiriyordu. ”Seni özledim.”dedi Adem biraz yüksek bir sesle. Kadın onun boynuna doladı kollarını ve sıkıca sarıldı.

“Hadi oradan. Yine bir işin düşmüştür.”dedi tam on ikiden vurarak. Sonra gözleri Deryal’e kaydı.

“Deryal.”dedi sevinçle. Deryal, Adem’in aksine ona içtenlikle sarıldı. Kadın, garip bir şekilde hoşuna gidiyordu ama kadının çıkarıcı biri olduğunu iyi biliyordu. Bir şey almadan bir şey vermezdi. Paranın kesmeyeceği işlerde Adem girerdi devreye.

“Abla.” dedi Deryal, sıcak bir sesle. Kollarını kadına doladı.

“Seni oğlum gibi severim bilirsin.”dedi kadın Deryal’in omzuna doğru.

‘Onu oğlu gibi seviyor da beni nasıl başka türlü seviyor.’ diye hayıflandı içinden Adem.

“Sağ ol abla.”dedi Deryal, kadından ayrılırken. Kadın hışımla arkasına döndü ve yaşlı adama baktı.

“Sen çık. Sonra gelirsın.” dedi ciyaklayan bir sesle.

Yaşlı adamın çıkışını beklediler. ”Ee hadi... Ne duruyorsunuz? Otursanıza.” dedi kadın gülümseyerek. Genç bir kız gibi, edalı tavırlar sergilemeye başlamıştı

Deryal, tek koltuğa, Adem ve Ayşe Abla kanepeye yerleştiler. Kadın elini, Adem’in dizinde duran elinin üzerine attı hevesle. Adem, çekmek istediye de çekemedi. Deryal ise yanağını ısırmaya devam ediyordu.

“İçecek bir şeyler ister misiniz?” diye sordu Ayşe Abla, ama gözleri sadece Adem’e kilitlenmiş, cilveli bakışlar atıyordu. Sıksa bedenine rağmen uzun yıllardır içtiği sigaranın etkisiyle sesi oldukça kalın çıkıyordu ama bağırmaya başladığında kapı gıcirtısına dönüyordu bu ses.

“Hayır!”dediler iki genç aynı anda.

Ayşe Abla, elini Adem’in elinden çekti, bakışları koltuğa yayılan Deryal’e dikildi şüpheyle. Dudağı düz bir çizgi olmuştu. Ortada bulunan ahşap sehpaye uzanıp, sigara paketinden bir sigara çıkarıp, kibritle yaktı.

“Ne istiyorsunuz?”sözleri gri dumanla birlikte çıkmıştı dudaklarından, gözleri Deryal ve Adem arasından gidip geliyordu. Deryal, koltuğunda dikleşti önce, sonra ellerini dizlerine koyarak eğildi ve kirpiklerinin altından Ayşe Abla’ya baktı.

“Mert -oda kimse artık- diye birini arıyorum. Ali adında bir çocuk var, yirmi yaşında, bu gece Kulübe gelip uyuşturucu satmaya çalıştı. Çocuğun cepleri ağzına kadar doluydu. Bu çocuk, o kadar malı bulamaz. Belli ki bana tuzak. Biraz dertleştik, Mert -oda kimse artık-, adında biri yollamış bizim mekana, adam Taksim’de dedi ama emin de değil gibi. Başka bir şey bilmiyordu güya, benim mal sattırmadığıma emin olduğunu düşünüyorum ama çocuğa ne vaat ettilerse girmiş işte işin içine. Hem de benim mekanımda.. O, o. çocuğu kimse onu bulmam gerekiyor.”

Ayşe Abla’nın yüzünde hiç bir ifade yoktu, gözleri yere dikildi. Bir ayağını diğerinin üzerine attı ve eteğini dizlerine kadar çekti. Sigarasının külünü bir çay bardağının altlığına silkeledi.

“Bir Mert var.”dedi dalgın dalgın. ”Ama o da böyle bir işin içine girebilir mi emin değilim.”

“Sen yerini söyle”dedi Deryal çabucak. Belki Adem’i kurtarabilirdi.

Ayşe Abla, gülümsedi ve gözlerini Adem'e dikti. "Söylerim tabii." ve elini Adem'e uzattı.

Adem, insanüstü bir çaba harcayarak gülümsedi ve eline uzandı. Ayağa kalkan kadının peşinden sürüklenircesine ilerledi. Odadan çıkmadan önce Deryal'in sırttan yüzüne öfkeli bir bakış attı.

"Beş sokak ileride oturuyormuş, üç abisi varmış, boş gezmezlermiş-"

"İyi. Sıkılmayacağız desene." Deryal, Adem'in sözünü kesmiş gülümsüyordu. Uzanıp araba teybini açtı.

"Bu Mert denen ufakçaymış, ama bu aralar burnu acayip büyümüş. Nedenini biliyorum sanki" Adem, dişlerini sıktı.

"Sanki." dedi Deryal. Arabayı dar sokak aralarından sürüyordu. Filmli camları kapamışlardı, içerisi tamamen duman altı olmuştu. Ama en azından dışarıdan fark edilmeleri kolay değildi.

"Bu aralar etrafta görünmüyormuş."

"Normaldir." Deryal, gözlerini kısıp Adem'e baktı "Dudağının kenarında ruj izi kalmış."

Adem'in gözleri büyüdü. Elini hızla dudaklarına götürüp, ovalarcasına sildi.

"Hamama gidip kırkılanmam lazım, anca temizlenirim." Deryal, güldü sözlerine. Sonra gözlerini kısıp Adem'e baktı.

"Duyduklarıma bakılırsa çok şikayetçi değildin." tek kaşını havaya kaldırdı. "Ohh evet. Evet. Hadi bebeğim." sesini kısarak alayla söylediği sözler Adem'i çılgına çevirdi.

"Biraz daha konuşursan buraya kusacağım." dedi Adem yüzünü buruşturarak.

"Tamam. Tamam. Sustum. Sağ ol."

"Her zaman diyemeyeceğim.." Adem, tekrar öğürme sesi çıkardı ve Deryal kahkaha attı.

"Bizim market. İşte. Onun üç bina yanında bordo renkli olan bina." Adem, işaret parmağı havada biraz ötedeki eski iki katlı binayı işaret ediyordu. Deryal, farlarını kapadı, binanın giriş kapısına doğru ilerlemeye başladı yavaşça.

“Işıkları yanıyor.” Deryal, binanın tam önünde durdu ve Adem’e döndü. Elleri direksiyonun üzerinde sıkıca kenetlenmişti. “Önce ben giriyorum. Sen Ali’ye bak, öldü mü kaldı mı Allah bilir. Beş dakika sonra parayı al, gel.”

“Oldu bil.” dedi Adem başını sallayarak ve Deryal’in arabadan inmesini bekledi.

Deryal, beline uzandı, silahının yerini değiştirip, midesinin üzerine doğru çekti ve fermuarını kapadı. Arabadan inip, sakın adımlarla binaya doğru ilerledi. Mavi, lale motifli demir kapıya baktı kısa bir an ve yumruklarını sıkıp kapıya vurdu.

Kısa bir bekleyişten sonra içeriden sesler gelmeye başlamıştı. Birinin hızla inen ya da çıkan ayak sesleri. Ses gittikçe yakınlığına göre inme sesleriydi.

“Kim o?” dedi kalın bir erkek sesi. Ses kaygılı geliyordu.

“Barış” dedi Deryal güven veren bir tonla.

“Barış kim?” içeriden gelen ses kaygıdan şüpheyne dönüştü.

“Ben, Ali’in bir arkadaşım. Aradığımı sizde bulabileceğimi söyledi.” Deryal, başını kapıya doğru uzatmıştı. Yine kısa bir sessizlikten sonra demir kapının kilidi döndü ve kapı hafifçe aralarındı. Aralık kapıdan bir çift siyah göz karşıladı Deryal’i.

“Ali nerede?” diye sordu adam gözlerini kısarak.

“Sabah meydana karşılaştık. Yakın arkadaşımıdır.” Deryal, kapıya doğru biraz daha eğilip fısıldamaya başladı. “Ondan mal istedim ama elindekini bana veremeyeceğini söyledi. Abi, büyük bir parti veriyorum. Söz verdim millete, kızlar mızlar. Bana bir güzellik yapsanız.” yalvaran, masum bir ifade yerleşti Deryal’in sert hatlı yüzüne. Beresi kaşlarını örtüyordu.

“Kimmiş?” diye bir ses geldi aralık kapıda duran adamın ardından. Tiz bir tondu ama kadın sesi kesinlikle değildi.

“Zibidi müşterinin biri.” dedi siyah gözlü alayla. Deryal’in söylediklerine inanmışa benziyordu. Deryal, sabırla kapının açılmasını bekledi, adam bir süre daha gözlerini kısarak baktı Deryal’e.

“Elimizde partiye yetecek kadar bir şey yok.” ve kapıyı kapamaya yeltendi. Deryal, çabuk bir hamleyle ayağını kapının aralığına sıkıştırdı. Ve parmakları demir kapıyı kavradı.

“Abi ne varsa versen. Madara etme bizi elaleme.” Adam bir süre daha düşündü ve başını sallayıp kapıyı Deryal’in geçebileceği kadar araladı. Kısa boylu, siyah gömlekli,

taşlanmış yırtık bir kot giyen esmer adam bedenini kapıyla birlikte hafifçe geri çekti. Deryal, ona minnetle gülümseyerek baktı.

“Paran vardır herhalde.”dedi adam, Deryal içeri girdiğinde. Adam kapıyı kapamak üzereydi. Deryal, arkasını döndü.

“Kapıyı kapamazsan param var.” dedi alayla. Adam manasız gözlerle baktı bir an. “Arkadaşım parayı getiriyor abi.”

Ev, iki katlı müstakil bir yerdi. Üst kata çıkan merdivenlerin bitiminde kare şeklinde üzeri kilimle kaplanmış beton bir zemin vardı. Deryal, bir adım atarak zemine çıktı ve gözleri dikkatle çevreyi taradı. Alt katın bölümlerinde bir mutfak, kapısı kapalı olan bir bölüm daha vardı.

“Çıkıyor muyum?” diye sordu eliyle merdivenleri işaret ederek.

“Çık.” dedi adam. “Geliyorum ben. Yukarıda kardeşim var.” adam arkasını döndüğünde Deryal, adamın beline takılı olan tabancayı gördü ve kaşlarını kaldırdı, sonra hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp dar salona çıktı.

Tavandan sarkan tek ampul, siyah ve tamamen kapanmış perdelerinde yardımıyla salonu loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Deryal, gözlerini kısarak çevreyi inceledi. Çevresinde üç tahta sandalye olan gösterişsiz bir masa, iki kanepe, bir soba vardı. Soba, ağır ağır yanıyordu.

Böyle yerlerde sobaların bacaları her zaman tüterdi. Yazın o, en kavurucu anlarda bile, evlerin bacalarının bir çoğundan dumanlar tüterdi. Eğer polis, ani bir baskın yaparsa ellerindekileri sobaya atmak için bu çok bilinen ama arkada asla kanıt bırakmayan bir önlemdi. Tabii havaya yayılan dumanı içine çekersen, somut olmayan bir delilin olmuş olurdu ama bir işe yaramazdı.

Salona açılan üç oda vardı. Ahşap kapılar uçuk maviydi. Deryal, kaşlarını çatmış aradığı piçin nerede olduğunu tahmin etmeye çalışırken kapılardan biri açıldı.

“Sen kimsin?” diye sordu elinde ufak bir valiz olan genç, zayıf bir çocuk. Ölü gibi bir yüz rengi vardı. Sanki beti benzi atmış gibiydi. Kahverengi gözlerinin altı morarmış, dudağı hafifçe yana kaymıştı. Briyantınle geriye doğru yapıştırdığı saçları isyankar bir şekilde havalanmış horoz ibiği gibi bir görüntü vermişti gence. Konuşurken sesler peltek çıkıyordu dudaklarından.

“Zibidi bir müşteri.” Deryal’in sesi kayıtsızdı. Çocuk ilgisizce omuz silkti, elindeki valizi kanepelerden birinin üzerine fırlattı ve kendisini de kanepenin üzerine bıraktı. “Seyahat mı var?” diye sordu Deryal gülümseyerek. Genç, yüzünü ovaladığı ellerini indirip Deryal’e baktı.

“Sana ne?” dedi hafifçe öfkeli bir tonla. Deryal, bir cevap veremeden merdivenlerden ayak sesleri gelince arkasını döndü ve bir kaç adım gerileyerek gelenlere baktı. Önde Adem vardı, ardından kapıyı açan orta yaşlı adam, onun ardından lacivert takım elbiseli genç bir çocuk daha vardı. Saçları muntazam bir şekilde yana ayrılmıştı, temiz yüzlü bir gençti. Erketen çok, kıza benzer bir yüzü vardı.

“Paraları görelim.”dedi kapıyı açan adam. Deryal, Adem’e çenesiyle işaret etti. Hevesli bir görüntü sergiliyordu. Adem, başını sallayarak ceketinin cebinden iki yüz liralık banknotlar çıkardı.

“Oooo”dedi kapıyı açan adam keyifle. Paraya doğru uzandı.

“Önce alacaklarımızı görelim” Deryal, adamın uzanan elini sıkıca kavramıştı. Adam, kaşlarını çatarak baktı Deryal’e. Bir an için kararsız gibi göründü ama paranın sıcak yüzü daha tatlı gelmişti.

“Mert.”dedi koltukta oturan gence.

“Ne?” dedi genç dişlerini sıkarak. Deryal, istediğini almıştı. Artık Mert’in kim olduğunu biliyordu.

“Zuladan malları getir.”dedi emir veren bir tonla.

“Ben gidiyorum.”dedi çocuk tedirgin bir sesle. “Git kendin getir. Adamlar beni paket edecek.” Deryal, daha fazla bir şey öğrenmenin yersiz olduğunu düşündü.

Elini sıktığı adamın, kolunu bir anda hızla çevirip, geriye doğru kıvrıdı ve adamı kendi bedeni önüne alarak yere diz çöktürdü. Adem’in silahından çıkan ‘klik’sesini duydu. Deryal’in gözleri, şaşkınlık ve korkuyla gözleri irice açılan Mert’e kilitlenmişti. Adamın belinden susturucu takılmış silahını çekti.

“Ne yapıyorsun lan şerefsiz.” dedi acıyla bağırان adam.

“Yolculuk nereye?” diye sordu Deryal korkmuş gence sakın bir tonla.

“Buralar baya ısındı. Kutuplara gidiyordur belki.” dedi Adem, yine bıyık altından gülümseyerek. Silahının namlusu takım elbiseli gencin şakağında duruyordu. Genç, Adem’in kolunu sıkın elinin altında titriyordu.

Deryal, elindeki tabancaya baktı bir an ve gülümsedi. İşini kolaylaştırmışlardı.

“Bırak abimi.” dedi Mert dişlerinin arasından. Üzerinde uyuşturucunun verdiği bir pervasızlık vardı. Deryal, bunu biliyordu ama umurunda değildi. Kafası yerinde olmasa bile biraz sohbet etmek zorunda kalacaklardı.

“Olur!” dedi. Adamı, kendisine doğru çevirdi.

“Ağzını aç!” diye emretti yerde diz çöktürdüğü adama.

“Ne...Ne yapacaksın?” diye sordu adam titreyen bir sesle.

“Sana mama getirdim.” Adam dudaklarını sımsıkı kapadı. Deryal’in kaşları alayla havaya kalkmıştı.

“Pekala.” dedi yine sakince. Ayakta duramayan Mert’e dikti gözlerini.

“Bir kere soracağım.” dedi Deryal.”Kayıp şehir’e Ali’yi yollamanı kim istedi.”

Deryal, bu akşam kimsenin canını yakmak istemiyordu. En azından buradaki hiç kimsenin. Onların maşa olduklarını biliyordu. Ama içindeki o söz dinlemez yan, ona her şey çok kolay olacak diyordu. Bir anda olup bitecek. Dilinde acı bir tat vardı, burnuna gelen o kokuyu biliyordu. Dişlerini sıkarak ve insanüstü bir çaba harcayarak, tetikte duran parmaklarına hakim oldu.

“Kimliksiz.” dedi Mert tükürür gibi. “Sensin değil mi?” Deryal, başını salladı.

“Cevap bekliyorum.” dedi bir süre sonra, sabrı yavaş yavaş tükenmek üzereydi.

“Hiç kimse” dedi Mert, bedeni garip bir açıyla büküldü. Dengesizleşerek bir adım geriledi. Sonra gözleri yuvalarında döndü. Deryal, ondan bilgi almanın Ali kadar kolay olmayacağına emin oldu. Şu anda vücudu hissizleşmişti, vereceği hasardan zevk bile alabilirdi. Beyni ve bedeni uyuşturucunun etkisi altında, öz benliğini tamamen kaybetmişti. Sıkıntıyla bir iç çekti.

“Ne yaptın lan? Ne işlere burnunu soktun?” yerdeki adamın gözleri Deryal’in yüzünden ayrılmıyordu. Mert, kendisine yöneltilen soruya gülerek cevap verdi.

“Ben bir şey yapmadım”

“Allah belanı versin.” Deryal, dizleri üzerine çöktürdüğü adamın yüzüne eğildi, silahı adamın burnunun tam ucunda duruyordu.

“Sadece isim versin. Bu bana yeter, yoksa namluyu onun boğazına sokacağım.” ve doğruldu.

“Söyle lan! Söyle çabuk. Geberttireceksin bizi.” konuşurken ağzından tükürükler saçmaya başlamıştı, kelimeleri yarım yamalak çıkıyordu. Takım elbiseli genç, tek kelime söylememişti, söyleyecek gibi de durmuyordu.

“Hiç bir şey yapamaz.” Deryal, uyarı bile vermeden ayakları geriye doğru bükülmüş adamın baldırına bir kurşun sıktı. Mert’in abisi acı içinde inledi.

“Sessiz ol.” dedi Deryal, amansız bir sesle. Adam dudaklarını sımsıkı kapayarak başını salladı, dişleri acısını hafifletmek için dudaklarını kemiriyordu. Deryal, gözlerini yeniden Mert’e dikti.

“Bütün kurşunları boğazına dizerim.” Omzundan tuttuğu adamı yere doğru ittirdi.

“Bu bayıldı.” Adem’in sözleri alaylı geliyordu. Deryal, onunla ilgilenmedi, elleriyle yüzünü ovuşturur ve ayakta durmaya çalışan Mert’e bakıyordu.

Mert’i bir kolundan yakaladı ve kanepeye oturttu sertçe. Silahının susturucu takılmış namlusunu Mert’in boğazına kadar soktu.

“Adem, bir yerden su bul getir.” dedi sakın bir tonla. Onu öldürmek istiyordu, silahıyla değil, bunu elleriyle yapmak istiyordu, parmaklarını boğazına dayamak ve soluğunu kesmek, bıçakla kalbini söküp çıkarmak, dilini kesmek ve daha bir sürü hayal süslüyordu beyindeki o hasarlı noktayı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığı anda karşısında taş kesilmiş, beyaz yüzlü gence baktı. Adem, bir bardak suyla yanında belirdi.

“Mutfak leş gibi.” dedi düz bir tonla. Suyu gencin yüzüne fırlattı.

“Şimdi. Şimdi.” dedi Deryal, diliyle kurumuş dudaklarını yaladı. “Birazdan, dudaklarını özgür bırakacağım ve sen de benimle konuşacaksın. Ben soracağım, sen cevap vereceksin. Sen konuşacaksın, ben dinleyeceğim. Eğer bu sana uygun gelmezse. Bütün mermileri boğazına dizeceğim. Anlaştık mı?”

Mert’in boğazından bir inilti koptu, gözlerinden bir kaç damla yaş aktı. Başını iki yana salladı, sonra hızla aşağı yukarı sallamaya başladı.

“Güzel.” dedi Deryal, doğruldu. Tahta sandalyelerden birini çekti. Oturup bir ayağını diğerinin üzerine attı. Gözü Nike’larının üzerine binmiş paçalarına takıldı ve kısık sesli bir küfür savurdu paçalara. Sonra tekrar Mert’e döndü.

“Kim istedi senden bunu yapmanı?” kelimeler yumuşak bir sesle çıkıyordu dudaklarından. Sanki küçük bir çocukla konuşur gibi. Mert, başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapayıp, öne doğru eğildi.

“Bilmiyorum.” dedi titrek bir sesle. Bedeni de hafifçe titremeye başlamıştı.

“Zenci takımı var. Normalde burada dolanmazlar. Başlarında biri var ama kim

olduğunu bilmiyorum. Bir gün beni buldular. Bir ay oldu olmadı. Elime hem mal, hem para tutuşturdular. Kayıp şehir denen mekanda bunları satmam gerekiyormuş, istemedim önce, biliyorum oranın senin yerin olduğunu, satarsam ne olacağını da biliyordum. Ama eğer yapmazsam onlar da tehdit savurdular. Kelleyi korumak için yaparım dedim. Kaçmayı düşünüyordum. Sonra bizim Ali'yle karşılaştık. Bu senin mekandan söz etti. Bir akrabası mı varmış ne... İşte o içeri girip çıktığını söyledi. Ben de işi bunun üzerine yıkmaya çalıştım. O içeride malı sattığına dair bana mesaj çekecekti ben de polisi arayacaktım. Yani o daha satışa devam ederken, sen de yakalanacaktın ve kodese girecektin. Ama ondan mesaj gelmedi. Haber de gelmedi-

“Bagajda” dedi Deryal düz bir tonla. Mert, başını hızla yukarı kaldırıp baktı.

“Öl..Ölü mü?”Deryal başını iki yana salladı.

“Yemin ederim onları bir daha görmedim. Kim olduklarını, nerede dolandıklarını da bilmiyorum. Ama bu işin başka bir yerle ilgisi olduğunu biliyorum. Eğlence ile ilgili bir yer. Beni bir yere almışlardı, içeride bağrıışmalar oldu. Bende o zaman öğrendim. Az buçuk İngilizcem var, rehberlik yaptım ben bir ara. Ama sadece o kadar öğrenebildim. Şimdi, işi beceremedim diye beni halledecekler. Kaçmaya çalışıyordum ben de.” Deryal, elini kaldırdı onun susması için.

“Ali’yi bir yere götürün. Abini de. Beni hiç görmedin. Eğer gördüysen. İnan gördüklerin bunlarla sınırlı olmayacak. Anlatabildim mi?” Deryal, ayağa kalktı.

“An..Anladım abi.” dedi kekeleyerek. Deryal’in ardından o da kalktı hızla ve abisine doğru ilerledi. Deryal, pencereye doğru ilerledi, cebinden siyah bir eldiven çıkardı ve eline geçirdi. Perdeye uzanıp, kaba kumaşla silahı güzelce ovaladı. Eldivenli elleriyle kavradı silahı, yerde yatan adama doğru ilerledi.

“Kullanmayı aklından bile geçirme” diye bir uyarıda bulundu ve silahı adamın göğsüne doğru fırlattı. Adem, kendi silahını evin dış kapısına kadar kılıfına yerleştirmede. Çıkmadan önce, beline uzanıp yerine taktı ve Deryal’in ardından arabaya doğru ilerledi.

“Sen Ali’yi götür.”dedi Deryal, bagajı işaret ederek. Adem, başını salladı. Çevreyi gözleriyle taradıktan sonra bagajın kapağını açtı.

“İyi misin Ali?”diye sordu gülümseyerek. Ali, sözlerine karşılık olarak sadece inledi. Adem, onun belinden yakaladı iki eliyle ve zorluk çekmeden omzuna attı.

Deryal, Adem’in arkasından bakarken arabaya dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adem, evin merdivenlerinden gözden kaybolunca, gözlerini yere dikti.

“Zenci bir çete.” dedi kendi kendine mırıldanarak. Dudağının bir kenarını geriye doğru

çekip, derin bir nefes aldı. İçinden bir küfür savurdu ve arabaya yerleşip motoru çalıştırdı. Bir ya da iki dakika sonra, Adem yanındaki yerini almıştı.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

“Bugün yapacak bir iş yok. Kulübe döneceğiz. ” dedi Deryal. Arabayı vites taktı ve lastikleri yakarak hareket etti.

“Peki, sonra ne yapacağız?”

“Yarın Oğün ve ortaklarıyla yemek yedikten sonra, 'Black Night'a gideceğiz, gidince bir şeyler yaparız. ” Adem sözlerinin üzerine güldü.

“Demek yemek yiyeceğiz” dedi alayla.

“Birbirimizi de yiyebiliriz. ” Adem, başını iki yana salladı gülerek Deryal'in sözleri üzerine.

“Sarı kafa gitmiş midir?” diye sordu Deryal. Neredeyse kulübe yaklaşmışlardı.

“Herhalde. ” Adem omuz silkti ve saatine baktı. “Saat gecenin üçü. ”

“İyi, o zaman gel seni götürüyüm. ” dedi Deryal.

“Höst. . O kadar da değil, ben senin sandığın erkeklerden değilim. ” Adem, çenesini yukarı kaldırdı ve başını çevirdi diğer yana, dudaklarında alaylı bir gülüş vardı.

“Korkma oğlum, playstation oynayacağız. ”

“Senin şu oyun merakın beni bitirecek. Erken kalkacağız. Git yat. ” garaja girmiş, rampadan iniyorlardı.

“Uykum yok. Gel seni bir dövüyüm. ” Adem, umursamaz bir tavırla kapıya uzandı.

“Olmaz. Evde alıştırmayı yapıyorum. Seni yenecek kadar iyi olmadan asla!”

Deryal, Adem'in ardından gülerek indi. Çabuk hareket ederek iki dakika içinde kıyafetlerini değiştirmiş, diğerlerini teneke çöp kovasının içine atmışlardı. Adem, cenindeki çakmağı çıkardı ve çöp kovasının içinde yığın oluşturmuş elbiselerin üzerine bıraktı. Bir süre yanan aleve öylece baktılar ve ikisi de ayrı yönler doğru ilerlediler. Deryal'in adımları Beyaz Bugatti Veyron'a gidiyordu, sonra durdu bir süre ve hayıflanarak yanından geçip diğer bir arabaya ilerledi, siyah BMW'nin kapısını açtı.

“Ne oldu . . Beyaz atına binmek yemedi değil mi?”Adem, bir kolunu kendi arabasının açık camından dışarı sarkıtmış, diğer eli direksiyonda sırtıyordu.

“Yemedi . ”dedi yüzünü buruşturarak Deryal ve arabasına bindi. Motoru çalıştırıp camı indirdi ve başını dışarıya uzattı. ”Bir rahatlayayım...Asfaltı kazıyacağım!”gaza basıp, garajı motordan çıkan homurtuyla doldurdu ve süratle ilerledi.

Hayatında iki önceliği vardı. Biri her durumda yanında olan dostu , kardeşi, sağ kolu Adem, diğeri ise arabaları. Garip bir şekilde canlı bir varlıklarmış gibi bağlıydı arabalarına, her ay bakımlarını yaptırırdı, haftada bir kez iç ve dış temizliklerini yaptırırdı. Belki binmediği arabaları da vardı içlerinde ama asla onları ihmal etmezdi.

Garsoniyer olarak kullandığı, stüdyo tarzı dairesine on dakikada varmıştı. Bu daireyi kulübe yakın olduğu için tutmuştu. Arabayı kapalı garaja park etmeden önce havayı kontrol etti. Uğursuz bulutlar sarmıştı gökyüzünü, içine hava çekip dudaklarını büzerek camdan dışarıya üfledi Deryal ve uzun süre bulutlara baktı, Dağılmamışlardı. Yüzünü buruşturup garaja girdi.

Gri ve siyah rengin süslediği yatak odasına girip yatağına kıyafetleriyle birlikte yattığında birçok sorunu yerine aklında menekşe rengi iri gözler kalmıştı.

Genç garson, on dakikadır tepesinde durduğu adamın ne istediğini öğrenebilmek için lafa girmeye çalışıyordu. Ama bunda pek başarılı olamamıştı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bir kitabın en heyecanlı yerini okur gibi dikkatle menüye bakan ve gözlerini kırptığını göremediği sert yüz hatları olan adama bakıyordu.

Karşısında bulunan iri yapılı adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, eğlenir bir ifade ile genç garsona ve menüye gömülmüş olan adama bakıyordu.

Adam, sonunda başını kaldırıp gri gözlerini garsona dikti. Menüyü kapadı ve ileri ittirdi.

“Bana İskender getir. ”garson genç adamın siparişine kaşlarını havaya kaldırarak karşılık verdi. Şaşkınlıkla bir anlığına tutulan diline hakim olduğunda rahatsızlığını belirtti.

“Beyefendi menüde İskender yok!”

“Evet. Bende ona bakıyorum ama bir türlü göremedim. Niye koymadınız?”genç adam, arkasına yaslandı ve ellerini masaya koydu. Garson hala başında duruyordu.

“Beyefendi, İskender servisimiz yoktur. ”genç garson ne yapacağını bilemez halde diğer adama çevirdi bakışlarını yardım diler gibi.

“Bana da aynısından” garson, boş bakışlarla baktı bir süre. Masada bulunan adamların daimi müşterileri Ogün Bey’in misafirleri olduğuna inanamıyordu. Burası İtalyan restoranıydı ve Allah aşkına burada İskendercin ne işi vardı.

“Beyefendi, size spesiyalitemizi öneririm. ”garson durumu kurtarmaya çalışıyordu ama beylerin yüzlerindeki inatçı ifadeyi görmüştü. Yüzünü ekşitmemek için tüm direncini kullanıyordu.

“O, dediğiniz yemeği bilmiyorum. Açım ve onbeş dakika içinde masamda iki porsiyon İskender istiyorum. ”genç adamın ses tonu garsonun çabasına bir son verdi. Öfkeli değildi ama kararlılığı her tınısında geziyordu.

“İçecek ne arzu edersiniz?”yutkundu.

“Ayran. ”dediler iki adamda aynı anda. Garson başını salladı, iki adım geri attı ve topuklarının

üzerinde hızla mutfağa doğru ilerledi. Kanatlı kapıyı hızla açıp içeri soluksuzca girdi. Derin bir iç çekip ona şaşkınca bakan çalışanlara açıklamak yapmak için boğazını temizledi.

“Müdür nerede?” çalışanlar onun garip hareketlerine kaş çatsalar da yerini söylediler. Bir kaç dakika sonra garson tekrar nefesi kesilmiş bir halde mutfağa daldı.

“Aranızda herhangi bir kebab salonunun telefon numarasını bilen var mı? Acil!” yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi boş boş bakan çalışanlara kaba davranmamak için dişlerini sıktı ve tekrar denedi.

“Terasta, on ikinci masada iki adam var. Benden istedikleri siparişleri iki porsiyon iskender ve ayran. İnanın istediğini alan tiplere benziyorlar. ”Bir kaç dakika sonra bilinmeyen numaralardan en yakın kebab salonunun numarasını alıp, aceleyle tuşlamışlardı.

“İki iskender, iki ayran. Adresi veriyorum: Giovanni Restaurant. ”

“İtalyan yemeklerini sevdiğini sanıyordum. ” diye sordu Adem alayla.

“Ogün’ün misafiryken değil!” dedi Deryal düz bir sesle. Gözlerini terasın muhteşem manzarasına dikmişti fakat gözleri boşluğa bakar gibiydi. Beynini sıkıntılı düşünceler ağ gibi sarmışken boğaz manzarasına hakim olamıyordu.

“Niye geldiğimizi anlayamıyorum. ” dedi Adem huzursuz bir sesle. Deryal, gri gözlerini ona çevirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarını ceketin kumaşına geçmişti.

“Eğer, söylemek istediklerimi mesajla ya da telefonla iletmeye çalışırsam istediğim etkiyi yapmayacağını iyi biliyorum. ” gözü masalarına servis yapmak için telaşlı adımlarla yürüyen garsona takıldı. ”İstediğini anlatabilmek için bazen insanın gözlerinin içine bakmak gerekir. ” yüzünde keyifli bir gülümseme , çenesi ile gelen garsonu işaret etti.

“İtalyan Restaurantına iskender sipariş etmek gibi mesela” dedi Adem gözlerini gelen servis tabaklarına dikerek.

“Mesela. ” dedi Deryal başını sallayıp onaylayarak.

İskenderlerini yemeye başladıktan beş dakika sonra, bekledikleri adamlar terasa açılan kapının önünde belirmişlerdi.

Masada servis edilen yemeklerini yemekle meşgul olan iki adam başlarını kaldırıp gelenlere şöyle bir baktıktan sonra kayıtsız bir tonla yemeklerini yemeğe devam etmişlerdi.

“Abi, sallamıyorlar gibi. ” dedi Ogün Kuzey’in yanında yürüyen adamlarından biri.

“Sallayacaklar. ”dedi Ogün, yapmacık gülümsemesi yüzünde gözleri Deryal’e dikilmiş sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu. ”Ya da ben onu sallandıracağım. ”

“Deryal” dedi Ogün masaya yaklaşmadan hemen önce. Deryal, başını kaldırıp tekrar baktı.

“Evet. ”Deryal, gelenin kim olduğunu iyi biliyordu. Ama bunun farkında değilmiş gibi yapmak karşısında yüzüne zorla yapıştırdığı gülümseme, şiş göbeği, arkaya taranmış kırçillı saçları ve üzerinde özel dikim açık kahverengi takım elbisesi, yanında altı koruması , üç dalkavuşu kendisine doğru gelen adamın zıplamış olan sinirlerini biraz daha tepeye çıkarmak için yeterliydi.

Ogün, tüm gururunu yere serip Deryal’in oturduğu sandalyenin yanına kadar ilerledi ve elini nazikçe ona uzattı. ”Ben Ogün Kuzey. ”

“Öyle mi?”dedi Deryal gülümseyerek. Çatal ve bıçağını masaya bıraktı ve ayağa kalkıp elini uzattı.

“Bende bir an yılbaşının erken geldiğini sanmıştım. ”resmi bir şekilde el sıkıştılar.

“Bağışla...anlayamadım. ”Ogün’ün gözleri anlamsızca Deryal’e bakıyordu.

“Bir an diyorum;Noel babanın benimle tanışmaya geldiğini sandım. O da senin gibi yuvarlakça , insanı kucağına oturtmaya hevesli filan. . O açıdan yani”

Ogün’ün yüzü Deryal’in sözleri üzerine kıpkırmızı oldu. Yine, gururunu ayaklar altına alarak sözlerine gülümseyerek ve espri anlayışını takdir ederek cevap verdi. ”Kucağa oturmaktansa oturtmayı tercih ederim tabii. ”diye ekledi sözlerine kibar bir tonla ve Adem’le tokalaşmak için döndü.

Deryal, Ogün’ün yanında gelen diğer adamlarla tanışırken yüzündeki alaylı gülümsemeye engel olamıyordu. O, rengini daha başlama çizgisinde belli etmişti. Ama anlaşılan o ki Ogün’ün ona çok ihtiyacı vardı ve ne söylerse söylesin, kulak ardı yapacak ve yutacaktı.

“Tabaklarda gördüğüm şey İskender mi, yoksa benim gözlerim mi bozuldu?”Ogün, masadaki yerine -Deryal’in tam karşısına-yerleşmiş, şaşkınlıkla tabaklardaki yemeklere bakıyordu. Korumalar ayakta duruyordu.

“Restoranın yeni spesiyalitesiymiş. ”dedi Deryal, gülümseyerek. Ogün, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Deryal, hâkimiyeti ele alarak, kendisi onların misafiri değil de ağırlayan taraf gibi Garsona gelmesini işaret etti başıyla.

“Beylere birer porsiyon İskender. ”garson yalvaran bakışlarını Ogün’e dikmişti ve karşılığında kahkahalarla sarsılan bir adam gördü.

“Evet. ”dedi kahkahalarının arasından. ”Evet. İskender. ”Garson, morarmaya yakın bir yüzle masadan ayrılırken Ogün ve kafesi hala gülüyorlardı.

“İlahi Deryal, biz daha önce neden hiç karşılaşmadık seninle. ”hala tekleyerek gülmeye devam ediyordu.

“Belki ben. . ”dedi Deryal düz bir sesle ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. ”Piç kurularından hoşlanmadığım içindir. ”

Ogün’ün kahkahası boğazında rahatsız edici bir yumru gibi yapışıp kaldı. Kısıklı gözlerini Deryal’e dikti.

“Ağır ol!”dedi uyaran bir tonla. ”Buraya iş görüşmeye geldik. Hakaret edeceksek-”

“Buyur et!”dedi Deryal, elini masaya doğru uzatarak. Ogün, dişlerini sıktı. Onunla anlaşmanın zor olacağını tahmin ediyordu ama daha anlaşmaya geçmeden konuşmanın bile bu kadar zor olacağını bilmiyordu. Derin bir nefes alıp biraz kendisini toparlamaya çalışarak, sandalyesine yaslandı.

“Pekâlâ. ”dedi, ”Buraya yemek yemeye de gelmedik zaten. Madem öyle, bu gösteriyi burada sonlandıralım. ”

“Bende bunu söylemeni bekliyordum. ”dedi Deryal masaya doğru eğilerek. ”Benden ne istiyorsun?”

Adem, sandalyesinin arkasına yaslanmış, tarafsız biri gibi konuşmaya kendini dahil etmeden dinliyordu onları.

“Aslında, ne istediğim gayet açık. Sende ne istediğimi ve neden istediğimi iyi biliyorsun. Sadece bir sefere mahsus olmak üzere tırlarını ve daha sonra bir sefer de gemilerini kullanmak istiyorum. ”Ogün Kuzey’in sesindeki kararlılık Deryal’in canını sıkıyordu. ’bu iş uzar’ diye düşündü içinden. Kapalı dudaklarının ardında dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı ve masaya doğru eğildi.

“Dur tahmin edeyim. ”dedi kısık bir sesle. ”Nakliye yapılmaması gereken bir şeyler getirmemi isteyeceksin. ”

“Evet. Bunu biliyor olmalısın. Sana geri çeviremeyeceğin bir teklif sunacağım. ”

“Nakliye yapmak istediğiniz şey ne?” diye Sordu Deryal, çatık kaşlarla.

“Bu soruyla kabul ettiğini varsayabilir miyim?”

“Sayamazsın! Sadece Ülkeye ne getirmek istediğini öğrenmek istiyorum. ”

“İşi kabul etmeden söylemeyi uygun bulacağımı düşünmüyorsun herhalde. ”

“Sende ne getireceğimi bilmeden kabul edeceğimi düşünmüyorsundur umarım. ”

Ogün Kuzey, gözlerini bir süre Deryal'den ayırdı ve kaşlarını çatarak derin düşüncelerle masmavi denize dikti gözlerini. Sonra kendi kendine başını salladı ve cevap verdi;

“Silah”

“Dur nereden geleceğini de tahmin edeyim. İsrail mi?”Deryal, bunları gülerek söylemişti ama içindeki öfke kazanı yine fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Ogün Kuzey, alayla gülümsedi.

“Sen sadece sınırdan işimize yarayacaksın. Nereden geleceğini bilmene gerek yok. Şimdi toprak altında uyuyorlar, sınıra girmeyi bekliyorlar. ”yaptığı işle gururlanan bir adamın kibri yerleşmişti Ogün Kuzey'in yüzüne. Deryal, bu yüzü dağıtmak istiyordu. Zaten, emniyet onun her hareketini pusuya yatmış beklerken bu adamlarla böyle açık alanda görüşmesi bile hataydı. Ama araya birilerini sokup görüşmektense yüz yüze görüşmek her zaman daha iyiydi. Sözler, başkalarının dudakları arasında her zaman eğilip bükülür ve farklı anlamlar taşıyabilecek birçok söz oluştururdu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”diye sordu Deryal, dişlerinin arasından.

“Ciddiyetimi sınamaya gerek duymuyorum Deryal. ”dedi Ogün de Deryal'in ses tonuna yakın bir tonla.

“Neden ısrarla beni istediğinizi anlayabilmiş değilim. ”

“Çünkü ;Onlarca kere baskın yiyen ve paçayı sıyıran tek adamsın. ”Ogün'ün sözleri üzerine Deryal'in göğsünden boğuk bir kahkaha yükseldi.

“Hiç zulamın çok iyi olduğunu değil de, gerçekten kaçakçılık yapmadığımı düşündünüz mü?”diye sordu alayla kahkahasını durdurabildiğinde.

“Buna belki kreş çocuklarını inandırabilirsin. Bu işi düşünmeni değil, seninle yapmak istediğimi söylüyorum sana. Senin için bir seçenek sunmuyorum!”Ogün'ün sesindeki taviz vermez ton, Deryal'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Ogün , denilen bu adamın bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu.

“Kendi tırlarına ne oldu?”diye sordu bir süre sonra Deryal, düz bir sesle.

“Ne benim, ne de çevremdeki insanların ulaşımına verebilirim böyle bir işi. Bu işi senden başkası alınının akıyla çıkaramaz. ”pohpohlayan ses tonunun Deryal'in üzerinde bir etki

yaratamadığını gördüğünde dudağını büzdü Ogün. Ama onun için hiç bir şey sorun değildi. Eninde sonunda bu işi yapacaktı.

Deryal, Adem'e garip bir bakış attı ve kendi kendine gülümseyip başını iki yana salladı. Elinde oynayıp durduğu çatalı usulca masanın üzerine bıraktı. Ogün'ün onun ağzından çıkacak sözleri duymak için hevesli kulaklarını iyice açtığını ve ellerini ovuşturmak için beklediğini görebiliyordu.

"Her şey olabilirim." dedi nazik bir tonla. "Hırsız, gaspçı, katil, her şey-ki herkes bunun için her şeyi yapabileceğini düşünüyor-Ama vatan haini değilim. Her ne kadar güzel ülkemin insanların bazen beynini patlatmak istesem de vatanımı severim. Askerimi öldürmek, vatanımı kanatmak isteyen insanlarla değil işbirliği yapmak, onlarla aynı masa da yemek bile yemem." Deryal, başını eğerek ayağa kalktı ve sandalyesini geriye doğru ittirdi. Sert hareketiyle zeminde kulak tırmalayıcı bir ses oluştu. "bunun için." dedi, güneş gözlüklerini gözüne takarken. Adem de arkasından ayağa fırlamıştı. "Bana bir kez daha aynı teklifle gelmeyeceğini umuyorum. Eğer gelirsen-ki söylediğimi genelde yerine getirmeye çalışırım-beynini patlatırım." sonra gülümsedi.

"İyi günler." dedi ve topukları üzerinde döndü.

"Kendine dikkat et" diye seslendi Ogün arkasından tehdit dolu bir sesle. "En azından tekrar görüşünceye dek!"

Deryal, Ogün'ün sözlerini duymazlıktan geldi. İyi niyet kelimelerinin ardında yatana görmek zor değildi. Terasa açılan kanatlı kapıya ilerlerken Deryal, arkasını dönüp baktı ve Ogün'ün yumruklarını sıktığını görünce keyfi yerine geldi. Onları engelleyemez ya da polise ihbar edemezdi. Sonunda dönüp dolaşıp bu hadise kendi başına patlardı. Ama isterdi, ipliklerini pazara çıkarmak, foyalarını meydana çıkarmak isterdi.

Süratle restoranın garajına giderlerken isteklerini yerine getiren garsonu gördüler. Deryal, garson'un yanında duraksadı.

"İyi günler." dedi garson gülümser bir yüz ve kibar bir sesle. Deryal, elini arka cebine atıp cüzdanını çıkardı. Cüzdanın içinden çıkardığı banknotu el çabukluğuyla genç garsonun cebine sıkıştırdı.

"Zahmet oldu. İyi günler." dedi, gözleri sevinçle parlayan genci ardında bırakarak hızla garaja doğru ilerledi.

"Bir türlü şunlar kadar nazik olamadık. Adam kibar kibar tehdit etti iyi mi?" dedi Adem Black Night gece kulübüne doğru süratle hareket ediyorlardı.

“İyi. ”dedi Deryal gülerek.

“Sence ne yapacaklar?” diye sordu Adem kaşlarını çatarak.

“Bekleyip göreceğiz. En fazla canımızı alacaklar ya da malımıza zarar verecekler. Başka yapacak bir şeyleri yok, canımıza kast etmek işlerine gelmez. O zaman malımıza zarar verirler. ”

“Bence kulübü tarayacaklar. ”

“O kadar göze batamazlar. ”Adem, gözlerini kısıp yola dikti bakışlarını. Aklında birçok sahne belirip kayboluyordu. Deryal, onun ne düşündüğünü anladığı anda gülerek başını iki yana salladı. Uzun bir süre konuşmadan ilerlediler.

“Ne kadar benzin çektin depodan. ”diye sordu Deryal, kulübe yaklaşmak üzerelerdi.

“İki bidon kadar. Kibrit yaksan havaya uçacağım. ”dedi Adem gülerek. Deryal, cevap vermedi. Black night’ın arka sokağına girdiklerinde arabayı kulübe yakın bir yere park ettiler.

“Eminsin değil mi? Buralarda güvenlik kameraları yok” diye sordu Deryal, ceketlerini çıkarıp , iş yeleklerini giiyorlardı üzerlerine. Adem başını salladı ve arabadan inip bagaja doğru hareket etti. Peşinden Deryal de inip hızla kulübün mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Kulüp henüz müşterilere açılmamıştı. İçeride kalabalık olmaması her bakımdan çok daha iyiydi.

Adem, elindeki bidonlardan birini Deryal’e uzattı. Diğerini kendi elinde duruyordu. Deryal, mutfak kapısını yumrukladı, bir süre bekledikten sonra beyaz önlüklü orta yaşlı bir kadın gülümseyerek kapıyı açtı.

“Buyurun?” elini beyaz önlüğünde kuruluyordu.

“İçeri girebilir miyiz?” dedi Deryal nazik bir tonla.

“Sebep?” diye sordu kadın gözlerini kısarak.

“Patronunuzla bir görüşmemiz var. ”Deryal’in ses tonu kayıtsızdı. Genç kadın iki genci baştan ayağa süzdü, sonra gülümseyerek işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Tuvaletleri açmak için mi gelmiştiniz?” diye sordu sevinçle.

“Evet. ” dediler iki genç aynı anda birbirlerine anlamlı bakışlarla bakarak.

“Gelin gelin. Bu taraftan. ”kadın kapıyı ardına kadar açtı.

İki genç, kadının ardından telaşsız adımlarla ilerlediler. İçeriye girdiklerinde, karanlık , büyük bir alan karşıladı onları. Kulübün giriş kapısından sızan gün ışığı, taburelere gelişigüzel yayılmış, kendi aralarında koyu bir sohbe dalmış oldukları her hallerinden belli olan üç korumayı aydınlatıyordu.

“Işıklar için de geleceklerdi ama hala bekliyoruz. ”kadın bir yandan hızlı hızlı adımlarla yürürken, arkasına bakıp konuşuyordu şikâyetçi bir tonla. ”Daha bir sürü eksik var tabii. Ahmet Bey hangi birine yetişeceğini şaşırdı. Ama en önemlisi tuvaletler tabii. ”Kadın, dans salonuna geldiklerinde ışıkları yaktı.

“Bir kat yukarıda Ahmet bey’in ofisi var. Hemen yanında açacağınız tuvaletler. Müzisyenler yukarıda çalışıyorlar, fazla gürültü yapmazsanız memnun oluruz. ”

“Bunun için söz veriyoruz. ”dedi Deryal gülümseyerek. Adem, Deryal’in sözleri üzerine kıkırdadığında kadın, öfkeli ve ikaz eden gözlerini Adem’e dikince, adem dudaklarına fermuar çekme işareti yaptı ve kadının gösterdiği merdivenleri telaşsızca çıkmaya başladılar.

Müzisyenlerin aletlerinden çıkan sesler Deryal’in yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Buna müzik mi diyorlar?”dedi kısık bir sesle.

“Herhalde” dedi Adem, omuz silkerek. Sonra, müzisyenlere döndü.

“Ahmet bey’le görüşecektik. ”

Adını duyurmak isteyen genç müzik grubu, kendilerini rahatsız eden iki adama baktılar hoşnutsuzca ve dudak bükerek patronlarının odalarını işaret ettiler. Ellerinde birer bidon olan siyah şişme yelek giyen iki adam, başlarını sallayarak ofise doğru ilerlediler.

“Tiplere bak. ”dedi elinde gitarı akort ayarı yapmaya çalışan gençlerden biri.

“İş istemek için gelen tiplerden işte. ”dedi bir diğeri umursamaz bir sesle.

“Tabii. Adamın ayakkabıları bizi satın alır be!”

“Bu karanlıkta ayakkabılarını nereden gördün?”

“Hadi bırakalım muhabbeti de devam edelim. ”penasını gitarın tellerine doğru uzattı gençlerden biri. Notalar ağır ağır bir melodi oluştururken ve gençlerin keyifleri yerine gelirken, ofisten bir gümbürtü koptu. Hepsi bir anda kırılan ofis kapısına ve havada uçan patronlarına bakakaldılar.

“Sana daha yavaş demiştim Adem. ”dedi Deryal alayla ofisten dışarı çıkarken. Elindeki bidonun kapağını açıyordu bir yandan.

“Ayarı tutturamadım. ”dedi Adem düz bir tonla. Güvenlik kameralarının kaydettiği görüntü cdlerini tutuyordu bir elinde.

Deryal, içi benzin dolu bidonu yerde boylu boyunca yatan adamın yanına koydu. Müzisyen grubun şaşkın ve tedirgin bakışları arasında yere çömeldi ve bir dizini yere koyup, dirseğini üzerine dayadı.

“Sana bu akli kim veriyor bilmiyorum ama, söyle ona yanlış ata oynuyor. ”

Kulübün işletmecisi olan genç, korku dolu siyah gözlerini Deryal’in gözlerine dikmişti. Göğsü aldığı sert soluklarla hızla inip şişiyor, sırtı acıdan yanıyordu.

“Şimdi. ”dedi Deryal dudaklarını büzerek. ”Sana tek bir uyarı vereceğim. Umarım anlayış kabiliyetin yüksektir. IQ un kaç?”Deryal, kaşlarını kaldırmış sorarcasına bakıyordu gencin yüzüne. ”Söylesene oğlum. ”dedi gence biraz daha eğilerek.

“Bilmiyorum. ”dedi Ahmet tek nefeste.

“Hımm. . ”Deryal, doğruldu ve ayağa kalktı. Yerinde kıpırdamayan müzisyen gençlerin yanına doğru ilerledi. ”Pencere kanarında tek sıra halinde durun. ”gençler bir süre boş bakışlarla baktılar. Deryal, başını yana eğip tehditkâr gözlerle baktığında aynı anda ayağa fırlayıp söylediğini yaptılar.

“Aferin. ”dedi Deryal, müzik aletlerinin yanına gitti ve şöyle bir göz gezdirdikten sonra , elindeki benzin bidonunu havaya kaldırıp üzerilerine boca etti. Tıpkı biraz önce Adem’in Ahmet’in ofisinde yaptığı gibi.

Şaşkın ve korku dolu bakışlar arasında, Deryal, zipposunu çıkardı.

“Bu kulübün biraz hareketlenmeye ihtiyacı var. Yıllardır bu işi yapıyorum. İnanın hareketlenmek iyidir. Hem yarın gazetede belki baş sayfada manşet olursunuz. Reklamın kötüsü olmaz derler” çakmağı yaktı ve müzik aletlerinin üzerine attı.

İki genç, kayıtsızca merdivenlere yöneldiler. Adem, cebinden sigara paketini çıkardı.

“Çakmağın var mı?” diye sordu Deryal’e.

“Biraz önce attım ya” dedi Deryal, ıslık çalarak merdivenleri iniyordu. . Adem, bir anda durdu ve tekrar yukarıya çıkmaya başladı. Deryal, onu beklemeden ellerini cebine sokarak ilerledi.

“Açtınız mı tuvaletleri?”Deryal, bir anda durup arkasına döndü ve onları içeriye alan orta yaşlı kadını gördü.

“Bolca ilaç sıktık. Siz benimle gelin. Biraz dışarıda beklemeniz gerekiyor. ”Kadın önce başını kaldırıp merdivenlerden yukarı baktı, burnunu kırıştırdı ve başını yana eğdi.

“Duman kokusu mu var?”Deryal, gülümsedi ve iki adımda kadının yanına ulaştı. Nazikçe dirseğinden tutarak onu dışarı doğru çekti.

“Hayır. İlaç kokusu. Birazdan herkes dışarı çıkacak. ”

“Eh. Madem öyle. ”dedi kadın ve birlikte dışarıya çıktılar. Bir dakika sonra Adem, dudaklarında tütürdüğü sigarası yanlarında belirmişti. Adem ve Deryal, kadını mekânın mutfak kapısının önünde bırakıp arabalarına doğru hareket ettiler.

“Çakmak buldun mu?”diye sordu Deryal, kendi kulübüne doğru hareket ederken.

“Ahmet’in ofisinde buldum. ”

“Çakmağı ne yaptın;?”

“Aldığım yere bıraktım. Ama kapamayı unuttum” Deryal, Adem’in umursamazca omuz silkerek söylediği sözlerle güldü ve gaza yüklendi.

Bir kaç dakika sonra karşı yönden gelen iki itfaiye arabası gördüler ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Şirin” dedi Deryal ofisine girdiğinde, masasına ilerleyerek ceketini döner koltuğunun üzerine astı ve kendisi de koltuğa yerleşti. ”Gözlerimi yaşartıyorsun. Seni burada görmek ne güzel. ”yüzünde alaylı bir gülümseme vardı.

“Ben burada çalışıyorum Deryal Bey. Unuttunuz mu?”genç kız umursamaz bir tonla ilerledi. Sivri topukları ilerledikçe zeminde sinir bozucu bir ses bırakıyordu. Düz, kahverengi saçlarını bir eliyle omzunun arkasına doğru savurdu. Bedenine yapışan dar kotu, üzerine giydiği bir omzundan düşen geniş yakalı bluzu kıvrımlı hatlarını ortaya çıkarmıştı genç kızın. Ama Deryal, onun bedeniyle ilgilenmiyordu.

“Biraz daha işi asarsan senin kim olduğunu bile hatırlamayacağım. ”

“Her zaman söylediğim gibi Deryal Bey. Önemli olan iş zamanının fazlalılığı değildir. Önemli olan verimli çalışmaktır. ”Deryal’in karşısındaki sandalyeye yerleşti ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. Deryal, sözleri üzerine alayla başını salladı. Gülümser bir ifadeyle onu izliyordu.

“Yani. ”diye devam etti genç kız, bal rengi gözlerini Deryal’in gözlerine dikerek. ”Aslında fazla bir şey kaybetmiş sayılmıyorsunuz. Örneğin; Bu gün size büyük bir teklifle geldiğimi duyduğunuz da sizin de benim gibi düşüneceğinizden eminim. ”Deryal, gülerek başını iki yana salladı. Koltuğunda arkasına yaslandı, dirseklerini koltuğun kollarına yerleştirerek ellerini birleştirdi.

“İşte, bende seni bu nedenle seviyorum. Ortalıktan kaybolunca , tekrar dönebilmek için asla boş gelmeyecek kadar zeki, işi ayarlayabilecek kadar da beceriklisin. ”Öne doğru uzandı ve genç kıza göz kırptı. ”Söyle bakalım nasıl bir teklif?”Genç kız memnun bir şekilde gülümsedi.

“Aslında teklif ayağıma geldi diyebiliriz. ”dedi dudaklarını büzerek. ”Sosyetenin düzenlediği bir davette şans eseri iş adamı Rasim Gedik ile karşılaştım. Laf lafı açtı. Bende ne iş yaptığımı söyledim-”

“Staj diyelim biz buna. Haftanın beş günü yoksun”

“Her neyse” dedi genç kız elini sallayarak. ”Rasim Bey ve eşinin evlilik yıldönümleri bu ay içerisinde ve Rasim Bey eşine büyük bir sürpriz hazırlamak istiyor. Her yıl gelenek haline

gelen kalıplaşmış bir evlilik yıldönümü istemiyor. Büyük bir parti organizasyonu yapmak istiyor ve birçok davetli olmasını istiyor. İş çevreleri, yakın dostları, akrabalar vs. vs. "Tabii burada devreye ben girdim. Ne de olsa bu benim işim. "

"Tabii" dedi Deryal alayla ama artık genç kızı ilgiyle dinliyordu.

"Yaklaşık yedi yüz elli kişilik bir parti. "Deryal'in dudakların beğeni dolu bir ısıklık çıktı.

"Aynen. "dedi genç kız sırtarak. "Hemen orada ona teklif sundum. Kendisi de zaten bizim kulübün ismini duymuş. Çok memnun oldu. Fakat kendisi özel olarak görüşmek, ayrıntıları konuşmak istiyor. "

"Ne zaman?"

"Bu gece?"

Deryal, sinirli bir nefes çekti içine ve kaşlarını çatarak baktı genç kıza. "Bana sorma nezaketinde bulunmayı düşünmedin değil mi Şirin?" dedi dişlerini sıkarak.

Şirin, yutkundu ve arkasına yaslandı. Tedirgin olmuştu. Fakat bunu ustalıkla idare edebiliyordu. Bu gibi durumlara alışmıştı artık. "Rasim Bey, ne istediğini bilen bir beyefendi. Tek taraflı bir konuşma geçti aramızda diyebiliriz. Ben teklifi sunduktan sonra ağzımı açıp tek kelime dahi edemedim. "sesi kontrolü dışında titrek çıkmıştı ama umursamadı.

Deryal, gözlerini genç kızdan ayırıp, masaya dikti. Rasim Gedik'le birebir tanışıklıkları yoktu ama onun ismini bilmeyen de yoktu. Rasim Bey, dürüstlüğü, zekâsı ve garip kişiliği ile bilinen bir iş adamıydı. Ve birde karısına deli gibi aşıktı. Herkes onunla iş yapabilmek için taklalar atıyordu. Bu, ayağına gelen bir fırsattı. Bunu göz ardı edemezdi. Rasim Gedik gibi dünya çapında bir iş adamının onun mekânında değil parti vermesi bulunması bile ismini biraz olsun temize çıkarırdı.

Gülümseyerek Şirin'in tedirgin yüzüne baktı. Ona, biraz önce sinirlendiği için kendini bir an kötü hissetti ama Şirin'in daha önce karşılaşmadığı bir durum değildi. Kendisine katlanabilen nadir insanlardandı. Şirin, Deryal'in gülümsemesine sırtarak cevap verdi.

"Akıllı kız. "dedi Deryal. Şirin derin bir nefes çekti ferahlayarak.

"Beni ürkütmeyi başarabilen nadir erkeklerdensiniz. "dedi gözlerini irice açıp, elini göğsünün üzerine koyarak. Deryal, ona göz kırpıp masasında bulunan güvenlik kameraları görüntülerine şöyle bir baktı.

"Rasim Bey, ilgiyi üzerinde toplamayı seven bir beyefendi. "Şirin bir süre duraksadı, gözlerini kıstı, başını yana çevirdi ve tekrar Deryal'e baktı. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş

gibi bir hali vardı. ”Siz de. . ”dedi çekingen bir sesle.

“Delinin biriyim. ” diye kesti Deryal, Şirin’in sözlerini gülümseyerek.

“Öyle demeyecektim. Ama ilgili davranırsanız daha iyi olur. ”Deryal’in yüzü bir anda ciddileşti ve oturduğu yerde doğruldu.

“Çok uslu duracağım. ”Genç kız, dua eder gibi başını yukarı kaldırdığında Deryal, bir kahkaha attı. Aynı anda Ofise Adem girdi ve gözleri direkt Şirin’İ buldu.

“Sen bunu hala kovmadın mı?”dedi hafif öfkeli bir tonla.

Deryal, keyifle sırttı ve arkasına yaslandı. Şirin ve Adem’in günlük atışma seansları başlamıştı.

“Seni kovmadıysa emin ol ben yaşlanıncaya kadar buradayım demektir. ”Adem, siyah deri koltuğa oturmadan önce, kibirle baktı Şirin’e.

“Pek emin olamıyorum. ”dedi Adem. ”Senin bir işe yaradığını görmek henüz nasip olmadı. ”

“Sendeki bezelye kadar beyinle sen işe yarıyorsan, ben hayli hayli yararım. ”

“Bana bak! Seni ayağımın altına alırım yer cücesi. ”

“Sende boy var ama kalabalık yapmaktan başka bir işe yaramıyor”

Adem, uzanmak üzere olduğu koltuktan bir anda ayağa fırladı ve iki adımda Şirin’in sandalyesinin önünde belirdi. Şirin’in gözleri dev gibi adamın bir anda başının tepesinde belirmesiyle, korkuyla açıldı. Adem, genç kızın oturduğu sandalyenin kollarına yerleştirdi ellerini ve kızın burnunun dibine kadar eğdi yüzünü. Şirin’in korkudan nefesi kesilmişti.

“Bir kelime daha edersen...”dedi Adem dişleri arasından. ”Seni deli gibi öperim. ”

Deryal, dikkatle onları izliyordu. Şirin, susmuştu ama gözleri meydan okurcasına bakıyordu, Adem’in gözleri ise öfkeliydi. Deryal, başını yana eğdi, Adem, kadınlara nazik davranmak konusunda kendisinden çok daha becerikliydi. Ama Şirin’le bir türlü anlaşıyorlardı. Fakat son söylediği sözler kafasını karıştırmıştı. Onu öpmekle tehdit ediyordu.

“Öpeceksen öp artık!”dedi Deryal alaylı bir tonla. ”Daha bir sürü işimiz var. ”Adem, başını çevirip ona sırtarak baktı. Kızı neredeyse hapis etmişti kolları arasında.

“Deryal Bey” diye ciyakladı Şirin titrek bir sesle. Adem, bir anda doğruldu ve tekrar şekerleme yapmak için deri koltuğa doğru ilerledi.

“Bir dahakine.” dedi kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kapamadan önce. Şirin, derin bir nefes aldı, göz ucuyla Adem’e baktı ve başını iki yana salladı. sonra Deryal’e doğru eğildi ve fısıldadı. ”Oda beni tedirgin edebiliyor bazen.”

“Buna sevindim.” diye atıldı Adem gülerek. Deryal, Şirin’in yüzündeki kırmızı tona ve kocaman açılmış gözlerin üzerine bir kahkaha daha attı.

Rasim Gedik, hiç bir ayrıntıyı atlamadan Deryal Yiğit’in siyah ton ağırlıklı ofisini inceliyordu. Büyük ofisin bir köşesinde siyah deri koltuklar, karşısında çok büyük olmayan yine siyah bir toplantı masası duruyordu. Siyah duvar kâğıtlarıyla süslenmiş duvarlarda oyma, alt alta üç raf vardı. Rafların birinde gemi maketi vardı, diğerlerinde ahşaptan küçük maket arabalar duruyordu. Bir duvarda tüm kulübün görüntüsünü büyük bir ekranda yayınlayan plazma televizyon vardı. Ofis çok gösterişli değildi ama ilgi çekiciydi, yukarıda asma bir kat daha vardı. Granit mermerden oluşan kısa bir merdiven uzanıyordu bu kata. Spot ışıklandırmalarla aydınlanmış ofisin bir bölümünde ışık kırılıyor ve kırmızımsı loş ışığın aydınlatıldığı bölgeleri kafes içinde dans eden çıplak kadın mankenleri süslüyordu. ‘İlginç’ diye düşündü Rasim Gedik. Ofiste siyah filmle kaplanmış tek bir pencere bulunuyordu, bu pencere kulübü tüm ayrıntılarıyla gözler önüne seriyordu.

Tanışma faslı bittiğinde Rasim gedik’in ilk sorduğu soru ofisin dekorasyonu ile hangi firma ya da dekoratörün ilgilendiği olmuştu. Deryal, ona kaşlarını kaldırarak bakmış ve ‘İşinin ehli biri’ demişti. Rasim Bey, ancak bir süre sonra dekorasyonla Deryal’in özel olarak ilgilendiğini ve fikirlerin ona ait olduğunu öğrenmişti.

Rasim Gedik, söz sahibi olmayı seven bir insandı. Girdiği her ortamda sivrilmeyi başarabiliyor, engin bilgileri, kültürü ve espri anlayışıyla odak noktası olmayı seviyordu. Fakat bugün karşısında her zaman göremeyeceği türden bir adam vardı. Kendisine karşı nazik ve ilgili davranıyor olsa bile, her söylediğini sırtarak dinleyen, emir gibi varsayan insanlardan değildi. Belki biraz... Kayıtsız bile görünüyordu. Bu Rasim’in hoşuna gitti. Ne istediğini bilen, kendinden emin duruşu Rasim Bey’in daha önceki ön yargılarını silip atmıştı.

Deryal, kendisini toplantı masasına almamış, kendi ofis masasının önündeki rahat deri koltukta ağırlamak istemişti. Rasim Gedik’in karşısında özel sekreteri, arkadaki iki koltukta Deryal’in organizasyon müdürü ve ne işe yaradığı belli olmayan Adem adında bir adam daha vardı.

Deryal, ofise girdiği andan beri kontrolü kendi elinde tutmaya özen gösteren bir adam olduğunu anladığı Rasim Bey’e dikkatle bakıyordu.

“İçki kalitesine çok özen gösterilmesini istiyorum.” Deryal, fazla ciddi yüzlü bu adamın doğrudan gözlerinin içine baktı ve ağır ağır başını salladı.

“Davetli olmayan herhangi birinin içeriye kesinlikle ve kesinlikle girmesini istemiyorum. Pasta siparişini başka bir firmaya verdim bile. Çok özel bir şey olacak ve pastanın içine onun için özel hediyem yerleştirilecek. Pastamızı kestikten hemen sonra ışık tonlarında farklılıklar istiyorum. Bir kaç ünlü sanatçı ile görüşmelerim var. bu sizin prensiplerinize de uygun düşerse onların yer almasını istiyorum sahnede. ”Deryal’e soru sorar gibi söylemiş olsa da sesindeki itiraz kabul etmeyen tondan Deryal onun sadece sorma nezaketinde bulunduğunu anladı.

“Nasıl isterseniz. ”dedi başını sallayarak. Şirin, Deryal’in görebileceği bir yere oturmuştu. Rasim bey’in ağzından çıkan her sözü tek tek not alıyordu.

“Bir cd hazırlatıyorum. Çok yakında hazır olacak. Gecede bu cd nin bir slayt gösterisi olarak büyük bir ekranda gösterilmesini istiyorum. Eğer bunun için imkanınız yoksa-”

“İmkânımız elverişli. ”diye onun sözünü kibarca kesti Deryal. Gözü, bir anlığına hala konuşan, emir verir gibi isteklerini tek tek sıralayan Rasim Bey’den ayrıldı ve masasında bulunan ve güvenlik kameralarının her anı takip edip yansıttığı ekranlara gitti. Tekrar Rasim Bey’e dönecekken bir görüntü dikkatini çekti ve kaşlarını çattı. Hafifçe yan dönerek ekrana daha dikkatle bakmaya başladı.

Dans eden insan yığınının ortasında dikkatini çeken tek kişi, süper mini kırmızı eteğinin üzerine, siyah olduğunu tahmin ettiği tek omuzu üzerinde tutunamamış ve aşağıya sarkmış görünen bluzu, sivri topuklu düz siyah ayakkabıları ile bu zamana kadar gördüğü en ayartıcı bedene sahip olan genç kız çekmişti.

Kız, kalabalığın arasında çabucak fark edilebiliyordu. Deryal, Rasim bey’i artık duymuyordu. Kızı tanımıştı. Eli, fareye uzandı ve bir tıkla ekrandaki figürleri büyüttü. evet, kesinlikle oydu. Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Odadaki herkesin dikkat kesilip ona baktığının ve Rasim bey’in artık konuşup durmadığının farkında değildi. Gülümseyen bir yüzle ekrana biraz daha eğildi ve dans eden genç kıızı dikkatle izlemeye başladı.

Genç kız, gözlerini kameraya dikmiş, sanki doğrudan ona bakıyor, gibi dans ediyordu. Narin elleri, havada süzülürken Deryal, kızın dans ettiği şarkıya odaklandı. Şarkı ağır bir ritimle ilerliyordu. Genç kız, sanki müzik sadece onun için çalıyor gibi ve etrafındaki tüm insanları unutmuş gibi, gözleri kameradan hiç ayrılmadan-sanki meydan okuyor gibi- kıvrımlı hatlarını melodiye eşlik ederek eğip büküyor ve şahane figürler çıkarıyordu ortaya. Deryal’in gülümsemesi biraz daha genişledi. Fareye bir kez daha uzandı ve ekranda sadece genç kız kalmıştı.

Genç kızın, kıvrımlı hatlarına baktı. Müzikle birlikte sağa sola kıvrılıyor, elleri adeta havada süzülüyor gibi hareket ediyordu. bukle bukle saçları o hareketlendikçe sallanıyor, dansına eşlik ediyordu. Müzik erotikti. Deryal’in kaşları bu gerçekle havaya kalktı bir an. Genç kızın bedeni yılan gibi kıvrılırken gözlerini ondan alamıyordu. Biçimli bacakları hafifçe

dizlerinden kırılıyor aynı anda yuvarlak kalçaları sağa sola kıvrılıyordu. Kızın dansı Deryal’i hiç beklemediği bir anda tahrik etti. Sinirleri bozulup kaşlarını çattı. engel olamadığı bir hoşnutlukla ve keyifle onu izlerken bedenine yavaş yavaş yayılan tarifi imkansız bir arzunun sinyalini aldığı anda gözlerini genç kızdan ayırmadan önce, ekranı eski haline getirdi.

Ve bir anda, onu hayranlıkla izleyen sadece kendisi olmadığını anladı. Genç kızın çevresindeki kalabalığın yavaş yavaş azaldığını ve tüm gözlerin ona çevrildiğini anladığı anda bedeninde yayılan şiddetli arzunun yerini derin bir öfke aldı. Ne yaptığının farkında olmadan, onu şaşkınlıkla izleyenleri umursamadan ayağa fırladı ve ofisin kapısına doğru öfkeli adımlarla ilerledi. Ofisten hışımla çıkıp, merdivenleri süratle indi. Kanatlı kapıları şiddetle iki yana doğru itti. Kalabalığa aldırmadan, insanlara omuz atarak, ittirerek ve kısık sesle küfür ederek ilerledi. Kızı, ekranda bıraktığı yerde hala dans ederken buldu. Kısa bir an ona ve beklemediği bir anda bünyesine ani bir arzu yayan kıvrımlı bedenine baktı. Sonra, öfkeli gözleri çevresinde onu izleyen aç gözleri süzdü.

Tekrar. Hiç düşünmeden harekete geçti. Genç kızın yanına bir kaç adımda vardı. Onu, bir koluyla belinden yakaladığı gibi kalçasının üzerine yerleştirdi. Aynı anda genç kız korkuyla bir çığlık attı. Genç kıza bir bavul gibi taşıyarak tekrar ofisin yolunu tuttu ve bastıramadığı öfkesiyle merdivenleri çıkmaya başladı. Kız kolunun altında çırpınıyordu.

“Bırak beni” diye bağıyordu bir yandan. Bedeni Deryal’in tutuşuyla bükülmüş, nefes almakta zorlanıyordu. Deryal, öfkesinin şiddetinin farkında olmadan kızın belini sıkıca kavramış, kendi bedenine bastırıyordu.

“Akıl hastası. Manyak. İndir beni!”Deryal, kıza cevap vermedi. Şaşkın gözlerin arasında ofise girdi, genç kıza kendisinin biraz ötesinde bulunan bir sandalyeye oturttu. kız, ağzını ona küfürler yağdırmak için açtığı sırada çevrede bulunan ve şaşkın bakışlarla kendilerini izleyen insanları fark etti ve dudaklarını sinirle büzüp, omuzlarını dikleştirip beklemeye başladı.

Deryal, hiç bir şey olmamış gibi tekrar koltuğuna oturdu ve gözlerini Rasim bey’e dikmeden önce Adem’in sırttan yüzüne bakıp, çenesiyle kapıyı işaret etti. Adem, Deryal’in ne demek istediğini anladı ve vakit kaybetmeden ayağa kalkıp kapının önünde dikilmeye başladı.

“Nerede kalmıştık?”diye sordu Rasim bey’e. Ofise girdiğinden beri yüzü hiç gülmeyen Rasim bey Deryal’in garip davranışları karşısında gülmekten kendini alamadı. Deryal , eğer işi başkasına vermeyi düşünüyorsa keyfi bilir diye düşündü

“Son olarak dansçı kızlardan ve köpük makinesinden bahsediyordum. Ama sanırım sekreteriniz bu konu hakkında not aldı. ”gülümseyerek dönüp Şirin’e baktı . Şirin ona geri gülümsedi ve Rasim Bey Deryal’e döndü.

“Organizasyon şefi. ”diye düzeltti onu Deryal. ”Başka herhangi bir isteğiniz var mı?”diye sordu. Rasim Bey hala gülümseyen bir yüzle başını iki yana salladı.

“Sanırım başka bir şey yok. Eğer aklıma yeni bir şeyler gelirse sizi haberdar edeceğim. ”

“Telefonunuzu bekliyor olacağız. ”dedi Deryal. Toplantı bitmişti. Rasim Bey ayağa kalktığında Deryal ve diğerleri de onunla birlikte ayağa fırladı. Deryal, masanın etrafında dolanıp Rasim Bey’in elini sıkmak için ona doğru hareket etti.

“İstedığınız her şeyin eksiksiz yerine getirileceğine emin olabilirsiniz Rasim Bey. ”de ve orta yaşlı iş adamına elini uzattı.

“Bundan hiç şüphem yok. ”dedi Rasim Bey onun elini sıkarken. ”Tanıştığımıza memnun oldum. ”dedi ve ekledi. ”Gerçekten”

“Aynı duyguları paylaşıyoruz. ”diye karşılık verdi Deryal, ofis kapısına kadar ona eşlik etti. Adem, Rasim beyin ardından onu arabasına kadar uğurlamak için ofisten ayrıldı. Deryal, Şirin’e ‘Ne bekliyorsun?’der gibi baktığında Şirin kafası karışık gibi görünüyordu. Gözleri hiç ayrılmadan Burcu’yu izliyordu.

“Şirin?”diye sordu ve genç kız gözlerini şaşkın bakışlarla ona dikti.

“Gitmen için kaba olmam gerekiyorsa olabileceğimi biliyorsun. ”

“Ahh. ”dedi Şirin ve hızla ayağa fırladı. ”Benim yapılacak bir sürü işim var. ”Ve çabuk adımlarla ofisi terk etti.

Deryal, Şirin’in ardından gözlerini hızla Burcu’ya çevirdi. Ağır adımlarla koltuğuna doğru ilerledi . Oturduğunda koltuğu Burcu’ya doğru çevirdi ve gözlerini genç kızın gözlerine dikti.

“Sen manyaksın!”dedi genç kız gergin bir sesle. Deryal, onun sözlerini umursamadı. Saçlarından ayakkabılarına kadar ağır ağır süzdü genç kızını.

“Sanırım biraz unutkanısın. ”dedi en sonunda. Genç kız oturduğu sandalyede omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı.

“Bunu da nereden çıkardın?”diye sordu. Deryal, hafifçe gülümsedi ve ceketini çıkarmaya başladı.

“Birincisi sana bir daha buraya gelmemen gerektiğini söylediğimi çok iyi hatırlıyorum. ”ceketini çıkardı ve ayağa kalkıp, e iki eliyle omuzlarından tuttuğu ceketle kıza doğru ilerledi.

“İkincisi. ”dedi genç kızın açıkta kalan bacaklarını örterken. ”Altına bir şey giymeyi sürekli unutuyorsun. ”

Genç kızın gözleri, önce dizlerinde tutunan cekete, sonra Deryal'in yüzüne ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. Dudakları büzüldü, açıldı ve tekrar kapandı.

“Gözlerinde problem olması benim suçum değil. ”diye karşılık verdi genç kız sonunda. ama utanmış görünüyordu ve Deryal, tekrar yerine geçerken ceketi bacaklarının üzerinden atmadı.

“Eee?” diye sordu Deryal. ”Nasıl gidiyor senin oyun?” Bir dirseğini koltuğunun kanarına koydu ve başını yana eğerek eline dayadı.

“Sayende hiç bir şekilde başarıya ulaşamıyorum!”

“Yani” dedi Deryal alayla. ”Seni fark edememesinin tek suçlusu benim. Öyle mi?” Kızın öfkeli yüzünden, dudaklarının ve kaşlarının sinirle kıvrılmasından garip bir şekilde keyif alıyordu.

“Evet. ”dedi genç kız kollarını göğsünde kavuşturup. Deryal, kaşlarını kaldırıp dudaklarını alayla büzdü.

“Bunu nasıl beceriyorum?”

“Her seferinde beni kaçırarak”

“Bu bir kaçırma mı ?”

“Kesinlikle. ”

“Sana bu mekâna bir daha adım atmamanı söylemiştim. Eğer kapıdan bir kez girdiysen... Sonuçlarına katlanmak zorundasın” Deryal, bir bacağına diğerinin üzerine attı ve biraz daha yaslandı arkasına.

“Sen zorbanın tekisin” dedi kız dişlerinin arasından.

“İstedğini düşünmekte özgürsün”

Genç kız, karşısında kayıtsız bir tavırla konuşan, kendisini birazdan kovacak ya da tekrar sürükleyerek götürecek olması muhtemel adamın yüzüne şaşkınlıkla bakıyordu. Onun deli olduğuna karar vermişti. Katıksız bir deliydi. Kendisini hiç tanımıyordu. Adından ve cüzdan bilgilerinden başka hiç bir şey bilmiyordu ama takıntılı bir şekilde içeriye girmesini yasaklamıştı. Bunun akla yatkın herhangi bir açıklaması olmayacağını düşündü genç kız. Kovulması için hiç bir sebep yoktu. bu hem sinir bozucu hem onur kırıcı bir durumdu.

“Neden ben?” diye sordu genç kız bir süre sonra. ”Yetişkin bir bireyim. Hiç bir taşkınlığım olmadı, hırsız değilim, uyuşturucu kullanmıyorum. Burada herkes çılgın gibi eğlenirken ve

hatta daha bile ileri gidebiliyorken neden ben buraya giremiyorum?”Bunun cevabını aslında Deryal de tam olarak bilmiyordu. Genç kızın yüzüne baktı, doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Seni istemiyorum. ”dedi omuz silkerek. Evet. Çok açıklayıcı olmuştu.

“Görmezden gel!”dedi kız öfkeyle. ”Buraya kulübün güzelliği için, ya da akıl hastası patronu için gelmiyorum. Eğlenmek için de gelmiyorum. Gelişimin bir nedeni var”

“Peki, bu... Beni ne kadar ilgilendiriyor?”

“Sorunda bu! Seni hiç ilgilendirmiyor. ”

“Amacın bu yani” dedi Deryal, ağzında ekşi bir tat oluşmaya başlamıştı sanki. Kızın buraya neden geldiğini biliyordu ve sebepsiz yere onu hiç ilgilendirmemesine rağmen bu onu huzursuz ediyordu. Dişlerini sıktı, derin bir nefes aldı ve kayıtsız görünmeye çabalayarak konuşmasına devam etti. ”Dans ederek, onu tavlamak. Herkesin önünde bir... Bir... ”sözlerinin nereye doğru gittiğini kavrayıp kelimeleri kendi dudakları arasına kapadı. Ama geç kalmıştı. Kızın gözleri öyle kocaman açılmıştı ki Deryal bir kahkaha atacaktı neredeyse. Acaba daha fazla irileşebilir miydi zaten iri olan gözleri.

“Ahlaksız!”genç kızın bir eli Deryal’in ceketini avuçladı sinirle. Bir çırpıda çekti ve Deryal’in suratına fırlattı.

‘Hak ettim’ diye düşündü Deryal. Ceketini tekrar eline aldı. Kızın yanına ilerleyip dizlerinin üzerine ceketini tekrar örttü. Yerine oturmadan önce. ”Dansçı. ”dedi ciddi bir tonla. ”Dansçı diyecektim. ”Genç kızın öfkeli tepkisi hoşuna gitmişti. Oturup, gözlerini kıza diktiğinde durumu kurtaramadığını anladı. Kız, sözlerine inanmış gibi görünmüyordu.

“Bu avcılık oyununu başka bir yerde yapamaz mısın?”diye sordu bir süre sonra nazik bir tonla. .

“Hayır. Çünkü o, sürekli burada takılıyor. ”genç kız omuz silktili.

“Hımm. ”Deryal, gayri ihtiyari ekrana çevirdi bakışını, sonra bedenini ağır ağır çevirdi ve bu güzelliğin hangi delikanlının aklını çelmek istediğini çılgınca merak etti. ”Şu anda burada mı?”diye sordu gözleri ekranda. Sonra bir anda kalbi ağzına geldi. Bu, alışıldık bir şey değildi. Genç kızın bukle bukle ve enfes kokan saçlarını, ensesinde, kulağının yanında... Teninde hissetti. Başının tepesine hangi ara gelmişti bu kız? Başını hafifçe yukarı kaldırınca genç kızın yuvarlak çenesini, zarif boynunu gördü. Kız, Deryal’in başının üzerinden ekrana doğru eğilmiş. —ya da Deryal’e doğru-gözlerini kısıp, çılgın gibi dans eden insanlara, bara ve köşelerde bulunan masalara bakıyordu. Deryal, hala başını geriye atmış onu izliyordu. Gözleri dudaklarına sabitlenmişti. Göründükleri kadar yumuşak ve tatlı olup olmadığını merak etti. Genç kızın yüzü bir anda aydınlandı. Bir elini, Deryal’in omzunun üzerinden uzattı. Deryal,

güçlükle dikkatini tekrar ekrana verdi. Genç kızın işaret parmağı ekranda, bir grup genci işaret ediyordu.

“İ te” dedi k z gülümseyerek. ”Orada” Deryal, gözlerini ekrana dikmi  olsa bile dikkatini odaklayamıyordu. Genç kızın yumuşak göğüslerinin rahatsız edici baskısını sırtında hissediyordu. İpek gömleği de Deryal’e hiç yardımcı olmuyordu. Bu, i kenceden farksızdı. Bedeni bir anda gerildi. Acaba Burcu Deryal’e işkence ettiğinin farkında mıydı?

Deryal, bir an gözlerini kapadı. İşte bu garipti. Kar sında çırılçıplak, seksi bir kadın bedeni olsa bile arzularına kolayca gem vurabilir, beden hakimiyetini kontrol altına alabilirdi. Şimdi... İ te  imdi bunu yapamıyordu. Gözlerini açtı ve kızın bakımlı tırnaklarının ucunda k pırdanan fiğ r  fareye tıklayarak büyüttü. Ekranda birden beliren genci görünce dişlerini g c rdattı. Yakı ıklı ocukt  doğrusu. Işık yanıltmıyorsa eğer, koyu renk , dalgalı saçları omuzlarında, bir doksana yakın boyu, düzgün , atletik yapılı fiziği, modaya uygun giysileriyle genç bir kızın gözlerini ı ıldatacak bir erkekti.

Bir anda ayağa fırlayınca kıza sertçe çarptı. Burcu küçük bir çığlık attı. Ama Deryal, umursamadı.

“Hadi. ”dedi Deryal ona, gözleri ceketini aradı, kızın biraz önce oturduğu yerde buldu, hızla ilerleyip aldı ve üzerine geçirdi. Arkasını döndüğünde genç kızın öylece durmuş onu izlediğini gördü.

“Hadi. ”dedi dişlerinin arasından. Genç kız,    k nlığından kendisini kurtarıp dişlerini sıktı.

“Ne hadi?”dedi sinirle ve ayağını yere vurdu.

“Evine gidiyorsun. ”Deryal, ona kapıyı işaret etti. Genç kız, ona bir süre baktı ve öfkeli adımlarla ilerlemeye başladı. Deryal, kızın arkasından ilerliyordu. K z bir anda dönünce Deryal, neredeyse ona çarpıyordu.

“Yolu biliyorum. ”dedi genç kız sinirle.

Deryal, onun öfkeli yüzüne baktığı adına kendi yüzüne bir g l msemi yayıldı yava a. Uzanıp kızın bileğini sıkıca kavradı. ”İyi. ”dedi gülümsemesi genişleyerek. ”Bana da göster. ”

K z bir an durdu, elini çekmek için bir hamle yaptı ama genç adamın sıkı k skacından kurtulamayacağını biliyordu.

“İ e yaramaz değil mi?”diye sordu sinirli bir g l  le. Deryal’den bir cık sesi yükseldi ve başını iki yana salladı. K z bıkkın bir nefes verdi ve ilerlemeye başladı. Genç kızın kabulleni i Deryal’i memnun etti. Artık bileğini sıkıca tutmasına gerek yoktu ama o bırakmak istemiyordu.

Garaja indiklerinde kız daha önceden bildiği Doğan marka siyah arabaya yönelirken Deryal, bir anda onu çekti .

“Ona değil. ”dedi beyaz Bugatti Veyron’a doğru ilerlerken. Bu arabayı uzun bir süre kullanmayı düşünmüyordu aslında, eğer bununla ortalığa çıkacak olsa emniyet yine ne bir işler karıştırdığını düşünecek ve didik didik araştırmak isteyeceklerdi onu. Genç kız yolcu kapısının önünde durdurdu ve tepkisini izlemek için ona döndü.

“Bana. ”dedi genç kız şaşkın bir sırtmayla. ”bu makineyle gideceğimizi söyle ve ben düşüp bayılayım. ”

“Bayılırsan ne anlamı kalır ki?”dedi Deryal gülümseyerek. Kapıyı açtı. ”Atla. ”

Genç kız, itiraz etmeden yolcu tarafına geçtiğinde Deryal kapıyı kapayıp arabanın etrafından dolanarak sürücü tarafına geçti.

“Araba senin mi?”genç kızın şüpheli ses tonu Deryal’in ona dönüp bakmasına neden oldu.

“Hayır. ”dedi üzgün bir tonla, hatta yıkılmış görünüyor, kız tek kaşını kaldırarak ona baktı ama hala biraz öfkeli görünüyor. ”Arkadaşımdan bir turluğuna ödünç aldım. ”ve gülümsedi.

Genç kızın yüzü boğazına kadar tırmanan kahkahayı bastırmak isterken gerildi. Gülümsemek, kahkaha atmak ya da karşısında bulunan zorbayı memnun edecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Fakat... Çenesi titredi.

“Bence kasma artık. ”Başını çevirip Deryal’in beklenti dolu muzip yüz ifadesini görünce kahkahasını daha fazla bastıramadı. ”Ödünç demek. ”dedi gülüşünün arasından "Bir turluğuna." ”

Deryal, gülümsedi ve motoru çalıştırdı. Garajın içi bir anda motordan çıkan güçlü sesle doldu. Ses, Deryal’e ninni gibi geliyordu. Gaza yüklendi. Garaj kapısına giden rampanın girişine gelmişti ki dikiz aynasından, eli kulağındaki telefonda duran Adem’i gördü. Aynı anda cep telefonu çaldı. Adem’in yüz ifadesi hoşuna gitmedi. Motoru durdurdu. Yüzünü buruşturarak telefona uzanıp çıkardı. Adem, olduğu yerden kıpırdamamıştı hala.

“Ufak bir işim var geleceğim. ”dedi telefonu açınca.

“Gidemezsin. ”dedi Adem sıkıntılı bir sesle.

“Niye?”

“Garajın önüne bir Ford park etmiş, güvenlik beş dakika tuvalete gittim geldiğimde orada duruyordu diyor. Sahibini bulamamış, bildiği bir araba değil. Hemen aradı, bende ofise gittim

seni göremeyince buraya indim. ”

Deryal’in kaşları çatıldı ve gözleri Adem’den ayrılıp rampanın tepesindeki demir garaj kapısına kilitlendi. Sonra, kendisine merak ve kuşku dolu gözlerle bakan genç kıza döndü. Adem hala telefonun diğer ucunda bekliyordu.

Eğer yanındaki bu kız olmasaydı arabayı değiştirir, garajın kapısını açar ve durmadan ilerlerdi. Öte yandan ilk bir kaç günün dışında böyle bir sorun hiç bir zaman olmamıştı. Katlı otoparkın kendilerine ayrılan özel bir bölümüydü. Oraya kimse park edemezdi. Kimsenin bilmesine de imkan yoktu. Kaşları biraz daha çatıldı ve yanağını kemirmeye başladı. Bunun altında yatacak bir hainlik düşündü fakat mantıksız geldi.

“Çocuklara söyle, ön kapıya bir araba hazırlasınlar. ”

“Bu işte bir iş var gibi” dedi Adem . Deryal cevap vermeden telefonu kapadı. Vitesi geriye taktı.

“Bir problem mi var?”Burcu’nun sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Deryal, başını iki yana salladı. Sıkıntı yoktu. Ya da henüz bilmiyordu.

“Keyifli bir yolculuktu. ”dedi kız alayla arabadan indiklerinde. Deryal, özür dilercesine ona baktı. Ve içinden ‘Bir dahakine’ diye düşündü.

“Bu kadar gizliliğin sebebi ne?”diye sordu genç kız öfkeli bir tonla. Tekrar kulübe dönmüş, ön giriş kapısına doğru ilerliyorlardı.

“Gizlilik değil. ”Dedi Deryal gülümseyerek. ”Özgürlük. ”Garajı sadece magazin habercilerinden kurtulabilmek için yaptırmıştı. Genç kız, onun ne demek istediğini anlamayınca yüzünü buruşturdu.

Kalabalığın içinden geçerken, Deryal’in gözleri genç kızın elde etmek istediği gencin bulunduğu masaya kaydı. Genç, elinde kadehi, hafifçe sallanarak kulakları sağır edecek müziğin melodilerine eşlik ediyordu.

Burcu’ya döndüğünde onun da bakışlarının gencin üzerinde olduğunu fark etti. Bir anda, sebepsiz yere, korumacı bir tavırla genç kızın beline uzanıp, kavradı. Hafifçe kendisine çekti ve beraberce yürümeye zorladı. Kızın öfkeli ve onaylamaz bakışlarını görünce gülümsedi. Çıkış kapısına gelmeden, korumaların kimlik kontrolü ve arama yaptıkları bölüme geldiklerinde kızın belini serbest bıraktı. Müzik, burada içerideki kadar baskın değildi. Deryal, elleri ceplerinde kendilerini bekleyen Adem’e doğru ilerledi.

“Hala sahibine ulaşamadı mı?”diye sordu. Adem, başını iki yana salladı.

“Salağın biri. Öyle olmalı yoksa sığır kadar ‘Özel alan’ yazısını görmemiş olamaz. Ya da

başka bir iş var. ”Deryal, Adem’in sözlerini duyuyordu ama kaş çatmasını görememişti. Bu girişi bu yüzden sevmiyordu. Çok kalabalık oluyordu. Giren çıkanın hesabı olmuyordu. Bir kaç adım ileride bir elini beline koymuş, sinirle ayağını yere vuran, iri menekşe gözlerini kendisine dikmiş kıza baktı. Ona doğru yürüdü, arkasına geçti, omuzlarında kavrayıp kızın homurdanmalarına aldırmadan onu ileri doğru itirdi.

Genç kıızı kendisi ve Adem’in arasına sıkıştırdı. Adem, genişçe sırtarak genç kıza baktı.

“Yine servise çıkıyorsun anlaşılan. ”dedi sonra Deryal’e dönüp alayla. Deryal, elini ensesine götürüp ovuşturdu.

“Araba hazır mı?” diye sordu Adem’in alayını umursamadan.

“Hazır. Geleyim mi?” diye sordu.

“Gerek yok” Deryal, genç kıızı tekrar omuzlarından kavradı. Adem, gülümseyerek arkalarından ilerliyordu.

“Biliyor musun?” dedi kız Deryal, tarafından sürüklenirken. ”Yürümeyi biliyorum, az çok yön duygusuna da sahibim. Neden her seferinden beni itekleyip duruyorsun?” genç kıızı, sinirle omuzlarını silkti.

“Bilmem. Bende merak ediyorum. ” Deryal, kızın omuzlarını serbest bıraktı, sonra yanında yürümeye başladı.

Kulübün kapılarından dışarı çıktıkları anda, onları üç şey bekliyordu, karşı caddede bulunan magazin habercileri. Sahilden esen sert rüzgar ve Deryal’in henüz fark edemediği elli metre ötedeki siyah panelvan araç. Cebinden sigara tabakasını ve çakmağını çıkardı. Tabakasından bir sigara çıkarıp, çakmağını ateşledi. Göz ucuyla, genç kıza baktığında kollarını birbirine kenetlemiş, elleriyle ovuşturduğunu gördü. Sonra, üzerindeki yok denilecek kadar kısa eteğe ve ince bluzaya baktı. Başını iki yana sallayarak, sigarasını dudakları arasına sıkıştırıp, tabakasını ve çakmağını ceketinin cebine attı, ceketini çıkardı ve bir anda kızın önüne geçti. Adem, bir kaç adım arkalarında duruyordu.

“Ne yapıyorsun?” genç kıızı, Deryal’in elindeki ceketini elleriyle itirdi sinirle.

“Sana yardımcı oluyorum. ”Deryal, kızını umursamadı ve ceketini omuzlarına yerleştirmeye devam etti.

“Üşümüyorum!” diye diretti kız.

“Yere yat!” Deryal, Adem’in boğazını yırtılacakmış gibi bağırmasıyla başını hızla kaldırıp ona baktı, Adem’in gözlerinin kilitlendiği yere bakmadan önce, eli belindeki silaha gitti.

Her şey bir kaç saniye içinde oldu. Deryal, siyah panelvandan çıkan kolları ve ellerinde tuttukları silahları gördü. Kabak gibi ortada, açık hedeflerdi. Genç kızın tam önünde kendisini siper etti. Aklında sadece Burcu ve onu korumak vardı, silahını panelvana doğru çevirdi. Ama silahlar patlamaya başladığı ve insanlar çığlıklarını koyuverdikleri anda ne olduğunu anlayamadan yana savruldu. Kendisini toparlayamadan, genç kızın acıyla bağırmasını ve yere yığılmasını gördü. Hızla ayağa fırladı genç kızın üzerine kapaklanıp, bir kaç adım uzaklıktaki aracın arkasına doğru bedenini ona siper ederek onu sürükledi. Adem'in, korumaların ve aracın içindekilerin silahlarından çıkan kurşunlar tepelerinden geçerken, Deryal'in kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyor, kulakları uğulduyordu.

Sesler bir anda kesildi. "Gittiler. O iyi mi?" diye sordu Adem endişeyle.

Deryal, korkuyordu, genç kıza bakıp onun ölmüş olmasından korkuyordu. Dişleri sanki bir daha açılmayacakmış gibi kenetlenmişti birbirine. Gözlerini ölümcül bir bakışla Adem'e dikti. Hala kolları genç kıza sıkıca kavramış, kıpırdamıyordu.

"Git!" dedi sakın bir sesle. "Hemen. "Adem, başını sallayıp ilerlerken Deryal, kendisini biraz daha geriye çekti. Arkalarından flashlar patladığında başını hızla arkaya çevirdi. "Gazeteciler Adem. Gazeteciler. "Ve genç kıza döndü yüreği ağzında. Etrafında toplanmaya çalışan ve onları kendilerinden uzak tutmaya çalışan korumaların farkında değildi.

Deryal'in gömleğinin sağ kolu kan içinde kalmıştı. Genç kız kolları arasında, gözleri kapalı öylece yatıyordu. Deryal'in gözleri çılgın gibi yaranın nerede olduğunu bulmak için döndü ve yarayı bulduğunda bedeni bir anda boşalmış gibi oldu, ilk defa dizlerinin titrediğini fark etti. Kolunda sadece küçük bir sıyrık vardı. Yine de kan kaybı onu tedirgin ediyordu. Deryal, gömleğinin düğmelerini kopartarak gömleğini çıkarmaya çalışırken genç kızın gözleri açıldı.

"Öldüm mü?" diye sordu kısık, şaşkın bir sesle Deryal'e dönerek. Deryal, bu kadar korkmuş olmasaydı ve kıza bu kadar öfkeli olmasaydı, şaşkın yüzüne ve masum ifadesine kahkaha atabilirdi. Cevap vermedi. Henüz konuşacak durumda değildi. Gömleği çıkarıp, silahını tekrar beline yerleştirdi. ve gömleği genç kızın yarasının üzerine bastırdı.

"Bunu tut" dedi donuk bir sesle genç kıza bakmadan. Genç kız, yaralı koluna bastırılmış gömleği eliyle sıkıca bastırdı. Aynı anda Deryal, onu kucağına alıp, kendileri için daha önceden hazırlanmış olan araca doğru ilerledi.

" Kapıyı aç Emir. "dedi korumalarından birine. Emir, hızla hareket ederek, kapıyı açtı. Deryal, genç kıza araca yerleştirdikten sonra, dönüp emir'e baktı. Kendilerini izleyen şaşkın ve ürkmüş kalabalıktan bir haberdari.

"Başka yaralanan oldu mu?" diye sordu çabucak.

"Hayır, Deryal Bey. "dedi Emir başını iki yana sallayarak. Bu soru Deryal'in daha yeni aklına gelmişti. Emir'i şöyle bir süzdü. "Gömleğini çıkar. Acele et" dedi. Emir şaşkın bakışlarla

bakarken Deryal, öfkesini içinde tutmaya çalışıyordu.

“Ne bekliyorsun” dedi sesini kontrol etmeye çalışarak.

İki dakika sonra Deryal, emir’in gömleğini üzerine geçirmiş, araca binmiş ve olanca hızıyla ilerliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” genç kızın sesi yorgun geliyordu. Deryal, ona dönüp baktı. Yüzü de solgun görünüyordu. Dudaklarının arasından fısıltıyla bir küfür savruldu. Neden daha hızlı gidemiyordu. ”Yavaş ol. ”dedi kız sinirlenerek. ”Kurşunun yapamadığını mı yapmaya çalışıyorsun. ”

Deryal, cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

“Alo. ”dedi uykulu bir sesle telefonun diğer ucundaki.

“On dakika sonra oradayım. Bir sıyrık. ”Kıza dönüp baktı. ”Fazla kan kaybı yok. Ama endişeliyim. ”Bir arabayı süratle solladı ve klakson seslerine aldırmadı.

“Endişeli mi?” diye sordu karşıdaki şaşkınca.

“Ben değil Ömer. ”dedi Deryal, dişlerinin arasından.

“Pekâlâ. Kan grubu ne?” Deryal, genç kıza döndü.

“Kan grubun?”

“Gerek yok. ”dedi kız inatçı bir sesle, başını çevirip Deryal’e baktığında ve gözlerindeki bakışı gördüğünde’ A RH pozitif. ”dedi fısıltıyla ve yutkundu. Deryal, kızın sözlerini tekrarladı ve telefonu kapadı.

Bir kaç dakika sessizce ilerledikten sonra, Deryal, tekrar başını yana çevirdi. Genç kız, canı yanıyorsa bile bundan bir haber görünüyordu. Bir eli, yaranın üzerine baskı yaparken, gözlerini yola dikmiş, derin düşünceler içinde görünüyordu. Deryal’e bu fotoğraf biraz garip göründü. Kendi halinde bir genç kız, hiç beklemediği bir anda saldırıya uğrayıp, birini kurtarıp ve daha sonra yaralanıyorsa, şoka girebilir, şaşkın olabilir, korkmuş olabilirdi. Fakat Burcu’da anlam veremediği bir sakinlik vardı.

On dakika sonra, Deryal’in yakın bir arkadaşının özel muayenehanesinde genç kızın homurdanmaları arasında koluna dikiş atılıyordu. Deryal, genç kızın tepesinde dikilmiş her dişini sıkıp inlediğinde içinden kendisine ve kıza küfür savuruyordu.

“Bitti. ”dedi Ömer gülümseyerek. Deryal, o anda bir yumruk atmak istedi gülümseyen yüzüne. ”Bir ağrı kesici yazacağım, çok değil ama biraz ağrı olabilir. Sargıyı her gün

yenileyin. İki hafta sonra, dikişleri alınacak. Ben hallederim. Enfeksiyon kapacağını düşünmüyorum. Fakat dikkat ederseniz iyi olur. ”

Ömer, genç kızı tedavi ettikleri sedyenin yanından ayrılıp, masasına doğru ilerledi. Masanın üzerindeki bir kağıda genç kız için bir ağrı kesici yazdı.

“İyi misin?” diye sordu Deryal kıza doğru eğilerek.

Genç kız Deryal’in sesindeki soğukluğun hala geçmediğini fark ederek öfkelenmişti. Çok bir şey beklemiyordu ama en azından biraz daha ilgili olabilir, sesini biraz daha yumuşatabilirdi. Sonuçta genç kız onu ileri savurmasaydı kurşun Deryal’in iç organlarından birini parçalayabilirdi. Ve onu öldürebilirdi.

Genç kız, aslında hala böyle bir şeyi nasıl yaptığını merak ediyordu. Gerçi, o kısacık saniye de bile yapması gereken şeyin onu kurtarmak olacağına karar vermiş ve hızla harekete geçmişti. Neyse ki bir sıyrıkla atlatabilirdi. Başını kaldırıp, kendisine doğru eğilmiş olan, gözlerinden ve yüz ifadesinden hiç bir şey anlamadığı adama baktı. Karşısında duran adam bir heykelden farksız görünüyordu.

“İyiyim. ” dedi oda Deryal gibi ifadesiz görünmeye çalışarak. Deryal, başını salladı. Genç kızı, oturmuş olduğu sedyede bırakıp, doktorun yanına doğru ilerledi. Genç kız, Deryal’in sedyede bulunan ceketini aldı ve titreyerek üzerine geçirdi.

Deryal, masaya doğru yaklaştığında gözleri boş bir ifade ile arkadaşı Ömer'e bakıyordu. Ömer, elini uzatıp ilacın adını yazdığı düz beyaz not kâğıdını Deryal'e uzattı.

"İlk gün dört saatte bir alsın. Daha sonra ağrısı olduğunda alabilir. "Deryal, kağıda uzanıp aldı ve gömleğinin cebine attı. Ama gözleri Ömer'in gözlerinden bir saniye bile ayrılmamıştı Ömer, yorgun görünüyordu, altın rengi saçları dağınık, her zaman olduğundan farksız yataktan yeni kalkmış bir görüntü veriyordu ona. Geniş, burun delikleri olan burnunun üzerinde aşağıya doğru sarkmış gözlükleri Deryal'de her zaman gülme isteği uyandırıyor. Gözlüklerinin üzerinden Ömer'in yeşil gözleri sorar gibi baktı Deryal'e. Deryal, hala dik dik bakmaya devam etti.

"Ne?" diye sordu Ömer fısıldayarak.

"Hafife alıyorsun" dedi Deryal . Ses tonunda bir suçlama vardı. Ömer ağzını açtı ve sonra başını iki yana sallayarak kapadı.

"Ameliyata almam mı gerekiyordu? Yapma Deryal, bir sıyrık! Sende onlarca olandan. . "Deryal'in hala ona yumruk atmak ister gibi baktığını gördüğünde, Deryal'in omzu üzerinden hala sedyede oturan ve içine kendi bedeni gibi bir tane daha sığdırabileceği cekete sarınmış kendilerini izleyen kıza çabucak bir bakış attı. Ve tekrar Deryal'e döndü. "O iyi Deryal. Sende görüyorsun" dedi güven veren bir tonla. "Önemli bir şey olsa burada rahatça durabileceğini nasıl düşünüyorsun?"Deryal, sinirli bir nefes çekti içine.

"Ama bayıldı" diye diretti.

"Senin kadar doğal karşılaşmasını bekleyemezsin değil mi?"

"Tamam. "dedi' Deryal "kusura bakma." "

"Kim bu kız?" diye sordu arkadaşı "Yeni sevgilin mi?"

Deryal, boş bakışlarla omzunun üzerinden arkaya , genç kıza çevirdi başını; genç kızın yüzü solgun görünüyordu yine de delici menekşe rengi gözlerini Deryal'e diktiğinde, genç adam o gözlerdeki canlılığı ve sabırsızlığı görebiliyordu. Boş bir gülümsemeyle arkadaşına dönüp baktı.

“Hayatının hatasını yapacak bir kıza benziyor mu?” diye sordu. Düz sesi onun içinde bir yerlerde, derinlerde gizlenen sızıyı ele vermemiştir.

“Hayır. ” dedi arkadaşı acımasızca. ”Akıllı bir kıza benziyor. ”

Deryal, ağır ağır başını salladı. Genç kıza döndü ve hiç bir şey söylemeden çenesiyle ona kalkması için işaret etti.

“Korkudan dilini mi yuttun?” dedi genç kız, cekete daha sıkı sarınıp ayağa kalkarken sert bir sesle. Deryal, genç kızın güçlü duruşuna ve bu durumda bile kendisine kafa tutmasına hayran olmak istemezdi ama olmuştu. Sonra, kızın yüzünü buruşturup ayaklarına baktığını fark etti. Çıplak ayaklarına. Genç kızın, sivri topuklu ayakkabıları biraz ötesinde yerde duruyordu. Kız onları almak için eğildiğinde.

“Otur. ” dedi emir veren bir tonla. Kıza başını kaldırıp ona baktı ve oturdu. Deryal, ilerledi, eğilip ayakkabıları yerden aldı ve genç kızın tam önünde durdu. Genç kızın şaşkın bakışları arasında bir dizini yere koyarak ayaklarının önünde diz çöktü. Ayakkabının birini yere koyup, diğerini eline aldı, öne doğru uzanıp kızın ayak bileğini nazikçe tuttu.

“Be. . Ben giyordim. ” dedi genç kız zayıf bir direnişle. Ayağını kuvvetsizce geriye çekmeye çalıştı. Deryal, başını kaldırmadan gözlerini ona kaldırdı.

“Ben yaparım. ” dedi sakın bir sesle. Kızın geriye kaçırıldığı ayak bileğini tekrar kendisine doğru çekti. Usulca ayakkabıyı ayağına geçirdi. Sonra aynı nezaketle ve yavaşça diğerini giydirdi.

“Teşekkür ederim. ”

Deryal, genç kızın sersemlemiş yüzüne bir bakış attı ve doğruldu. ”artık gidelim. ” dedi soğuk havasına dönerek. Genç kız başını sallayıp, sedyeden kalktı. Deryal, onun önden gidebilmesi için biraz geriye çekildi. Kız, önünden geçerken saçlarından ayaklarına kadar süzdü onu.

Bukleleri dağılmış saçları kuş yuvası gibi görünüyordu, üzerindeki kocaman ceket, bitkin düşmüş bedeni ve sarsak yürüyüşü ile Deryal’in bu güne kadar gördüğü en çekici kızdı. İmkansız gibiydi ama öyleydi. Eğer öfkesi bu kadar derin, suçluluk duygusu bu kadar yakıcı olmasaydı onunla dalga bile geçebilirdi. Onun sinirini tepesine çıkarır ve kahkaha atardı.

“Burada kalıyorsun anlaşılan. ” dikkati dağılmış bir şekilde sesin geldiği yöne çevrildi bakışları. Arkadaşının kaşları havada kendisini izlediğini ve genç kızın çoktan gözden kaybolduğunu fark edince şaşırıldı.

“Görüşürüz. ” dedi arkadaşına ve onun söyleyeceklerini dinlemeden hızlı adımlarla genç kızın peşinden ilerledi.

Genç kız, yanında, sürücü koltuğunda oturan adama kaçamak bir bakış attı. Nereye gittiklerine dair hiç bir fikri yoktu. Açıkçası sormaya da korkuyordu. Siyah ‘Bmw ye bindikleri andan itibaren tek kelime etmemişlerdi. Yorgundu, hatta bitkindi ve görüntüsünün de hislerini desteklediğinden emindi. Yanındaki adam ise sanki mekanik bir robot gibiydi. Tek bir yorgunluk belirtisi, bir duygu kıpırtısı veya yaşanılanların onun üzerinde bıraktığı herhangi bir etki. Hiç bir şey yoktu. Telefon sesiyle yerinden sıçradı ve gözlerini hızla yola çevirdi.

Deryal, gözlerini yoldan ayırmadan vites kutusunun önünde duran telefonuna uzandı. Numaraya bakmadan telefonu açtı ve kulağına dayadı. Telefonun diğer ucunda kimin olduğunu biliyordu.

“Nerdesiniz?” diye sordu düz bir sesle.

“Samandıra’daki depoda. ”dedi Adem. Deryal, neredeyse gözle görülemeyecek bir hızla vitesi değiştirip gaza yüklendi.

“Geliyoruz. ”dedi. Telefonu kapamak üzereydi ki Adem’in sesi onu durdurdu.

“Geliyor musunuz?” diye sordu. Deryal, Adem’in sesinin ilk defa bu kadar şaşkın çıktığını duydu.

“Evet. Unutmadan. Çay, kahve, bir şeyler ikram edin. ”Adem, güldü.

“Tamam. ”

Deryal, telefonu yerine koyup kıza döndü.

“Nasılsın?” diye sordu. Genç kız, bir anda sesinin bu kadar yumuşak çıkmasına şaşırırsa da belli etmedi. Beklediği fırsatı kaçırmamak için çabucak konuşmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Ufak bir işimiz var”

“Ne gibi bir iş?”

Deryal bir an duraksadı. Kaşlarını hafifçe çattı ve genç kıza döndü. Herhangi bir kız böyle hızlı bir gecede ve bu yaşanmışlıklarla şaşkına dönerdi. Mantıklı bir soru sormak ve kuşkulu olmak çok daha sonra akla gelirdi. Fakat yanındaki genç kız, yorgun görüntüsüne ve soluk

yüzüne rağmen kendisini çabuk toparlamış gibiydi. Menekşe rengi iri gözlerde garip bir parlaklık vardı.

“Gidince görürsün. ”dedi düz bir tonla.

Karanlık gecede tek tük arabaların ve kamyonların dışında trafik sakindi. Gerçi Deryal için değişen bir şey yoktu. Alıştığı gibi hızla ilerliyordu. Gaza çok fazla yüklendiği anlarda motoru fazla zorluyor ve araba titremeye başlıyordu. İşte şimdi o anlardan birindeydi. Göz ucuyla yanındaki kıza baktı ve ellerinin oturduğu koltuğun kenarını sıkıca kavradığını fark etti. Kızın, endişeli görüntüsü Deryal’in hızını düşürmesine neden oldu.

Bir kaç dakika sonra depoya giden toprak yola girmişlerdi. Deryal’in beyni birçok düşünceyi listelemiş ve hepsini sıraya koymuştu. Önceliği depoda onu bekleyen ve bu akşam kendisine saldırma cesaretinde bulunan insanlardaydı. Kendisine saldırma cesaretini gösteren ve yanındaki kızın yaralanmasına neden olanlardaydı. Beyninin bir köşesinde zonklayıp duran bir soru vardı. Neden? bu sorunun muhatabı tam yanında sessizce oturuyordu. Ama bunu daha sonra çözmesi gerekecekti. Önce genç kız için bir şey yapması gerekiyordu.

Büyük deponun önünde yanan sokak lambasının altında durdu ve telefonun eline aldı. Motor hala çalışıyordu. Adem’e bir çağrı attı. İki adam boyu uzanan duvarların ardındaki depoya girebilmeleri için sürgülü, demir giriş kapısını geçmesi gerekiyordu. Bir dakika bile geçmeden demir kapı iki kişi tarafından açıldı ve Deryal, hızla park alanına girip arabayı park edip motoru durdurdu.

Adem ve bir kişi daha yanlarına gelmeden Deryal, arabanın etrafında dolanıp yolcu kapısına varmıştı.

“Üç kişiler. ”dedi Adem, Deryal, genç kız için kapıyı açarken. Deryal başını salladı ve kıza doğru eğildi. ”Yürüyebilir misin?”Kız, ona garip bir bakış attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Benim burada ne işim var. ”diye sordu öfkeli bir sesle.

“Sana söyledim. Ufak bir işimiz var. ”Deryal, kıza doğru biraz daha eğildi. Genç kız onun kendisini kucağına alacağını fark ettiğinde çabuk davranarak ayağını aşağıya sarkıttı ve Deryal, in geri çekilmesini beklemeden onu ittirerek arabadan indi.

“Kendimi nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?”diye sordu öfkeli bakışlarını Deryal’e dikerek. Deryal, arabanın içine uzandı, ceketini alıp genç kızın omuzlarının üzerine bıraktı.

“Yok. ”dedi düz bir sesle ve ellerini beline koyarak genç kızın haklı sitemlerinin bitirmesi için bekledi.

“Erkek dergilerinden fırlamış, goril gibi adamların içinde, karanlık bir yerde tek kız

olduğumun farkında mısın?”Deryal, önce Adem’e sonra yanında bulunan diğer adama baktı kayıtsızca ve tekrar genç kıza döndü.

“Farkındayım. ”

“İyi. ”dedi kız dişlerinin arasından. ”Peki, benim burada ne işim var?”

Deryal, onun sözlerine aldırmadı. Genç kızın bu karanlıkta bile gözlerinin nasıl öfkeyle parladığını görebiliyordu. Arkasını dönüp uzaklaştı. Adem, genç kızın hareket etmesini bekliyordu. Genç kız, olduğu yerde durmuş, ağzı açık bir şekilde Deryal’in ardından gölge gibi görünen bedenine bakıyordu. Sonra Adem’e döndü.

“Beni nasıl bir şeyin içine sokuyorsunuz?”Adem ellerini havaya kaldırdı ve omuzlarını silkti.

“Hiç bir fikrim yok. ”ve genç kıza ilerlemesini işaret ederek elini öne doğru uzattı.

Burcu, korkuyordu. Bunu saklamakta oldukça başarılı olmasına rağmen dizlerinin titrediğinin farkındaydı. Bedeni buz gibi olmuş, soğuk terler döküyordu. İçeride onu neyin beklediğini bilmeden ve ifadesini değiştirmeden hızla ilerlemeye başladı. Bu geceyi bayılmadan ve canlı kalarak atlatabilmek için bir dua yakardı içinden. Neler döndüğü hakkında ufacak bile bilgisi yoktu. Deryal, neden ısrarla onu buraya getirmek istemişti ki?

Büyük binaya girdiği anda bulunduğu yerin bir depo olduğunu anlamıştı. Üst üste dizilmiş tahta kasalar ve üzerindeki örtüleri görünce bunu anlamak zor değildi. yüzlerce kasa vardı. Burcu, içlerinde ne olduğunu merak etti bir anda.

Adem’in yönlendirmesiyle kasaların arasından dolaşarak ve karanlıkta bir şeye takılmamaya çalışarak ilerledi. Arkalarında kendilerini karşılayan diğer adam vardı. Hepsi, mafya filmlerinden fırlamış tiplere benziyorlardı. Burcu ağzının kurduğunu hissetti. Boğazı susuzluktan kuruyormuş gibi yutkundukça acıyordu.

“İlerideki demir kapı” dedi Adem. Burcu’nun yanında yürümeye başlamıştı. Burcu, Adem’e yandan bir bakış attı. Genç adam karanlıkta seçilmeyen yüzüyle oldukça ürkütücü görünüyordu.

Küçük, bordo renkli sürgülü kapıya geldiklerinden kapının altından bir ışık sızıyordu. Adem, öne geçerek genç kız için kapıyı açtı ve keskin beyaz ışık bir anda gözlerini aldı genç kızın.

Gözlerini kısarak içeriye bir adım attı. Görüşünü bir anda kesen ışığın etkisi geçinde bulanık ve şekilsiz olan figürleri net olarak gördü.

Florasan bir ampulle aydınlanmış küçük odada Deryal dahil beş kişi vardı. Bir masa, ve dört sandalye vardı. Demir bir dosya dolabı, üzerinde salınan bir anahtar vardı. Daha çok

yazihane gibi bir yere benziyordu.

“Buraya gel. ”sesin sahibine bir bakış attı. Deryal, ona bakmıyordu. Masanın üzerine kalçasının kenarına oturmuş, ellerini birleştirmiş, gözlerini karşısındaki sandalyelerde oturan adamlara dikmiş bakıyordu. Sandalyelerde bulunan takım elbiseli adamlar tedirgin görünüyorlardı. Burcu, yutkundu ve yavaş, sarsak adımlarla Deryal’in yanına doğru ilerledi. Tanrı aşkına Deryal, onu neden getirmişti buraya?

Deryal’in tam önünde durdu ve adama dikti gözlerini. Deryal, başını çevirip ona baktığı anda Burcu, sersemleyip geriye doğru bir adım attı. Karşısında oturan adamın gözlerindeki bakış onun buz kesmesine neden oldu.

Burcu, görmüştü. Gri gözlerdeki bakışın anlamını net olarak görüyordu. Donuk, kararmış gözler onu ölümüne korkutmuştu. Bu gözlerde gördüğü fazladan bir şey değildi. Daha çok eksik bir şeyler görmüştü, ışık yoktu, parlaklık, canlılık. Yaşam yoktu. Karanlık bir kuyuya bakmak gibiydi. Ve bu kuyudan aşağıya düşmek gibiydi. Deryal’in gözleri bir ölünün gözleri gibiydi.

“Otur. ”dedi Deryal, düz bir sesle. Sanki bir robottu ve beynine girilmiş emirleri yerine getiriyordu. Burcu, bir kez daha söylemesinin gerekmediğini anlamıştı. Deryal’in yanına masaya oturdu. O oturduğu anda Deryal, ayağa kalktı. Adem, demir kapıyı kapatıp, kollarını göğsünde kavuşturarak kapının önünde dikilmeye başladı. Deryal’in adamı oldukları belli olan iki adamda hazır kıta bekliyor gibi duvarlara yaslanmış, ifadesiz yüzlerle Deryal’e ve sandalyede oturan adamlara bakıyorlardı.

Deryal, üzerindeki emanet gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Yaramaz bir çocuk gibi gömleğin etekleri pantolonunun kenarlarından fırlamış, dışarıda kalanlar kırış kırış duruyordu.

“Ağzımdan tek kelime laf alamazsın. ”dedi adamlardan biri tükürürcesine. Meydan okuyordu ama geniş alnında terler birikmiş, bıyıkları ıslak görünüyordu. Kalın dudakları çatlamıştı. Deryal, kaşlarını kaldırdı ve adama baktı.

“Ağzından almak istediğim şey laf değil ki?”yumuşak ve sakın bir tonla söylediği sözleri bir an havada asılı kaldı. Deryal, ne demek istediğini biliyordu. Adem de öyle. Ama diğerlerinin bunu beyinlerinde tartması ve anlamını kavraması biraz uzun sürdü.

“Bildiğin, bilmediğin, bilip de sakladığın hiç bir şey. ” kayıtsızca omuz silkti. ”umurumda değil. ”

Deryal, o anın geldiğini biliyordu. Dilinde metal tadı gibi garip bir tat vardı. Bir koku duyuyordu. Belki havada bulunmayan ama onun net bir şekilde duyduğu koku. Karşısında cesaretli görüntüsü hala korumaya çalışan , elleri yanlarından sarkmış adama baktı.

Yumruklarını sıktı. Kurulmuş bir bebek gibi hareket ediyor, tüm yumrukları karşısında duran adamın yüzüne iniyordu. Bir yerde durması gerektiğini biliyordu fakat bunu yapmak o an için oldukça zordu. Kimse müdahale etmiyor, hiç kimse konuşmuyordu. Yanındaki masada titreyerek oturan, gözlerini irice açmış, şok içinde kanlı bir et parçasına dönen yüze ve inen sert darbelere bakan kız da o an için onu etkilemiyordu. Adamın inlemelerini duymuyor, gömleğini güçsüzce kavrayan eli hissetmiyordu ya da yerde son çırpınışlarını yapan, kaval kemiğine isabet eden ayakların darbelerini.

“Yeter artık. ”Adem sonunda dayanamamıştı. ”Öldü , bırak. ”dedi düz bir sesle. Ne bir adım atıyor, ne de onu durdurmak için konuşmaktan başka bir hamlede bulunuyordu. Kolları göğsünde kavuşmuş öylece duruyordu.

“Yeter Deryal. ”dedi sesini biraz daha yükselterek. Ama arkadaşının duyduğundan bile emin değildi.

Deryal’i durduran başka bir şey oldu.

“Ko... Korkuyorum. ”titrek ve ağlamaklı bir sesle, kekeleyerek söylenmiş sözler Deryal’i bir anda dondurdu. İşte o an, her şeyi net görmeye başladı. Karşısında biraz önce bir ifadesi olan, bir yüze benzeyen kanlı et parçasına daha sonra sıkılmış, kanla kaplı yumruklarına baktı. Hayatında hiç yapmadığı bir şey yapacaktı şimdi. Doğruldu ve bakışlarını genç kıza çevirdi.

“Özür dilerim. ”bu sözler ona yabancı gelmişti. Fakat söylemesi gerektiğini biliyordu.

Genç kız, anlamıştı. Korkudan titriyor, uyuşmuş ayaklarını hissetmiyordu ama Deryal’in ne için özür dilediğini anlamıştı. Onu bu kadar korkuttuğu için değil, ona bu geceyi yaşattığı için özür diliyordu. Yaralanmasına neden olduğu için. Kendisini buraya getirmesinin tek nedeni buydu. Onu hiç tanımıyordu ama böyle olduğunu hissediyordu.

Deryal, diğer sandalyelerde oturan adamlara baktı, sert soluklar alıyorlar, çeneleri titriyordu. Deryal, gözlerindeki korkuyu gördü.

“Sıra sizde. ”dedi onlara kısık bir sesle. Birbirlerine ve daha sonra tekrar Deryal’e bakan ve titreyen adamlar onun söylemek istediğini yanlış yorumladılar.

“Biz. . ”dedi içlerinden biri çatlamış bir sesle. ”Ne. . Ne istersen yaparız. ”

“Özür dileyin. ”dedi bağırarak. ”Tek tek özür dileyin. ”Ve adamların bakışları Burcu’ya çevrildi korkuyla. İkisi de yalvaran seslerle özür dilediler.

Adem, o anda bu genç kızın burada ne işi olduğunu anlamıştı.

“Özür dilerim. ”dedi ciddi bir tonla. Bir anda kendisini işe yaramaz, bir kadını korumaktan

aciz hissetmişti. Deryal'in de hissettiğinin bu olduğuna neredeyse emindi.

Deryal, ellerini yıkamak için ayrıldığı yazıhaneye geri döndüğünde herkesi bıraktığı gibi buldu. Elini sardığı mendili çekip aldı ve kapının yanındaki çöp kutusuna attı. Topuklarının üzerinde dönüp, yüzü allak bullak görünen genç kızın yanına ilerledi. Dirseklerine kadar kıvırdığı kollarını indirdi. Ve düğmelerini ilikledi. Ve genç kızın hemen önünde durdu.

Aynı anda Adem, ilerledi. Deryal'in biraz önce kum torbası gibi üzerinde çalıştığı adamın yanına ilerleyip elini boynuna doğru uzattı. İki parmağı boynuna değdiğinde cılız bir yaşam belirtisi parmaklarının ucunda titredi.

“Yaşıyor.” dedi.

“Eminim.” dedi Deryal, masanın üzerinde bıraktığı Smith Wesson'u beline tekrar yerleştirirken” konuşabilseydi o da özür dilerdi. “başıyla hafifçe kolları yana sarkmış, başı arkaya düşmüş bir halde iskemleye yığılan adamı işaret etti.

Genç kız, üzerindeki cekete biraz daha sarıldı ve sadece başını salladı.

“Ne yapalım?” diye sordu Adem dikkati tekrar kendi üzerine çekerek.

Deryal omuz silkti. “Ne istiyorsan onu yap”

Adem, bir süre düşündü ve sonra karar vermiş gibi başını sallayarak duvara yapışmış gibi duran adamlarından birinin yanına ilerledi. Kulağına eğilerek kısık sesle bir şeyler söyledi. Adam belli belirsiz başını salladı ve çenesiyle diğerine işaret etti. İki dakika sonra , iskemlede baygın yatan adam birinin omzunda yazıhanenin kapısından dışarı çıkartılıyordu.

“Evet.” dedi Deryal, kelimeleri yayarak. “Gelelim size.” ve onlara döndü.

İskemlede oturan iki adamda huzursuzca kıpırdanıp Deryal'e diktiler gözlerini. O gözlerde ki bakışlar birbirinin aynıydı. Yalvarış ve korku dolu bir bekleyiş.

Deryal, iki genç adamın yüzünde ağır ağır dolaştırdı bakışlarını. “Gençler” diye düşündü. ‘Çok gençler. ‘Bunu beyninin bir köşesine not etti. “yoruldum” dedi masaya dayanarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Karnım da aç” diye devam etti sözlerine sohbet havasında. “Herhalde gecenin bir yarısı canınız sıkılıp’ Hadi gidip bir kulüp tarayalım. “dememişsinizdir. “Ve susup bekledi. İsteddiği şey açtı.

Gençlerden birinin dudaklarını yaladığını ve sonra yutkunduğunu gördü. Gözleri ona

kilitlendi ve dudaklarından çıkacak kelimeleri bekledi. Diğer zaten dilini yutmuş gibi görünüyordu. Fakat ikisinden de ses çıkmadı. Deryal'in kaşları havaya kalktı.

"Yoksa öyle mi yaptınız?" diye sordu alayla. "Eğer öyleyse çok fena. "Bir 'cık cık' sesi çıkardı ve başını iki yana salladı.

"Biz. "dedi konuşmaya hevesli gibi görünen çatallaşmış bir sesle. "Emrah'ın kardeşleriyiz. "duraksadı ve yanındaki gence baktı. "Yani ikimiz. "

"Emrah kim?" diye sordu Deryal.

"Üsküdar'da otoparkımız var. Emrah. . Yani abim ön ayak oldu. Birlikte giriştik işe. "duraksayınca Deryal, sabırsız bir nefes çekti içine ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Eee?" dedi sert bir tonla.

"Otopark için yeni bir arazi aldık ve arazi sahibine borçlandık. Arsa sahibine birisi senetlerin borcunu ödemiş. Bir avukat. Bizden istediği sadece bir kaç el ateş etmemizdi. Sadece o kadar. Parayı ödemeye çalıştık ama istemiyorlar. Eğer yapmazsak elde avuçta ne varsa gidecekti. Emrah'ı çok sıkıştırdılar. Mec. . Mecbur kaldık. "

Deryal, tüm bunları duymuş ve beyinde tartıyordu. Diğer kulübün sahibi Ahmet mi? Yoksa bu Ogün'ün işi miydi?

"Avukatın adı ne?" diye sordu Adem.

"Erman Tekin diye biri. "sonra bir anda gözlerinin içi parlayarak kocaman açıldı ve titrek elleriyle ceplerini karıştırmaya başladı. "Bir kağıt. "dedi heyecanlı bir sesle. "Bir kağıt vardı. Ama açıp bakmadık. "Kardeşine döndü. "Sen de mi lan?" Kardeşi başını iki yana salladığında, hareketleri sarsaklaşarak tekrar kendi üzerini armaya başladı. "Bize vermişlerdi. O adam. "boş iskemleyi göstererek. "bunun için duruyordu. "Ve sonra elini kot pantolonun çakmak cebine attı. "İşte. . burada. "dedi hem bir an önce çıkarmak istiyor hem kağıdın yırtılmaması için çaba sarf ediyordu. sonunda küçük beyaz, dörde katlanmış kağıdı Deryal'e doğru uzattı.

Deryal, ağır çekimde gibi yavaşça kağıda uzandı. Açtı, şöyle bir baktı ve kağıdı elinde buruşturdu.

"Orospu çocuğu. "dedi sakın bir tonla. Sonra aklına genç kız geldiğinde ona baktı ve başını iki yana salladı. Neden her şey bu kızın önünde olmak zorundaydı ki? Genç kızın gözlerinde korkudan çok meraklı bakışlar gördüğünde neredeyse gülecekti.

' Adem, elini ona doğru uzattığında gözleri genç kızın iri gözlerinden ayrılıp ona döndü. Adem, buruşmuş kağıdı aldı, açtı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

“Keşke iddiaya girseydik. Ben demedim mi sana kulübü tarayacaklar diye. ”Deryal, ona baktı ve sonra gözlerini devirdi.

“Sen başka tahminde bulunma. ”dedi sonra yüzünü buruşturarak. ”Bunları biraz saklayın. Eğer ortaya çıkarlarsa kimse onları kurtaramaz. Abilerine de haber gönderin ve güvende olduklarını söyleyin. Kimseye bir şey belli etmesin. Bunun tembihini iyi yapın. ”Adem, başını salladı ve genç kıza çevrildi bakışları kuşkuyla. Deryal, onun ne demek istediğini biliyordu. Omuz silkti. Ve sonra genç kıza döndü.

“Gidiyoruz. ”dedi yumuşak bir tonla, genç kız, başını kabullenircesine salladı ve hevesle masadan aşağıya atladı. Deryal’in içinde bir sızı oluştu. Bunları yaşamayı hak etmiyordu bu kız.

“Kolun nasıl?”Deryal, genç kıza dönmüştü. Genç kızın, karmakarışık saçları kulaklarının ardına sıkıştırılmıştı, hala Deryal’in ceketini üzerinde bir kalkan gibi taşıyordu. Parmakları cekete sıkıca sarılmış, bir ayağı sürekli sallanıyordu. Deryal, ‘acaba bunu farkında mı?’ diye düşündü. Genç kız, yorgun değil, bitkin görünüyordu. Gözlerine yaptığı makyaj akmış, gözlerinin altındaki şişmiş torbalarda yayılmış bir siyahlık oluşturmuştu. bu, onu rakunlara benzetiyordu. Arabayı kullanabildiği kadar yavaş kullanıyordu. İkinci boğaz köprüsünün üstendeydiler tam o anda.

“İyi. ”dedi kız garip bir sesle. Deryal, başını salladı ve yola baktı tekrar. Birazdan genç kızın öfkeden köpüreceğine emindi. Deryal, genç kıızı kendi evine götürmek niyetinde olduğunu en azından genç kız anlayana kadar söylememeye karar vermişti. Kızın buna itiraz edeceğinden emindi ama bu akşam onu bırakamazdı. Yaralı, yorgundu. Ve aslında biraz da şokta olması gerekiyordu ama genç kız kendisini çabuk toparlamış görünüyordu. Hem onunla konuşması gereken bir şeyler vardı. Yani birçok nedenden onu bırakmak istemiyordu.

Genç kız, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Yıllar boyu yoğun tempoda çalışmış olmanın bu geceye hiç bir getirisi yoktu. Ya da daha önce şahit olduğu ölümlerin de bu geceyle kıyaslanması mümkün değildi. Bu gece ölümün soğukluğunu ensesinde hissetmişti. Belki havada bile bu ağırlık vardı. Tüm bedeni korkudan titremiş, ayaklarını hissetmekte zorlanmıştı. Ama... Yine de... Şu anda kendini güvende hissetmemesi gerektiği halde o garip bir şekilde onun yanında olmanın güvende olmak kadar rahat olduğunu düşünüyordu.

Gözleri istemsizce Deryal’in eline kaydı. İnce, kemikli ve uzun parmakları vardı. Aslında biraz önce, bir adama öldüresiye darbe indiren bu eller zarif görünüyordlardı. Gerçi şu anda bu zarifliğe gölge düşüren şişkinlikler, kızarıklık ve yer yer morluklar vardı. Bir anda gözleri kapandı. Açmak istedi ama yapamadı. ‘Sadece bir kaç dakika’ dedi içinden. Bedeni yavaş yavaş gevşiyordu. Hafifçe kıpırdanıp biraz daha yerleşti oturduğu yere. ‘Sadece bir kaç dakika’ dedi tekrar. Beyni bilinçsizliğe doğru hareket ederken yaptığının yanlış olduğunu düşüncesi cılız bir uyarıyla geçiyordu aklının bir köşesinden.

Deryal, Ortaköy’de apartmanın garajına girdiğinde motoru durdurdu. Ve başını çevirip yanında uyuyan, bitkin görüntüsüne rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmeyen kıza baktı ve uykunun verdiği gevşemiş yüz hatlarını, kapalı gözlerini gördüğünde hafifçe gülümsedi. Depodan çıktığı andan beri bu ikinci gülümsemesiydi, ilki ona neden durduğunu açıklamaya çalışırken ve ondan ses gelmediğinde onun uyuduğunu fark etmesiyle olmuştu. Sonra dakikalarca aradığı ve sonunda bulduğu nöbetçi eczaneye gidip, genç kızın ihtiyacı olan ağrı

kesiciyi almıştı.

Şansı varsa onu taşıırken uyanmazdı. Arabadan inip yolcu tarafına doğru ilerlerken varsa eğer cep telefonunun hiç çalmadığını düşündü. Ya sessizdeydi ya da onu merak eden ve camda gelmesini endişeyle ve dört gözle bekleyen kimsesi yoktu.

Kapıyı açtı, kızı sarsmamaya dikkat ederek kucağına aldı ve tekmeyle kapıyı kapatıp alarm düğmesiyle kapıları kilitledi. Garajdan apartmanın içine girmek için yapılmış küçük giriş kapısına geldiğinde kucağındaki kız kıpırdandı ve gözlerini açtı. Deryal, aynı anda kapıyı açıp içeri girdi ve bu defa omzuyla kapıyı kapadı.

Deryal merdivenlerden çıkarken, gözlerini kocaman açmış şapşal bir görüntüyle etrafı inceleyen ve görüntü ona yabancı geldiğinde kaşlarını çatıp, öfkeli oklar fırlatan bakışlarını ona çeviren kıza bakıyordu.

“Nereye?” dedi kız kollarında çırpınmaya başlayıp. ”nereye götürüyorsun beni?” bedenine kendi bedenine yasladığı genç kızın kalp atışlarını duyuyordu. Çok hızlıydı. Kızı daha sıkı sardı kız hala inebilmek için çırpınırken.

“Şişş” dedi kısık bir sesle. ”Komşuları ayağa kaldıracaksın. ”

“Bıraksana beni. Nereye gidiyoruz?”

“Benim evime. ”

“Ne?” kız tekrar çırpınmaya başladı. ”İstemiyorum. Bırak. İndir beni. ” gözleri korkuyla irice açılmış kızın bu görüntüsüne gülümsedi Deryal.

“İrzina geçmeyeceğim, seni kesip bir bavula da koymayacağım. Rahat dur. ” kız bir an donup ona baktığında Deryal, çoktan ilk katı çıkmıştı bile.

“Evime götür beni ne olur?” dedi genç kız yalvarırcasına. Deryal, onun bedeninin titremeye başladığını hissetti.

“Korkma. ” dedi fısıltıyla. ”Sana zarar vermeyeceğim. Sadece sargını değiştireceğim ve daha iyi olduğunu kendi gözlerimle göreceğim. ”

“İyiyim ben. ” diye diretti kız. ”İnan çok iyiyim. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Lütfen beni bırak artık. ” Deryal, çatı katına çıkan merdivenlerin ortasında durdu ve ona doğru eğildi.

“Bu akşam ne yaparsan yap. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. ” dedi kısık ve itiraz kabul etmeyen bir sesle. ”bunun için rahat dur. ” genç kızı kucağından indirdi ve anahtarlarını çıkarmak için elini pantolonunun cebine attı.

“Senden nefret ediyorum. ” dedi genç kız kısık bir sesle. Deryal, ona umursamaz bir bakış

attı ve dairesinin kapısını açıp kenara çekildi. Genç kız, ürkek adımlarla ilerledi ve içeriye attı adımını.

Deryal'in onun arkasından girip, kapıyı usulca kapadığını duyduğunda yorgun gözleri dairenin içini inceliyordu. Tüm mekan köşede belirlenmiş bir noktaya doğru ilerliyor ve bu noktada birleşiyordu. Bu noktada küçük, şeffaf bir perdeyle bölünmüş duş duruyordu. —Bir kapısı yoktu!-yanında küçük, granit mermerden oluşan bir lavabo, küçük bir banyo dolabı ve üzerinde minik bir ayna vardı. Duşun biraz ilerisinde battal boy bir yatak duruyordu. Yatağın her iki yanında birer komedin vardı. Beyaz, siyah ve açık mavi renklerinin hakim olduğu gömlekler, bir kaç tane takım elbise, tek ceket ve pantolonların-hepsi siyah, kahverengi ve griden oluşan- süslediği askılar yatağın sol tarafına doğru uzanıyordu. Onlarca siyah ve kahverengi tonlarında ayakkabı duvarlara monte edilen raflarda dizilmişti. Yatak odasının konumu tüm daireye hakimdi, her ayrıntının görülmesi sağlanmıştı. Yatak odası ve oturma odası olarak kullanılan bölümün arasından da iki yana açılmış şeffaf bir perde vardı. İki basamaktan oluşan ahşap merdivenlerden inildiğinde büyük bir deri koltuk ve yanında iki tekli koltuktan oluşan, ortada bir sehpa bulunan, duvarlarda ahşap eski model maket arabaların süslediği raflardan oluşan bir oturma salonu bulunuyordu. Koltukların karşısında büyük bir plazma ekran televizyon olan TV ünitesi vardı. İki geniş cam ve onları süsleyen iki yana toplanmış düz gri perdeler vardı. Yatak odasından giderek genişleyen dairede oturma odasını ve mutfağı sadece granit bir tezgah ayırıyordu. Tezgâhın önünde iki tane kırmızı parlak deriden tabure duruyordu. Dairede beyaz, siyah ve grinin dışındaki tek renk bu tabureler ve siyah pelüş halıdaki kırmızı çizgilerdi. Dairede sadece iki kapı bulunuyordu. Biri dairenin çıkış kapısı olduğuna göre diğeri

“Tuvalet “dedi Deryal genç kızın tam arkasından. Genç kız bir anda sıçradı ve hızla arkasına döndü.

“Eve gitmek istiyorum. ”dedi sinirle. Ama Deryal, onun gözlerindeki korku titreşimlerini, yüzündeki çizgilerde tedirginliği görebiliyordu. Ve bu, canını oldukça sıkırmaya başlamıştı. Onun kendisinden korkmasını istemiyordu.

“Bu gece değil. ”dedi kızın üzerinden ceketini nazikçe alırken. ”Şimdi mutfığa gel de ecza dolana bir göz atıp sargını değiştirebileceğimiz neler var bir bakalım. ”ceketi deri koltuğun üzerine fırlattı ve mutfığa girip ecza dolabını karıştırmaya başladı.

“Neden anlamıyorsun? Eve gitmem gerekiyor. ”Deryal, elinde ecza dolabından bulduğu sargı bezi, flaster, pamuk gibi şeylerle geri döndüğünde kız, elleri iki yanda yumruk olmuş dik dik ona bakıyordu.

“Bu gece değil dedim. O kadar!”genç kızın sağlam kolundan tutarak onu deri koltuğa sürükledi. Elindekileri orta sehpanın üzerine bıraktı.

“Otur şöyle. ”dedi genç kıza düz bir sesle.

“Beni buradan götürmedikçe hiç bir şey yapmıyorum. ”dedi kız inatçı bir tonla. Deryal, ona alayla baktı ve ‘emin misin?’ der gibi kaşlarını kaldırdı.

“Sen bela mısın? Neden başkalarının düşüncelerini umursamıyorsun? Hangi hakla beni buraya getirme özgürlüğünü kendinde buluyorsun. Bana bunu sorma nezaketinde bile bulunmuyorsun?”

“Sorsaydım gelmezdin ki?”dedi Deryal omuz silkerek.

“Tabii ki gelmezdim. ”dedi genç kız sinirle. ”Seni tanımıyorum bile. ”

“Tanışmıştık. ”dedi Deryal umursamazca ve genç kızın omuzlarından nazikçe tutup bedenini tersine çevirdi.

“Ne yapıyorsun?”dedi kız şaşkınlıkla. Ve Deryal, onu koltuğa itti. Genç kız bir anda kendini koltukta otururken bulunca dişlerini gıcırdatıp dudaklarını büzdü.

“Yorgunum. ”dedi Deryal bezgin bir sesle. ”Lütfen artık zorluk çıkarma. Sadece ikimizin de dinlenmesine izin versen olmaz mı?”

Soru öyle yumuşak ve öyle içten sorulmuştu ki genç kız buna cevap veremedi. Sadece belli belirsiz başını salladı. Ondan korkuyordu. Arabada duyduğu güveni yitirmiş, şimdi hiç bilmediği bir yerde onunla yalnız kalınca korku yavaşça basamaklardan tırmanıyor ve onun boğazına yapışıyor gibiydi. Kendisi savunmasızdı şu anda . Yine de söylediği gibi bu gece burada kalacaktı. Ya da kalmak zorunda kalacaktı. Kalmasını bu kadar ısrar etmesinin nedeni polise gidip onu şikayet etme ihtimali olabilir miydi?Olması gereken en doğru şey buydu aslında. Ama şu an bunu yapamazdı. Ve daha sonra da yapamayacağını biliyordu.

Deryal, onun koluna uzandığında genç kız, birden kolunu geri çekince dişlerini gıcırdattı ama konuşurken sesi nazikti.

“Sadece sargını değiştireceğim. İzin verir misin?”kız kolunu yavaşça ona doğru uzattı, Deryal, uzanıp kolunu hafifçe kaldırdığı anda yarası dişlerini sıkıp inleyeceği kadar acıttı canını.

Deryal, sesle kızın kolunu elektrik çarpmışçasına bıraktı. ”Üzgünüm. Üzgünüm. ”dedi telaşla.

Genç kız başını iki yana salladı. ”Sorun değil. Hadi artık değiştireceksen değiştir şunu. ”Deryal başını salladı.

Yarayı temizleme işlemi bitene kadar Deryal, çok nazik davranmıştı. Şimdi gazlı bezi koluna yavaşça sararken de hiç olmadığı kadar usulca hareket ediyordu.

“Seni polise ihbar etmemden korkuyorsun değil mi?” diye sordu kız bir anda. Deryal, başını kaldırıp ona baktı şaşkınca.

“İstersen götüreyim seni şimdi şikayet et. ”ve ayağa kalktı. ”İlaç alacaksın. Bir şeyler yemen lazım. ”

“Uykum var. ”dedi kız burun kıvrarak. ”Ayrıca blöf yaptığının farkındayım. ”Deryal, buzdolabının kapağını açmış, içinden yumurtaları çıkarırken ona şöyle bir baktı.

“Blöf mü yapıyorum sence?Eğer bir yolculuğu kaldıracak kadar direncin varsa hadi gel gidelim. Ve eğer gerçekten beni şikayet etmek gibi bir niyetin yoksa fazla üzerime gelme. Eğer gitme kararını verirsem ...Giderim!”yumurtaları tezgahın üzerine bıraktı ve eğilip tezgahın altında bir dolabın kapağını açtı. Bir tane soğan çıkarıp, tezgahın üzerindeki bıçaklıktan bir bıçak alıp kabuğunu soymaya başladı. Yan gözle genç kızın kendisine doğru ürkekçe yaklaştığını gördü.

“O adamı öldürene kadar dövmek zorunda değildin. ”

“O adam ölmedi. ”Soğanın kabuğunu soydu ve kesme tahtasını alıp, yuvarlak dilimler halinde kesmeye başladı.

“Evet. Sadece yeniden kendisine bir burun yaptırmak zorunda kalacak!”genç kız, bir yandan Deryal’ın çabuk ve becerikli elleriyle ocağın üzerine koyduğu tavanın içine yuvarlak soğan dilimlerini yerleştirmesini izliyordu.

“Burnu zaten yamuktu. ”dedi Deryal umursamaz bir tonla. Tavanın içine yağdanlıktan biraz yağ döktü ve dolaba doğru hareket etti. Genç kız, onun kendisine doğru geldiğini görünce, yaslandığı dolaptan kendisini iterek uzaklaştı.

Kızın, ondan uzaklaştığını fark edince Deryal öfkелendi ama bunu belli etmemeye çalıştı. Dolabın içinden pastırmaları çıkardı ve tekrar tezgaha yöneldi.

“Yapmamalıydın” dedi kız inatla.

“Evet. Seni tedavi edilemeyecek şekilde vurmuş olsaydı bunları düşünemiyor olurdun sende. ”kız bir an irkildi ve Deryal’e doğru ilerledi.

“Yardım edeyim. ”dedi Bıçaklıktan bir bıçak alırken.

“Gerek yok. ”dedi Deryal, ama kızı durdurmak için bir şey yapmadı. Genç kız, fayansa dayanmış, kesme tahtalarından bir tane aldı. Korkusundan ve tedirginliğinden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Bunun için ona yardım etmek ve kendisini meşgul etmek istiyordu. Ama ellerinin titremesini önlemek için yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Bunu Deryal de fark etmişti. Genç kızın pastirmaları kesmeye çalışırken ellerinin nasıl titrediğini görüyordu ama görmezden gelmeye çalışıyordu. Ve kız bir çığlık atıp, elini ağzına götürdüğünde elindeki bıçağı sinirle, tahtaya sapladı ve gözlerini öfkeyle kapadı.

“Yeter artık. ”dedi dişlerinin arasından. Başını geriye atmış öylece duruyordu. Gözlerini açtı ve genç kıza çevirdi bakışlarını. ”Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Karşımda ürkek bir kedi yavrusu gibi titremeyi kes!”

Genç kıza doğru ilerlemeden önce, ecza dolabından bir yara bandı aldı.

“Uzat elini. ”dedi kıza sert bir sesle. Kız, arkasına sakladığı elini ona doğru uzattı ama titremesine engel olamıyordu.

“Şöyle düşün. ”dedi Deryal, kızın parmağını sararken sakın bir sesle. ”Diğer ikisi toy gençlerdi ve ne yaptıklarından bile emin değildi. Ama diğeri. Yani senin ateşli bir şekilde savunduğun, bu işi her zaman yapıyordu. Bugün beni ve seni ve çevremde bulunan herhangi birini ölüme gönderebilirdi. Ve yarın bir başkasını. Ve tetikçiler her zaman bu işi yapar, iyi veya kötü insanlar olduklarına bakmazlar” kızın parmağını sardıktan sonra onu serbest bıraktı ve şefkatli bakışlarla ona baktı. Dikkatlice kızın yanağına doğru uzandı, kızın bir tepki vermediğini görünce, yumuşak tenine usulca dokundu. Kız sert bir soluk çekti içine. ”Bu cinayet ya da her neyse, günahın en az hali. . Günahlarımın en küçüğü. Eğer yapmasaydım o adamın yerinde ben olurum. Yapmak zorundaydım. Ama vicdan azabı duymuyorum. Bu. . Benim adaletim!”Sonra tavada cızırdayan soğanların sesi onun dikkatini çekti.

“Yanmışlarsa seni kesip yiyeceğim. ”dedi alayla ve tavaya doğru ilerledi. Kızın şaşkın bakışları ve donmuş bedenine aldırış etmedi. Şaşkınlığını sesine yansıtmamaya çalıştı. Ona böyle açılmak istememişti. Hatta cümleler dudaklarından fırlayıp giderken aslında sözlerin anlamını tam olarak kavradığı söylenemezdi. Bir anda çıkmıştı işte ağzından. İşlediği günahlardan kıza neydi ki?

“Şanslısın. Yanmamışlar. Ben, yemeği hazırlarken sen neden yüzünü yıkamıyorsun. İnan bana rakunlara benziyorsun. ”

“Rakun mu?”dedi kız şikâyet eden bir tonla. Kendisini biraz toparlamış gibi görünüyordu. Deryal, ona gülerek baktı ve başını salladı.

“Hiç sanmıyorum. ”dedi kız sinirle ama yinede yüzünü yıkamak için banyoya doğru ilerledi. Deryal, pastirmaları da biraz kavurduktan sonra yumurtaları kırdı.

Tezgahın üzerine karşılıklı konumlandırılmış iki tabak, iki bardak, peçete ve çatal yerleştirdi. Kenara ekmek sepetini koydu ve bardakları soğuk kolayla doldurdu. Baharatları da ekledi ve yemeği servis etmek için ocağa doğru ilerledi.

“Haklıymışsın. ”dedi kız gülerek ve Deryal, yumurtayı servis ettiği tabaklardan başını

kaldırıp ona baktı. Genç kızın yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Biraz önceki mahvolmuş görüntüsünden eser yoktu. Sanırım saçlarına da biraz çeki düzen vermişti.

“Böyle daha iyi. ”dedi gülümseyerek. ”Hadi otur. İlaç içmen gerekiyor. ”

“Tabii ki anneciğim. ”dedi kız alayla ve taburelerden birine oturdu. Burnuna gelen enfes koku gözlerini kapayıp derin bir iç çekmesine neden oldu.

“Umarım tadına da kokusuna gösterdiğin tepkiyi gösterirsin. Olmamışsa bile beğenmiş gibi yap lütfen. ”Genç kız gözlerini açıp, karşına yerleşmiş olan ve gülümseyen bir yüzle kendisine bakan adama dikti bakışlarını.

“Hiç şansın yok. Eleştiri yapmakta üzerime yoktur. ”

Deryal, aslında tam o anda rahat bir soluk almıştı. Genç kız, çok daha rahat görünüyordu. En azından biraz önceki kadar ürkek değildi. Onun biraz dinlenmesini, yemek yemesini ilacını içmesini ve daha sonra soracağı soruya cevap vermesini istiyordu.

Genç kız, Deryal’in dikkatli göz hapsinde. Çatalına uzandı ve yemeğinden bir lokma attı ağzına. Sonra yüzünü buruşturdu. Deryal, bir anda şaşırarak başını geriye doğru atıp kaşlarını havaya kaldırdı. Yemeğinin tadının güzel olduğuna emindi.

“Beğenmediysen beğenmiş gibi yap demiştim. Yüzünü buruşturmanı değil. ”Genç kız ışıldayan bir gülümsemeyle ona baktığında Deryal, bir an için afalladı.

“Bu kadar güzel olmasını beklemiyordum. ”tekrar yüzünü buruşturdu ve Deryal memnuniyetle gülümsedi.

“Her zaman yemek yapar mısın?”diye sordu genç kız, sessizliği bozarak. Deryal Ağzındaki lokmayı yuttu ve kolasından bir yudum adlı.

“Yalnız yaşıyorsan yemek yapmayı da öğrenmelisin. ”

“Bende yalnız yaşıyorum. Ama yemek yapmayı bilmiyorum. ”

“Tabii biraz da becerikli olmak gerekiyor. ”dedi Deryal alayla. Genç kız gülümsedi. Ve tekrar yemeğine devam etti.

Deryal, yemek yemeği bırakmış genç kızın güzel yüzünü izliyordu. Kadınlarla sohbet etmekten çok fazla hoşlandığı söylenemezdi. Etrafında içten bir sohbeti paylaşabileceği çok fazla kadın yoktu. Bazılarının yeri ayrıydı tabii. Ama bu kızla sohbet etmek , keyif vericiydi. Aslında kız sürekli konuşsa bile onu dinleyebilirdi. Alçak sesinde insana huzur veren bir tını vardı. Ve genç kız bir anda başını kaldırıp ona baktı.

“Neden yaptılar böyle bir şeyi?”Deryal, uykudan uyanmış gibi bir iç çekti.

“Bana istemediğim bir şeyi yaptırmak istedikleri için.” ve kalan son lokmasını ağzına attı.

“Peki, sen yapacak mısın?”diye sordu genç kız. Sesi fazla meraklı çıkıyordu. Deryal, peçetesini alıp dudaklarını sildi.

“Sence yapar mıyım?”diye sordu başını yana eğerek. Genç kız, gözlerini ondan bir saniye ayırmadan baktı Deryal’e ve düşündü. Sonra başını iki yana salladı ve yutkundu. Deryal, onun gözlerinden bir an hüznü bir bakış gördüğüne yemin bile edebilirdi. Bu onu şaşırttı ama fazla üzerinde durmadı.

“Neler yaparsın?”diye sordu kızın bir şeyler anlatmasına devam etmesini istediği için. ”Yani hoşlandığın erkekleri avlamak dışında. ”genç kız, kaşlarını çatarak ona baktı.

“Avlamak demeyelim. ”dedi çenesini yukarı kaldırarak. ”Ve zaten o işten vazgeçtim. ”Deryal’in kaşları havaya kalktı. Dirseğini masaya dayadı ve öne doğru eğildi.

“Ne çabuk vazgeçiyorsun aşkından. ”aslında bir anda kalbinde bir kuş kanat çırpıyordu sanki.

“Aşk mı?”dedi kız ve elini dudağına götürüp bir kahkaha attı. ”Ona aşık değilim ki. Evet yakışıklı ve evet hoşlanıyordum ama sıkıldım. Benimkisi sadece bir inat. ”

Deryal’in gülümsemesi daha geniş bir hal aldı ve nedense bu gülüşü saklama ihtiyacı hissetti. Ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerledi, bir sürahidenden su bardağına su koydu, sonra cebinden küçük bir poşet çıkardı. Üzerinde bir eczanenin adı yazıyordu.

“İlacı ne zaman aldın. ?”diye sordu kız merakla.

“Sen uyuyordun. ”Ve su ile ilacı genç kıza uzattı. ”Dört saat sonra bir tane daha alacaksın. ”genç kız ilaca kuşku dolu bir bakış atınca Deryal güldü.

“Nuri Alço'yla uzaktan yakından ilgim yok. ”ve ciddi bir şekilde başını iki yana salladı. Genç kız, gülümseyip ilacı avucundan alınca Deryal, biraz daha rahatladı. En azından artık biraz olsun ona güveniyordu. Bu belki önemli değildi ama Deryal, mutlu olmuştu.

Genç kız, ilacı içip suyu son damlasına kadar içerken Deryal, yatak odası bölümüne giderek gömme dolaplardan birini açtı. Genç kız için gece rahat edebileceği bir şeyler arıyordu. Genç kızın kendisine yaklaştığını gördüğünde bir tane eşofman üstü bulmuştu ama vereceği herhangi bir alt pijama veya eşofman genç kızın belinden düşerdi. Başını kaldırıp genç kıza baktı ve omuz silktilti. Üst eşofman onun üzerindeki etekten daha bile uzun olurdu.

“Nasıl da altına bir şey giymiyorsun. ”dedi genç kıza elindekini uzatırken. Genç kız, sinirle kıyafete uzandı ve hızla çekip aldı. Kırmızı payetli eteğini sıkıca kavrayarak;

“Bu bir etek. ”dedi öfkeyle.

“Bir karış bile yok!”dedi Deryal gülererek. ”Hem sen neden böyle geziniyorsun? Artık sonbahardayız. Hasta olursun böyle yarı çıplak” Deryal, kendine bir eşofman altı ve tişört çıkardı dolaptan.

“Sen neden bana hakaret edip duruyorsun?Önce kedi dedin. Yoo daha öncesi de var!”dedi genç kız ofiste aralarında geçen konuşmayı hatırlayarak "sonra rakun dedin, şimdi de kıyafetlerime takmış durumdasın. Yarı çıplak değilim ben.”genç kız açıkta kalan omzunun üzerine bluzunu çekti.

Deryal, kızın sözlerini umursamayarak kendi kıyafetlerini omzunun üzerine attı ve dolabın içinden bir battaniye ve yastık çıkarmak için eğildiğinde kıkırdıyordu. Eğer genç kız, bu kadar öfkeli olmasaydı onun omuzlarının nasıl sarsıldığını görebilirdi.

“Sen koltukta yatarsın” dedi genç kıza, kollarına battaniyeyi bırakırken daha sonra.

Genç kız, önce battal boy yatağa ve sonra deri koltuğa baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Çok misafirperversin. ”

“Ben yatağımdan başka yerde uyuyamam. İstersen benimle yat. Yatak büyük, bir köşeye kıvrılıverirsin. Hem çok da rahattır” ve göz kırıp uzaklaştı genç kızın yanından.

“Rüyada görürsün. Hem beni, evinde zorla misafir et, hem de küçücük koltukta yatır. Ben oradan düşerim” dedi genç kız. Deryal’in peşinden koltuğa doğru ilerledi. Deryal, su içmek için girdiği mutfaktan çıktı ve kızı battaniyeyle boğuşurken görünce gülererek başını iki yana sallayıp yanına ilerledi. Nazikçe elinden battaniyeyi aldı ve düzgünce kanepenin üzerine serdi. Yastığı da yerleştirdi ve kıza döndü.

“İşte. Bu kadar basit. Güreşmene gerek yoktu. ”Genç kız yüzünü garip bir şekle soktu ve Deryal’in gülümsemesi genişledi.

Genç kız, o anda sağ yanağındaki belli belirsiz gamzeyi fark etti ve şaşkınlıkla baktı. Daha önce bunun farkına nasıl varmadığını anlayamadı.

“Ne?”dedi Deryal genç kızın şaşkın bakışlarına karşılık olarak. Kız başını iki yana salladı ve üzerini değiştirmek için etrafa göz gezdirdi.

“Ben nerede giyineceğim?”diye sordu şikayet eden bir tonla.

“Çok huysuz bir kızsın. ”Dedi Deryal ve tuvalet kapısını gösterdi. Genç kız homurdanarak, ilerlerken Deryal, onun arkasından gülüyordu. Bu gece garip bir geceydi. Neredeyse şafak

sökecekti ve bunca sorundan sonra bu kadar eğleneceğini hiç tahmin etmiyordu.

Burcu'nun yokluğundan yararlanarak kendi kıyafetlerini giydi çabucak. Aslında bir duş almak istiyordu, kaşlarını çatarak duşa baktı ve sonra başını iki yana salladı. Buna bile hali kalmamıştı. Burcu'nun tekli koltuklardan birinin üzerine yerleştirdiği ceketinden telefonun çıkarıp orta sehpanın üzerine koydu. Kıyafetlerini kuru temizlemeye gideceklerin arasına yerleştirdi ve sonra gidip tekli koltuklardan birine oturdu ve genç kızın dışarı çıkmasını beklemeye başladı. Bir soru soracak ve onu artık rahat bırakacaktı.

Genç kız, dışarı çıktığında gözleri onun üzerindeydi. Kendi kıyafetinin ona bu kadar yakışacağını tahmin edemezdi. Eğer tahmin etseydi kendini buna hazırlardı. Yakasındaki düğmeleri açık bırakmış, etekleri dizlerine kadar gelen eşofmanın içinde oldukça şirin görünüyordu. Saçları yine kuş yuvası gibi dağılmıştı. Uzun gelen kollarını bileklerine kadar kıvrımıştı. Çıplak ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Hem bu kadar şirin hem de bu kadar çekici nasıl olabildiğini anlayamadı. Burcu, elinde tuttuğu kıyafetlerini gelişigüzel, koltuğun koluna bıraktı ve ayakkabılarını kenara koydu.

“Bir sorun mu var” diye sordu genç kız, Deryal'in garip bakışları üzerine. Deryal, başını iki yana salladı. Ansızın gelen bir arzuyla başa çıkma savaşımdan başka bir sorunu yoktu.

Genç kız, ilerledi, bir çırpıda battaniyeyi üzerine aldı ve ayaklarını altına alarak oturdu. Önce, Deryal'i süzdü ve sonra gözleri genç adamın kıyafetlerini buldu.

“Hiç spor bir şeyler giymez misin?” diye sordu aniden. Deryal, ona başka bir şey sormak üzereyken böyle bir soru beklemediği için bilinçsizce kıyafetlerine çevirdi bakışlarını.

“Giymem. ”dedi tekrar kıza dönerek.

“Rahatsız olmalı. ”dedi genç kız yüzünü buruşturarak.

“Ben gayet rahatım. ”

“Bence daha gençsin. Bir jean pantolonda da sana yakışacaktır. ”Deryal'in kaşları havaya kalktı alayla.

“Kot pantolon demek istiyorsun sanırım. ”dedi gülümseyerek.

“Evet. ”genç kız gözlerini devirdi.

“Hiç denemedim. ”dedi Deryal ve omuzlarını silkti.

Genç kız, tekrar onu baştan aşağıya süzdü ve yanakları kızarmaya başladı. Deryal, onun aklından neler geçtiğini bilebilmek için bir servet ödeyebilirdi.

“Denemelisin. ”dedi Burcu sonunda ve başını yastığa bıraktı. Genç kızın yarı aralık gözleri, Deryal’in eline takıldı, gözleri bir anda açıldı ve hızla ayağa fırladı. Deryal, şaşkınlıkla genç kızın ecza dolabına gidişini ve karıştırmasını daha sonra elinde bir merhem ve sargı beziyle geri dönüşünü izledi.

“Elin. ”dedi kız hareketlerine açıklık getirmek için. Deryal, yumruğunu sıktı ve dizinin üzerine koydu.

“Gerek yok. ”dedi inatçı bir sesle. Burcu, onu umursamadı.

“Var. ”dedi inatla. Deryal’in ayaklarının dibine kadar ilerledi ve yere diz çöküp, yumruk olmuş elini avucuna aldı. Deryal, aslında buna izin vermeyebilirdi. Ama kızın davranışı hoşuna gitmişti. Genç kız, büyük bir dikkatle merhemi şişliklerin ve morlukların üzerine yayarken Deryal, onu izliyordu. Gözlerinin üzerine dökülmüş saçlarına biraz daha eğildi ve çilek kokusunu içine çekti. Narin ellerinin verdiği his öyle güzeldi ki acıyı hissetmiyordu bile, gözlerini kapayıp bu hissin tadını çıkarmamak için kendisini zor tuttu. Eşofmanın etekleri dizlerinden sıyrılmış ve genç kızın beyaz, pürüzsüz tenini ortaya çıkarmıştı.

Burcu, sargı bezini eline sarmaya çalışırken Deryal birden elini çekti.

“Ben yaparım. ”dedi düz bir tonla ve kaşlarını çatı. Genç kız için hazırladığı yatağı işaret ederek;

“Otur” dedi. Bir yandan sargı bezini elinin çevresinde dolaştırıyordu. Kız, şaşkınlıkla başını salladı ve çabucak gidip tekrar battaniyenin altına girdi ve çenesine kadar çekti.

“Sana bir sorum var?”dedi Deryal, bu soruyu cevaplamadan uyumasını istemiyordu.

“Zor olmasın. ”dedi genç kız ve kapanmaya çalışan göz kapaklarını açık tutmak için gözlerini irice açtı. Deryal, onun sesinin titrediğini fark etmişti.

“Neden-”ve aynı anda cep telefonu çaldı. Deryal, kaşlarını çatarak sehpanın üzerinde duran telefona baktı. Adem, olduğunu tahmin ediyordu. Dişlerini sıkarak telefona uzandı ve açtı.

“Kulüpteyim. ”dedi Adem ve sonra esnedi. ”Kardeşleri, Erol’un eve yerleştirdik. Diğerinin durumu kritik. Ömer sana saydı döktü. Uzun bir süre gözüne gözükmessin dedi. ”

“Olur. ”dedi Deryal düz bir tonla. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. ”Gazeteciler ne oldu?”diye sordu, sağlam elini ensesine attı ve ağrıyan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

“Sorun yok. Kameraları ve fotoğraf makinelerini aldık. Ama tabii hepsinin yerine yenilerini vermek kaydıyla. ”

“Ne yapalım” dedi Deryal, omuz silkerek. “Yarın hepsini yerine iade edin. ”

“Tamam. Sen ne yapıyorsun? Kızı bıraktın mı?”

“Burcu yanımda. ”dedi Deryal. Genç kızın ismini sesli söylemek dilinde hoş bir tat bıraktı.

“Öyle mi?”dedi Adem. Deryal, onun sesindeki gülümsemeyi fark etti.

“Evet. ”dedi ve genç kıza döndü. Sonra yüzü sert ifadesinden ayrıldı ve şefkatle baktı kıza. “Uyumuş bile. ”dedi gülümseyerek. Açıkta kalan bacaklarını örtmek için yavaşça ilerledi.

“Bir yere gider mi sence?” diye sordu Adem. Deryal, onun polisten bahsettiğini anlamıştı.

“Sanmıyorum. Bu akşam beni zarfladı. ”battaniyeyi tutup, usulca örttü ayaklarını.

“Sen ne yaptın?”

“Umursamadım. ”

“Bu gece çok şey yaşadı. Henüz olayların farkına varmamış olabilir. ”dedi Adem uyarıcı bir tonla.

“İyi görünüyor. Güçlü bir kız. ”

“Öyle diyorsan. ”dedi Adem. “Yarın buralarda olmamız gerekiyor. İfade vermeye çağırılırız muhtemelen. ”

“Denerim. Görüşürüz. ”ve telefonu kapadı. Tüm bu konuşma boyunca genç kızın huzurlu ve güzel yüzünden bir saniye ayrılmamıştı gözleri. Aslında onu uyandırmak ve neden onu kurtarmaya çalıştığını sormak için çıldırıyordu. Ya ölseydi?Sinirle başını iki yana salladı. Çok yorgundu ve şu an huzurlu görünüyordu. Sonra iç çekerek yatağına doğru ilerledi. Alarmını üç saat sonraya kurdu. Burcu’nun dört saat sonra ilaç içmesi gerekiyordu. Kendisini yatağına bıraktı ve gözlerini kapadığı anda derin bir uykuya daldı.

Burcu, bir şelalenin tam önünde duruyor, yukarıdan çağıldayan suyun güzelliğini izliyordu. Suyun sesi kulaklarında hoş bir mırıldanma gibiydi. Sonra kuş cıvıltılarının arasında bir küfür duydu. Küfür mü? Ve bir homurdanma. Sesler, şeleden gelen güzel sesin arasında bir ayı homurtusu gibiydi. Burcu, birden tedirgin oldu ve hızla koşmaya başladı, koştu koştu ve koştu. Nefes nefese kalmıştı ama suyun sesi hala kulaklarının dibinden geliyor gibiydi. Korkuyla gözlerini açtı. Tavandan sarkan top şeklinde bir avizeyle karşılaştı.

“Rüyaymış” diye mırıldandı rahatlamış bir iç çekerek. Kendisini çok bitkin hissediyordu. Gözleri hala battığına göre uykusunu tam olarak alamamıştı. Başucundaki komedinde duran telefonunun saatine bakmak için döndü ve televizyonla karşı karşıya geldi. Ve sonra gürültülü bir su sesi duydu. Kaşlarını çattı. Burası onun evi değildi. Başını hızla kaldırıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ve sonra hatırladı. Deryal, onu alıkoymuştu.

Burcu, gelen su sesine çevirdiğinde bakışlarını gözleri fal taşı gibi açıldı ve saç diplerinden tırnak uçlarına kadar kızardı. Kafasını deve kuşu gibi battaniyenin içine gömdü. Lanet olsun bu adam çıplaktı! Ve Allah’a şükür arkası dönüktü. Şeffaf banyo perdesini, yatak odasını ayıran ve yine şeffaf olan perdeyi çekmiş olması bir şeyi değiştirmiyordu. Görüntü net değildi ama Burcu ne gördüğünü biliyordu.

Burcu, genç adamın boyunun bir doksan iki olduğunu biliyordu, kilosunun 95 olduğunu da biliyordu. Ama takım elbiselerinin ve gece üzerine geçirdiği bol gömleğin sakladığı bedeninin bu derece göz alıcı olduğunu bilmiyordu. Alt dudağını ısırıp, içindeki iyi kız ve kötü kız kavgaya başlamıştı. Kazanan kötü kız oldu. Burcu, gömüldüğü battaniyenin içinden yavaşça başını çıkardı. Su sesi hala geldiğine göre Deryal, hala duş alıyordu. Ürkekçe ve kendisini gizlemeye çalışarak gözlerini duşa çevirdi.

Deryal, ellerini iki yana açarak fayansa dayamış ve öylece suyun altında duruyordu. Genç kız, dudağını büzdü. Deryal’in boyuna göre zayıf olduğunu düşünüyordu. Şimdi, geniş omuzlarına, dik sırtına, dar ve sıkı kalçalarına bakarken yanıldığını anlamıştı, genç adamın bedeni kaslarla sarmalanmıştı sanki. Deryal, kendisini geriye doğru itirdi ve genç kız çabucak başını yastığa koyup gözlerini kapadı. Deryal’in beyninde kalan son görüntüsü yüzünün yanmasına neden oldu. Su sesi kesildi, perde hızla çekildi. Burcu, onun çıkardığı sesleri dinlerken karanlığa doğru kaydığını fark etmedi.

Deryal, alarm çalmadan yarım saat önce kan ter içinde uyandı. Nefes nefese kalmıştı. Gözlerini koltukta uyuyan genç kıza öfkeyle dikmişti sonra. Hiç düşünmeden gerilmiş ve sertleşmiş bedenini buz gibi suyun altına sokmuştu. Daha sonra giyinmiş, genç kızın sabah

kahvaltısı için kızarttığı sucukları yakmış, onları çöpe atmış ve yenilerini kızartmıştı. Gergindi, uykusuzdu ve üstelik aklında hala gördüğü inanılmaz rüya vardı.

Şimdi ellerini beline koymuş, kaşlarını çatmış onu alt üst eden ve mışıl mışıl uyuyan genç kızın tepesinde dikilmiş ona bakıyordu.

“Burcu?” dedi sesinin sert çıkmaması için özen göstererek. Ve yine ismini sesli söylemek dilinde tatlı bir his bıraktı. Genç kız kıpırdandı ve yan döndü.

“Kalkma vakti!” dedi Deryal ve gülümsemesine engel olamamıştı. Genç kız homurdanıp tekrar döndü.

“Burcu?” diye seslendi tekrar sesini biraz daha yükselterek. Genç kız gözlerini kırıştırarak açtı ve şaşkın bir halde Deryal’e baktı. Doğrulamaya çalıştı ve tekrar vaz geçip kendini yatağa bıraktı. Deryal, tekrar gülümsedi.

“İlaç almalısın” dedi yumuşak bir tonla. Genç kızın uykulu ve bilinçsiz hali tüm öfkesini silip süpürmüştü. Burcu, gözlerini tekrar ve irice açarak doğruldu ve hızla yataktan fırladı. Elini başına koyup sendelediğinde Deryal, onun dirseğine uzanıp tuttu.

“Sakin ol!” dedi onu dengede tutmaya çalışarak. Genç kız gözlerini kaldırıp ona baktığında Deryal, öfkesini net bir şekilde görmüştü.

“Günaydın. ”Burcu’nun asabi sesi ve öfkeli halleri Deryal’in aklına bir not düşürdü. ‘Uyanınca sinirli oluyor’

“Günaydın. ”dedi Deryal ve genç kızın kolunu serbest bıraktı. ”Kolun nasıl?”

Genç kız, koluna şöyle bir bakıp kayıtsızca omuz silkti. Sonra Deryal’e döndü, gözleri nemli saçlarından ayakkabılarına kadar süzdü onu. Ve sonra gözle görülür bir şekilde kızarıp, yutkundu.

Deryal, ne olduğunu anlayamayarak ve endişelenerek genç kızın alnına doğru uzandı. Kız, bir anda kıpkırmızı olmuştu. ”Hasta mısın? Neyin var?”

Genç kız, Deryal’in alnına uzanan elini öfkeyle ittirdi ve ellerini beline koyarak bağırmaya başladı. “Hiçbir şey. ”dudağını büzdü ve bir adım attı Deryal’e doğru.

“Dans ederken bavul gibi kaçırılıyorum, kulüpten kovalanıyorum, silahlı saldırıya uğruyorum ve yaralanıyorum, gözümün önünde bir adam yumruklanarak öldüresiye dövülüyor ve bu akıl hastası, zorba adam aynı gece beni alıkoyuyor. ”Genç kız düşünüyormuş gibi bir elini alnına koydu. ”Evet. Sürekli hakarete uğruyorum. ”sinirle ellerini havada salladı. ”Hiç bir şey. Hiç bir şey yok. ”

Deryal, tüm bu suçlamalar karşısında kaşlarını alayla kaldırmış ve gülümseyerek dinlemişti.

“Anladım. ”dedi sakın ve yumuşak bir sesle. “Hiç bir şey yokmuş” ve topukları üzerinde dönüp çay servisini yapmak için mutfığa yöneldi. “Kahvaltı yapacaksın. Elini, yüzünü yıka. Sonra da ilaç içeceksin. ”

Genç kız aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Ben kahvaltı yapmam. ”

“Yapacaksın. ”Deryal, çayları fincanlara koymuş ve genç kızın ayaklarını yere vurarak banyoya gidişini izliyordu.

Genç kız yüzünü yıkarken bir şeyler mırıldandı ama Deryal anlayamadı. Kız sinirle havluya uzanıp yüzünü kuruladı ve Deryal’e döndü. “duyuyor musun beni?”

“Hayır. ”dedi Deryal başını iki yana sallayarak. “Haydi. Senin için bir sürü şey yaptım. ”

“Aman ne büyük iş!”Genç kız öfkeli adımlarla Deryal’in karşısına oturdu ve çatalını eline aldı. “Ben sabahları kahvaltı yapmam. ”domatesten bir dilim aldı ve ağzına attı. Çiğnedi ve yuttu. “Sadece kahve içerim. ”Kızarmış sucuktan bir dilim yedi. “Sabahları yemek kelimesi bile beni deli eder. ”tabağında duran peynirli omletten bir parça kesip ağzına attı. Gözlerini kapayıp çiğnemeye başladı ve sonra gözlerini irice açıp Deryal’e baktı. “Tanrım! Sen aşçı olmalıymışsın. Bu harika. ”

Deryal, kollarını göğsünde kavuşturmuş alaylı ve eğlenen gözlerle genç kıza gülümseyerek bakıyordu. “Sadece omlet. ”dedi yumuşak bir sesle. “Ama iyi ki sabahları kahvaltı yapmayı sevmiyorsun. Yoksa ne olurdu halim”

Genç kızın, çatalı dudaklarının ucunda dondu. “Sinirli olduğumda ise gözüm hiç bir şeyi görmez. Sadece yerim. ”Ve lokmasını ağzına attı.

“Harika. ”dedi Deryal ve kendi çatalına uzandı.

Dakikalar ilerledi, çatalların, tabakların, çay fincanlarının, nefes alışların sesinden başka ses çıkmadan, sadece arada sırada göz temasıyla kahvaltılarını yaptılar. Bu sessizlik içinde yenen kahvaltı ve genç kızın soluk alışlarını dinlemek, göz kamaştıran güzelliğini izlemek Deryal’e bambaşka bir huzur verdi.

Genç kız, kahvaltısını bitirip, gözlerini çevrede şöyle bir dolaştırdı, duş kısmına geldiğinde gözlerini hızla kaçırıp önce kahvaltı sofrasına, sonra Deryal’e baktı.

“Bu evde konuk ağırlaman zor olmalı. ”sözleri evin tüm bölümlerinin meydanda olmasını ima ediyordu. Genç kız, şişmiş midelerini hafifçe ovuşturdu bir eliyle. Uzun zamandır böyle bir kahvaltı yapmamıştı.

Deryal, çenesiyle su dolu bardağı ve yanında duran ilacı işaret etti. ”İç. ”Genç kız, gözlerini devirdi ama ilacı içti.

Deryal, dirseklerini tezgaha dayadı ve genç kıza doğru eğildi. ”Evime gelen misafirlerim mahremiyeti sorun etmiyorlar. ”ve göz kırptı. Burcu kızardığında, istediği tepkiyi almanın memnuniyetiyle hafifçe gülümsedi. ”Ayrıca pek misafir sevdiğim söylenemez. ”

“Bana hiç öyle gelmedi. ”

“Senin için durum farklı. Senden şu an için sorumluyum. ”

“İnan, hiç gerek yoktu!”

“Yaptığımdan memnunum. ”

“Bir de bana sor. ”

Deryal, gülümsedi ve masayı toplamak için ayağa kalktı. Aynı anda genç kıza ayağa fırladı.

“Bak! Benim gitmem gerekiyor. Katlanmak mecburiyetinde kaldığım ilgin için teşekkür ederim. ”

Deryal, genç kıza alayla baktı, ellerinde mutfağa götürmek için tuttuğu kahvaltılık duruyordu.

“Ben de bana yardım edeceğimi sanmıştım. ”Ve arkasını dönüp mutfağa ilerledi.

“Çok beklersin. ”dedi genç kız.

“Sen giyin, ben seni bırakacağım. ”

Genç kız, kıyafetlerini almak için koltuğa doğru ilerliyordu. ”Gerek yok. Ben kendim gidebilirim. ”

Genç kızın sözleri üzerine Deryal, , onun yanına kadar usul adımlarla ilerledi. Kaşlarını çatarak genç kızın elinde duran bir karışlık eteğe ve omuzları açık bluza baktı.

“Hayatta olmaz. ”ve başını iki yana salladı. ”Ayrıca, bu kıyafetlerle binadan çıkıp bir vasıta bulana kadar gidebileceğine bile emin değilim. ”alayla kaşlarını kaldırdı ama sesindeki öfkeyi

gizlemeyi başaramadı. ”Tabii, sen bu durumdan memnun -”

Genç kızın, havayı yarıp gelen tokadını son anda fark edip bileğinden yakaladı kızı. Burcu’nun eli yüzünün bir milim ötesinde kalmıştı. Deryal, genç kıza doğru eğildi.

“Pekala. ”dedi garip bir sesle. ”Fazla ileri gittim. Üzgünüm. ”Genç kız, sinirle nefes alıyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Ama gözünü bir saniye bile kırpmadan Deryal’e meydan okuyan bakışlarla baktı.

Deryal, o anda onun sinirle büzülmüş dudaklarına kaydırıp bakışlarını tekrar ve delice bir merakla dudaklarının tadını merak etti, elini beline koyabilir, kollarına hapsedebilirdi ve onu kendi bedenine dayayıp hissini yaşayabilirdi, parlak bukle bukle saçlarının arasından ellerini geçirebilirdi, başını öne eğebilir ve dudaklarının tadına bakabilirdi. Ve sanırım bir tokadı daha hak etmiş olurdu. Büyük bir çabayla kendisine hakim olup tekrar gözlerine baktı. ”Neden?” diye sordu kısık bir sesle.

Genç kız, elini çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Kaşlarını çatı.

“Ne neden?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Ölebilirdin. ”dedi Deryal. Genç kız, geri adımlar atmaya başladı ve Deryal onu takip etti ama elini bırakmadı. ”Neden beni ittin? Neden yaralanmayı göze aldın?” genç kızın, sırtı duvara çarptı, Deryal neredeyse bedenini ona yapıştıracak kadar sıkıştırdı Burcu’yu ve gözlerine daha iyi bakabilmek için biraz daha eğildi. ”Neden ?” diye sordu dişlerinin arasından.

Burcu’nun kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Korkuyla yutkundu, bir anda ağzı kurmuştu. ”Bi... Bilmiyorum. ”boğulur gibi bir nefes aldı. ”Bilmiyorum. ”dedi tekrar.

“Ya ölseydin! Ya sana bir şey olsaydı?”

“Ölmedim!” dedi kız Deryal’in aksine yüksek bir tonla.

“Aptalca hareket ettin! Sana bunu neyin yaptırdığını bilmek istiyorum. ”

“Bir anlık bir şeydi. ”dedi kız titrek bir sesle. Deryal, elini kaldırıp duvara bir tokat attı. Diğer eli hala genç kıızı sıkıca tutuyordu.

“Bir anlık bir şey için tanımadığın bir adamın hayatını kurtarıyorsun” genç kızın teninden yayılan hoş koku Deryal’in burnundan içeri girdi ve ciğerlerini doldurdu. Deryal, bunun dikkatini dağıtmasını istemiyordu ama ona kendini kaptırmak üzereydi. ”Sence bunda bir gariplik yok mu?” diyebilirdi sonunda.

“Yok” dedi genç kız kaşlarını çatarak. ”İnan şimdi olsa asla yapmazdım’ Deryal genç kızın bileğini biraz daha sıktı. ”Canımı yakıyorsun. ”elini tekrar çekmeye çalıştı. Deryal, onun

bakışlarının anlamını görüyordu. Yüzüne yayılan endişeyi görüyordu. Onu bırakmalıydı. Denedi. Önce, ellerine emir verdi, yavaşça parmaklarını gevşetti ve sonra bedenini ondan uzaklaştırdı. Biraz güç olmuştu ama sonunda başarmıştı.

“Git üzerini değiştir. ”dedi boğuk bir sesle. Genç kız, başını hızla salladı ve Deryal’in yanında geçip giyinmek için tuvalete doğru ilerledi.

Deryal, bir süre gözlerini kapadı ve derin nefesler aldı. Bu kız, nasıl bir anda aklını başından alabiliyordu?

Gözlerini açıp ceketinin asılı olduğu askılığa doğru ilerledi, omzuna atıp genç kızı beklemeye başladı.

Genç kız, hızlı davranıp üzerini çabucak değiştirmiş ve çıkmıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu Deryal düz bir tonla. Genç kız, konuşamayacak kadar şaşkın gözüyordu ve başını salladı.

Deryal, askılığa uzandı ve kendine ait siyah bir pardösüyü alıp genç kıza uzattı. ”Bunu giy” Genç kız başını kaldırıp ona bir süre baktı, sanki kendi kendine bir şey tartışmış gibi görünüyordu. Sonra sinirle pardösüye uzandı ve üzerine geçirdi. Deryal, kapıyı ardına kadar açıp genç kızın geçmesini bekledi.

Hiç konuşmadan geçen on beş dakikada genç kızın evinin önüne gelmişlerdi. Genç kız, hiç bir şey söylemeden kapıyı açmaya çalışınca Deryal, uzanıp bileğine yapıştı ve onu kendisine dönmeye mecbur etti.

“Ne?” dedi genç kız öfkeyle. ”Daha kâbusum bitmedi mi?”

“Hayır. ”dedi Deryal alayla. ”Bana telefon numaranı ver. İki hafta sonra dikişlerini aldirmaya gideceğiz. ”Genç kız, elini ondan kurtarıp kaşlarını alayla kaldırarak ona baktı.

“Hayır. ”dedi başını iki yana sallayıp. ”Ben kendim halledeceğim. Sana da telefon numaramı vermeyeceğim. ”

“Sen bilirsin. Bende her gün kapına dayanırım. ”Deryal, kayıtsızca omuz silkti.

“Yapamazsın!” dedi genç kız sinirli bir gülüşle.

“Yaparım. İnan bana yaparım. Hadi ver şu numaranı. ”

“Ahh. ”dedi genç kız yine sinirli bir gülüşle. ”Tamam. Sen kazandın. ”

“Her zaman” dedi Deryal geniş bir gülümsemeyle. Genç kız ona gözlerini devirdi. Deryal’e telefon numarasını söyledikten hemen sonra hızla inip kapıyı çarptı ve Deryal’in pardösüsünü yağmurdan korunmak için başına doğru çekti. Arkasına bir kez bile bakmadı. Halbuki Deryal, o binadan içeriye girene kadar beklemişti.

Burcu, Deryal gittikten sonra on beş dakika içinde üzerine siyah kot pantolon, siyah t-shirt ve siyah spor ayakkabı giydi. Başına şapkasını giyip, montunu alıp tekrar dışarı çıktı. Apartmandan çıkınca önce etrafı kolaçan etti ve sola döndü. İki sokak geçtikten sonra caddenin karşısında duran siyah volkswagen marka siyah minibüsü gördü. Hızla karşıya geçip, onun için açılan kapıdan içeri girdi.

“Bu iş burada biter. ”dedi içeri girdiği anda Yusuf öfkeyle.

Burcu, derin bir nefes aldı, Minibüsün arkasında bulunan küçük oturaklardan birine oturdu ve karşısında duran üç kişiye baktı.

“Bu ekibin komutası bende olduğuna göre, ben ne zaman dersem o zaman biter. ”

“Yaralandın. Ölebilirdin. Ne halt etmeye kendini tehlikeye atıyorsun?”Burcu, bu konuşmayı bir kez daha kaldıramayacak kadar yorulmuştu. Yusuf’a bezgin bir ifadeyle baktı.

“Ne yaptığımı biliyorum. ”dedi sonra dişlerinin arasından.

“O manyak herif bütün gece seni alıkoydu. ”dedi Yusuf sinirle. Burcu, bu tanıma karşı kıvrılmaya çalışan dudakları zor zapt etmişti. Tamamen öyle olmuştu.

“Depoya da gittik. Bir şeyler bulacağım! Biraz sabır lütfen. ”

Yusuf dişlerini gıcırdattı. ”Depoda ne işiniz vardı gecenin o saatinde?”Burcu, nişanlısının sorusunda ki imayı sezerek kaşlarını çatı ama soruyu çabucak geçiştirdi.

“Nakliye için imzalaması gereken evrakları varmış. Mecburi bir şeydi. . ”herkese yalan söylemekten nefret etmişti artık ama buna mecburdu.

“Takip etmemize ve dinlememize izin vermiyorsun. Böyle beklemekten nefret ediyorum. ”

“Sadece bana biraz zaman ver Yusuf. ”dedi Burcu ve derin bir nefes aldı. Bu konuşmayı zaten

bekliyordu ve atlatıyor olmasından memnundu.

“Sana zarar verecek bir şey yaptı mı?”Yusuf’un mırıldanması Burcu’yu gülümsetti.

“Öyle bir insan değil. Gerçekten. Sadece yaralandığım için biraz gözünün önünde tutmak istedi o kadar. Kendini sorumlu tutuyordu. ”

“Ne çabuk kaynaştınız? Zaten planı neden değiştirdiğini de anlamıyorum. Sadece koruması altına alacağı iyi yürekli bir kız olacaktın. Sen resmen doğaçlama gidiyorsun. ”sinirle ellerini havaya salladı Yusuf, diğer iki genç konuşmaya katılmamaları gerektiğini anlamış ve susuyorlardı.

“Bu kadar yeter. Bunu konuşmuştuk. Öyle gerekti. Bana bir iki hafta müsaade edin. Ve ortalıkta gözükmeyin!”

Burcu, minibüsün kapısını açtı ve hızla dışarı çıkıp öfkeli nişanlısını ardında bıraktı. Üzerine binen yük ve içinden çıkılamayacak çaresiz durum onu dibe çekiyormuş gibi hissediyordu. Ama ayakta kalmak zorundaydı. Buna mecburdu. Geçici olarak kiraladığı daireden içeri girdi.

“Allah’ım bana yardım et!”diye yakardı başını yukarı kaldırarak. Yatak odasına gidip komedinde duran özel hatlı telefonunu aldı ve bir numara çevirdi.

“Her şey kontrol altında. ”dedi. Karşı tarafın konuşmasını dinledi.

“Tamam. ”ve telefonu kapattı.

“Bunu Deryal Bey’e ben söylemeyeceğim. ”Adem, ayaklarını uzattığı sehpadan indirdi ve koltukta yan dönüp ona kaşlarını çatarak baktı.

“Konuşma özürlü olan sensin. İşi kaybettiğini de sen söyleyeceksin. ’Diğerlerini ben hallederim’

“Tabii yaa. ”dedi Şirin öfkeli bir sesle ve ellerini beline koydu. ”Adamları tutup burayı kurşunlamalarını da ben söyledim zaten. Değil mi? Sen ne işe yarıyorsun peki? Ortalıkta öylece dolanmaktan başka?Ben en azından uğraştım. ”

“Belli oluyor ne kadar uğraştığın. ”Adem, ayağa kalktı ve Şirin’e doğru ilerledi tehditkar adımlarla.

“Tabii Rasim Bey” dedi yüzünü buruşturup, Şirin’in kötü bir taklidini yaparak. ”Haklısınız Rasim Bey. Evet Rasim Bey. Sadece iki dakika kızım. Oda senin ‘Tabii’ ve ‘Haklısınız’ larınla geçen bir konuşmaydı. ”

“Pardon adamın ayaklarını yalayabileceğimi söylemeyi unutmuşum. ”Adem’in öfkeli yüzü bir anda değişti ve gülmeye başladı.

“Bak onu yapabilirdin işte. ”

“Pislik herif!”

“Ağzını topla kırmayayım ağzını. ”Adem’in eli havada öylece durdu Şirin’in karşısında.

“Aşağılık” dedi Şirin dişlerinin arasından. Adem’in tehdidini umursamamıştı. Adem, bir anda uzandı ve genç kızın saçlarını topuz yapmak için kullandığı kalemi çekip aldı. O anda Şirin’in aldığı sert soluk gülümsemesine neden oldu. Bunu genç kızı korkutmak için yapmıştı. Şirin’in saçları bir anda omuzlarına döküldüğünde Adem, saçlarına uzanıp tuttu.

“Neyle yıkıyorsun bunları. Arap sabunuyla mı? Keçe gibi” Aslında Adem’in parmaklarının ucunda tuttuğu saç tutamı öyle yumuşak ve güzel kokuyordu ki bir an burnunu dayayıp kokuyu içine çekmemek için zor tuttu kendisini.

“Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?”dedi genç kız ve saçlarını Adem’in elinden

kurtarıp ona arkasını döndü.

“Hislerimiz karşılıklı. Deryal’i ara da söyle. Depoya gidip malların kontrolünü yapacaktı. Normalde gelmek üzeredir. Ama onun işine belli olmaz. ”genç kız, kapıdan çıkmak üzereyken tekrar döndü ve ona doğru ilerledi.

“Sen ne işe yarayacaksın?” diye sordu dışlerinin arasından.

“Seni çalıştırıyorum ya. Yetmez mi?”

“Sen. . ”

“Evet. ”Adem, dev gibi boyuyla genç kızın üzerine eğildi. ”Ben?” diye sordu.

“Sen çok. . ”genç kızın sinirle yanakları kızarmıştı.

“Çok yakışıklıyım değil mi? Biliyorum canım nutkun tutuldu. Ben anladım sen üzülme. ”ve göz kırptı.

“Kendini beğenmişin tekisin. Bir kez yardım etsen olmaz mı? Bana köpürmesini istemiyorum. ”

Genç kızın sesindeki yalvaran ton Adem’in gülümseyen ifadesini dondurdu.

“Bana mı köpürsün?” diye sordu alaylı bir sesle.

“Seninle tartışmayacağını biliyorsun. ”

Adem, bir süre düşünürmüş gibi başını yana eğdi.

“Tamam. ”dedi sonunda. ”Deryal’e ben söyleyeceğim. ”aynı anda Deryal, kapıdan içeri girdi.

“Neyi bana söyleyecekmışsin?”İkisinin arasından geçip masasına doğru ilerledi.

Deryal, koltuğuna oturduğunda Adem de peşinden ilerleyip masanın diğer tarafındaki koltuklardan birine yerleşti.

“Rasim Bey vazgeçmiş, ailesini ve dostlarını tehlikeye atamazmış. DJ işten çıkmak istiyor ve bunun yanında Barmen Yiğit hariç diğer iki barmen de işten ayrılmak istiyor. Ayrıca garsonlardan birinin babası gelip sülalemizin ifadesini aldı bir güzel ve kızını çekti götürdü. Ha birde Demet ve Sinem de tedirgin olduklarını dile getirdiler. Sanırım bu akşam yüz kişiyi görürsek öpüp başımıza koyacağız. ”

Deryal, Adem’e garip bir bakış attı. ”Sana da merhaba” dedi sonra düz bir tonla. ”Bende bu

sakinliği neye borçluyuz diyordum. ”

Deryal’in ses tonu sakindi ama boynundaki bir damar atmaya başlamıştı. Gözleri Şirin’e kaydđ.

“Sen de gitmek istiyor musun?” diye sordu gülümseyerek. Şirin, kendinden emin adımlarla ilerleyip Adem’in karşısına oturdu.

“Ben fare miyim Deryal Bey?” dedi ısıll ısıll bir gülümsemeyle. ”Hem o” dedi eliyle Adem’i işaret ederek. ”gitmeden asla buradan ayrılmam. ”

“İşte bu kızı bu yüzden seviyorum. Çok akıllı” dedi Deryal. ”buruş buruş halini de göreceğiz o zaman. ”ve bir anda ayağa fırladı. Gitmek isteyenlerin isimleri hafızasına kaydolmuştu. Şirin’i ve Adem’i arkasında bırakarak hızlı adımlarla ofisin kapısından dışarı çıktı.

Adımları Deryal’i DJ kabinine götürmüştü. DJ kulağında kulaklıkları başını sallıyor, elleri önünde mikserde kıvrak hareketlerle dolanıyor, ayağı yaptığı müziğin ritimleriyle birlikte hareket ediyordu.

Deryal, bir anda kabine dalıp onu yakasından tutup sürükleyince, kulaklıklar yerinden çıktı, ayağı kablolardan birine takıldı ve müzik bir anda kesildi.

“Deryal bey? Neler oluyor?” diye sordu DJ Deryal, tarafından sürüklenirken.

Deryal, ona cevap verme gereğini duymadı. Onu şaşkınlıkla izleyen ve gece için hazırlıklara devam eden çalışanlar arasından yaka paça kulübün çıkış kapısına kadar götürdü.

“Siktir git!” dedi onu kapıdan dışarı atarken.

“Bu ayki maaşımı istiyorum. ” diye bağırdı DJ kulübe gitmek için arkasını dönen Deryal’e. Korumalar DJ in önünü kesmişti. Deryal, korumalardan birinin eline cebinden çıkarttığı banknotları tutuşturdu ve tekrar kulübe döndü. Eğer orada biraz daha kalıp DJ in kelimelerini dinlemek zorunda kalırsa ortada DJ filan kalmayacaktı.

Önce, barmenleri, sonra gitmek isteyen garsonları dışarı attı tek tek. Sonra, ofise girdi ve hiç bir şey olmamış gibi masasına yerleşti.

“Şirin, Orçun’u ara on beş dakikaya kadar burada olsun. ”Şirin, başını sallayıp hemen ayağa fırladı.

“Yarın için gazeteye ilan vermemi ister misiniz?” diye sordu kapıdan çıkmadan.

“Evet. Neyse işte, ne yapacağını biliyorsun. Kıcını kaldır da işe yara biraz. ”

Şirin, yüzünü buruşturup ofisten çıktı. Adem, karşısında duran ekranlardan birine baktı ve Deryal'e çevirdi bakışlarını. "Bu akşam kalanların işi zor olacak. Tabii eğer gelen müşteri olursa. "

Deryal, ekrana şöyle bir baktı ve Adem'e dönüp omuz silkti. "Cehenneme kadar yolları var. "

"DJ Orçun'u çağırıyorsun. "

"Kimse kalmazsa biz dinleriz. Ayrıca çoğu yarın unutacak ve yine gelecekler. Dj ye ihtiyacımız var. Gazetecileri hallettiğini sanıyordum. "dedi Deryal düz bir sesle. Telefonunu elinde çevirip duruyordu.

"Hallettim. Ama insanların dudaklarını dikemem ya!'Depoda işler nasıl gitti?"

"Malların hepsini kontrol ettirdim. Evraklar da hazır. Yarın tırların ikisi çıkıyor yola. Malların bir kısmı daha sonra gidecek. Adam öyle istedi. "

Adem, kaşlarını çatıp tespihini cebinden çıkardı ve çekmeye başladı. "Ne yapacağız?" diye sordu. Deryal, onun ne demek istediğini anlamıştı. Adem'e cevap vermeden önce, arkasına yaslandı ve telefonunun rehberine girdi. Bugün belki ellinci kere aynı numaraya bakıyordu. Burcu'nun numarasına.

"Ben telefon açacağım. Seni bilemem. "dedi sonunda karar vererek.

"Gitmem gerekiyor mu?" diye sordu Adem, bıyık altından gülümseyerek.

"Gerek yok. "ve numarayı çevirdi.

İkinci çalışta hayal kırıklığına uğrayıp kapamak üzereyken karşı taraftan telefona cevap geldi.

"Alo. "genç kızın şaşkın sesini duymak Deryal'in yüzüne bir gülümseme yaydı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Genç kız, derin bir nefes aldı ve bir süre sustu. "iyiyim. "

"Ağrın var mı?"

"Çok fazla değil. "

"İlacını alıyorsun değil mi?"

“Her şeyimi tastamam yapıyorum anneciğim. ”Deryal’in gülümsemesi yüzünde genişledi. Adem’in orada olduğunu unutmuş, kendisine garip ve şaşkın bir sırtmayla baktığını fark etmemişti bile.

“Sanırım benimde senin nasıl olduğunu sormam gerekiyor” dedi genç kız alayla.

“Sor” genç kız güldü.

“Nasılsın?”

“İyiyim sanırım. ”ve sustular

Uzun bir sessizlikten sonra Genç kızın önce iç çekişini ve sonra sesini duydu Deryal. ”Eğer başka bir şey yoksa. ”

“Yok. ”dedi Deryal ama telefonu kapamadı. Genç kız da kapamadı.

“Tamam o zaman. ”dedi kız sonunda. ”Nasıl olduğumu öğrendin. Görüşürüz. ”

“Görüşür müyüz dersin?”diye sordu Deryal, sorduğuna kendisi de şaşırarak.

“İki hafta sonrası için konuştuğumuzu hatırlıyorum. ama beni azat ettiysen görüşmezsek mutlu olurum”

Deryal, genç kızın sözleri üzerine dişlerini sıktı ama konuşurken sesi sakindi. ”iki hafta sonra. ”ve telefonu kapadı. Bir anda iki hafta ona çok fazla gelmişti.

“Dikkat et. ”dedi Adem onu uyaran bir tonla. ”Takıntı yapıyorsun!”

Deryal, başını iki yana salladı. ”sadece merak ediyorum. ”

“Uyarmadı deme!”

“Demem. ”dedi Deryal ve aşağıdan müzik sesini duyduğunda gülümsedi.

“Orçun gelmiş. Ben bu çocuğu niye kovmuştum?”kaşlarını çatıp Adem’e baktı. Adem omuz silkti ve ellerini havaya kaldırdı.

“Kim bilir. ?”dedi sonunda.

Gece yarısına doğru kulüp neredeyse üç yüz kişiye ulaşmıştı. Geride kalan garson ve

barmenler sıkıntı yaşıyorlarsa bile bunu dile getirmiyor, her gece çalışıklarının üç misli daha fazlası çalışıyorlardı. İki genç adam ofisin büyük camından kulübe bakıyorlardı kayıtsızca.

“Cevap vermedin?”saatler önce sorulan bir soruya alamadığı cevaptan bahsediyordu Adem. Deryal, kaşlarını hafifçe çatıp Adem’e baktı.

“Şimdilik hiç bir şey. ”viskisinden bir yudum aldı.

“Niye?”diye sordu Adem öfkeli bir tonla.

“İntikam soğuk yenen bir yiyecektir Adem. Hiç duymadın mı?Ben bile biliyorum. ”sözleri alaylı ama ses tonu öfkeliydi. Derin bir iç çekip cama arkasını dönerek masasına doğru ilerledi. Dönen koltuğa oturup arkasına yaslandıktan sonra cebinden telefonunu çıkarıp bir elinde çevirmeye başladı. Koltukla birlikte hafifçe sağa sola dönmeye başladığında Adem gelip karşısına oturdu.

Adem, öfkeliydi. Deryal’den çok şey istiyordu. Zincirlerinin çözülmesini bekleyen kudurmuş bir köpek gibiydi. Dişlerini ete geçirmek, can yakmak istiyordu. Sakin görünüşünün ve suskunluğunun ardında patlamaya hazır bir karabulut gibiydi. Gözlerini Deryal’e dikip beklemeye başladı.

“Garajın önüne park eden aracın plakasını almıştınız, bir araştırın bakalım kimin üzerine, gerçi kiralıktır ama bakmaya değer. Ogün, piçinin çevresini tarayalım bir, bakalım yanında yöresinde kimler varmış, uzaktan kumanda misali biz basınca uzayda olsa canını acıtacak birileri vardır mutlaka. Kime ne kadar değer veriyor biz de bir öğrenelim bakalım. ”Bir anda doğrulup masaya doğru eğildi ve boşta kalan eli masada trampet çalmaya başladı. ”Bizim karşılık vermemizi bekleyecek. Karşılık alamadığında köpürecek, tekrar saldıracak, onun göt beyninin aldığı kadarıyla bize istediğini korkutarak yaptırmaya çalışıyor ama bilmiyor ki biz korkunun ‘k’ sini bile yolda bırakmışız. ”Deryal, sinirle masaya vurdu ve dişlerini sıktı. ”Sakin sakın gideceğiz. Hiç beklemediği bir anda canını yakacağız. Şimdi korunuyordur o it. Ama ona göz dağının nasıl verildiğini bir öğretmek lazım. ”

“Ben, biraz araştırmıştım. Erkek kardeşi var. Adı Turgut. Tek yakını, üniversite tahsili yapıyor. Uçuk kaçık, ele avuca sığmayan bir şey. Abisinin zıttı. Bir ara buraya da takılıyordu ama artık gelmez herhalde. ”Deryal, beğeniyle kaşlarını kaldırıncı Adem, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Güzel. ”dedi Deryal ve gülümseyerek arkasına yaslandı. ”Bakalım bu Turgut Bey kardeşimiz nerelerde takılıyor. Biraz bizde takılalım şununla. Mehmet’e söyle, uzaktan takip etsin. Aman yakalanmasın. Gece gündüz attığı her adımdan haberimiz olsun. İkinci uyarıdan sonra-ki bu mutlaka gelecektir-küçük kardeşle intikamcılık oynarız. ”

“Burnuma kötü kokular geliyor. İlle de sen demelerinin bir nedeni olmalı. ”Adem, kaşlarını çattı. ”bu işe parende taklayla atlayacak bir ton adam var. ”

“Ya beni kodese tiktirmek istiyor bir daha çıkmayacak gibi. Ya da kendisi de mimli. Çok aranması oldu ama atlattı bir şekilde, tanıdık filan yakayı kurtardı. bu yüzden bağlantısı olduğu hiç bir firmayla bu işe giremez, küçük firmalar yüzüne gözüne bulaştırır el aleme maskara olurlar. Benim şikayet etmeyeceğimi iyi biliyor. Başımıza bir kez iş geldi diye herkes bir işler çevirdiğimi sanıyor. Yakalanmayınca da akıllı sanıyorlar işte. Eee paranın da yüzü sıcak. Aklıma başka bir şey gelmiyor. ”Deryal, omuz silkti ve bir eliyle gözlerini ovuşturdu.

“Nasılca çıkar kokusu”

“Nasılca. ”

“Zeytin yağları için lazım olan o zamazingoları sipariş ettin mi?”diye sordu Adem bir süre sonra, Deryal’den bir cevap almış ve sabırsızlığını bastırabilmek için sığ sulara giriyordu.

“Daha dur!”dedi Deryal başını iki yana sallayarak. ”Anlaşmış değiliz, adam ilk defa yurtdışına açılacak o da anlamayı bekliyor. Murat bey biraz aceleci davranarak bizi aradı. Mallar elimizde patlar sonra. Bu ara haber verecekti. ”

“Sen uyumadın mı?”diye sordu Adem, şakaklarını ovup duran Deryal’e.

Deryal, Adem’in sorusu üzerine sırtıttı. ”Kabus gördüm. Ödüm patladı. ”dedi.

Adem, Deryal’in sözlerinin manasını kavrayamamıştı, kaşlarını kaldırarak Deryal’e baktı ve beklemeye başladı. Deryal’in bir şey söylemeyeceğini anlayınca omuz silkti.

Deryal’in zihni ise bir bant gibi aynı kelimeleri sıralıyordu ardı ardına. Gözlerini sabit bir noktaya kilitlemiş, dönen koltuğunda bir sağa bir sola dönüyor, bir elinde telefonunu çevirip duruyordu.

‘Ama beni azat ettiysen görüşmesek daha mutlu olurum. ’sözler beynine bir çekiç gibi vuruyordu sanki. Dişlerini sıktı. Dönmeyi bırakıp gözlerini kapadı ve arkaya yaslandı.

Kendisi otuz beş yaşında, pek yakışıklı olmayan, karizmatik olmayan, entel dantel tiplerden de olmayan, kızın gözünde canı, hasta ruhlu bir insandı. Burcu ise yirmi iki yaşında, henüz açmış bir gül gibi ıslıl ıslıl, enerji dolu, sevimli ve çok güzeldi. Tabii ki Deryal’i görmek istemezdi. Niye görmek istesindi ki? Burcu’yu korkutmaktan ona dakikalarını zehir etmekten, işine burnunu sokmaktan ve ona hakaret etmekten başka ne yapmıştı?

Ona ilgi duyduğunu kabul ediyordu. Ve güç bela bastırabildiği şiddetli bir arzu hissediyordu. Gözlerinin önüne olmadık şeyler, rüyasında imkansız görüntüler görüyordu. Belki de bu durum bedeninin açlığından kaynaklanıyordu. Evet. Evet. Kesinlikle öyle olmalıydı. Ya da belki Adem’in dediği gibi takıntı yapmıştı. Ama kızı aramayacaktı. İki hafta sonra dikişlerini aldıracak ve onu bir daha rahatsız etmeyecekti. Burcu da bir daha kulübe

gelmek gibi bir hata yapmazdı büyük ihtimalle. Onu aklından atmalıydı, kendisine iyi gelecek bir şey biliyordu aslında.

Gözlerini açtı ve bir anda ayağa fırlayıp cebinden telefonunu çıkardı, ofisin büyük camına doğru ilerlerken aradığı numarayı buldu ve çevirdi.

“Hayırsız!”karşı taraftan gelen güzel ton karşısında gülümsedi Deryal.

“Ne haber?”

“Sesini duyunca bir anda iyi olmaya karar verdim. ”

“Daha da iyi olmak ister misin?”

“Kim istemez? Önerin?”

“Votka, sevdiğin çikolatalardan. Ve kocaman bir yatak. ”genç kadın şuh bir kahkaha attı.

“Kulağa müzik gibi geliyor. ”

“Neredesin?”

“Evdeyim. ”

“Güzel. Yirmi dakikaya oradayım. Boya küpüne dönmene gerek yok. Çabuk hazırlan. ”

“Bekliyorum. ”ve telefonu kapayıp arkasına döndü Deryal.

“Arzu mu?”diye sordu Adem. Deryal başını salladı, ceketini arkalığına astığı koltuktan aldı ve üzerine geçirdi.

“Sen idare edersin artık. Yarın görüşürüz. ”

“Keyfine bak” dedi Adem gülümseyerek.

“Bakacağım. ”

Genç kadının bir eli, arabanın kapısına uzanmıştı açmak için, başı sürücü koltuğunda duran ve ön cama çok önemli bir şey okuyormuş gibi bakan adama bakıyordu bir yandan. Yeşil, gözleri her an ağlamaya hazır gibiydi. Boşta kalan elini kestane rengi, uzun saçlarını omzunun arkasına atmak için savurdu. "Sen sözlerini tutardın" dedi sonunda, boğuk ağlamaklı bir sesle.

"Tuttum sanıyorum. "dedi Deryal ona bakmadan kayıtsız bir sesle. "Votka ve sevdiğin çikolatalar... Hatırladın mı?"

"Peki ya diğeri?"dedi genç kız, hafifçe kızarak. Deryal, başını çevirip ona baktı.

"Başka birini aklımdan çıkaramazken seninle birlikte olmamı ister miydin gerçekten?"bu dürüstçe bir açıklama ve cevabının aslında beklenmediği bir soruydu. Cevap belliydi. Ama genç kadın başını iki yana salladı ve "Hayır. "dedi fısıltıyla. Deryal, onu onaylar gibi başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyordum. "

"Seni neden sevdiğimi şimdi daha iyi anlıyorum. "genç kadın hüzünlü bir gülümseme gönderdi Deryal'in sert hatlı yüzüne. Bir süre duraksadı ve sonra uzanıp Deryal'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Delisin, asla benim olmayacaksın ama hep dürüstsün. "

Ve kapıyı açıp arabadan kaçarcasına indi. Deryal genç kadın gözden kaybolana kadar, arkasından ince, uzun bedenine baktı. Başını iki yana sallayıp direksiyona bir yumruk attı ve sertçe gaza basıp ilerledi.

Ona Arzu iyi gelmiyorsa iyi gelecek bir şey biliyordu. Zaten gidecekti bahane olmuştu bu. Çatalca'daki villasına doğru ilerlerken cd çalara bir cd yerleştirdi ve hızını biraz düşürdü. Sarı ve kahverengi yapraklarla donanmış ağaçlarla dolu küçük bir korunun içinde masal kitaplarından fırlamış gibi duran villasının önüne geldiğinde şafak henüz sökmüştü. Vites kutusunun arkasında duran bölmeden otomatik bahçe kapısının kumandasını çıkardı ve düğmesine bastı.

İçeri girdiğinde, rengârenk çiçeklerle donanmış çiçek bahçelerini ikiye bölen Arnavut taşlarıyla döşenmiş yoldan hızla geçti. Motoru durdurup indiğinde derin bir nefes çekti içine. Bu kokuyu seviyordu, çiçeklerin hoş kokularının içine karışan toprak kokusu. Gözlerini

kapadı, ellerini ceplerine sokup bir süre sessizliği dinlemek istedi. Huzurlu sessizliği bozan tek şey kuş cıvıltılarıydı. Ve tabii birde ağızlarından salyalar akarak ve sevinçle havladıkları belli olan bir dişi ve bir erkek köpek.

Deryal, onların seslerini duyduğunda gözlerini gülümseyerek açtı, köpeklerini gördüğünde yere eğilip gelmelerini bekledi. Onların coşkulu karşılamalarına başlarını ve kulaklarını okşayarak cevap verdi. Sonra dişi köpeğe kaşlarını çatarak baktı.

“Kamile. ”dedi hafif sert bir tonla. ”Sen yine mi hamilesin?”başını iki yana salladı. ”Bu Kamil’e bu kadar yüz verme demedim mi ben sana. ”dişi köpek utanmışçasına başını yere eğip, patilerini başının üzerine yerleştirdi. Deryal, gülümsedi, onlarla biraz daha ilgilendikten sonra, anahtarlarını çıkarıp eve girdi. Anahtarlığını girişteki portmantoya astı. İçeriden gelecek herhangi bir sese kulak kabarttı ama çıt çıkmıyordu.

“Güzel. ”dedi fısıldayarak. Üzerindeki ceketini de çıkarıp portmantoya astı ve adımları onu direkt banyoya götürdü. Banyo dolabından bir toz bezi, bir kurulama bezi çıkardı, bir kovaya su doldurdu ve banyodan çıktı. Hızlı adımlarla alt kata inen merdivenlere doğru ilerledi. İnmeden önce, etrafa tekrar göz gezdirdi ve yine kimseyi görmedi.

Alt kattaki büyük salonun beyaz ahşap kapısının önünde durup, cebinden altın rengi tek bir anahtar çıkardı. Bir elinde kova, diğeri eli ile kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı hızla kapadı. Elindeki kovayı yere bıraktı, gömleğini dirseklerine kadar kıvrıp, yakasından bir kaç düğme açtı. Gözlerini büyük odanın içinde dolaştırdı.

Her zaman yaptığı gibi önce küçük boyutlu olanlardan başlayacaktı. Bezlerden birini kovaadaki suyla biraz ıslattı ve raflara doğru ilerledi. İşini bitirdiğinde aradan üç saat geçmişti. Boynu ve beli deli gibi ağrıyordu ama umursamadı. Bir masanın üzerinde duran onlarca uzaktan kumandaların arasından bir tanesini eline aldı, odanın içinde bulunan tek koltuğa gidip oturdu ve kumandayı çalışır duruma getirmek için düğmesine bastı. Keyfi yerine gelmişti. Onların kendisine iyi geleceğini biliyordu.

“Deryal?”yarım saat sonra tıklanan kapı ve kuşkuyla dolu bu ses Deryal’in yüzüne buruk bir gülümseme yaydı.

“Benim abla” diye seslendi biraz kızgın bir sesle. Ayağa kalkıp elindeki kumandayı tekrar masanın üzerine koydu.

“Hoş geldin. Hemen kahvaltıyı hazırlıyorum. ”Deryal, onun telaşla atılan adımlarının sesini duyduğunda gülümsedi. Gömleğinin kollarını indirdi. Kovayı ve bezleri alıp odadan çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip tekrar anahtarı cebine attı. Mutfaka gitmeden önce banyoya gidip aldıklarını yerine yerleştirdi ve kirlileri kirli sepetine attı.

Mutfak kapısında durduğunda, Sevim’i telaşla krep yaparken buldu. Kollarını göğsünde kavuşturup kapının kasasına dayadı bir omzunu ve keyifle izlemeye başladı. Sevim, arada bir

gözlerinin önüne düşen eşarbını bir eliyle telaşla itiyor, aceleden birbirine dolanan küçük ayakları bir tezgaha bir ocağa gidiyordu.

“Acele edersen krebın içine şeytan kaçır. ”Sevim, bir anda sıçradı ve Deryal’e döndü. Başparmağını damağına götürüp ittirdi ve Deryal’e gözlerini devirip tekrar işine döndü.

“Benim kremin içinde şeytanın ne işi var? Tövbe tövbe.” Deryal, güldü. Kapıdan ayrılarak mutfak masasına doğru ilerledi.

“Bu kadar acele edersen istediğin kıvamda olmaz ki?” Masaya oturup, taze sıkılmış portakal suyundan bir bardak aldı.

“Çokbilmiş. ”dedi kadın azarlarcasına. ”Ne zaman geldin sen?”

“Sabah. ”

“Hala sabah. ”Sevim, tavada bulunan sıcacık krebi Deryal’in önündeki servis tabağına aktardı ve siyah gözlerini Deryal’e dikti. Deryal, onu her zaman Çinlilere benzetiyordu. Küçücük gözleri çekik, gözbebekleri iriydi. Minik bir burnu, düz bir çizgi gibi küçük bir ağzı vardı. Eşarının arasından fırlamış tel tel saçları gri, beyazın bir karışımıydı. Deryal, onu her zaman üzerinden hiç çıkarmadığı rengi gitmiş mavi yeleğiyle hatırlıyordu.

“Sabahın köründe o zaman.” Deryal, omuz silkip krebine biraz reçel sürdü. “İtiraf ediyorum sen benden daha iyi yapıyorsun bu krebi.”

“Evet. . Ve sende beni kıskanıyorsun.” diye cevap verdi ocağın başında duran kadın.

“Galiba.” dedi Deryal gülümseyerek. “Tahir Abi nerede?”

“Birazdan gelir.” Kadın bir krep daha koydu Deryal’in tabağına.

“Bıcırık nerede peki?”

“O hala yataktan kalkma savaşı veriyor.” Deryal, bir an ayağa kalkıp Sinem’i uyandırmak için odasına gitmeyi düşündü ama o, artık genç bir kızdı bunu hep unutuyordu. En iyisi onun gelmesini beklemektir. Gerçi on dört yaş çok da büyük bir yaş değildi.

bir kaç dakika sonra, mutfak kapısında üzerinde pembe pijamaları, dağınık sarı saçları, uykulu gözlerini ovuşturarak ve aslında hala uyuyor gibi görünen Sinem göründü.

“Anne?” dedi ve gözleri neredeyse kapalı, masaya doğru ilerledi. ”Beynimi çıkarsam, sende alıp okula götürürsen bir zahmet de beni yormasan olmaz mı?” genç kız, Deryal’in oturduğu sandalyeye geldi, annesinininkine tıpatıp benzeyen siyah gözlerini biraz açtı, sonra irice açtı ve bir sevinç cılgılığı attı.

“Deryal Abi?” bir anda ağızı dolu olan ve konuşmaya fırsat bulamayan Deryal’in boynuna atılıp yanağına öpücük kondurdu.

“Ne zaman geldin? Hiç duymadım” ve bir sandalye çekip Deryal’in yanına oturdu.

“Top atsak duymazmışsın zaten. ”dedi Deryal, gülümseyerek. Uzanıp, genç kızın dağınık saçlarını biraz daha karıştırdı.

“Lütfen abi. Uğraşma saçlarımla. Ben onları haftalık tarıyorum. Şimdi bir daha taramak zorunda kalacağım. ”Deryal, bir kahkaha attı.

“Bu bıcıriğin sizin kızınız olduğuna eminsiniz değil mi?” diye sordu Deryal hala gülerек. ”Miskin bu!”Sevim, genç kızın tabağına da bir krep koydu.

“Son zamanlarda benim de içime kurt düşmeye başladı. ”

“Babamla seni dudak dudağına gördüğümünden beri bende aynı şeyi düşünüyorum. ”dedi genç kız ve öğürme sesi çıkardı.

“Sinem!”dedi Sevim genç kızı azarlayarak. Deryal, kahkahasını öksürükle bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Sevim’in yüzü de renkten renge girmiş, Deryal’e arkasını dönüp temiz olan tezgahı tekrar silmeye başladı.

“Tahir abi yanık kreplere kalacak yazık. ”dedi Deryal alayla. Deryal ve Sinem kıkırdarken Sevim, bir çığlık atıp ocağı doğru seğırtti.

bir kaç dakika sonra gözleri ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle Tahir içeri girdi. ”Deryal gelmiş. ”Ve gözleri hemen masayı buldu. Deryal, orta yaşlı kısa boylu ve son samanlarda iyice göbeklenen bu adamı gördüğünde ayağı fırladı. Birbirlerine sarıldılar ve tekrar oturup keyifli bir sohbete başladılar.

Deryal, bu aileyi seviyordu. Gazeteye ilan verdiğinde ve Tahir’le görüşme yaptığında başka birine bakması gerekmediğini anlamıştı. İşe alındığını söyledikten beş dakika sonra Tahir, kucağında minik kızıyla Sevim’i getirmişti içeriye. Tahir onları Deryal’le tanıştırmıştı. Sevim ve Tahir kendisinden sadece on bir yaş daha büyüklerdi. Sevim’in utangaç ve heyecanlı hallerini hala hatırlıyordu Deryal.

Kahvaltıdan sonra yatak odasına çıkıp biraz dinlenmek istediğini söyleyip onların yanından ayrıldı. Odasına girdi, giysilerini değiştirip Ferrari marka arabanın birebir benzeri olan, özel yapım büyük yatağına uzandığında kendisini çok daha huzurlu hissediyordu.

Deryal, sonraki üç gün içinde aklını sürekli meşgul etti. Verdiği karara uyarak genç kızı aramadı. Murat bey, ürettiği zeytinyağlarını yurtdışına ihraç etmeyi başarmış iyi bir fiyat

üzerinden anlaşmayı yapmış ve nakliye işini söz verdiği gibi Deryal'in firmasına vermişti. Deryal için karlı, uzun vadeli ve temiz bir işti. Yağları taşıyabilmek için özel tank konteynırları sipariş etmişti. Ve işi kutlamak için Murat Bey tarafından Bursa'ya davet edilmişti. Murat bey ve eşi ile bir akşam yemeği onun için pek cazip bir olay değildi ama mecburdu gitmeye.

“Lanet olsun!”dedi Burcu, elinde Deryal'e verdiği hattın bulunduğu telefon çalmasını bekliyordu. Ama Deryal, onu üç gündür aramıyordu. O son sözü söylememeliydi. Şimdi onu kendisi de arayamazdı. Dişlerini gıcırdattı ve evin içinde volta atmaya başladı. Hiç bir çıkar yol yoktu, ona kendisini bir şekilde hatırlatması gerekiyordu ama kulübe de artık gidemezdi. Çok üzerine giderse bir şeyler döndüğünü anlardı.

Saçlarını geriye atarak başını yukarı kaldırdı ve Deryal'in ona giymesi için verdiği pardösüyü gördü. ”Tabii yaa” dedi kendi kendine ve alnına bir tokat attı. Pardösüyü tamamen unutmuştu. Üzerinde hala tutunan Deryal'in kokusunu unutmamıştı ama.

Üzerine kendi montunu geçirdi ve askılıktan Pardösüyü alıp düşünmeden dışarı attı kendisini. Binadan çıktığında bardaktan boşanırcasına yağın yağmura baktı ve yüzünü buruşturup kulübe doğru ilerlemeye başladı. Deryal'in pardösüsünü katlayıp, montunun içine tıktırdı.

“Bursa'ya ne zaman gidiyorsun?” diye sordu Adem,

“Hafta sonu. Ne işimiz varsa yemekte. buradan Bursa'ya iskender yemeye gideceğiz. ”Adem, iskender sözünü duyunca güldü.

“Sen davet etseydin?”

“Eşi de bize katılacak. Hem adam kendisi ağırlamak istiyor. ”

Deryal, gözlerini masasında bulunan ekranlara dikti. İçinde küçük bir umut vardı, aslında daha ekranlara bakıp, alışkanlık edindiği gibi neredeyse tüm yüzleri incelemekten de onun burada olmadığını hissediyordu. Nasıl bildiği hakkında hiç bir fikri yoktu ama onu göremeyeceğini biliyordu. Ve aradığı bedeni bulamayınca yüzünü buruşturup Adem'e çevirdi başını. Adem'in uyarıcı bakışlarını gördüğünde kaşlarını çatı.

“Ne?” dedi sert bir tonla.

“Takıntı...” dedi Adem.

“Hayır. Değil. ”

“İyi. ”dedi Adem ama pek inanmış gibi görünmüyordu.

Şirin, içeriye girdiğinde ikisi de başlarını o yana çevirdiler. Şirin’in elinde siyah bir pardösü duruyordu. Pardösü bir an Deryal’e tanıdık gelmişti. Şirin, masaya doğru salınarak ilerledi ve Deryal’in tam önünde durup pardösüyü ona doğru uzattı.

“Bu, geçen gün burada vurulan kız tarafından Emir’e teslim edilmiş, biraz önce gelmiş. Mutlaka size verilmesini emretmiş. ”

Deryal, bir anda ayağa fırlayınca Şirin, bir adım geriye doğru gitti.

“Şimdi burada mı?” diye sordu Deryal. Çoktan ofisi yarılarmıştı adımları.

“Gitmiş Deryal Bey. ” diye seslendi Şirin Deryal’in ardından.

Deryal, merdivenlerden üçer beşer inerken kalbi alışık olmadığı bir hızla atıyordu, neredeyse gümbürtüsünü duyacak gibiydi. İçeride çalan yüksek sesli müziğin arasından bile bunu duyabileceğini düşündü. Ve içinde biraz da endişe taşıyordu. Ya yetişemezse? Onu aramayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Ama sonuçta o gelmişti değil mi? Kulübün çıkış kapısına geldi ve karanlık, yağmurlu geceye attı bedenini.

Ellerini beline koyarak giriş kapısının önünde durdu ve yağmurun altında genç kızı aramaya başladı gözleri. Evinin bulunduğu yöne doğru bakınca ileride bir figür dikkatini çekti. Sırtı yağmurdan kendisini korumak için hafifçe kamburlaşmış, kollarını kendisine sarmış, beyaz montunun kapüşonunu başına geçirmiş, siyah çizmelerini kot pantolonunun üzerine geçirmiş hızla yürüyen bir genç kız. Deryal onun sadece sırtını görüyor olsa bile onun Burcu olduğuna dair bahse girebilirdi. Hızla yürümeye başladı, genç kız gittikçe uzaklaşıyordu, hızı ona yetmeyince koşmaya başladı.

Genç kıza yetiştiğinde onu dirseğinden yakaladı ve kendisine çevirdi.

“Heyy” dedi genç kız arkasını dönerken sinirle.

“Bu yağmurda ne işin var dışarıda?” diye bağırdı Deryal genç kıza kendisine doğru çekerken.

“Sana pardösünü getirdim. ” dedi genç kız umursamaz bir tavırla. Deryal, sinirle başını iki yana salladı.

“Kolumu bırak da gideyim. Yoksa sıçana döneceğim” dedi genç kız ve kolunu çekiştirdi. Ama Deryal’in onu bırakmaya niyeti yoktu. Fakat bu defa zorba olmamaya karar verdi.

“Makarna” dedi gülümseyerek ve genç kızı biraz daha kendisine çekip, ceketini biraz kaldırarak başının üzerine götürdü ve onu yağmurdan korumaya çalıştı.

“Ne makarnası? Ne saçmalıyorsun sen?” dedi kız kaşlarını çatarak ve biraz da şaşkınca.

“Sever misin? Bolonez soslu. Çok güzel yaparım. ”Genç kız ona daha iyi bakabilmek için başını kaldırdığında neredeyse yüz yüze gelmişlerdi. Bu yakınlık Deryal’in kalbine şiddetli bir darbe indirdi bir anda.

“Bu bir yemek teklifi mi?” diye sordu kız.

“Sanırım öyle. ”Deryal, yürümeye başlayınca genç kız da bilinçsizce onunla birlikte ilerledi.

“Hileli bir teklif!” dedi genç kız suçlarcasına. Deryal, onun sözlerine cevap vermeden önce kulübün korumalarından birinin elinde şemsiyeyle kendilerine doğru ilerlediğini görünce, eliyle genç kıza fark ettirmeden gelmemesini işaret etti.

“Neden hileliymiş?” diye sordu Deryal, genç kızın dalgınlığından faydalandığını biliyordu ama kullanması gerektiğine emindi bu dalgınlığını.

“Yemeklerinin tadını biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuda çok iyisin. ”

“Sözlerin gururumu okşadı. Ama sadece omlet yedin. ”

Ve kulübün içine girdiler. Genç kız, Deryal’in koruması altından çıkıp ellerini beline koydu ve sinirle Deryal’e çevirdi bakışlarını. “Beni yine kaçırıyorsun. ”Deryal, muzip bir gülümsemeyle baktı genç kıza ve ellerini havaya kaldırdı.

“Hayır. Kaçırmiyorum. Sana yemek teklifinde bulunuyorum. ”omuz silkti. “Sadece bir öneri, kabul etmek veya etmemek sana kalmış. Kabul ediyor musun?”Genç kız, alt dudağını ısırды, Deryal’in gözlerinin içine baktı. Yanlarından gevezelik yaparak geçen insanların farkında değil gibi görünüyordı.

“Gözlerin 'gelme de gör' der gibi bakıyor. ”dedi genç kız ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Bence gözlerim ‘gelmezsen çok şey kaçıracaksın ’der gibi bakıyor. ”dedi Deryal göz kırparak, sonra genç kıza omzuyla çarpan birine kaşlarını çatarak baktı. Ona çıkışabilirdi ama bu genç kızın yine ürkmesine ve gitmesine neden olurdu. Genç kızın omuzlarından tutarak ve kaşları çatık bir halde ona omzuyla çarpan adama ateş saan gözlerle bakarak genç kızı kendisine doğru çekti hafifçe.

Genç kızın uyarıcı bakışlarını gördü. “Koluna çarpmamaları için. ”dedi Deryal çabucak. Burcu, inanmış gibi görünmedi ama başını salladı.

“Evet? Ne diyorsun?” diye sordu Deryal ve bir şeyin farkına vardı ki hiç bir kadına sadece bir yemek için bu kadar ısrar etmemiştir. Aslında Deryal, hiç bir zaman ısrarcı bir insan olmamıştır ki. Hem de bir kadına karşı. Hayır. Asla. Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. Genç kızın gözleri Deryal’in saçlarında kayan elini takip etti ve çabucak tekrar gözlerine baktı.

“Tamam. ” dedi genç kız bir süre sonra gülümseyerek. ”Makarnaya bayılırım. ”

“Güzel. ” dedi Deryal, genç kıza başıyla kendisini takip etmesini işaret etti. Garaja giden merdivenlerden inerken, Adem’e telefon edip çıkacağını söyledi.

“Söyleyecek söz bulamıyorum. ”genç kız gözlerini fal taşı gibi açmış, elleri oturduğu koltuğun yanlarına sıkıca yapışmış hareket bile edemiyordu. Deryal, motoru durdurup Burcu’ya çevirdi başını gülümseyerek.

“Bu konuda da iyi olduğumu söyleyebilirsin mesela. ”genç kız şaşkın şaşkın başını salladı.

“Bütün gece orada oturacak mısın?”diye sordu Deryal, hala genç kızdan bir tepki gelmeyince. Tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

“Seninle birlikte olmak uçaktan paraşütsüz atlamak kadar güvenli. ”

“Abartma lütfen. ”dedi Deryal ciddi bir tonla. ”O daha güvenli. ”genç kız bir anda dönüp Deryal’in omzuna yumruk attı.

“On beş dakikalık yolu tamı tamına altı dakikada geldik. ”Deryal güldü ve arabadan indi, Bugatti’nin etrafından dolaşıp yolcu kapısına gitti ve kapıyı açıp, dirseğini arabanın tavanına dayadı. Kız hala oturduğu yerde öylece duruyordu.

“Seni taşımama ne dersin?”diye sordu Deryal alayla.

“Gerçekten çok nazıksın ama teşekkür ederim, kendim gidebilirim. ”ve kız, bir ayağını arabadan aşağıya sarkıtınca Deryal, bir kaç adım geriledi. İki dakika sonra Deryal’in dairesinin kapısından içeri girmişlerdi.

Deryal, genç kızın fermuarını açtığı montunun omuzlarından tutup çıkarmasına yardımcı oldu.

“Oo. . ”dedi Deryal yüzünü buruşturarak. ”bu çok ıslak. ”Deryal, ıslak montu radyatörün üzerine asmak için ilerlerken kız ellerini beline koydu ve kaşlarını çattı.

“Dışarıda yağmur yağıyor bilmem farkında mısın?”Deryal, montu asarken omzunun üzerinden ona bir bakış attı kaşlarını havaya kaldırarak.

“Öyle mi?”dedi alayla. ”Şemsiye denen bir şey de bir zamanlar icat edilmiş, sen farkında mısın?”

“Sen çok sinir bozucu bir adamsın. Aceleyle çıktım evden. ”

“Pardösüye o kadar acil ihtiyacım yoktu. ”Genç kız kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Deryal, kendi ceketini kuru temizlemeye gönderileceklerin arasına koydu, banyoda ellerini yıkadı ve mutfığa doğru ilerledi.

Genç kız başını iki yana sallayıp kapısız duvarsız, mahremiyetten yoksun banyoya doğru ilerledi.

“Saçların ıslaksa banyo dolabında temiz havlular var. ”diye seslendi Deryal mutfaktan.

“Genç kız ellerini saçlarına götürdü ve omuz silkti umursamazca. ”Islak değiller. ”

Deryal, makarna suyunu ocağın üzerine koymuş, sosun malzemelerini hazırlarken kaçamak bakışlar atıyordu genç kıza. Siyah derin v yakalı bir kazak. Daracık bir kot pantolon, dizlerine kadar gelen siyah çizmeler. Deryal sinirle başını iki yana salladı.

“Senin giyecek doğru düzgün bir kıyafetin yok mu?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Eğer yine kıyafetlerime karışacaksan...” dedi genç kız yüzünü kurularken öfkeli ve uyarıcı bir tonla. Deryal onun bu çıkışına gülümsedi kendi kendine.

“Sustum. ”

Genç kız mutfığa doğru ilerledi ve omzunu buzdolabının kapısına dayadı. Deryal’in becerikli ve hızlı ellerini seyre başladı.

“Ben senin kıyafetlerine veya saçlarına karışıyor muyum? Hep mafya babaları gibi giyiniyorsun. Ayrıca saçlarında çok demode!”

Deryal, ayrı bir tavada hazırladığı sosu karıştırmaya ara verip genç kıza döndü garip bakışlarla. ”İş adamları da takım elbise giyiyor. Ve ayrıca saçlarımla şeklini seviyorum. ”ve tekrar karıştırmaya başladı sosu.

“Ama onlar kravat takıp, iş zamanları dışında gayet spor oluyorlar. ”

“İnan bana kravat takmak tasma takmak kadar itici”

“Daha spor giyinmelisin. ”

“Sende daha edepli giyinmelisin. ”

Genç kız sinirle yanaklarını şişirdi ve sertçe dışarı üfledi biriktirdiği havayı. ”Bu giyim konusu fazla uzadı. ”dedi sinirle.

“Ben hala daha edepli giyinmen taraftarıyım. ”dedi Deryal bıyık altından bir gülümsemeyle.

Genç kız bıkkın bir iç çekti ve Deryal’e doğru ilerledi. ”Yardım etmemi ister misin?” diye sordu tam yanında durarak. Deryal, genç kızın gözlerinin içine baktı. Mutfağına girmek isteyen bir yabacı dikenli bir telden farksızdı onun için, her döndüğünde dokunmamak ya da yoluna çıkmaması için kasılacağı bir şey. Belki abartıydı ama durum buydu. Mutfağında dolanan birisi rahatsızlık verici bir durumdu. Ona bunu söyleyebilirdi. Fakat... Onu istiyordu. Mutfağında, evinde, kollarında, yatağında. Derin bir iç çekti. Evet, onu istiyordu. Hem de fazlasıyla.

“Domatesleri yıka. ”dedi gülümseyerek. Genç kız, asker selamı verdiğinde Deryal onu çılgınca öpme arzusu içindeydi. Kız ona arkasını döndüğünde ciğerlerine yetmediğini düşündüğü bir nefes çekti içine. Bu gece onun için zor bir gece olacak gibi görünüyordu.

Uzun dakikalar konuşmadan iki genç de kendi işleriyle meşgul oldular. Deryal, onun farkındaydı ama. Adımlarının, nefes alışlarının, fısıldayarak beceriksizliğine sinirlenmesinin, saçlarını savurduğunda burnuna gelen enfes kokusunun. Bir anda garip enerjisiyle evi doldurduğuna inandığı ruhunun. Ya da sadece onun!

“Kolun nasıl?” diye sordu bir anda. Genç kızdan beklediği cevaplar ’iyi, biraz ağrıyor’ du. Umursamazca omuz silkmesi de olabilirdi.

“Umurunda mı sanki” dedi genç kız suçlarcasına Deryal’e bakmadan. Sesi kırgın geliyordu.

Deryal, genç kızın sözleri üzerine neredeyse elindeki tencereyi düşürüyordu. Makarnayı süzgece boşalttı ve genç kıza döndü şaşkınca.

“Ne demek şimdi bu?” genç kız, bıçağı elinden bırakıp Deryal’e döndü.

“Beni hiç aramadın!” sesi şimdi daha da kırgındı, iri gözlerinde hüznün parıltıları dolanıyordu. ”Deryal’in kalbinde bir batma hissi oluştu. ”Beni umursamayabilirsin ama senin yüzünden yaralandım. ”bu Deryal’e sıkı bir darbe daha indirdi. ”En azından merak ediyormuş gibi yapabilirdin. ”Deryal, önce ne diyeceğini bilemedi. Sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Seni rahatsız etmemi istemediğini sanıyordum.” Genç kız, sinirli bir gülüşle güldü ve bıçağı tekrar eline alıp domatesleri hıncını alırcasına doğramaya başladı.

“Kolay şeyler yaşamadım. ”dedi yine kırgın bir tonla. ”Sana da biraz kızgındım. Anlaman lazımdı. ”

Deryal, kalbini ve aklını bir kaba koymuşlar ve durmadan çalkalıyorlarmış gibi hissediyordu. Kız, onun aramasını istemişti. İçi mutlulukla dolmuştu. Onu aramadığı için incinmiş ve belki bu zamanda herhangi bir yardıma ihtiyacı olmuştu. İçi suçlulukla doldu. Burcu ondan gerçekten ne istiyordu? Şüpheliydi. Yavaşça genç kızın yanına ilerledi, yüzüne düşen saçları bir eliyle omzunun üstünden geriye attığında genç kız irkildi, Deryal eğilip yanağına dudaklarını değdirdiğinde hızla bir soluk alıp dondu.

“Üzgünüm. ”dedi kısık bir sesle. , dudaklarında genç kızın yumuşak teninin tadı kalmıştı. ”Eğer aramamı istediğini bilseydim arardım. ”kızı donmuş bir halde bırakıp tekrar yemeğine döndü. Genç kıza tekrar baktığında, kızın domateslere işkence ettiğini gördü.

“Kıymayacaksın güzelim. ”dedi alayla. ”Sadece doğrayacaksın. ”Ve keyifle bir ısıklık tutturdu.

“Hımmmm” genç kız ağzı makarna dolu kedi gibi mırıldanıyordu. ”Müthiş bir aşçısın. ”ağzında kalan son lokmayı da yuttu. ”Bir kursa falan mı gittin?”kolasından bir yudum aldı.

Deryal, genç kızın sözlerini duyuyor ve cevap vermeyi de istiyordu aslında. Fakat genç kıızı öyle bir seyre dalmıştı ki daldığı bu okyanustan çıkması biraz zordu. Genç kız kaşlarını kaldırıp, elini Deryal’in yüzünün bir kaç santim ötesinde salladı ve “Heyy” dedi. Aynı anda Deryal, uzanıp bileğinden yakaladı onu. Kızı kendine doğru çekerken oda biraz masaya doğru eğildi.

“Sana bakarken konuşmayı unuttuğumu fark ediyorum. ”dedi fısıldayarak ve birazda alaya vurmaya çalışarak. Uzun zaman önce bünyesine yerleşmiş olan aklına geldiğini geldiği anda söylemek gibi bir huyu vardı. Kahretsın ki bu iyi bir huy değildi” Başına kese kâğıdı geçirmeyi düşünüyorum. ”kızın bileğini bırakıp arkasına yaslandı. Yemeğine fazla dokunmamıştı ama onu izlerken doymuştu sanki.

Genç kız önce kızardı, sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını açıp kapadı, gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonunda bir kahkaha patlattı.

“Ancak sen böyle bir iltifatta bulunabilirsin. ”dedi gülüşünün arasından.

“Anlatsana. ”dedi Deryal kollarını göğsünde kavuşturup. ”Sen kimsin?Neler yaparsın?Okuyor musun mesela?”Genç kız, önce gözlerini kaçırdı. Sonra Deryal’in gözlerinin içine baktı neşeyle.

“Kovulmadan önce bir butikte çalışıyordum. ”Deryal’in kaşları havaya kalktı.

“Neden kovuldun?”Genç kız, yemeğinden bir çatal daha aldı. Deryal sabırla onun lokmasını yutmasını bekledi.

“Anladım ki kadınlar doğrulardan pek hoşlanmıyorlar. ”

“Anlamadım. ”

“Yani bir kadına 'bu size yakışmadı şunu öneririm.' dediğimde sanırım biraz bozluyorlar. Ya da ‘sizin bedeninize biraz küçük değil mi hanım efendi.’ dediğimde” Deryal, bir kahkaha attı ama sonra bir anda kaşlarını çattı.

“Nasıl geçiniyorsun?”

“Annemle babam öldükten sonra ki... ”Genç kız cümlesinin sonunu getiremeden susup yutkunmak zorunda kaldı. ”beni kızı gibi seven amcam tarafından büyütüldüm. O her ay belirli bir miktar yardımda bulunuyor. Tabii benim de iş bulmam lazım. ”Burcu, içinde suçluluk duygusu balon gibi büyürken, gerçeğe ne kadar yakın olabilirse öyle anlatmaya çalışıyordu.

“Sana yardımcı olurum. ”dedi Deryal hiç düşünmeden ciddi bir tonla.

“Teşekkür ederim ama bir kaç görüşmem var. ”

“Teklifimi yine de düşün. Zorda kalmana hiç gerek yok. ”dedi Deryal yumuşak bir tonla. Genç kız başını salladı. Kolunda bulunan saatine şöyle bir bakıp gözlerini irice açtı.

“Çok geç olmuş. Ben gitsem iyi olacak. Harika yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi. ”Genç kız, Deryal’in boş bakışlarla kendisine baktığını ve hiç bir tepki vermediğini gördüğünde hafifçe kaşlarını çattı. Deryal’den bir söz bekliyordu fakat genç adam hiç bir şey söylemeden sadece bakıyordu.

“Beni duydun mu?”dedi alaya vurmaya çalışarak ama tedirginliğini gizlemiyordu. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Sonra telaşla ayağa kalktı. Gözleri montunun bulunduğu radyatöre gitti.

“Ben en iyisi montumu alayım. ”dedi garip bir sesle. Montunu alıp arkasını döndüğünde Deryal’le burun buruna geldi ve yerinde sıçradı.

“Gitme. ”dedi Deryal kuru bir tonla. Genç kız, bunu gerçekten isteyip istemediğini anlayamadı. Deryal, onun saçlarına uzanıp omzunun arkasına attı usulca "Gitme. ”dedi tekrar.

Genç kızın aklından birçok düşünce bir anda geçti. Gözlerinin önünden olmadık resimler geçti ve yanakları kızardı’ gözleri kocaman yatağa kaçamak bir bakış attı ‘hayır’ dedi içinden ve yanakları bir kat daha kızardı. Deryal, genç kızın gözlerini takip edip baktığı yeri görünce ve yanaklarının kızarıklığını fark edince gülümsedi. Genç kızın aklından neler geçtiğini

anlamıştı. Bunu deli gibi istiyordu aslında.

“Film izleriz. ”dedi alaylı bir tonla hem onunla dalga geçmek için hem de onu biraz rahatlatabilmek için. ”ya da bilgisayar oyunu oynarız. Gitme. ”ısrarcı olduğunun farkındaydı ama bu elinde değildi.

Genç kız başını iki yana salladı. ”Gitmem gerekiyor. ”dedi zayıf bir itirazla.

“Seni bekleyen biri mi var?”dedi Deryal, dişlerinin arasından. Genç kız onun aslında ne sormak istediğini anlamıştı.

“Hayır” dedi çabucak. ”Kimse yok. ”

“O halde?”

“Bu yanlış!”

“Neresi?”

“Her yeri. Seni daha tanımıyorum bile. ”

“Kaç kez tanışmamız gerekiyor. ”Dedi Deryal alayla. Ve genç kızın nefes almasına izin vermek için bir adım geriledi. ”Biz kısa zamanda çok şey yaşadık, bence yeterince iyi tanışıyoruz. ”Genç kız, alt dudaklarını ısırıp ve tekrar büyük yatağa baktı.

“Olmaz. ”dedi inatçı bir şekilde. ”Ben koltukta rahat yatamıyorum. ”Deryal, genç kızın sözlerinin üzerine göğsünden gelen kahkahayı zapt edemedi.

“Tamam. ”dedi gülerek. ”Yatak senin olsun. Yatağımı vereceğim tek kişisin. ”genç kızın hala duraksadığını görünce bıkkın bir iç çekti.

“Evet? Bu kadar düşünecek bir şey yok. ”

“Filmi de ben seçeceğim” dedi genç kız kaşlarını çatıp işaret parmağı havada. Deryal, yüzünü buruşturdu.

“İşte bunu istemeyecektin. ”dedi başını iki yana sallayarak. Genç kız oyuna ayak uydurup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Anlaşma şartlarım bu beyefendi. Daha azını kabul etmem. ”Deryal de kollarını göğsünde kavuşturdu. Uzun zamandır olmadığı kadar keyifliydi.

“Çok ağır şartlar. Ama...”yüzünü buruşturdu. ”Pekâlâ kabul. ”genç kızın burnuna işaret parmağıyla dokundu gülümseyerek. Sonra uzanıp elini tuttu ve onu televizyon ünitesinin

bulunduğu yere doğru götürdü. Genç kızın elini bırakıp, yere diz çöktü, bir kapağı açıp onlarca DVD nin üzerinde işaret parmağını dolaştırdı. Genç kız da yanına diz çöküp Deryal'in işaret parmağını takip etti.

“Bunlar var. Ama istediğın bir film varsa çıkıp alabiliriz. ”genç kız başını iki yana salladı ama Deryal, görmedi.

“Ne diyorsun?” diye sordu hala filmlerin isimlerine bakarken.

Burcu'nun araştırmacı gözleri arkada bulunan renkli DVD'lere takılmıştı. Deryal'in sorusuna cevap vermedi. Deryal, genç kızın suskunluğu üzerine başını çevirip ona baktı ve aynı anda genç kız gördüğü renkli DVD'lere doğru uzandı.

“Onlar ne?” diye sordu.

“Bir şey değil. ”Dedi Deryal sert bir tonla fakat genç kızın elini tutmak için çok geç kalmıştı.

“Bırak onları. ”Dedi Deryal DVD'yi genç kızın elinden almak için uzanırken. ”Onlar film değil. ”genç kız, Deryal'in endişesini fark edip DVD'leri arkasına sakladı.

“Ne var bunlarda?” diye sordu, sonra aklına gelen bir düşünceyle gözleri irice açıldı. ”yoksa. Aman Allah'ım. ”

“Daha neler?” dedi Deryal. ”Ver şunları, onlar film değil. ”genç kızın arkasında sakladığı DVD'lere uzanmayı denedi bir kez daha. Deryal'in yüzü ve Burcu'nun yüzü arasından santimler kalmıştı farkında olmadan. Deryal, DVD leri unutmamıştı ama gözleri genç kızın dudaklarının dolgun ve yumuşak görüntüsüne takıldı. Burcu'nun heyecanla aldığı soluk Deryal'in nefesine karışıyordu.

“Bir şeyi çok merak ediyorum. ”dedi boğuk bir sesle Deryal. ”Eğer öğrenmezsem meraktan öleceğim. ”genç kızın kafasını karıştırıp DVD leri ele geçirmeyi istedi. Ve aslında sözlerinin doğruluk payı oldukça yüksekti, bunu ne zamandır merak ediyordu.

Aklında DVD lebden başka bir şey olmayan Burcu "Öğren o zaman. ”dedi omuz silkerek keyifli bir sesle. Deryal'in derin anlamlı gri gözleri Burcu'nun muzip parıltılarla dolu gözlerine dikildi.

“Teşekkür ederim. ”dedi Deryal ve uzanıp genç kızın dudaklarına dokundurdu dudaklarını.

Genç kız, şaşkınlıkla donakaldığında Deryal, DVD lere ulaşmıştı. Ve kızın dudakları öyle yumuşak ve tadı öyle güzeldi ki DVD'ler aklından bir anda uçup gitti.

Burcu, bu ani hareket karşısında şaşkınlıkla dondu önce. Deryal'in kendi dudakları üzerinde gezinen dudakları nazik ve özlem doluydu. Israrıcı ve hoyrat değildi. Çok yumuşaktı. Farkında

olmadan öpüşüne acemice karşılık verdi.

‘Tecrübesiz’ oldu Deryal’in ilk düşüncesi ve içi anlamadığı bir gururla doldu. Öpüşünü derinleştirip dili genç kızın dudaklarını aralamaya çalıştığında Burcu, bir anda irkildi ve ne yaptığının farkına yeni varmış gibi başını hızla yana çevirdi.

“Öyleymiş. ”dedi Deryal, kelimeleri dudaklarının arasından fırlayıp kaçmıştı sanki.

“Ne?”Burcu’nun fısıltılı ve şaşkın sesi Deryal’i gülümsetti. Madem bir şey söylemişti devamı da getirecekti.

“Dudakların...”dedi başını yana eğip genç kızın yüzünü görmeye çalışarak. ”Tahmin ettiğimden daha tatlılar. ”

“Ben gitsem iyi olacak. ”dedi yine fısıltıyla genç kız, elinde hala DVD’ler duruyordu ama ikisi de onları unutmuştu. Deryal’in gözlerine bakmaktan kaçınıyor, suçlu bir edayla başını öne eğik tutuyordu. ”bu... Bu... Yanlış! Çok yanlış’

Deryal, uzanıp genç kızın çenesini tuttu nazikçe, başını yukarı kaldırıp genç kızın gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Burcu, hala ona bakmaktan kaçınıncı “Bana bak. ”dedi itiraz kabul etmeyen bir tonla. Burcu, kızarmış bir yüzle hüznü dolu gözlerini onun gözlerine çevirdi.

“Bir daha olmayacak. ”dedi Deryal güven veren bit tonla. ”Söz veriyorum. ”

Burcu, buna inanmak ister gibi baktı Deryal’in gözlerinin derinliklerine.

“İnan bana. ”dedi Deryal. ” bir daha asla. ”Burcu, Deryal’in sözlerindeki doğruluğa inanmıştı ve başını salladı.

Deryal, genç kızın dudaklarının güzel tadı hala dudaklarında genç kıza karışıklık olarak başını salladı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu bir yandan da. Bu mümkün müydü?Sadece bir öpüşle, tüm bedenine dolan ve kanını kaynatan bu arzu, istek mümkün müydü?Küçük bir kız bu kadar güçlü olabilir miydi? Bir öpücükle Deryal’in aklını başından alabilir miydi? Almıştı! Kesinlikle almıştı. Aklında olmadık birçok düşünce geçerken kendini toparlamaya çalıştı ve son anda aklına DVD’ler geldi. Ve Burcu’nun aklından da aynı şeylerin geçtiğini anladığında çok geç kalmıştı.

Burcu, DVD leri sakladığı yerden çıkardı ve baktı. Sonra kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. ”Tom ve jerry mi?”dedi şaşkın bir sesle. Sonra Deryal’in sıktığı dişlerinin farkında olmadan bir kahkaha attı. Kahkahalarının arasından diğer DVD lere göz gezdirdi.

“Red kit!”Bir tane daha baktı. ”Taş devri. Jetgiller. ”başını kaldırıp Deryal’in öfkeden köpürmüş yüzüne baktı.

Deryal'in elleri yumruk olmuş, biraz önce onu dudaklarıyla esir alan ama şimdi konuşup duran ve gülen çenesine yumruk atmak istediği genç kıza kaşlarını çatarak bakıyordu. Bedeni sinirle kasılmış, oturduğu yerde kendisini zor tutuyordu.

“Evet. ”dedi dişlerinin arasından. Burcu, Deryal'in gözlerine garip bir bakışla bakıp başını yana eğdi.

“Sinirlisin. ”dedi düz bir tonla.

“Evet. ”dedi Deryal tekrar.

“Neden?”

“Çok soru sormuyor musun?”dedi Deryal ve ayağa kalktı sinirle. ”Sanırım film izlemek iyi bir fikir değildi. ”Burcu, elinde DVD ler Deryal'in peşinden ayağa kalktı ve onun sinirden kasılmış sırtına baktı.

“Ama sen bu kadar sinirli olursan ben hangisini izleyeceğimize karar veremem ki. Hepsini de deli gibi seviyorum. ”dedi yumuşak bir tonla.

Deryal, bir anda dönüp genç kıza baktı ve kaşlarını sinirle çattı. ”Alay mı ediyorsun benimle?”

“Hayır. ”dedi kız genç kız. ”Çok ciddiylim. Ben zamanım olduğunda hep izlerim. ”

“Hala?”dedi Deryal inanmaz bir tonla. Ama bedeni biraz gevşemiş gibi görünüyordu.

“Hala. ”dedi genç kız başını onaylarcasına sallayarak. ”Şeker kız candy yok mu?”dedi ve DVD leri karıştırmaya başladı.

Deryal'in kanı sanki damarlarında donmuştu. Genç kızın alay etmesini, hala çocuk gibi film izlediği için onu kınamasını ve çıkıp gitmesini bekliyordu. Ama genç kız karşısında durmuş kaşlarını çatarak, ciddi bir ifadeyle sevdiğini söylediği çizgi filme bakınıyordu. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve genç kıza doğru bir kaç adım attı.

“O kadar da değil. ”dedi alayla. ”Onu kızlar izler” genç kız başını kaldırıp gülümseyerek baktı Deryal'e ve Deryal o anda kurşun yemiş gibi oldu.

“O zaman Red Kit?”dedi sorarcasına.

“Bingo!”dedi Deryal, uzanıp genç kızın elinden DVD'yi aldı.

İki genç siyah deri koltukta, aralarında bir kol boyu mesafe ile gözlerini ekranda oynayan çizgi filme dikmiş oturuyorlardı. Dakikalar ilerledikçe kıkırdamalar, kahkahalar, espriler artmaya başlamıştı. Hangi karakterleri daha çok sevdiklerinde birbirlerine düşmüşlerdi. Deryal, Daltonlar'da Jo'yu seviyordu. Burcu, Avarel'i. İki genç gülüşmelerin arasında bilinçsizce birbirlerine çekildiler an ve an. Gergin duruşları gevşemişti. Deryal'in kolu genç kızın omzu üzerinden arkaya doğru ilerledi, genç kız dizlerini kendisine doğru çekip, kollarını etrafına doladı.

Uzun dakikalar sonra, Burcu'nun sessizliği üzerine Deryal, başını çevirip genç kıza baktı gülümseyerek. Burcu'nun başı hafifçe yana doğru eğilmişti.

“İstersen üzerine rahat bir şeyler giy. ”

Fakat bir cevap alamadı. Kaşlarını çatıp genç kızın omzuna hafifçe dokunduğunda Burcu, homurdanıp biraz daha yana kaydı ve başı Deryal'in göğsünü buldu. Deryal, o anda nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Bedeni donmuş gibi kıkırdamadan öylece durdu. Onu uyandırması gerekiyordu. Yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Fakat içinden konuşup duran geveze ses ona 'aptal olma' diyordu. Genç kızın nefesi açık yakasından içeri girip teninde gezinirken, ipek saçları boynunu gıdıklarken ve yasemin olduğunun yeni farkına vardığı kokusu her nefes alışta ona darbe indirirken, onu nasıl bırakabilirdi?

Yavaşça kalkan kolu önce havada asılı kaldı, sonra dikkatle, çok dikkatle genç kıızı sardı. Hissin tadı anlatabileceğinden fazlasıydı ve gözlerini kapadı. Büyük bir haz alıyordu. Her yürek çarpıntısının tadını çıkarıyordu. Her nefes alışın, kıızı yanında hissettiren her yaşam belirtisinin.

“Sağ ol Red Kit” diye fısıldadı gülümseyerek. Bir kaç saat, hiç kıkırdamadan, neredeyse soluk almaksızın onu hissetti. Tüm düşüncelerine ara vermiş, yaşamdan soyutlanmış, adının Burcu olduğu bir dünyaya giriş yapmıştı.

Çok sonraları, bir kaç gece öncesi geldi aklına birden bire. Güzel ve kendisini tatmin edeceğini iyi bildiği bir kadınla hoşça vakit geçirmiş, gülmüş ve sonra onu öpmüştü. Çok yavandı. Anlamsız gelmişti bir anda. Devam edebilmek için kendisini zorlamıştı ama içinde sanki birisine ihanet eder gibi karın ağrıtan cinsten bir his oluşmuştu. Ve her yakınlaşma da gözlerinin önüne, öfkeli bir yüz, iri menekşe rengi gözler geliyordu. Sonunda vaz geçmişti.

Burcu'yu istiyordu evet. Fakat ona sadece sarılmak bile hiç olmadığı kadar iyi geliyordu. Bu basit bir ihtiyaçtan öteydi, arzudan çok uzaktı. Sadece bedensel bir şey değildi... O zaman neydi? Deryal, omuz silkti.

Sabaha karşı genç kıızı uyandırmamaya özen göstererek onu büyük yatağa taşıdı, Onun

homurtuları arasında gülümseyerek üzerini örttü Kendi üzerini değiştirip, bacaklarının yarısının sığmadığı koltuğa uzandı ve hemen uykuya daldı.

Deryal, kısık sesle edilen bir küfür duyduğunda kaşlarını çatdı. Burnuna bir yanık kokusu geldi ve gözlerini hızla açtı. Gözlerinin önünden koyu gri dumanlar geçince rüya gördüğünü düşünüp gözlerini tekrar kapamak üzereydi ki atılan bir çığlık onu yerinden sıçrattı. Doğrulup gözleri mutfakla buluştuğunda dünyası başına yıkılmış gibi oldu.

“Aman Allah’ım. ”dedi ve başını ellerinin arasına aldı. ”Aman Allah’ım. ”dedi bir kez daha.

Kabus görüyor olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması olmazdı. Şu an gözlerinin gördüğü, beyninin algıladığı şeyler olmuş oluyor olamazdı. Buna inanamıyordu.

Burcu, şiddetle öksürmeye başladı, kazağının kolunu ellerini bir eldiven gibi kaplayacak şekilde çekiştirmiş, bir elini burnuna dayamış diğer eliyle tavadan çıkan dumanları kendisinin etrafından savurmaya çalışıyordu.

Deryal, bir anda ayağa fırlayıp hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerledi. Çıplak ayakları zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Bir dirseğini dumandan etkilenmemek için burnuna dayamıştı. Genç kız hala Deryal’i fark etmeyerek dumanları savurmaya devam ediyor, kazağın altında kalan boğuk sesiyle bir şeyler mırıldanıyordu öfkeyle. Deryal, hiç bir uyarı vermeden onu sarıp, yüzünü kendi göğsüne gömünce bir çığlık atıp, yerinde sıçradı.

Deryal, genç kızla birlikte pencereye doğru ilerledi. Burcu, yüzü Deryal’in göğsüne gömülmüş hiç itiraz etmeden ve sürekli bir halde öksürerek kör adımlarla Deryal’in yönlendirmesine izin vererek ilerledi. Deryal, straforu çekip pencereyi açtı, sabah soğuğu bir anda içeri doldu ve dumanı hızla soğurmaya başladı. Genç kızın başını tutup açık pencereden içeri süzülen soğuk hava dalgasına çevirdi. Kız, hala öksürüyordu. Deryal, onun öksürüğünün şiddetinin azalmasını dişlerini sıkarak bekledi. Gözleri dumandan sızlamış, sulanmıştı. Boğazında yakıcı, zehir gibi bir tat oluşmuştu.

Genç kız, öksürüğü azaldığında ellerini beline koymuş, kaşlarını sinirle çatan ve gözleri dumanın etkisiyle hafifçe kızarmış ve sulanmış Deryal’e gözlerini suçlu bir edayla kaldırdı. Burcu’nun yanakları pembemsi bir renk almış, menekşe rengi gözleri sulanmanın etkisiyle jöle gibi titriyordu.

“Ne halt ediyorsun?” diye sordu Deryal ürkütücü bir sakinlikle. ”Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” sesi bir perde daha fazla çıkmıştı.

“Sana-”dedi genç kız sesi titreyerek.

“Sen bizi öldürmeye çalışıyordun, anladım. ”dedi Deryal onun sözünü bir patlama noktasının eşliğinde olduğunun habercisi sesiyle keserek.

“Hayır! Ben”

“Sen ne? Sen? Sen? Ne?”Deryal, boğazındaki yanmaya bir nebze olsun faydası olabilmesi için boğazını sertçe temizledi. ”Şu mutfağın haline bak. ”gözleri genç kızın titreyen gözlerinde, bir eli mutfağı işaret ediyordu.

“Sadece. . ”

Deryal, genç kızını omuzlarından tutup kenara itti kabaca. Yanından hızla geçip banyoya doğru ilerledi. ”Allah aşkına sus!”Yüzünü yıkadı, kuruladı ve genç kıza baktı. Kız, bir idam mahkûmundan farksız bir görüntü sergiliyordu. Havlunun bir kenarını başını sinirle iki yana sallayarak ıslattı ve genç kıza doğru ilerledi dişlerini gıcırdatarak. Genç kızın nasıl olup da becerebildiğini anlayamadığı yüzüne bulaştırdığı lekeleri-ve hatta küçük bir peynir parçasını-temizlemeye başladı. Genç kız, başını çevirmek istese de Deryal’in çenesini sıkıca tutan diğer eli buna izin vermiyordu.

“Eğer beceremiyorsan bir işe kalkışmayacaksın! Nasıl olup da bu kadar beceriksiz olabiliyorsun?”Deryal’in sözleri üzerine genç kız hışımla onun elinden kurtuldu, sinirle ve kırgınlıkla dudaklarını büzdü.

“Al mutfağını başına çal!”dedi ellerini beline koyarak bir dövüşe hazırlanır gibi bir ayağı önde tetikte bekliyordu. Deryal’in öfkeli duruşu bozulmayınca tekli koltukta duran beyaz montunu almak için topukları üzerinde döndü. Ayaklarını cilalı zemine vurarak ilerledi.

“Sana sürpriz yapıp kahvaltı hazırlamak isteyende kabahat. ”dedi bağırarak ve çıkıp gitti.

“Siktir git!”dedi Deryal, kapalı kapıya doğru ve havluyu yere fırlattı sinirle. ”Kahvaltıymış. ”diye homurdandı. Homurtularının arasında savaş alanına dönen mutfağa doğru ilerledi.

Tavadaki kömürleşmiş, sucuk olduğunu tahmin ettiği yabancı maddeden çıkan dumanlar azalmıştı. Mutfak kısmındaki tezgahın üzerinde domates, salatalık ve yumurta kabukları, üzerinde yumurta olduğunu görebildiği – ve bir taneden fazla-ve kahvaltılıkların bir kısmının üzerinde olduğunu tahmin ettiği kirli bir bez, kirli kaplar duruyordu. Mutfak diğer bölümlerden ayıran tezgahın üzerine çevirdi bakışlarını.

Özenle hazırlanmaya çalışıldığı belli olan kahvaltılık, yamuk yumuk kesilmiş şekilsiz peynir çeşitlerinin bulunduğu kocaman kayık bir tabak. Domates veya domates ezmesine benzeyen şey, yanında küp, prizma şekilli salatalıklar.

“Yaratıcı. ”dedi Deryal elleri belinde. Ama son darbe, üzeri bıçakla kazınmış olan fazla kızarmış ekmeklerdi. Deryal, onları görünce inledi. Ve sonra kendisine hakim olmayarak bir kahkaha attı, gözleri yaşarana kadar güldü. Ne beceriksiz bir kızdı bu? Allah korusun, ya Deryal için yemek yapıyor olsaydı. Deryal’in gülüşü bir anda dondu.

“Benim için. ”diye fısıldadı. Dudaklarının arasından bir küfür çıktı. ”Lanet olsun. ”diye bağırdı öfkeyle orta sehpanın üzerinden telefonunu alırken. Pijamalarıyla kapıyı bile açmazdı fakat hiç düşünmeden askıda duran pardösüsünü alıp kendisini dışarıya attı. Pardösüsünü merdivenlerde giymeye çalışırken bir yandan Burcu’yu arıyordu. Çaldı, çaldı, çaldı ama açan olmadı. Deryal, tekrar denedi. Yine açılmadı. Ve tekrar. Bu defa hat meşgule düştü.

Deryal, bina kapısından çıktığında küfür etmeye başlamıştı. Burcu, sabahları kahvaltı yapmayı sevmiyordu. Büyük ihtimalle hazırlamayı da sevmiyordu. Neden sevmediği belliydi gerçi ama Deryal için uğraş vermişti. Kahvaltıyı onun için hazırlıyordu. O kadar bağırarak ne vardı ki? Deryal’in gözleri işlek caddede, koşuşturan insanların üzerinde, hatta çift yönlü yolun kenarlarında bulunan ve rüzgarın şiddetiyle kurumuş dalları savrulan ağaçların gövdelerinde bile gezindi. Yeni hareket eden her taksinin içine göz gezdirdi.

“Lanet olsun!”dedi bir kez daha. Kaçınıcı kere bu sözü kullandığını bilmiyordu. Aptaldı. Kesinlikle aptaldı. Tam bir hayvan gibi davranmıştı. Burcu, çoktan gitmişti. Deryal, beyaz montlu kırgın kızı göremeyeceğini anladığında duvara sıkı bir kafa atmamak için kendisini zor zapt etmişti. Geriye döndü, telefon hala elinde Burcu’nun numarasını arıyor ve genç kız meşgule düşürüyordu hattı. Deryal, telefonu kulağından düşürmeden tekrar dairesine döndü. Mutfığa gitti, kömüre dönmüş sucuklardan ceza olarak bir tane yedi. Telefon hala kulağındaydı. Midesi bulandığında bir bardak su içti ve mutfığı temizlemeye başladı. Burcu hala meşgule alıyordu.

Deryal, bir an mutfığın ortasında, telefon omzu ve kulağı arasında sıkışmış, kulağı hattın meşgul olduğunu bildiren sesle dolarken, ellerinde tabaklar öylece durdu. Burcu, gece yağmurun altında yürüyerek gelmişti. Bir taksiye de binebilirdi. Bu sıralar çalışmadığını da belirtmişti. Deryal, bir kez daha küfür etti. Geriye yürüyerek dönmek zorunda kalmış olabilir miydi?

Ellerindekileri bırakıp, Burcu’nun numarasını tekrar tekrar çevirerek üzerini değiştirdi çabucak. Telefon hala meşgule alınıyordu. Aynada kendisine şöyle bir baktı ve saçları gözüne çarptı, omuz silkip parfümünü sıktı. Garaja indi. Telefon hala kulağındaydı. Arabasına binip, motoru çalıştırdı ve kulak tırmalayıcı bir sesle garajdan dışarı çıktı, bir arabayla burun buruna geldi ve son anda şans eseri kurtardı. Burcu hala meşgule alıyordu hattı.

Aşırı süratle ilerlerken, gözleri kaldırımında beyaz montlu bir kız ararken ve o kişiye telefonla ulaşmaya çalışırken Burcu’nun oturduğu binanın önüne kadar gitti. Burcu’ya rastlamamıştı ve muhtemelen Burcu evine ulaşmıştı. Deryal, bir süre ne yapacağını düşündü, telefon hala kulağındaydı. Depoya gitmesi gerekiyordu ve geç kalmak üzereydi. Gaza isteksizce basıp, arabasını değiştirmek için kulübün garajına doğru ilerledi.

Deryal, büyük depodaki yazıhaneye girdiğinde telefon hala kulağındaydı ve Burcu meşgule alıyordu hattı.

Depo müdürü Erman, onu gördüğünde ayağa kalktı. Gözleri Deryal'in kulağına yapışmış gibi olan telefona kaydı, bir süre onun görüşme yapıp yapmadığını anlamak için bekledi. Deryal, direkt masasına doğru ilerleyince ve telefonu bir veya iki saniyeliğine ekranına bakmak için indirdiğini gördüğünde konuştu;

“Hoş geldiniz Deryal Bey, biz de sizi bekliyorduk. ”el sıkıştılar.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Deryal. Burcu, yine meşgule almıştı.

“Evet. Sadece imzalamanız gereken evraklar var. Gümrük için gerekli olan evrakları henüz kontrol etmedik. Onlarla siz ilgilenecektiniz. ”

“Masaya bırakın. ”Burcu hala meşgule alıyordu.

“Siz bitirdiğinizde kolileri kontrole başlayabiliriz. ”Deryal, başını salladı ve çıkması için başıyla işaret etti. Burcu hala meşgule alıyordu. Depo müdürü çıkmadan önce Deryal ona seslendi. Uzun boylu, siyah gözlü, sivri bir yüz yapısı olan , kumral saçları omuzlarında, gözlerinin içi sürekli gülen depo müdürü arkasını döndü.

“Buyrun Deryal Bey?” Bir eli yazıhane kapısının kolunda duruyordu.

“Saçlarım çok mu demode?” diye sordu Deryal. Genç çocuk böyle bir soru beklemediği için kaşları havaya kalktı önce, sonra gülerek başını iki yana salladı.

“Ben modadan anlamam. ”dedi dürüst davranarak. ”ama saçlarınız size yakışıyor. ”sesinde hala biraz şaşkınlık vardı. Deryal başını salladı ve genç adam dışarı çıktı.

Deryal, evrakları imzaladı, gümrük için gerekli olan tüm belgeleri tek tek kontrol etti ve imzalaması gereken her şeyi imzaladı. Hiç bir şey eksik değil ve herşey kuralına uygundu. Depo çalışanları koli kontrolü yaparken kendisi de onları bir an yalnız bırakmadı. Burcu hala meşgule alıyordu. Deryal'in telefonu teninin sıcaklığında ısınmış ve terden ıslanmıştı, telefon bir an bile kulağından ayrılmamıştı. Depo çalışanlarından genç olanların çoğu Deryal'in garip sorusuyla karşılaşmıştı.

“Saçlarım çok mu demode?” cevaplar aynıydı.

“Saçlarınız size yakışıyor. ”ve Burcu hala bir cevap vermemiş, telefonu meşgule alıyordu.

Deryal, depodaki işlerini bitirdi, malların tıra yüklenmesini bekledi ve tır yola çıktıktan sonra kulübe doğru ilerledi. Burcu hala meşgule alıyordu. Deryal'in eli terliyor, telefon elinde

kayıyor, arada bir ceketine terini siliyor ve tekrar aramaya devam ediyordu.

“Hala meşgul. ”dedi Şirin başını iki yana sallayarak. ”Saatlerdir ne konuşuyor olabilir ki?”

Adem, ofisin büyük camından geceye hazırlanan kulüp çalışanlarını izliyordu. Şirin’in sorusuna omuz silerek karşılık verdi.

“Sen de bir şey söylesene. Ara ya da. Ne bileyim bir şey yap. ”dedi Şirin ayağını yere vurarak sinirle.

“Eğer bu saate kadar meşgulse bu saatten sonra da meşgul olur. Belki de bir numaraya takılmıştır ve hat kullanılmıyordur. Telefon hattı açılana kadar Deryal aramaya devam edecektir. Sende boşuna uğraşma. ”dedi kayıtsız bir tonla.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?”dedi Şirin sinirle ve Deryal’in numarasını bir kez daha çevirdi.

Aynı anda Adem’in gözleri kulüpten içeri giren Deryal’e kaydı. Deryal’in eli kulağında-muhtemelen elinde de telefonu-hızlı adımlarla ilerliyordu. Garsonlardan birinin önceden rezervasyon yapılmış bir masayı hazırladığını görünce yönünü değiştirdi, garsonun yanına gittiğinde boşta kalan eliyle garsona bir şeyler anlattı. Telefon hala kulağındaydı. Adem sırtıttı.

“Geldi. ”dedi Şirin’e bakmadan. Ve Şirin’in topuklu ayakkabılarından çıkan telaşlı adımların sesi yanına gelene kadar bekledi. ”Bak. ”eliyle Deryal’i işaret etti. Elinde tespihi sallanıyordu her hareketiyle. ”Telefon kulağında ama Murat’la konuşuyor. ”dedi bilmiş bir tonla. ”Takıldı yine. ”dedi gülerek.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”dedi Şirin burnunu havaya kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturarak. ”Belki gerçekten biriyle konuşuyor. ”

“Aptalsın kızım sen. Bu saate kadar mı?”

“Bana hakaret edip durma. ”

“Sen de kendine hakaret ettirme o zaman. ”

“Kendini beğenmiş budalanın tekisin. ”

Birkaç dakika sonra telefon kulağında Deryal ofisin kapısından içeri girdi. Şirin ve Adem’i yine burun buruna görünce güldü.

“Sizi birbirinize bağlayıp fiyonk yapacağım bir gün. ”ve masanın çevresinden dolanıp dönen koltuğuna oturdu. Burcu hala meşgule alıyordu. Adem, Deryal’in sözlerine üzerine yüzünü buruşturdu.

“Fiyonk kız işi. ”dedi Deryal’in karşısındaki koltuğa oturmak için ilerlerken. ”Papyon olmaz mı?”

Deryal güldü. ”O da olur. ”Adem, Deryal’e alayla baktı.

“Ameliyat filan gerekiyor mu?”

“Ne için?”

“Telefonunla seni birbirinizden ayırmak için. ”

“Deryal bey!”diye araya girdi Şirin azarlayan bir tonla. ”Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum ama telefonunuz hep meşgul. ”

“Birini arıyorum. ”dedi Deryal omuz silkerek.

“Biraz ara verseydiniz keşke. Size ulaşmaya çalışırken neden aradığımı bile unuttum. ”Şirin , Adem’in tam karşısına oturup Adem’e yüzünü buruşturup Deryal’e döndü. Deryal, Şirin’e cevap vermek üzereyken telefonu mesaj uyarısıyla öttü. Deryal, bir an şaşırıp başını geriye attı ve telefonu kulağından çekip ekrana baktı.

‘Bir mesaj alındı. Burcu. ’Deryal mesaj kutusunu açtı ve gelenler bölümüne girdi. Mesajı açtı.

“*Açmayacağımı bildiğin halde aramaktan bıkmadın mı?*”Deryal güldü. Mesaj çekmekten nefret ediyordu ama cevap yazmaya başladı.

‘*Hayır. Telefona cevap ver.* ’ mesajın cevabı çabuk geldi.

‘*Çok beklersin.* ’

‘*O zaman kapıyı aç! Geliyorum*’ cevap gelmedi. Deryal, tekrar Burcu’nun numarasını çevirirken Şirin’in meraklı gözleriyle karşılaştı.

“Saçlarım çok mu demode?”diye sordu kayıtsız bir tonla.

“O da nereden çıktı?”cevap Adem’den geldi.

“Hiç. ”dedi Deryal omuz silkerek hala Şirin’e bakıyordu. ”Eee? Şirin Hanım, konuşturun modacı ruhunuzu” Şirin dudağının bir kenarını geriye çekti.

“Aslında-”

“Ne?” dedi hattın diğer ucundan Burcu.

“Neden meşgule alıyorsun. ”Şirin, sözünü yarıda kesip merakla dinlemeye başladı. Adem de öyle. Deryal, arkasına yaslandı ve yüzüne ufak bir gülümseme yayıldı.

“O kadar aptal mısın gerçekten?” dedi Burcu sinirle. ”Neden olduğunu iyi biliyorsun. ”sesi yine kırgındı. Deryal’in, kalbi sızladı. Kendine bir kez daha lanet okudu.

“Tavada duran şey eğer sucuksa yedim. ”dedi gülerek. Adem ve Şirin’in kaşları havaya kalktı. Burcu duraksadı bir süre ve sonra şaşkınlıkla sordu;

“Gerçekten mi?”

“Evet. Geri kalanını kapıcıya verdim. O da ’Deryal bey biz artık kömür kullanmıyoruz, doğal gaz sistemine geçtik’ dedi. ”Deryal’in sesi alaylı çıkıyordu. Burcu yine duraksadı. Deryal, onun bastıramadığı şen kahkahasını duyunca gülümsedi ve kalbine biraz su serpildi.

“Öyle davranmak istememiştim. ”dedi yumuşak bir tonla. ”Uyandığında mutfağının ortasına bir top atıldığını düşünen herkesin vereceği anlık tepkiyi verdim. Ama gerçekten çok üzgünüm. ”

“Bende. ”dedi genç kız suçluluk dolu bir tonla. ”hiç kalkışmamalıydım. Ben... Hiç beceremiyorum. ”

“Fark ettim. ”Deryal’in sesi keyifliydi.

“Yumurtaları kırarken ekmeklerin yandığını fark ettim, onları temizlemeye çalışırken sucuklar yandı. ”genç kız kendi kendine eğlenir gibiydi.

“Yine de teşekkür ederim. Prizma şeklinde olan salatalıklara bayıldım. ”Şirin kısık sesle kıkırdadı ama Deryal fark etmedi.

“Beğendiğine sevindim. ”

“Domates suyu da güzeldi. Bir kayığın içinde yüzüyormuş havası verilen peynirler çok sıra dışıydı. ”

“Ezildim. Yeter!” dedi kız uyaran bir tonla. Deryal, güldü. Ve sustular.

“Akşam için teşekkür ederim. ”dedi genç kız.

“Ben de. ”dedi Deryal duygu yüklü bir tonla. Genç kız Deryal’in sesindeki minneti fark ettiğinde derin bir nefes aldı. Ve yine sessizlik.

“O zaman. ”dedi Burcu ve Deryal kızın söyleyeceğini tahmin ettiği sözleri duyacak olmaktan nefret etti. ”sonra görüşürüz. ”

“Görüşürüz. ”dedi Deryal ve telefonu kapadı.

Karşısındaki koltuklarda kendisini ilgiyle ve merakla izleyen gençlerin farkına bir dakika sonra ancak vardı. Koltuğunda arkaya yaslanmadan önce telefonunu cebine attı.

“Ne?” diye sordu. Şirin sırtıyordu ama Adem’in gülümsemesinin altında yatan bir şeyler vardı, elindeki tespihi sürekli sallayıp duruyordu, dudakları aklındaki bir düşünceyle büzüştü sonra başını yana eğip Deryal’e dikkatle baktı. Adem sonunda dayanamadı ve ağzındaki baklayı çıkardı.

“Onun mutfağına girmesine izin mi verdin, yoksa zavallım bilmeden mi girdi. ”Deryal’in yüzü eğildi ve kaşlarını çattı. ”İzin verdin!” dedi Adem şaşkın bir tonla. Oturduğu yerde doğruldu, oltasına bir balık yakalanan balıkçı gibi hevesle baktı Deryal’e.

“Anladığım kadarıyla şimdi de ondan af dilemek için arıyorsun. ”Şirin, susmuş ikisi arasında geçen bu garip konuşmanın nereye varacağını bir filmin son sahnesini bekleyen izleyici gibi bekliyordu. Konuşmaya kendini dahil etmekten korkuyordu. Ya onu dışarı atarlarsa?

“Ona bağırmıştım. ”dedi Deryal mırıldanarak.

“Deryal” dedi Adem uyarıcı bir tonla. Ama Deryal, onun sesindeki eğlenceyi fark etmişti. ”Sen çok kadına bağırdın ama kimseden af dilemek için saatlerce telefonunu açmasını beklemedin. ”manalı manalı baktı Deryal’in gözlerine. Ama Deryal cevap vermek yerine omuz silkti.

Şirin, dudaklarının ardında tutamadığı soruyu kaçıırıverdi ağzından.

“Şu vurulan kız mı?” sonra gözlerini irice açtı ve kalkmak için hazırlanırken Deryal’in başıyla oturmasını işaret ettiğini gördü.

“Evet. ”dedi Adem gülerek. ”O kız. İsmi neydi? ahh. Evet. Burcu. ”Deryal’de onaylarcasına başını salladı ağır ağır.

“Meraktan öleceğim Deryal Bey. ”dedi Şirin beklediği tepkiyi görmeyince. ”Birlikte misiniz? Yani sevgili misiniz?”

Deryal, gözlerini kapatıp başını koltuğun arkılığına dayadı. Cebinden üzeri gümüş işlemelerle isminin yazılı olduğu tespihi çıkardı ve ağır ağır çekmeye başladı. Hayır.

Değillerdi. Burcu, bunu ister miydi? Ya da kendisi öyle masum bir kızın tehlikeyle burun buruna oldukları şu anlarda onu da tehlikenin içine çekebilir miydi?

Yaradanın yazmış olduğu bir kader vardı elbette. İnsan için bir ömür biçmiş ve Azrail'e saniyesini bile geçirmeden canları almaları için talimatını vermişti. Vermişti vermesine ama Deryal, buna koşarak gidiyordu, yıllardır Azrail'le sıkı bir dostluğu vardı. Her seferinde kıyısından köşesinden kurtuluyordu. Belki de Burcu onu itmeseydi bir önceki seferde ölecekti. Ama ya Burcu'ya bir şey olsaydı, geri dönülemeyecek bir yara, onu hayattan koparabilecek bir kurşun. Ve bu bir kez daha tekrarlanırsa, bunun vicdan azabıyla Deryal yaşayabilir miydi? Bu düşünceyle Deryal'in içi titredi. Tespih elinde dondu, dişlerini sıkarak tekrar çekmeye başladı.

Onu yanında istiyor muydu? Bir gece öncesini düşündü. Genç kızın yanında bulduğu huzuru, evini dolduran o enerji dolu ruhunu, gözlerini, kolları arasında bir bebek kadar huzurlu uyurken ve Deryal'e körü körüne güvenirken içinde yarattığı o ılık hissi duyumsadı bir kez daha. Deryal'i güldürüyordu, eğlendiriyordu, onu kızdırıyordu. Deryal'in anormalliklerine karşın bir uzaylı görmüş gibi kaçmıyordu. Deryal onu istiyordu. Onu öpmek istiyordu, kollarına almak istiyordu, yanında otursun istiyordu, ona yemek yapmak, onunla çizgi film izlemek, aldığı tüm solukların hepsini yanında olup duymak istiyordu. Solukları birbirine karışsın istiyordu.

Kız saftı, temiz ve çok masumdu. Minik bir serçe gibiydi. Öpüşmekten bile haberi yoktu. Deryal, ise bir kurttu. Onu rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Genç kıızı kendi haline bırakmalı, ondan uzak durmalı yine eskisi gibi günü birlik ilişkilerine devam etmeliydi. Sürekli bir sevgilisi zaten hiç olmamıştı. Deryal sıkılırdı, kalp kırardı ve dönüp tamir etmek için uğraşmazdı. Ve Burcu'yu da yaralayabilirdi. Onu her şekilde tehlikenin kucağına atmış olurdu. Ama Deryal, bencildi. Bencilce, yüz­süzce onu istiyordu. Deryal, onu dışarıya karşı koruyacak kadar güçlüydü, buna gücü yeterdi. Ama kendi dengesizliğinden korkuyordu. Sevgililer miydi?

“Evet. ”Dedi Deryal gülümseyerek. Gözlerini açtı ve Şirin'e baktı. ”Ama onun haberi yok. Büyük bir sürpriz olacak. ”

Şirin her genç kızın yapacağı gibi bu romantik olay karşısında kendisini kaptırmış bir şekilde iç çekti ve uyuşmuş gibi dışarı verdi nefesini. ”Tebrik ederim. ”dedi rüyada gibi bir sesle. ”Sonunda sizinde düzenli bir hayatınız olacak. ”

“Ya da daha da karmaşıklaşacak. ”dedi Adem düz bir tonla. Olaya Şirin gibi pembe gözlükler ardından bakamıyordu. Arkadaşını tanıyordu. Daha çok Burcu'yu düşünüyordu. Deryal kararını vermişti ve Burcu'nun bundan haberi yoktu. Ya kız istemezse? Adem, bunun sonunu görebiliyordu. Deryal takıntı yapacak ve isteyene kadar uğraşacaktı. Genç kıızı bunaltıp sıkana kadar. Deryal, çoktan kelepçenin bir ucunu kendisine, diğerini Burcu'ya takmıştı. Artık Deryal, ondan sıkılana kadar Burcu, Deryal'indi. Bir oyuncak bebek gibi onu yanında taşıyacaktı. Arkadaşının aşık olduğunu sanmıyordu. Bu güne kadar hiç olmamıştı, sadece bir

kaç hafta süren birliktelikler ama Adem, bu olayı sadece gönül meselesi olarak görmüyordu, Adem, bunun gibi bir çok olay yaşamıştı bir arabada, bir konutta, ya da başka herhangi bir şeyde. . Bu kızda ilgisini çeken başka bir şey olmalıydı. Piyango Burcu'ya vurmuştu. 'Zavallı' diye düşündü Adem içinden.

Deryal, Adem'in sözlerini bilerek yanlış anladı. "Daha şimdiden karı koca gibi kavga ediyoruz."ve gülerek başını iki yana salladı.

"Keşke kızın da haberi olsaydı' birlikte 'olduğunuzdan. "dedi Adem, gözleri Deryal'e anlatmak istediğini anlatıyordu.

"Yakında olacak. "dedi Deryal kayıtsız bir tonla. Adem'i anlamıştı. Ama Adem onu anlamamıştı. Deryal, Burcu'ya o şansı tanıyacaktı. Gitme şansını.

Şirin, her zamanki gibi bir bahane bulup erken çıkmak istediğinde Adem’le yaşadıkları ufak çaplı tartışmadan sonra çıkıp gitmişti. Adem, aslında Deryal’le yalnız kalmayı bekliyordu ama Şirin’e bağırıp onu kızdırma fırsatını asla kaçırmazdı.

Deryal, başını önündeki kağıtlara eğmiş, hızla okuyor ve bir kenara notlar alıyordu. Elllerinde neredeyse yok denecek kadar az sayıda şarap kaldığını gördüğünde başını kaldırıp Adem’e baktı.

“Şarap siparişini yaptınız mı?” Adem dalgın dalgın başını salladığında, Deryal, elindeki kağıtları masaya bırakıp, arkasına yaslandı.

“Ne var?” diye sordu.

“Semih aradı. ”konu Deryal’in ilgisini çekti.

“Bir gelişme mi var?”

“Var ya” Adem’in sesi keyifli geliyordu. Deryal, bu duruma uyuz oluyordu. Adem’in ağzından laf almak için sürekli soru sorması gerekiyordu şimdi.

“Eee. . ”dedi bıkkın bir tonla. ”ne gibi bir gelişme?”

“Musa’yı bulmuş. ”Deryal, dişlerini sıktı.

“Neredeymiş piç? Doğru düzgün anlatsana şunu. Delirtme beni”

“Biz adamı geçen sene Kıbrıs’ta kumar masalarında görüldü diye hep oralarda arıyorduk. Adam burnumuzun dibinde bir eli yağda diğeri balda takılıyormuş. ”

“Benim paramla hem de!” dedi Deryal dişlerinin arasından.

“Senin paranla hem de. ”dedi Adem gülerek. ”Çatır çatır yiyor. ”

“Neredeymiş?” diye sordu Deryal sabırsız bir tonla.

“Acele etme. ”Adem’in sesi kendinden emin çıkıyordu. ”Etiler’de bir villası var. Bir kaç tane

spor arabası, hizmetçileri var. Karısı ve iki çocuğu olduğunu zaten biliyorsun. Senden parayı aldıktan sonra birkaç işe el atmış ama olmamış, kalan parayı Kıbrıs'a gidip kumar oynayarak değerlendirmiş. Şansı bir gün dönmüş ve parayı üçe katlamış. Tabii bu it, dönüp işlerini düzeltirken bir sürü pis işe girişmiş ama hepsinde de tereyağından kıl çeker gibi işi rast gitmiş. Parasına para katmış, bu arada anaparanın senin paran olduğu aklından uçup gitmiş sanırım. Küçük bir ayrıntı ne de olsa. Senetleri hafife alıyor gibi geldi bana-”

“Biz bu piçi neden bulamamışız. Onu anladın mı?”Deryal’in sesi artık sakın çıkıyordu. Adem, tespihini bir kaç kere çevirdi parmakları arasında, tespih parmaklarının arasında ipek gibi kayarak hareket ediyordu sanki, Deryal, önce tespihe, sonra Adem’in bu bekletme, sabırsızlandırma anından tatmin olmuş yüzüne baktı. Deryal, sabırsızlıkla nefes çekerken içine, Adem Deryal’in sinir olduğunu bildiği dudak hareketiyle sırttı.

“Büyük vurgunlar yapmış. Ama hiç bir şey de kendi adının baş harfi bile yok. Karısının kardeşine yıkmış her şeyi, çekler, imzalanacak ne varsa, senetler falan filan işte. Üzerine ne bir araba ne bir mülk kayıtlı, onları da annesinin üzerine yapmış ama hürmetli anneciği kızlık soyadını kullanıyormuş. Biz gittik neleri araştırdık. Neyse. ”Adem kurumuş dudaklarını yaladı, tespihini cebine atıp, dirseğini masaya dayayıp başını da eline dayadı. ”Bir sürü koruma yapmış kendine, sıkı çevre yapmış, eş dost filan. Adamlar sağlam. ”Adem, dilini şaklattı. ”Ben bira alacağım. Sana ne getireyim?”

“Sağlam bir şey” dedi Deryal, elini çenesine koyup yavaş yavaş sıvazlamaya başladı.

Musa Dingin, üç yıl önce Deryal’den büyük miktarda nakit olarak borç para almış ve geri dönüşümü için senetler yapmışlardı. Senetler bir sene içinde ödenecekti. Deryal, Musa’nın tüm mal varlığı hakkında ufak bir araştırma yapmış, parasını alamadığında ne yapabileceğini öğrenmişti. Ama Adam bir anda toz olmuştu. Deryal, böyle durumlara alışık. Bunun gibi bir kaç kişi daha vardı gizlenmeye çalışan. Ama her fare girdiği delikten bir gün çıkardı. Bazıları da Musa gibi ortalık da dolaşır, görünmezlik iksiri içtiğini sanırdı. İksirin etkisi mi geçmişti? Belki...

“Al. ”dedi Adem, gülümser bir yüzle Deryal’in önüne viski bardağını koyarken. ”Sert. ”diye ekledi.

Adem, masanın üzerinde bulunan ekranlara bakmak için Deryal’in üzerinden eğildi ve birasından bir yudum aldı. ”Ne yapacaksın?”diye sordu bir süre sonra ve doğruldu. ”Adam şu an evinde, Semih oralarda bir yerde kamp kurmuş bekliyor. ”

“Gidip paramı alacağım. Sen de bu sürede faizi hesaplarsın. ’dedi Deryal. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, boynunda bir damar saat gibi atmaya başladı

“Gerek yok. Gidince hesaplarım. ”dedi Adem alayla, ilerleyip deri kanepe de bulunan ceketini aldı ve üzerine geçirdi. Deryal, kalkmak üzereyken aklına bir anda Burcu geldi. Elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve genç kızın numarasını tuşladı.

“Alo?”

“Nasılsın?” diye sordu Deryal, genç kızın sesi sinirini bir anda sünger gibi çekmişti sanki.

“İyiyim” dedi Burcu biraz şaşkın bir sesle. Ve yine sustular. Adem, kaşlarını indirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş sabırsız bir ifadeyle Deryal’i izliyordu.

“Eee. . Sen nasılsın?” diye sordu Burcu, Deryal’in konuşmayacağını anladığında.

“İyi. ”Deryal yine sustu. Onu ne için aradığı hakkında hiç bir fikri yoktu. Ama kız daha önce onu aramadığı için üzölmüştü.

“Bir... Şey mi söyleyecektin?”

“Hayır”

“Neden aradın?” Burcu’nun sesi asabi geliyordu.

“Sende arasam kızılıyorsun aramasam kızılıyorsun. ”dedi Deryal ve ayağa kalktı. ’

“Haklısın. ”dedi Burcu kabullenmiş bir tonla.

“Neyse. Nasıl olduğunu merak ettim. İyi akşamlar. ”dedi Deryal, genç kıztan cevap gelmediğinde telefonu kapatmayı düşünürken genç kız mırıldandı;

“Teşekkür ederim. ”Deryal, gülümsedi.

“Rica ederim. ”ve telefonu kapadı.

Deryal ve Adem, siyah doğan marka arabanın içinde konuşmadan ilerliyorlardı. Arkalarında onları takip eden bir araba daha vardı. İçinde dört kişi vardı. Bunlar kulüpteki korumalar değillerdi, depoda çalışan gözü kara elemanlardı. Deryal, sokakların büyüttüğü bu gençlere fiyakalı korumalardan çok daha fazla güveniyordu. Etiler Hisarüstü’nde deniz manzaralı bir villanın önünde durdular. Yakınlarda bir yerlerde Türkan Şoray’ın villasının olduğunu biliyordu Deryal, bir kaç kez bir işadamının daveti için gelmişti bu bölgeye.

Park ettikleri sokak, villanın bulunduğu yere biraz uzaktı, bir kaç dakika durup villanın önündeki korumaları gözetlediler. dört kişiydiler, kulaklarında kulaklıklar sürekli iletişim halinde oldukları belliydi.

“Nasıl gireceğiz?” diye sordu Adem, gözleri bir an bile villanın girişinden ayrılmadan.

“Ön kapıdan. ” dedi Deryal gülümseyerek ve arabadan indi. ‘Ya herru ya merru’ dedi içinden Deryal, elini beline atıp silahını biraz daha öne doğru çekti. Adem, Deryal’ın arkasından indi ve soğuk havaya küfretti. Bu sene kış erken gelecekti belli.

Deryal ve Adem ilerlemeden önce arkalarında park etmiş olan arabaya beklemeleri için işaret yaptılar. Eğer yapabilirlerse hiç kimseyi kirli işlere bulaştırmazlardı. Zaten onları sadece şoför olarak getirmişlerdi. Deryal, onlara yaklaşmadan korumalar bir kaç adım öne çıktılar, gözleri şüpheyile kısılmış, adımları kaygılıydı. Gecenin bir saati iki sivri adam sokaktaki tek villanın önünde neden dolanırdı ki?

Deryal, cebinden tabakasını çıkardı, içinden bir tane sigara aldı ve ceplerini araştırmaya başladı.

“Hey. ” dedi korumalardan biri. “Siz ikiniz. ” eli belindeki silaha gitti. “Ne istiyorsunuz?”

Deryal, elini havaya kaldırdı, gözü bir an girişteki güvenlik kamerasına takıldı. “Çakmak” dedi gülümseyerek ve kayıtsız bir tonla. “Kaybetmişim. Siz de var mı?”

“Hemen buradan uzaklaş. ” dedi koruma, bir kaç adım geriledi gözlerini Deryal ve Adem’den ayırmadan. Diğerleri de tedirgin olmuş, ceketlerini hafifçe yukarı kaldırıp bir şeyler fısıldıyorlardı.

“Çakmak yok mu?” dedi Deryal, sigarası dudaklarının arasında sallanıyordu her kelimesinde.

“Yok!” dedi bir tanesi öfkeyle. Hala elleri bellerindeydi ama silahlar ortalığa çıkmamıştı. Sadece gövde gösterisi.

“Hay Allah. ” dedi Deryal, yine ceplerini karıştırmaya başladı. Adem, tetikte bekliyordu. Deryal, çabuk bir hareketle belindeki silahı çıkardı ve karşısında duran adamın ayağına bir tane sıktı. Diğerleri silahlarını çıkarana kadar diğerinin ayağına da sıktı. Deryal, önünde yatan adamın yanına ilerledi ve saçlarını tutarak geriye çekti.

“Bir adım daha atmayın. ” dedi sakın bir sesle. Korumalardan biri yerde kıvranıyor, diğerleri ellerinde silahları namluların bir ucu Deryal’e diğeri Adem’e çevrilmiş ne yapacaklarını bilemez bir halde duruyorlardı.

“Silahları alalım beyler. ” dedi Adem. Elindeki silahı biraz daha havaya kaldırdı. “Sadece on saniye. Ve ben çabuk sayarım. ”

Korumalar önce birbirlerine, sonra Adem ve Deryal’e baktılar. Silahları ellerinden attılar.

“Bize doğru itin. ”dedi Adem. Deryal, silahını beynine doğrulttuğu gencin üzerine doğru eğildi.

“At silahını çocuk. ”dedi kısık bir sesle. ”Kurşunu beyninle tanıştırmama az kaldı. ”Genç korumanın canı acıyordu. Dişlerini sıkıp acıyı bastırmaya, dudaklarından çıkacak haykırışı geri itmeye çalışıyordu. Ama silahı Deryal’e doğru çevrilmişti. Sonunda silah parmaklarının arasından kaydı. Demir kapı birden açıldı ve ona yakın koruma ellerinde silahlar ikisine doğrultulmuş kendinden emin adımlarla dışarı çıktılar. Adem, bu sırada silahsız korumalardan birini, kanatları altına almış gülümsüyordu.

“Eee?” diye sordu Adem Deryal’e. ”Şimdi ne yapacağız?”

“İçeri gireceğiz. ”dedi Deryal omuz silkerek. Yerdeki gencin saçlarını bıraktı ve belindeki diğer silahını çıkarıp korumalara doğrultarak adım adım ilerlemeye başladı.

“Siz beni öldüren kadar hepinizi vururum. ”dedi sakın bir sesle. ”Musa denen itle ufak bir görüşmem var. ”

“Polis yolda. ”diye uyardı korumalardan biri.

“İyi. ”Dedi Deryal gülümseyerek. ”Benim de Musa ile ilgili çok önemli evraklar vardı elimde. Polisin bayılacağı türden. ”

İçerideki güvenlik kabinine bir telefon geldi. Korumalardan biri içeriye girip telefonu açtı ve kısa bir görüşme yaptıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Silahını indirdi.

“Musa Bey sizi bekliyor. ”dedi dişlerinin arasından.

“Ben de öyle düşünmüştüm. ”dedi Deryal. Adem neredeyse kahkaha atıyordu.

İki genç tetikte , ellerinden silahlarını indirmeden ilerlediler, demir kapıdan içeri girdiler , korumalar da onların çevrelerini sarmış en ufak bir hareketi gözden kaçırmadan ilerliyorlardı. Deryal’in gözleri güvenlik kameralarında geziyordu. Hiç kör nokta yoktu. Deryal, her hareketinin kaydedilmesinden rahatsız oluyordu elbette ama sonunda o kasetleri alacağını biliyordu. Oltanın ucuna solucanı yerleştirmiş Musa sazını da bu yemi yutmuştu. Deryal’in elinde hiç bir şey yoktu. Ama Musa’yı korkutmaya yetmişti. Önemli olanda zaten onun karşısına çıkabilmektir.

Yeni biçildiği belli olan çimlerin arasında yaya yolundan villaya doğru ilerlediler. İki genç de kayıtsız görünüyordu. Bu durum korumaları rahatsız ediyordu. Deryal geride kalan yaralı

korumalara ne olduğunu bilmiyordu. Aslında umursamıyordu da. Polisin geliyor olduğundan emindi. Şimdi Musa'nın polise uydurma bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Villanın önüne vardılar. İçeride tek bir noktada ışık yanıyordu. Deryal'in tahminlerine göre evin salon kısmı olmalıydı. Gösterişli kapı açıldı, Deryal önden girdi ve Adem onu takip etti.

"Hoş" dedi Adem girdiği anda gözleri etrafı dikkatle incelerken.

"Bana da o kadar para dökse bende hoş olurum." dedi Deryal alayla. Silahının birini beline tekrar yerleştirmişti.

"Bu taraftan" dedi korumalardan esmer olan bir genç, eliyle holün ilerisindeki çift kanatlı ahşap maun rengi kapıyı işaret ederek. Deryal tek kaşını kaldırdı ve başını salladı ağır ağır.

Kapıdan içeri girdiğinde büyük bir salonla karşılaştı. Tavandan yere kadar sarkan şampanya rengi ihtişamlı perdeler, ışıltısıyla göz alan pahalı avizeler, parıltılı duvar kağıtları, duvardaki tablolar-Deryal hepsinin ünlü bir ressama ait olduğuna kalıbını basardı-, antika süs eşyaları, kralların popolarına layık ihtişamlı oturma grupları, yanmayan, gösterişli büyük bir şömine, önünde konforlu olduğu belli olan rahat bordo renkli koltuklar, koltukların önünde puf minderler Musa'nın sadece bu salona bile ne kadar çok para döktüğünü gösteriyordu. Deryal, dudaklarını beğeniyle büzdü ve ellerini arkaya attı, bir elini silahlı olan diğer elinin üzerine sarıp kendi eksenini etrafında dönerken salonu incelemeye devam etti, salonun giriş kapısında elleri sabahlığının kuşağını titreyerek bağlamaya çalışan Musa görüldüğünde Deryal gülümsedi.

"Deryal." dedi Musa yapmacık bir neşeyle. Ellerini havaya kaldırdı ve Deryal'e doğru ilerledi, Deryal, Musa'nın burnunun diBine kadar gelmesini bekledi, adam ona sarılmak için kollarını biraz daha kaldırdığında, arkada duran silahlı elini çıkardı ve silahın kabzasıyla çenesine bir tane geçirdi. Musa, acı bir haykırıyla geri adım atarken Deryal, uzanıp onun sabahlığının yakasına yapıştı ve kendisine doğru çekti. Korumaların havaya kalkan ve onu hedef alan silahları sivrisinek iğnesi kadar tekiliydi o an.

"Lan it!" dedi Deryal gülümser bir yüzle. "Benim için ne çok masraf yapmışsın." Musa'nın korkuyla irice açılan gözleri biraz daha açıldı, çenesi kızarmış, patlayan dudağından boynuna doğru kızıl bir yol gibi kan süzülüyordu.

"Ben. . Ben seni arayacaktım. Durumum biraz düzelsin. Hepsini birden" Deryal'in burnuna inen kafası sözlerini yarıda kesti. Kapı aralığından tiz bir çığlık sesi duyuldu. Sesin ritmi Deryal'i bir an için yapacaklarından vazgeçirdi. Sadece bir an için. Gözleri sesin geldiği yöne çevrildi. Bir eli hala Musa'nın yakasını sıkıca kavıyordu.

Kapı girişinde yeşil gözleri korkuyla irileşmiş, dalgalı, sarı saçları omuzlarından yataktan kalktığı belli olan, sabahlığı üzerinde, ince yapılı, uzun boylu korkuyla titreyen dudağının bir kenarında ona hoş bir hava veren bir ben olan genç kadın duruyordu.

“Çıkarın şunu” dedi ağlamaya başlayan kadının gözlerinin içine donuk bakışlarla bakarak.

“Yaren. Git!”dedi Musa dili sürçerek. Ama gözleri Deryal’in gözlerinden ayrılmıyordu. Deryal, genç kadın hıçkırarak ve koşarak uzaklaştıktan sonra tekrar Musa’ya döndü. Onu yakasından çekiştirerek şöminenin önünde duran koltuklardan birine fırlattı. Musa, koltuğa çarpık bir açıyla oturup öylece kaldı. Deryal, ayağını koltuğun koluna koydu, parlayan rugan ayakkabıları Musa’nın çenesinin dibindeydi ve silahlı olan elini dizine dayayıp Musa’nın üzerine kara bir gölge gibi eğildi.

“Benim paramla arabana biniyorsun, benim paramla evini dayayıp döşüyorsun, benim paramla o evi alıyorsun, benim paramla veletlerinin karnını doyuruyorsun!”Deryal, dişlerinin arasından sert bir soluk aldı içine. ‘Hangi evladının canını yakayım? Ya da karının mı canını yakayım?’Musa’nın yüzüne bir darbe daha indirdi. Adam’ın başı hızla geriye savruldu ama tekrar başını kaldırıp Deryal’in gözlerinin içine baktı. İşin içine karısını ve çocuklarını da sokuyordu bu adam. Musa, soğuk terler dökmeye başladı.

Musa, başını iki yana salladı hızla. ”Yapma! Sakın, ne olur” dedi titrek bir sesle. Hala koltukta kamburu çıkmış bir şekilde oturuyordu.

“Bunu daha önce düşünmen gerekmiyor muydu Musa’cığım ?” Deryal dedi Deryal nazik bir tonla. ”Deryal, parasını alamazsa, benim kaybolduğumu anlarsa bir gün gelir benim götümünden kan çeker diye hiç düşünmedin mi? Hadi bunu düşünmedin, o yediğin paramı bir gün gırtlığına sokacağımı da mı düşünmedin?”Deryal, bir ‘cık cık’ sesi çıkardı başını iki yana sallayarak.

“O kadar salak mısın? Yoksa safa mı yattın?”Başını Adem’e çevirdi. ”Boş bir kağıt bul. Bir de kalem. Musa bize istediğimiz kadar imza atacakmış” Musa’ya döndü. ”Öyle değil mi Musa’cığım ?”Musa yutkundu, alnından bir ter damlası burnunun ucuna kadar kayıp, siyah gür bıyıklarının arasına düşüp kayboldu. Ama bir cevap vermedi.

“Dilini mi yuttun?”diye sordu Deryal sesinin tonunu biraz daha yükselterek. ”Benden para isterken gayet dilbazdın. ”

“Yaparım. Atarım. ”dedi Musa dişleri birbirine çarparken.

“Güzel” dedi Deryal gülümseyerek. ”Bak! Beynine oksijen gitmeye başladı. Beni gördüğüne ne kadar sevindin değil mi?”

“Se. . Sevindim. ”dedi Musa, yüzü eğildi, gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Kirece dönen yüzü bir ölünün yüzünü andırıyordu.

Adem, kalemi ve kağıdı korumaların yardımıyla buldu, getirip Deryal’in eline tutuşturdu. Deryal, saçlarından tutup havaya kaldırdığı Musa’yı yemek masasına doğru çekti

tartaklayarak, bir sandalyeye ittirerek oturttu ve zangır zangır titreyen adamın eline kalemi tutuşturdu. Kalem, Musa'nın elinde durmadı ve kayıp masanın üzerine gürültüyle düştü. Deryal, bıkkın bir nefes çekti içine ve kalemi tekrar alıp Musa'ya uzattı.

“Söylediklerimi harfiyen yazıyorsun. Ve sonra adını soyadını yazıp imzalıyorsun. ”dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle.

“Ta. . Tamam. ”dedi Musa yine dişleri takırdayarak. Elleri hiç durmadan titriyordu. Üzerindeki sabahlığın kuşağı çözülmek üzere, yakası bir yana kaymış, terliğinin teki Deryal onu sürüklerken ayağından çıkmıştı.

“Karı gibi titremeyi kes, yazıyı düzgün yaz. ”Deryal'in bağırmasıyla Musa, yerinde sıçradı, eline hakim olmaya çalıştı ama yapamadı. Boşta kalan eliyle bileğini tutup sabit kalmasını sağladı. Yutkundu. Başına dikilmiş, ufak bir itirazında hiç düşünmeden bir tarafını koparacağını bildiği adamın söylediklerini dikkatle yazmaya başladı. Yazıyı yazdıkça, alnında biriken terler süzülüyordu şakaklarından aşağıya. Deryal'in söylediği her kelimenin manasını kavradığında boğazı daha çok yanıyor, baskı daha da artıyordu. Dünyası yavaş yavaş başına çöküyordu bir depremin ortasında kalmış gibi. Başını kaldırıp, ona bakmaya bile korkuyordu. Beyaz kağıdın üzerinde mürekkep harfleri oluşturup, kağıt kelimelerle dolarken Musa, hayatının hatasını yaptığını anlamıştı.

AÇ gözlülüğü şimdi elindeki tüm varlığına ortak yapmıştı bu deli adamı, bir de işlemediği bir sürü işin suçlusu oluvermişti bir anda. Yazdıklarından biri itirafnameydi, diğeri Deryal'e her ay ödemesi gereken otuz bin dolar, Deryal'in bir anda şirketlerde olan yüzde yirmilik hakkın her ay banka hesabına yatmasıyla ilgili bir açıklamaydı. Tabii bunun yasal işlemleri de vardı ama bunlar Deryal, için önemsiz meselelerdi. . Bir anda tekrar başladığı yere dönmüş, beş parasız ve üstüne üstlük birçok suçun başkahramanı oluvermişti.

“İmzala!”dedi Deryal düz bir tonla. Musa'nın eli yine titremeye başladı. Bu imzayı atarsa hayatı bitecekti. Atmazsa da bitecekti. İmzaladı. Tüm maddeleri tek tek yazmış olduğu kâğıdı da, itirafnameyi de imzaladı.

“Polis geldi. ”dedi korumalardan biri içeriye telaşla dalarak.

“Güzel. ”dedi Deryal. ”Hadi git onları uyutacak bir masal anlat bakalım. ”diye devam etti eğlenen bir tonla. Musa, başını salladı, bitik bir görüntüsü vardı.

“Güvenlik kameralarının bugün çektikleri görüntülerin bulunduğu kasetleri de getirin. ”

Korumaların ekip başı olduğunu düşündüğü uzun boylu iri yapılı bir adam ifadesiz bir yüzle Musa'ya baktı.

“Getirin. ”dedi Musa ölü gibi bir sesle, ayağa kalkıp, polislerle görüşmek için ilerledi.

Musa, geri döndüğünde Adem'in elinde bu akşam kayda alınan tüm görüntülerin cdleri duruyordu. Deryal, odanın ortasında volta atıyordu.

“Parayı getirdiğinde senetlerini alırsın ama kağıtlar bizde kalacak. Şimdi şu garajına gidelim bakalım. ”

“Onu yapma bari Deryal. ”dedi Musa cılız bir itirazla, Deryal, onu küçük, mızımızlanan bir çocuğa benzetti ve sırttı.

“Geç kaldın!”diye araya girdi Adem gülererek. Gözleri salonda şöyle bir dolaştı. ”Ev de güzelmiş. ”diye ekledi alayla.

“Ben de beğendim ama burası sabahları güneş görmez. ”dedi Deryal ilgisiz bir tonla. Musa, gürültülü bir şekilde yutkundu, yüzü yeşile dönmüştü. Deryal, ilerledi, silahlı olan elini Musa'nın omzuna doladı yakın bir arkadaşymış gibi.

“Hadi gidelim. ”dedi gülümseyerek. ”Yeni arabalarımı çok merak ediyorum. ”Omzunun üzerinden Sırıtan Adem'e baktı. ”Çocukları ara da gelsinler. ”Adem, başını salladı.

Deryal ve Musa, iki yakın arkadaş gibi garaja sarmaş dolaş indiler. Deryal, renk renk dört spor arabayı gördüğünde keyfi daha çok yerine geldi ve bir ıslık çaldı beğeniyle.

“Zevkli adamsın. ”kolunu tüm bedeni titreyen Musa'nın omzundan çekip arabaların arasında dolaştı. Hepsine tek tek hayran oldu. ”Bizim garaja sığar mı acaba?”diye sordu kendi kendine çenesini sıvazlayarak.

“Sığar. ”dedi garaja yeni giren Adem alayla. ”Sığmazsa da sığdırırız. Ben kırmızıyı istiyorum. Benimkinden sıkılmışım. ”

“İstedliğini seç beğen. ”dedi Deryal, neredeyse bayılacak olan, ayakta durmakta güçlük çeken Musa'ya baktı. ”Karlı bir işti. ”dedi ciddi bir tonla. ”İşlerin bu yönünü daha çok seviyorum. Verdiğimin iki katını kazanıyorum. Senin gibi mallar olmasa biz nasıl geçineceğiz?”

Musa, başını ellerinin arasına almış, karanlık salonda tek başına oturuyordu. Bedeni öyle çok gerilmişti ki, Deryal ve Adem gittiğinde korumalara dışarı çıkmalarını söyleyecek gücü kendisinden zor bulmuştu, gergin bir telin kopması gibi bir anda gevşeyen bedeni, gücü kalmayan dizlerinin üzerinde zor taşımıştı. Koltuğa yığılıp kalmış, bir heykel kadar hareketsiz duruyordu öylece.

“Musa. ”eşikte duran eşi ona fısıldayarak seslendi. Musa'nın başını kaldırmaya mecali yoktu.

“Gitti. ”dedi ölü gibi bir sesle. ”Her şey bitti. ”genç kadın temkinli adımlarla, topuklu ve tüylü terlikleri zeminde takırdarak ilerledi eşinin yanına, önünde diz çöktü ve ellerini kocasının dizleri üzerine yerleştirdi.

“Sana en başından uyarı vermişti. ”dedi düz bir sesle eşi. ”Onu tanıyordun!”Musa, zorlukla başını kaldırıp eşine baktı.

“Ödeyecektim. ”dedi şikâyet eden bir sesle. ”Biliyorsun!”

“Üç senedir. Evet. ”dedi eşi hafif sert bir tonla. ”Başına geleni kabullenmelisin. O olmasaydı aç kalıyorduk. Sen, yemek yediğin kaba pisledin. Deryal’de gelip temizledi. ”

Deryal, bir gece önce, kulübün asma katındaki kanepede uyumuştı. Eve, gitmek gelmemişti içinden. Kendi kendine yorgun olduğunu söylüyor, eve gidecek hali olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Ama bunun kocaman bir yalan olduğunu iyi biliyordu. Anahtarını çevirip, eşikten içeri adımını atınca, boşluğu hemen fark etti. Ama bu boşluğun içinde mi olduğunu yoksa evde mi olduğunu anlayamadı. Mutsuzdu, gülmek istemiyordu. Anahtarını, kanardaki sehpanın üzerine bıraktı, pardösüsünü astı, banyoya gidip elini, yüzünü yıkadı, kanepeye oturup kapalı olan ekrana baktı boş boş. Ayaklarını orta sehpaye uzatıp kollarını başının arkasına aldı.

Boşluk her yerdeydi, o enerji yoktu. Burcu, gittiği anda havada dolanıp duran o güzel his kayboluyordu. Deryal, daha önce de vardı, bu evde yaşıyor, her gün ne yapıyorsa onu yapıyordu. Neden her zaman olduğu gibi olamıyordu. Neden bir şeyin eksik olduğunu düşünüp duruyordu, ya da hissediyordu.

Ve Burcu hayatının tam ortasına düşmüştü. Hiç uyarı vermeden, elini kolunu sallayarak öylece girivermişti Deryal'in hayatına, Deryal, günlük işlerini yerine getirirken Burcu, aklının bir köşesinde onu çimdikleyip duruyordu. 'Ben, buradayım' diyordu sürekli. Deryal, onu kendisi için seçmişti. Ama kızın bundan haberi yoktu. İstemediğinde ne olacaktı? Deryal, küçük bir çocuk gibi omuz silkti, koltukta duran minik yastığa uzandı ve ona sarıldı. İsteyecekti! İstemek zorundaydı.

Deryal, kendisini test etmek için onu hiç aramadı, son görüşmelerinin ardından bir gün geçmişti, bugün eli sürekli telefonuna, gidiyor, Burcu'nun numarasını tuşluyor ama aramadan kapatıyordu. Hayır. Onu aklından çıkaramıyordu. Niye?

"Niyeysen niye?" diye mırıldandı kendi kendine. Derin bir iç çekip ayağa kalktı ve darma duman mutfakla karşılaştı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, ilerleyip mutfağı temizlemek için gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Kızın beceriksizliğine kahkaha atarak ve olmadığı anda bile kızın enerjisinden kalıntıların onu bu kadar etkilemesine şaşırarak mutfağı temizlemeyi bitirdi.

Hafta sonu için kendisine bir takım ayarlamaya çalışırken homurdanıp duruyordu. Bir yemek daveti için Bursa'ya kadar gitmek istemiyordu. Aslında onu rahatsız eden adamın karsının da yemekte bulunacak olmasıydı. Kendisi tek başına, sap gibi kalacaktı.

Deryal, elindeki ceketini kontrol etmeyi bırakıp, başını yukarı kaldırdı ve gülümsedi. Beyninde bir ışık parlamıştı sanki. Ceketini bir kenara fırlattı, arabasının anahtarlarını aldı,

pardösüsünü hızla giyinip merdivenlerden neredeyse koşarak indi.

Burcu, darmadağınık odanın ortasında yere bağdaş kurmuş, elinde telefon oturuyordu. Onu aramalı mıydı? Başını iki yana salladı.

“Hayır. ”diye fısıldadı kendi kendine. Onu arayamazdı, hevesli görünmek istemiyordu. Elemanın çok zeki olduğunu çoktan fark etmişti. Eğer Deryal, kendisini aramazsa nasılsa dikişlerini aldirmek için görüşeceklerdi. Deryal’i o gün arayabilirdi. Deryal’in dengesiz olduğunu düşünüyordu, hatta biraz daha fazlası, nerede ne yapacağı belli olmayan bir adam. Ama Burcu, ona mecburdu, hatta ona mahkumdu. Boğazında beliren yumruyu göndermek için boğazını temizledi. Deryal’e bir şekilde yakın olmak zorundaydı. Gözlerinden düşmek için hevesle bekleyen damlaları gözlerini kırıştırarak geri itti. Aramayacaktı. Telefonu elinden bırakıp mutfığa doğru ilerledi. Kahve yapmak için ocağa su koydu. Raftan bir bardak aldı, titreyen ellerinden bardak bir anda kayıp düşünce, dudaklarının arasından öfkeli bir küfür savruldu, sonra yere çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Aklını korumakta zorlanıyordu. Bu işten nasıl kurtulacaktı? Ya çok geç kalırsa? Nişanlısı Yusuf’la da büyük bir kavga etmişlerdi. Yusuf, Burcu’yu hiç anlamıyordu, zaten ne zaman anlamıştı ki? Onu dinlendiğini bile sanmıyordu çoğu zaman, ilgisiz, yakışıklı piçin tekiydi. Burcu’yu deli gibi sevdiğini söylüyordu ama Burcu, artık bundan emin olamıyordu.

Kendisini sürekli Deryal ve Yusuf’u karşılaştırırken buluyordu. Terazinin bir tarafına Deryal’i diğer tarafına Yusuf’u koyup duruyordu. Eşitlerdi. Deryal’in ona hissettirdikleri gibi, kalbine dokunduğu gibi, onu öptüğü gibi hissettirememişti hiç bir zaman Yusuf, ama Burcu’nun ona bir sözü vardı. Yusuf’un da Burcu’ya. Deryal, kendisini öptüğünde ve Burcu, ne olduğunu anlamadan kendisini bu öpücüğe kaptırdığında, içinde patlayan suçluluk duygusu ve utanmayı şimdi bile aynı şiddetle hissediyordu. Ama Deryal, söz vermişti, onu bir daha öpmeye kalkmayacaktı. Burcu, Deryal’den çok kendisinden korkuyordu. Yusuf’a ihanet etmek istemiyordu-bu yalandan bile olsa-. Burcu, Deryal’in dengesiz olduğunu anlamıştı. Ama Söylediğini yapacağına da emindi. Eğer bir şeyi yapmayacaksa söylemezdi. Peki, neden o zaman Burcu’yu aramıyordu. Belki Deryal’de sözünde durmayan ipsisizlerdendi ve Burcu, onun hakkında yanılmıştı.

Her ne olursa olsun, ona muhtaçtı. Burcu, oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı. Cam kırıklarını temizlemeyi aklının ucundan bile geçirmeden, yeni bir kahve fincanı aldı ve kahvesini koydu.

Tekrar oturma odasına dönerken Deryal’e verdiği hattın bulunduğu telefon çalmaya başladı. Burcu’nun kalbi bir anda hopladı. Deryal’den başkası değildi. Kahveyi döke saça televizyonun üzerine bıraktı, küfür etti ve derin bir nefes alıp telefona cevap verdi.

“Alo?”

“Uyuyor muydun?”saat gecenin ikisiydi.

“Hayır. ”dedi Burcu, çatlamış sesini düzeltebilmek için boğazını temizledi. ”Ama saatin geç olduğunun farkında olduğuna sevindim. ”Deryal, onun sözlerini umursamadı.

“Cama çıksana. ”Burcu, kaşlarını çatdı. Yanlış anladığını düşünüp sordu;

“Ne?”

“Cama çık. ”dedi Deryal. Burcu, sarsak adımlarla pencereye doğru ilerledi.

Deryal, farlarını söndürdüğü arabanın içinde yarım saattir oturuyordu. Sonunda evden çıktığı an kadar kararlı davranarak Burcu’yu aradı. Genç kızın yanan ışığını zaten görmüştü. Kalbi, parendeler atarak, kendi nefesini tutarak ve hattın diğer ucunda kızın heyecanlı nefesini duyarak perdelerin açılmasını bekledi. Sonunda Burcu, perdeyi hafifçe araladı.

“Çıktım. ”dedi şaşkın bir sesle.

“Perdeyi biraz daha aç, seni göremiyorum. ”dedi Deryal düz bir tonla. Genç kız, perdeyi daha fazla açmadı.

“Burada mısın?”diye sordu.

“Evet. ”

“Göremiyorum. ”Deryal, farlarını iki kez yakıp söndürdü.

“Ahh. ”dedi Burcu ve perdeyi biraz daha araladı.

“Bak. ”dedi Deryal “Geceye güneş gibi doğdun işte. ”

Burcu, bu sözlerin ardından ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Ama bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu.

“Teşekkür ederim. ”dedi başka bir söz bulamayarak. Deryal’in sözleri gururunu okşamıştı.

Deryal, genç kızın camdaki silüetine öylece bakakaldı. Burcu’nun ardında yanan ışık genç kızın çevresini sarmış, Burcu’yu aydınlatıyor, genç kız gerçekten de geceye güneş gibi doğuyordu.

“Hafta sonu Bursa’ya bir yemek için davetliyim. ”dedi Deryal bir süre sonra. ”Beni davet eden adamın eşi de yemekte bize katılacak. ”susup kurumuş dudaklarını yaladı. Gözleri bir an

olsun Burcu'dan ayrılmamıştı. "Ben de tek başıma, sap gibi gitmek istemiyorum. "

"Hımm. "dedi Burcu, bu sözlerin ardından gelecekleri anlamış gibi.

"Bana eşlik eder misin?"Deryal'in sesi baskıcı değildi.

"Senin mahremiyete önem vermeyen arkadaşlarına ne oldu?"diye sordu alayla Burcu.

"Ben her an yanımda olmasını arzu ettiğim biriyle gitmek istiyorum. "dedi Deryal ve Burcu'nun nefesini kesti. "Kabul ettiğin zaman neyi kabul ettiğini bil ve öyle karar ver. "

Burcu, o an donmuştu. Bunu beklemiyordu. Deryal'in kendisine birazcık olsun ilgi duyduğunu anlamıştı ama bu kadarını beklemiyordu. Deryal'in ne demek istediğini anlamıştı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu basit bir görüşme değildi. Basit bir yemek daveti değildi. Deryal, ondan uzun bir birliktelik istiyordu. Ve Burcu'nun ona ihtiyacı vardı. en azından ne şekilde olursa olsun yanında olmaya. Deryal'e bunu yapmaktan nefret ederek kabul edecekti. Başka yolu yoktu.

"Hemen cevap verme, İyice düşün. "dedi Deryal, Burcu'nun sonsuza dek sürecekmış gibi gelen sessizliğinin üzerine. Ama kalbi burkulmuştu, yüz hatları gerildi ve dişlerini sıktı.

"Düşünecek bir şey yok!"dedi Burcu mırıldanarak.

Deryal, yutkundu. Ne sanmıştı ki? Deryal'le birlikteliği düşünmesine bile gerek yoktu! Deryal'i istemiyordu. Gözlerini kapayıp, dudaklarını mühürledi. Ağzından çıkacak iyi olmayan kelimelere sahip olabilmek kolay değildi.

"Beni kaçta alırsın?"Deryal'in kapalı gözleri fal taşı gibi açıldı bir anda.

"Efendim?"

"Beni almayı düşünüyorsun değil mi?"diye sordu Burcu alayla. "Yani birlikte gideceğimize göre gelip beni alman gerekiyor"

Deryal'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı bir anda. İçinde bir yerlerde kelebek kümesi uçuşup durmaya başlamıştı sanki.

"Düşünüyorum, evet. "dedi. İçinde bastıramadığı sevinci sesine de yansıtmıştı farkında olmadan. "Akşamüzeri beş gibi gelirim. "dedi.

"Tamam. Bende hazır olmuş olurum"

"Edepli giyin!"diye ikaz etti Deryal alayla. Ama sözlerinde doğruluk payı da vardı.

“Üzgünüm, edepli bir şeyim yok!”dedi Burcu sinirle. Deryal, gülümsedi. Nasılsa ona alırdı.

“Keyfine bak. Sadece şaka yapıyordum. ”

Birbirlerinin gözlerinin derinliklerini görüyormuş gibi baktılar birbirlerine bir süre hiç konuşmadan.

“Kahve. . Yapmıştım. ”dedi Burcu çekingen bir tonla. ”Gelmek istersen. ’. . ?”Deryal aslında buna bayılırdı. Onun evini görmek, havasını solumak, yaşamının ufak bir kısmına dahil olmak...

“Saf mısın sen?”dedi düşüncelerinin aksine. ”Gecenin bir yarısı evine yabancı biri girdiği zaman insanların ne düşüneceğini tahmin ediyorsundur sanırım. ”

“Pekâlâ. ”dedi Burcu memnun bir tonla. ”Hafta sonu görüşürüz. ”

“Görüşürüz. ”dedi Deryal, ama ne hareket etti, ne telefonu kapadı. Burcu, bunlardan herhangi birini yapmasını bekledi ama Deryal, öylece duruyordu. Burcu, onun nefes alışlarını dinledi bir süre.

“Gitmiyor musun?”

“Gideceğim. ”dedi Deryal düz bir sesle. ”Sen gir içeri. ”

“Tamam. ”ve Burcu, perdeyi kapatarak Deryal’in güzel manzarasını bir anda bozdu. ”İyi geceler. ”

“Sana da. ”dedi Deryal ve telefonu kapadı. Telefonunu cebine atıp, motoru çalıştırdı. Genç kızın penceresine bir kez daha baktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Motoru tekrar kapatıp, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini Burcu’nun penceresine dikip, başını arkaya yasladı.

İçinde tarif edemeyeceği bir mutluluk vardı, tarif etmek için de uğraşmıyordu zaten. Aslında biraz şaşkındı, Burcu, gerçekten onu kabul mü etmişti? Gerçekten neye ‘evet’ dediğinin farkında mıydı? Omuz silkti. Farkında değilse bile olacaktı. Ona açık bir kapı bırakmıştı.

Soğuk hava dalgası arabanın içini yavaş yavaş doldurmaya başladı, ama Deryal’in içinde bir kıvılcım başlamış ve tüm bedenini yavaş yavaş sarıyordu. Soğuğu hissetmiyordu bile. Gözleri, Burcu’nun penceresine kilitlenmişti. Bir kaç dakika sonra, Burcu’nun penceresinden sızan ışık kayboldu ve pencere karanlığa gömüldü.

Deryal, hayal etti. Şimdi pijamaları üzerinde yatmadan önce dişlerini fırçalıyor, yatak odasına gidip bir kedi gibi yatağına giriyor, örtüsünü üzerine çekiyor ve belki, ufak bir ihtimal

Deryal'i düşünüyordu. Acaba düşünüyor olabilir miydi?

Deryal, gözlerinin yavaş yavaş kapandığının farkına varmadan, genç bir delikanlının ilk sevgilisini düşündüğü gibi aklının tüm odaları Burcu'yla dolup taşarken uykuya daldı.

Deryal, gözlerini açtığı anda bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken Deryal'in ilk düşüncesi Burcu'nun penceresine bakmak oldu. Genç kızın perdeleri kapalıydı. Belki de hala uyuyordu. Deryal'in yüzü içinde yeşermeye başlayan hislere tercüman olmuyordu. İfade­siz bir yüzle beş dakika kadar Burcu'nun penceresine baktı.

Hala biraz şaşkınlık içinde motoru çalıştırıp gaza bastı. Gaza fazla yüklenmeden yolun ve Burcu'nun 'evet' inin tadını çıkararak ilerledi. Radyo istasyonlarında gezinip dururken efkarlı şarkıları tek tek yüzünü buruşturarak geçti. Sonunda yabancı slow bir parça da durdu ve bilmediği şarkının melodisine ıslık çalarak eşlik etti. Kedisini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Aklına gelen bir düşünce, dudaklarına yarım bir gülümseme yerleştirdi, depoya giden uzun yolda kat ettiği mesafeyi düşünmeden u dönüşü yaparak yolunu değiştirdi. Telefonunu cebinden çıkarıp Adem'i aradı.

“Alo?”

“Neredesin?” diye sordu Deryal onun hatırını sormadan.

“Evdeyim. Şimdi çıkıyordum. ”

“İyi. Ben şimdi Şirin'i arıyorum. Sen onu almaya gidene kadar hazırlanmış olur. ”

“Niye ki?” diye sordu Adem şaşkınca.

“İşimiz var. ”Deryal'in sesi neşeli çıkıyordu.

“Nasıl bir iş? O cadı olmadan olmuyor mu?”

“Olmuyor. Dır dır etme de git al kızıl. ”

“Olur. ”dedi Adem sinirli bir sesle.

“Kızı da fazla üzme. ”

“Bak ona söz veremem. ”ve Adem telefonu kapadı. Deryal, hiç vakit kaybetmeden Şirin'in numarasını tuşladı. Bir kaç kez çaldıktan sonra Şirin'in uykulu sesini duydu Deryal hattın

diğer ucundan.

“Alo?”

“Uyandırma servisi” dedi Deryal alayla. Şirin bir süre duraksadı. Esnedi, ağzının içinde bir şeyler geveledi ve sonra bir hıçkırık sesi duyuldu.

“Deryal bey?” diye sordu telaşla. Deryal, Şirin’in çıkardığı seslerden ve hışırtılardan yataktan fırladığını anladı.

“Ta kendisi, Adem seni almaya geliyor. Bir an önce hazırlansan iyi olur. Bekletilmeyi sevmez. ”

“Niye ki?” diye sordu Şirin itiraz eden bir tonla. Sesinin tonu Adem’in sızlanmasını hatırlatınca Deryal kıkırdadı.

“İşimiz var. ” dedi Adem’e verdiği cevabın aynısı söyleyerek Deryal.

“Sabahın. ” Şirin bir süre duraksadığında Deryal, onun saate baktığını tahmin etti. ”Onunda mı?”

“Çok gevezelik ediyorsun! Adem’e söyle sizi garajda bekliyorum. ”

“Ama Deryal Bey-”

“Marş marş Şirin. ” dedi Deryal ve telefonu kapadı gülümseyerek.

Deryal, kendi arabasının kaputuna yaslanmış beklerken, Adem’in yeni, kırmızı Ferrari’si girdi içeriye. Araba rampadan aşağıya inerken Deryal, doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatarak beklemeye başladı.

Araba, Deryal’in ayaklarının dibinde durdu. Şirin, yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş bir halde kapıyı açtı, indi ve olanca gücüyle kapıyı çarparak kapadı. Ardından Adem, motoru durdurup Şirin’den farksız indi, kapıyı kapadı ve öfkeden köpürmüş bir halde Şirin’in üzerine doğru yürümeye başladı. Şirin, korkuyla gözlerini açarak Deryal’in yanına sığındı.

“Bunu. ” dedi Adem dişlerinin arasından. Aynı anda Deryal, gülümsemesini bastırmaya çalışarak Adem’in kolunu sıkıca kavradı. ”Bir gün öldüreceğim. ” diye bitirdi sözlerini burnundan solurken.

“Bir gün yaparsın. Şimdi işimiz var. ” dedi Deryal, alayla. ”Ayrıca çok geç kaldınız. ”

“Şirin hanıma sor neden geç kaldığımızı” dedi Adem, kolunu hızla çekip Deryal’in elinin

baskısında kurtuldu.

“Benim bir suçum yok!”dedi Şirin zayıf bir itirazla.

“Bak hala konuşuyor. ”dedi Adem ve bir kere daha üzerine yürümek için adım attı. Ama Deryal, onun önüne geçerek omuzlarından kavradı.

“Arabaya bin. ”dedi Adem’e düz bir sesle. Adem, bir süre daha sinirle Şirin’e baktı. Şirin, burnunu havaya kaldırıp saçlarını omzunun ardına attı. Adem, dişlerini gıcırdatıp başını iki yana sallayarak ve homurdanarak sürücü tarafına geçip, arabaya bindi. Adem, biner binmez Deryal, Şirin’e döndü.

“Ben sana demedim mi o gelene kadar hazır ol diye. ”dedi gülerek.

“Ama Deryal Bey, siz aradıktan beş dakika sonra o öküz geldi. ”dedi eliyle Adem’i işaret ederek.

“Şşş” dedi Deryal, kahkahasını bastırmaya çalışarak ve arka kapıyı Şirin için açtı. ”Bence fazla gevezelik yapma. ”diye bir uyarıda bulundu Şirin arabaya binerken kulağına fısıldayarak. Şirin, bindi ve omuz silkti.

“Nereye gidiyoruz?”diye sordu Adem, garajdan çıkmış ara sokaklardan caddeye çıkmak için ilerliyorlardı.

“Bende merak ediyorum. Sabahın bu saatinde hem de” dedi Şirin şikayet eden bir tonla. Adem, dikiz aynasından genç kıza baktı ve işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti.

“Şu Etiler’deki alışveriş merkezine gidiyoruz. ”dedi Deryal, dirseğini cama dayamış, yüzünde keyifli bir gülümseme yola bakıyordu. ”Neydi adı?”dedi kaşlarını hafifçe çatıp.

“Akmerkez” diye araya girdi Şirin.

“Evet. Oraya. ”dedi Deryal başıyla onaylayarak.

“Ne işimiz var orada?”diye sordu Adem, gözlerini yoldan ayırmadan.

“Gidince görürsün. ”

“Bilmece gibisin bu sabah. ”dedi Adem. Sesinin tonundan öfkesinin geçmediği belli oluyordu.

“Alışveriş yapacağız. ”dedi Deryal düz bir tonla. Adem, Deryal’e dönüp baktı.

“Kime?” diye sordu kaşları havada. “Ve ne alışverişi?”

“Bana!” dedi Deryal. “Kıyafet alacağız”

“Niye? Terzin mi öldü?” Deryal, Adem’in sözleri üzerine güldü. Aslında Adem’in bunu söyleyiş biçimine güldü. Adem bunu inanarak sormuştu.

“Terzim gayet sağlıklı Allah’a şükür. ”

Adem’in kafası karışmış gibi görünüyordu, garip bir yüz ifadesiyle Deryal’e baktı kırmızı ışıktaki durduklarında. “O zaman neden sana alışveriş yapıyoruz?”

“Benim terzim sadece takım elbise ve gömlek diyor da ondan. ”Bu sözler Adem’i aydınlatacağına kafasını daha çok karıştırmıştı. Şirin’in kaşları da şaşkınlıkla havaya kalkmıştı.

“İyi de sen başka bir şey giymeysin ki?”

Giymezdi, evet. Ama o zaman hayatında kıyafetlerini beğenmeyen bir Burcu yoktu!

“Şirin’i de bu yüzden çağırdım. ”dedi bir süre sonra. “Ben başka bir şey giymekten anlamıyorum. ”

Ne Adem ne de Şirin Deryal’in bu değişimini anlamamışlardı. Alışveriş merkezinde tüm giyim ve ayakkabı mağazalarını dolaşmışlar, Deryal, için neredeyse iki büyük bavulu dolduracak kadar kıyafet almışlardı. Kot pantolonlar, spor ayakkabılar, deri, süet , modern dikimli ceketler, kazaklar, tişörtler. Bu işten en fazla zevk alan Şirin olmuştu.

“Şirin!” dedi Deryal hafif sert bir tonla. “Bunun rengi yeşil” Deryal, elinde tuttuğu haki renkli, modern kesimli kazağa bir uzaylı görmüş gibi bakıyordu.

“Aslında haki. ”dedi Şirin bilmiş bir tonla, raflardaki kazakları tek tek indirirken. “Lütfen kendinizi benim kollarıma bırakın. ”diye ekledi adına yakışır Şirin bir gülümsemeyle. Deryal, yüzünü buruşturmuş, Adem, kıkırdıyordu. Deryal, Adem’e kaşlarını çatarak baktı.

“Onun kollarına kaldıysan boku yedin. ”dedi Adem. Deryal’e doğru eğilmiş fısıldıyordu.

“Ne söylediğini bilmiyorum ama lütfen umursamayın Deryal Bey. Kendisi ayı postundan başka bir şeyden anlamadığı için bu konular hakkında bir şey bilmediğine eminim. ”Şirin havalı bir edayla topuklarını vurarak kadife pantolonların bulunduğu raflara doğru ilerledi.

Deryal, Adem’in öfkeden kızarmış yüzüne baktı. “Aldın mı cevabını?” dedi kıkırdayarak.

“Şeytan neler diyor bir bilsen. ”dedi Adem dişlerinin arasından ve topukları üzerinde dönüp

ilerleyerek mağazadan çıktı.

Alışverişlerini bitiren üç genç önce Deryal'in evine gidip kıyafetleri bıraktılar, sonra yine birlikte kulübe gittiler. Ofise girene kadar kendi aralarında tek tük kelimelerden başka bir şey konuşmamışlardı. Ama Adem, meraklıydı. Hem de fazlasıyla, eğer Deryal, tanıdığı Deryal'se, başına saksı falan düşmediyse, çok ciddi bir kaza geçirip başına darbe almadıysa, yada şokta falan değilse kesinlikle bu aldıkları kıyafetleri giymezi.

Deryal, masasına geçip oturdu, Şirin ve Adem de her zamanki gibi onun karşısına geçip oturmuşlardı. Adem'in gözleri Şirin'in gözleriyle karşılaştığında aklına bir şey geldi ve gülümseyerek elini ceketinin iç cebine attı ve bir mücevher kutusu çıkardı.

"Al. "dedi genç kıza uzatarak. "bunu sana aldım. Barışma hediyesi. "Şirin, Adem'in sözlerini ve jestini çok masum ve güzel bulmuştu. Ama temkinli davranıyordu.

"Gerek yok!"dedi burun kıvrarak. "Nasılsa yine aynı yoldan gideceğine göre barışmamıza gerek yok. "

"Al dedim. "dedi Adem hala eli havada. "Uzatma işte. "

Şirin, bir an duraksadı. Sonra yüzüne çocukça bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten bana mı aldın?" diye sordu şaşkın bir tonla.

"Yok. Babana aldım. Gidince verirsin. "Genç kızın yüzü asıldı ve mücevher kutusuna uzanan elini geri çekti. "Şaka da mı yapamayacağız be kızım. Alınma hemen. "

Deryal, Adem'in gözlerindeki ışıltıyı yakalaşmıştı. Adem, yine bir şeylerin peşindeydi ve Şirin'in bunu anlaması için Adem'i Deryal kadar iyi tanınması gerekiyordu.

Şirin, kutuyu hevesle açtı, parıldayan gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yüzü ağlamaklı bir hal aldı. Mücevher kutsunun içinde, uzun burnuyla ve çalı gibi havaya dikilmiş saçlarıyla süpürgesinin üstünde uçan cadı figürlü bir kolye ucu vardı. Adem, gülmek için dudaklarını bastırdı.

"Barıştık mı?" diye sordu alayla. Adem, o ana kadar genç kızın ne yüz ifadesini ne de gözlerini görebilmişti. Şirin, başını kaldırdı ve Adem'in gözlerinin içine hüznle baktı. Mücevher kutusunu kapayıp Adem'e uzattı.

"Parktan çiçek koparsaydın da barışmaya hazırdım. "dedi düz bir tonla. "Sesinin tonunu ayarlayabilmek onun için bir kayayı havaya kaldırmak kadar zor olmuştu 'Ama sen, senin gibi bir adamla barışılmaması gerektiğini bir kez daha kanıtlamış oldun. "Adem, o kadar afallamıştı ki kıpırdamadan öylece duruyordu. Şirin, kutuyu Adem'in kucağına fırlattı ve ayağa kalktı.

“Benim işlerim vardı Deryal Bey, izninizle. ”

Deryal, eliyle çıkmasını işaret edince, zorlukla tutmayı başardığı gözyaşları sicim gibi kaydı yanaklarından aşağıya.

“Ağlattın. ”dedi Deryal düz bir tonla. Adem, Deryal’e çevirdi bakışlarını şaşkınca.

“Bu kadar üzülecek ne vardı ki?” diye sordu. ”Ben onu hep kızdırıyorum. ”

“Bunun cevabını ben nereden bileyim. ”dedi Deryal omuz silkerek. ”Kutu da ne vardı. ”Adem’in aklında hala Şirin’in hüznü gözleri vardı.

“Bir cadı. ”diye mırıldandı. Deryal, göğsünden kopup gelen kahkahayı bastıramadı.

“Bir de kızı niye ağlattım diye düşünüyorsun. ”dedi gülüşünün arasından.

“Benim nasıl bir adamışım ki?” Adem’in yüzü asılmış kendi kendine mırıldanıyordu.

“Bana göre iyi bir adamsın. ”dedi Deryal bıyık altından bir gülümsemeyle.

Adem, Şirin’in gönlünü almayı düşünmüyordu ama kızın gözleri de bir türlü aklından çıkmıyordu. Adem, onun kızmasını, öfkeden köpürmesini, Adem’e yine dudaklarını sinirle büzerek bir şeyler söylemesini bekliyordu ama bu kadar kırılmasını beklemiyordu. Boğazına bir yumru oturmuştu sanki bir anda. Şirin’i ve ağlamaklı gözlerini aklından çıkarmak için Deryal’e sordu;

“Hafta sonu seninle gelmemi ister misin?”

Adem, Deryal’in gözlerinde bir ışığın yandığını fark etti” Gerek yok. ”dedi Deryal ve yüzüne Adem’in bu güne kadar nadir gördüğü bir gülümseme yayılarak yanağındaki gamzeyi belirginleştirdi.

“Hayırdır. ”diye sordu. Deryal, başını ağır ağır salladı.

“Hayır. Artık haberi var. ”dedi. Adem, bir süre Deryal’in sözlerinin manasını kavrayamayarak kaşlarını çatı.

“Kimin haberi var?” diye sordu sonunda.

“Burcu’nun. ”dedi Deryal ve sırtı. Adem’in kaşları havaya kalktı.

“Yani artık?” Deryal yine başını salladı. Adem, gülümsedi. Ama tam bir gülümseme değildi bu. Yine de arkadaşına bu konuda güvenmiyordu.

“O zaman Bursa’ya onunla gideceksin?”dedi soru sorar gibi.

“Evet” Dedi Deryal, zafer kazanmış bir kumandan edasıyla.

Adem, cebinden tespihini çıkarıp çekmeye başladı, başını önüne eğmiş derin düşüncelere dalmıştı. Deryal’in bu güne kadar çok kız arkadaşı olmuştu. Ama hiç biri Deryal’in yatağından ötesine gidememişti. Ne bir davette ona eşlik etmesi için ne de bir yemeğe birlikte gitmeleri için veya küçük de olsa bir şeyler paylaşmak için. Hiç. Hiç olmamıştı. Deryal için kadınlar... Kadındı işte. Adem’in kısa süreli ilişkileri olmuştu. Hediye aldığı, bir yerlerde bir şeyler içtiği, yemek yediği veya ona herhangi bir davette eşlik eden bayan arkadaşları. Ama Deryal’in hiç olmamıştı. Deryal, bir arabaya bağlanırdı, bir çakmağa bağlanırdı takıntılı bir şekilde bir kibrit çöpüne bile bağlanırdı belki ama sonra hırpalayıp yok edene kadar uğraşırdı. Deryal, şimdi kendisine Burcu’yu hedef almıştı. Adem, onun gözlerinde aynı bakışı görüyordu. Takıntı yapmıştı. Kızı üzecekti. Adem, genç kızın bu durumdan haberi olmadığına emindi, zaten kız nereden bilebilirdi ki?. Kız, ateşle oynuyordu. Deryal, onu çoktan sahiplenmişti. Başını kaldırıp Deryal’e baktı.

“Bu kızın yaşı çok küçük değil mi?”diye sordu. Temkinli hareket edip Deryal’in öfkesini üzerine çekmemeye çalışıyordu.

“Ben de öyle sanıyordum. Yirmi iki yaşındaymış. ”ve Deryal’in aklına bir anda genç kızın nüfus kağıdı belirdi. Özellikle de doğum tarihi.

“Sen de yirmi iki yaşına inmek için bir sürü kıyafet aldın anlaşılan. ”Deryal, ona cevap vermek üzereyken gözleri mekanın dışında bulunan kameraların yansıttığı görüntülere takıldı. Koltuğunda döndü ve ekrana daha dikkatle baktı.

“Bu adamı hatırlıyor musun?”diye sordu. Siyah, Sedan marka bir arabadan inen, üzerinde paltosu, ellerini ceplerine sokup yürüyen adamı işaret etti. Adem, oturduğu yerden kalktı ve Deryal’in yanına ilerledi.

“Bu, Ogün’ün yanındaki dalkavuklardan değil mi?”diye sordu yine Deryal. Aslında soruları kendi kendine soruyordu. Kaşlarını çatmış, bir elini çenesine dayamış, diğeri farenin üzerinde kulübün içine giren adamın görüntüsü büyütüyordu.

“Evet. ”Dedi Adem . ”Onlardan biri. ”

Paltolu adam, kulübe girdi, insanların arasından yılan gibi kıvrak hareketlerle onlara çarpmamaya özen göstererek ilerledi, barı geçti, kulübün diğer kısmına-Deryal’in ofisinin bulunduğu kısma-geçmek için kullanılan kanatlı kapılara geldiğinde koruma engeliyle karşılaştı.

Paltolu adam, korumaya doğru eğilerek bir şeyler söyledi. Koruma, elini kulübün tüm çalışanlarında bulunan hatların bulunduğu telefonu çıkarmak için ceketinin cebine attı. Ve bir

kaç saniye sonra Deryal'in ofis telefonu çaldı. Deryal, uzanıp telefonu açtı.

“Gönder. ”dedi ve kapadı. Adem, yerine yerleştikten hemen sonra paltolu adam ofis kapısından içeri girdi.

“İyi akşamlar Deryal Bey” dedi. Kendinden emin adımlarla Deryal'in masasına doğru ilerledi. Deryal'in bir cevap vermesini, kalkıp elini sıkmasını ya da herhangi bir yaşam belirtisi göstermesini bekledi ama beklediği tepkiyi göremedi, görüşmek istediği ve görüşmek zorunda olduğu adam tek kaşını kaldırmış, koltuğunda geriye yaslanmış, bir dirseği koltuğun kolunda, iki parmağını başına destek yapmış bir heykel gibi gözlerini ondan ayırmadan öylece bakıyordu. . Bunun, üzerine Adem'e döndü.

“İyi akşamlar. ”Adem başını salladı ağır ağır.

“Oturabilir miyim?”diye sordu Adem'in karşısındaki koltuğu işaret ederek. Adem, yine başını salladı. Genç adam, içinde barındırdığı tedirginliği ortaya sergilememek için, derin bir nefes aldı, gülümsedi ve koltuğa yerleşti.

“Evet. ”dedi Deryal o oturur oturmaz düz bir sesle. ”Size nasıl yardımcı olabiliriz?”diye ekledi abartılı bir nezaketle.

“Size Ogün Bey'den bir mesaj getirdim. ”genç adam her söze ayrı bir ritim katıyor, bu kısacık cümlenin ağırlığını vurgulamak istiyordu.

“Ne güzel. ”dedi Deryal alayla. ”Şimdi meraktan çatlayacağım. ”Paltolu adam, ince dudaklarını birbirinden zorla ayırarak yapmacık bir gülümsemeyle gülümsedi. Kalın kaşlarının altında gök mavisi gözleri Deryal'in gözlerinden ayrılmıyordu.

“Teklifini kabul etmeniz için fazla zamanınız kalmadığını iletmemi istedi ve bu süre içinde çok iyi düşünmenizi rica etti. Ve düşünürken size yaptığı ufak uyarıyı da göz ardı etmemenizin sizin açınızdan daha iyi olacağını söyledi. ”altında kaldığı ağır yükü atmanın verdiği tatminle rahat bir soluk aldı genç adam ve Deryal'in vereceği tepkiyi beklemeye başladı. Kendisi, Deryal'in gözlerinden gözlerini bir an bile ayırmazken Deryal'in gözleri genç adamın sağ koluna kilitlenmiş gibiydi.

“Uyarıyı aldık. ”dedi Deryal kelimeleri yayarak. Gözleri yine adamın sağ koluna takılı kalmış, uzanıp ufak bir not kağıdı ile kalem aldı. Gözlerini kağıda not yazmak için adamın kolundan ayırdı.

“Kendine bir kayıt cihazı al. Her cevap istediğinde sar başa dinle. Beni yorma!”kağıdı paltolu adama uzattı. Adam kağıdı almak için sol kolunu uzatınca başını iki yana salladı. Genç adam kaşlarını çatarak ve boş bakışlarla sağ kolunu uzattı, genç adamın eli kağıdı kavrarken Deryal'in boşta kalan eli adamın bileğini kavradı, ters çevirdi ve diğer elini yumruk yapıp dirseği gergin kalan adamın dirseğine hızla bir darbe indirdi.

Paltolu adamın dudaklarından acı bir haykırış fırladı. Hiç durmadan bağıırıyordu. Çünkü Deryal durmadan vuruyordu. Sonra bir anda Adem'e çevirdi bakışlarını.

"Burcu'nun hangi kolu yarananmıştı?"asında Deryal bunu çok iyi biliyordu.

"Sol. "dedi Adem ifadesiz bir yüzle.

"Hadi yaa. "Deryal, adamın bileğini serbest bıraktı yüzünü buruşturarak. "Desene yanlış kolu kırdım. "Deryal, masanın etrafından dolanıp paltolu adamın yanına ilerledi, not kağıdını alıp paltosunun iç cebine yerleştirdi. Genç adamın yüzü acıdan eğilmiş, rengi mora dönüyordu. Deryal, uzanıp adamın yanağına iki kere hafifçe şaplattı.

"Hadi şimdi git. "acılar içinde olan adamı yakasından tutarak ayağa kaldırdı. Telefonundan kendi korumalarından birinin numarasını tuşladı ve misafirlerine kapıya kadar eşlik etmelerini emretti.

Ekrandan paltolu adamın yaka paça geldiği arabaya bindirildiğini izledikten sonra Deryal, Adem'e çevirdi bakışlarını.

"Bana bir taksi ayarla" dedi düz bir tonla.

"Niye?"Adem'in sesin hem şaşkın hem de biraz öfkeliydi. "Saklanacak mısın?"

Deryal, Adem'in gözlerinin içine baktı önce, sonra elinde çevirip durduğu telefona dikti gözlerini. Saklanmazdı, saklanmak ona göre değildi ama artık birini koruması gerekiyordu. Ya Burcu yanındayken ona saldırırlarsa? Ya Deryal, onu koruyamazsa? Deryal'in içi titredi.

"En azından Burcu yanımdayken. "dedi kelimeleri yayarak.

"Ahh. "dedi Adem Deryal'in ne demek istediğini anlayarak. "O zaman kızı yanında taşıma. "

"Yapamam ki" dedi Deryal omuz silkerek. Adem 'anlıyorum' der gibi başını salladı. "Taksiyi, katlı otoparkın garajında tutalım Cumartesiye kadar. Sık kullanmadığımız Peugeot'yu Murat'ın evinin önüne park edin. Ben taksiyle oraya kadar giderim. Eğer takip ediliyorsam geriye dönerim, Burcu'yu gider sen alırsın. "

"Konuşuruz" dedi Adem. Bir süre dilinin altında gizlenen kelimeleri söylemek ve söylememek arasında bocalayarak baktı Deryal'e ve sonunda dayanamadı 'Bir kez daha düşünsen... En azından bu hararetli zamanı atlatmayı beklesen. "

"Olmaz. "dedi Deryal başını iki yana sallayıp. "Onu elimden kaçırmak istemiyorum. "Adem, bıkkın bir nefes çekti içine ve onaylamaz bakışlarla baktı Deryal'e.

“Ne düşündüğünü biliyorum. ”dedi Deryal, daralmış gibi gömleğinin bir düğmesini açtı ve ayağa fırladı. ”ama düşündüğü gibi değil. ”

“Hı hı. ”dedi Adem onun sözlerine inanmadığını belli ederek.

Deryal, cumartesi sabahı Adem ile birlikte her zamanki berberlerinin kapısından içeriye girdi.

“Hoş geldin Deryal Abi. ”dedi berberin yanında çalışan genç eleman, yerleri süpürmeye ara verip. ”Sen de hoş geldin Adem Abi” genç elemanın gözleri sevinçle parlamıştı. Onların gelişinden çok gidişlerini ve verecekleri bahşişi düşünüyordu.

“Eyvallah. ”dediler iki genç adam aynı anda.

“Hoş geldiniz beyler. ”dedi ihtiyar berber, elinde usturası dikkatle müşterilerden birinin sakalını kesiyordu. ”Az biraz bekleyin. ”diye ekledi bekleme koltuklarını gözleriyle işaret ederek.

“Abi, senin yeni elemanlardan biri de bakabilir. ”dedi Deryal ve herkesin gözlerini üzerine çekti.

En çok şaşırان Deryal’in yıllardır saçını ve sakalını kesen berberiydi.

“Hayırdır oğlum. ”dedi tıraş ettiği müşterisini unutmuş gibi başını Deryal’e çevirerek. Deryal, derin bir iç çekip mahcup bir gülümsemeyle gülümsedi.

“İnşallah hayır olacak Abi. ”dedi. Başıyla berberin yeni elemanlarından birine işaret etti ve koltuklardan birine yerleşti.

“Yeni modellerden bir şey yapacaksın. Şöyle havalı bir şey olsun. ”Adem’in çenesi yere düştüğünde Deryal, omzunu silkti ve gözlerini yutkunan elemene dikti. ”Beni şebeğe falan benzetme elini kırarım. ”

“Ta. . Tamam Deryal Abi. ”dedi genç eleman alnından terler sicim gibi damlarken.

“Fesuphanallah. ”dedi yaşlı berber başını iki yana sallayıp müşterisinin tıraşına devam ederken.

“Abi ben seni terk etmedim. ”dedi Adem, üzgün berbere alayla. ”Deryal’i de takma. Pişman olacak. ”

Keskin gri gözler, bir obje yakalamış ve ona kilitlenmişti. Deryal, parlement mavisi Peugeot marka arabayı yol kenarında park edilmemesi gereken bir yere sadece beş veya on dakika için park etti.

Camekanın ardından, gülümseyen renkli dünyada gözüne kestirdiği tek bir hedef vardı. Kapıdan içeri girdi ve kapının üzerindeki çandan bir çınlama sesi geldi, Deryal'in ayağındaki timsah derisi, koyu kahverengi tokalı ayakkabılar zeminde hiç ses çıkarmıyorlardı. Deryal'in sol eli cebinde tezgahın ardında gelen müşterinin varlığından kapıdan çıkan sese rağmen haberdar olmayan başını öne eğmiş mağaza sahibine doğru ilerledi.

Deryal'in gözleri mağaza sahibinde olabildi ama o bildik, yakından tanıdığı havayı içine solurken ayrı bir heyecan duyuyordu. Tezgahın ardında başının tepesi ay gibi parlayan, geride kalan kar beyazı saçları omuzlarına düşmüş mağaza sahibine seslenmek için ağzını açtı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" ses Deryal'in çok yakınından gelmişti. Kayıtsız bir ifadeyle genç ve çekingen sesin sahibine çevirdi bakışlarını. Yirmili yaşlarda, koyu renk saçları tepesinde toplanıp atkuyruğu yapılmış, yay gibi kaşlarının altında mavi gözleri ıslıl ıslıl parlayan, yüzünde hafif bir makyaj olan genç bir kızla burun buruna geldi.

Deryal, eğer genç kızla biraz olsun ilgileniyor olsaydı, kızın hayran bakışlarını fark edebilirdi, kızın nasıl hızla soluk aldığını, Deryal'e bakarken gözlerini nasıl süzdüğünü, ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi sürekli onlara yer değiştirmesini fark edebilirdi.

Deryal, genç kıza şöyle bir bakıp başını vitrine çevirdi. Boşta kalan eliyle tek bir bakışla almaya karar verdiği objeyi işaret etti.

"Onu almak istiyorum. "dedi pürüzsüz bir sesle. "güzel bir hediye paketi yapın. "

Mağaza sahibi başını kaldırıp ipli gözlüklerinin üzerinden baktı Deryal'e , sonra bakışlarını , gözlerini bir saniye bile Deryal'i, n üzerinden ayırmayan genç kıza çevirdi , kaşlarını çatıp Deryal'in işaret ettiği yere baktı sonunda.

"Tabii beyefendi. "dedi asabi bir sesle. Gözlerini tekrar kızına çevirdi onaylamaz bakışlarla. Deryal, ne adamın bakışlarının ne de sesinin tonundaki hasetin farkındaydı.

"Neşe!" dedi adam, kızına seslenerek uyarır bir tonla. Ve genç kız bir an sıçrayıp, mahcup bakışlarla babasına döndü. "Haydi kızım. Beyefendinin istediğini paket yap. "

"Tamam, baba" saç diplerine kadar kızaran genç kız telaşlı adımlarla vitrine doğru ilerledi.

Bir kaç dakika sonra Deryal, elinde kocaman bir paketle mağazadan dışarı çıktı. Aldığı hediyenin ön koltuğa sığmayacağı belliydi. Ama arka koltuğa da sığmayacağını aklının

ucundan bile geçirmemişti. Hediye paketini alıp, arabanın arka tarafına ilerledi, bagajı açıp, hediyeği yerleştirdi, sıkıca bağladı ve bagaj kapağını açık bırakmak zorunda kaldı. Sonra, sürücü tarafına yürüyüp arabaya bindi.

Deryal, arabayı genç kızın binasının önünde park edip saatine baktı. 16.40. Yüzünü buruşturdu. Yirmi dakika erken gelmişti. Hâlbuki zamanı geçirebilmek için evde o kadar oyalanmıştı. Bir de bunun için Adem'in saçlarıyla sürekli dalga geçmesine katlanmak zorunda kalmıştı. Neymiş efendim Deryal'in saçları 'uzaya fırlatılmak için sıra bekleyen roketlere' benziyormuş. Deryal, dikiz aynasına baktı ve aklına bir şüphe düştü. Acaba Adem, doğru mu söylüyordu? Yapacak bir şey yoktu. Olan olmuştu bir kere.

Arabada kalıp zamanı doldurmayı düşündü ve sonra yerinde duramayacağını anlayıp arabadan indi, ceketinin iç cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara aldı ve yaktı. Sadece beş dakika. Sigarayı ne çabuk bitirmişti? Parmaklarının ucunda sıkıştırdığı sigaraya bir fiske vurdu, yere düşen sigaranın üzerine basıp söndürdü. Burcu'nun camına baktı. Perdeler yine kapalıydı. Onu aramalı mıydı? Ama nasılsa bekliyordu değil mi? Arabanın arka kısmına doğru ilerledi, hediye paketinin iplerini çözdü ve koltuğunun altına sıkıştırdı. Bagajı kapatıp binaya doğru ilerledi.

Zile basmadan önce, kapıyı şöyle bir ittirince kapı hızla ileriye doğru savruldu, Deryal, kapının duvara çarpıp durması için acele ile hareket edip kapıyı sıkıca tuttu ve başını iki yana salladı. Ne yani? Her isteyen elini kolunu sallayarak buraya girebiliyor muydu?

Burcu'yla telefonda konuştuğunda daire numarasını öğrenmişti. Burcu'nun katına çıktı, kapalı daire kapısının önünde durdu ve derin bir nefes alıp, hediyeği yere koyduktan sonra zile bastı.

İçeriden bir gümbürtü kopunca Deryal, kaşlarını havaya kaldırdı ve sonra kapı bir anda açıldığında iki genç birbirine şaşkınlıkla bakakaldılar.

Burcu, kapıyı ardına kadar açmış, bir eli bornozunun kuşağında, saçları darma duman, ayağında köpek figürlü pofuduk terlikler, nefes nefese, gözleri şaşkınlık içinde açılmış öylece duruyordu. Deryal, şok olmuştu genç kızın bu görüntüsü karşısında.

Ama asıl şoku Burcu, yaşıyordu. Deryal'i her zamanki haliyle, takım elbise ve rugan ayakkabılarla bekliyordu. Belki üzerine bir palto veya pardösü. Ama çok yanılmıştı. Çok çok yanılmıştı. Deryal'in üzerinde kahverengi modern kesim deri bir ceket, onun içinde merserize, dökümlü beyaz bir kazak, altında taşlanmış kot pantolonu vardı. Pantolonun paçaları kahverengi göz alıcı ayakkabıların üzerine dökülmüştü. Burcu, karşısında duran adamı süzmekten kendisini alamıyordu. Deryal'in her zaman alına tel tel düşen saçları, geriye taranmış, ama saçlar bundan hoşlanmamış ve başkaldırmış gibi karma karışık görünüyordu. Deryal'in toprak rengi saçları ona muzip bir hava vermişti.

"Sen de kimsin?" dedi Burcu şaşkın bir sesle.

“Sen kapını her çalanı bornozla mı karşılıyorsun?”Deryal’in sesi sertti.

“Senin olduğunu tahmin etmiştim. ”dedi Burcu bahanesini hemen öne sürerek.

“Ben de olmayabilirdim. ”dedi Deryal tek kaşı havada. ”Ve sen neden hala giyinmedin?”

“Erken geldin. ”dedi Burcu, omuz silkerek.

“Sadece on beş dakika!”

“Yine de erken. ”dedi genç kız inatçı bir sesle.

İki genç, kaşlarını birbirine çatmış kapıda öylece duruyorlardı. İkisi de ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi karşısındakinin konuşmasını bekliyordu. Deryal, sonunda dayanamadı.

“Sen giyin. ”dedi ve merdivenlere oturmak için hareket etti. O anda Burcu’nun hediyesini hatırladı. ”Ben burada beklerim. ”dedi hediye duvara dayarken. Eğer şimdi verseydi genç kız hediyesini içeride açacak ve Deryal, onun tepkilerini göremeyecek, hediyesini sevip sevemeyeceğini anlayamayacaktı.

“Saçmalama. ”dedi Burcu ve kapıyı biraz daha açtı. ”İçeri girsene” ve yüzüne ışıltılı bir gülümseme yerleşti. Deryal’in tek kaşı havaya kalktı. Oturmak üzereyken tekrar doğruldu. Karşı daireye şöyle bir baktı. ”sorun olmasın. ”dedi başıyla işaret ederek.

“Hayır. ”dedi genç kız gülerek. ”Hadi gel. ”

“Sen bilirsin. ”Dedi Deryal ve işaret parmağını ona doğrulttu. ”Sonra demedi deme!”

“Hadi Deryal” dedi genç kız bıkkın bir sesle. Deryal, genç kızın isminin dudaklarından dökülmesine takılıp kalmıştı. Bir süre duraksadıktan sonra konuşabildi.

“Pekala” hediye paketini koltuğunun altına sıkıştırdı ve adımını attı.

“Ayakkabılarını çıkar” diye bir uyarıda bulundu genç kız. Deryal, güldü, ayakkabılarını çıkardı, kapıya yaslanmış olan genç kızı geçti ve dar bir antreye adımını attı.

“Bu taraftan. ”dedi genç kız eliyle işaret ederek. Deryal, heyecanla ve merakla attı adımlarını.

Holü geçip, küçük bir odaya girdiler. Ve Deryal, şok oldu. Kapalı siyah perdeleri olan tek bir pencere, yerde duran bir televizyon, yanında duran her yerinden kablolar fırlamış bir dizüstü bilgisayar, sadece iki kişinin oturabileceği tek koltuk. Karşısında bir puf, tavandan sarkan tek bir ampul. Pek temiz olmayan duvarlar. Ne bir süs eşyası ne de bir tablo!

Ama Deryal'i şok eden bunlar değildi. Ayakkabılarını çıkarmasını isteyen genç kızın, koltuğun üzerinde bulunan katlanmış benzetilmeye çalışılan kıyafetleri, yerde duran bir kaç tane kahve fincanı, pufun üzerindeki yemek tepsi. Halının ortasında kocaman, içinden bir şeyler sarkan bir sırt çantası.

Burcu, donakalmış Deryal'i geçti. "Erken geldin." dedi tek mazeretini kullanarak. Koltuğun üzerindeki kıyafetleri kucakladı ve yerde duran sırt çantasına tıkiştırmaya başladı "Biraz dağınık." Kahve fincanlarını tepsiye yerleştirdi "Kusura bakma" dedi mahcup bir gülümsemeyle Deryal'e dönerek. Tepsiyi kaldırdı ve mutfğa ilerledi çabuk adımlarla.

"Bir de ayakkabılarımı çıkaracakmışım. "diye söylendi Deryal başını iki yana sallayarak alayla.

"Herkesin prensipleri vardır. "dedi genç kız ciddi bir tonla, içeriden bir yerlerden seslenerek. "Sen rahatına bak. İcecek bir şey?"

"Hayır. "dedi Deryal alayla. "Teşekkürler. "elindeki kocaman hediye paketini koltuğun yanına bıraktı ve oturdu. Ama aynı anda sıçrayarak kalktı. Çarpık duran koltuğun minderini kaldırdı ve bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"diye seslendi Burcu. Deryal, yan yatırılmış bir kaç kitap ve üzerinde duran siyah bir sutyene bakıyordu şaşkın bakışlarla ve hala gülerek.

"Hiç. "Dedi Deryal, sutyenin askısından tuttu ve tek parmağıyla havaya kaldırdı. "Sadece bir sutyen. Senin gardırobun yok mu?"Genç kız, Deryal'in tam arkasından bir çığlık kopardı ve Deryal'in eline hışımla saldırdı.

"Bende onu arıyordum. "dedi yüzü utançtan kızarmış bir halde. Ve Deryal'in elinden çekmeye çalıştı sutyeni. Deryal, kendi dvdlerini saklayan genç kızıdan intikam almanın vaktinin geldiğini düşündü. Sutyeni sıkıca kavradı ve arkasına sakladı. Burcu, önce sağa sonra sola yatarak almaya çalıştı ama Deryal, eğlenerek ondan kaçıyordu sürekli. Sonunda Burcu, pes etti ve ellerini beline koyarak baktı Deryal'in sırttan yüzüne.

"Beş yaşındaki çocuklar gibi davrandığının farkında mısın?"Bir ayağı yerde ritim tutmuş, dişlerini sinirle gıcırdatıyordu.

"Sen ne kadar dağınık bir kız olduğunun farkında mısın?"genç kızın sutyeni hala elinde duruyordu.

"Eğer onu vermezsen ben giyinemeyeceğim ve geç kalacağız. "

"Bana duacı olman lazım. Senin pasaklılığımla bunu seneye ancak bulurdun. "

“Hiç komik değil!”

“Ben çok eğleniyorum. ”

“Farkındayım ufaklık. ”dedi Burcu sinirli bir gülüşle ve bir elini uzattı öne doğru. ”Verecek misin?”

“Tabiii”dedi Deryal alayla. Sutyeni havaya kaldırdı ve Burcu’nun tepesinin üzerinde tutup salladı. Burcu, zıplasa ancak yetişirdi Deryal’in elindeki sutyene. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve sonra tekrar açtı.

“Lütfen. Beni daha fazla utandırma. ”Deryal’in dudakları hafif bir gülümseme ile kıvrıldı ve sutyeni genç kızın ona doğru uzanmış, sabırsızca bekleyen avucuna koydu.

“Al bakalım. ”dedi. Genç kız, sutyeni hızla kaptı ve arkasına sakladı, tam dönüp gidecekken Deryal, genç kızın bileğini tutup onu geriye çekince Burcu, Deryal’in göğsüne çarptı.

“Umarım bu eve benden başka misafir gelmiyordur. ”dedi ciddi bir tonla ve genç kızın şaşkın yüzüne doğru eğilerek. Genç kız, Deryal’in soluğu yüzüne çarparken ve kalbi çılgın gibi atarken bir süre gözlerinin derinliklerine baktı ve başını iki yana salladı.

“İlk misafirimsin. ”dedi utangaç bir gülümsemeyle.

“Güzel. ”dedi Deryal ve genç kızın bileğini serbest bıraktı. Burcu, dudaklarını büzdü ve koşar adımlarla yatak odasına doğru ilerledi.

Deryal, biraz önce oturmaya çalıştığı koltuğun diğer minderini de kaldırıp kontrol etti , kitapları kaldırıp yere koydu ve sonra oturdu.

Odayı tekrar gözden geçirince, bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. Sanki yeni taşınmış ve daha düzenleyecek vakti olmamış gibi eşyalar öylesine yerleştirilmişti.

“Ne kadar zamandır burada oturuyorsun?”diye seslendi biraz yüksek sesle. Burcu, önce cevap vermedi.

“Bir. . ”Dedi sonra telaşla. ”Bir yıldır. ”

Deryal, tekrar odaya baktı. Bu kadar dağınık ve pasaklı bir kızdan ancak bu kadarı beklenilirdi zaten.

“Kıyafetlerini çok beğendiğimi söylemeliyim” diye seslendi Burcu “Sana çok yakışmış. Özellikle saçların. Bu tarz yeni mi? yoksa diğer tarzın bana mı denk geliyordu. ”

“Yeni. ”dedi Deryal kendi kendine gülerek. ’Sayende ‘diye eklemekten son anda vazgeçti.

”Teşekkür ederim. ”dedi tatmin olmuş bir sesle. Aslında bütün yol boyunca bu soru onu kemirip durmuştu, Kendisini hissettiği gibi Burcu’da onu garip bulacak ve beğenmeyecek miydi? Deryal, sanki bu beden ona ait değilmiş gibi hissetmişti kendisini uzun bir süre. Ama beğenmişti değil mi? Ve bunu Burcu’dan beklediği gibi açık sözlülükle dile getiriyordu genç kız beğenisini.

Deryal, on dakika daha Burcu’yu bekledi. Sonunda sıkılıp puflamaya başlamıştı ki Burcu, yakasını düzelterek girdi kapıdan içeriye. Deryal, dirseğini koltuğun koluna dayamış, rahatça yayıldığı koltukta doğruldu ve Burcu’ya uzun denecek bir süre baktı.

Genç kızın üzerinde duman grisi, etekleri dizlerine kadar gelen, v yakalı -ve fazla dekoltesi olmayan-uzun kollu , genç kızın bedenini saran ve tüm kıvrımlı hatlarını gözler önüne seren bir elbise vardı. Elbise ne çok klasik ne de çok spor duruyordu. Genç kız bukle bukle saçlarını topuz yapmış, tek tük teller kenarlarından fırlıyordu. Ayaklarına, sivri topuklu siyah ayakkabılar giymişti ve bu elbiseyi ağırlaştırmıştı. Elinde, küçük, siyah bir çanta vardı. Yüzünde, abartısız bir makyaj, dolgun dudaklarında kırmızı ruj vardı.

“Nasıl olmuş?” diye sordu genç kız gözlerini Deryal’e dikerek. ”En edeplisi buydu. ”diye ekledi sonra Deryal’i iğnelemek isteyerek.

Deryal, oturduğu yerden ağır ağır kalktı ve yavaş adımlarla hala genç kızı süzerek ayaklarının dibine kadar ilerledi. Genç kızın saçlarına uzandı, saçlarını zorlukla tutturduğu tokalarını tek tek çıkardı. Genç kızın, bukleleri birer düştü omuzlarına. Deryal, başını biraz geriye atarak genç kıza baktı hayranlıkla.

“Şimdi oldu. ”dedi kuru bir sesle. Ve Burcu, yine onun gerçekten beğenip beğenmediğini anlayamadı. ”Çok güzelsin. ”dedi Deryal kısıp bir sesle. Bir elini uzattı, elinin tersiyle genç kızın yanağını okşadı hafifçe. ”Çok güzel. ”diye tekrarladı.

Genç kız, hiç kıpırdamadan Deryal’in gözlerinin içine baktı. Hareket eden tek şey yüzüne hücum eden kanıydı.

“Teşekkür ederim. ”dedi utangaç bir gülümsemeyle.

“Rica ederim. ”dedi Deryal. Sonra, birden genç kızın yanağından elini çekti, arkasına dönüp, koltuğa dayalı hediye paketine uzandı, aldı ve genç kıza uzattı. ”Bu sana”

“Bana mı?” diye sordu Burcu, gözleri kocaman pakette. ”Ben. . Şey. . hiç gerek yoktu. ”pakete uzandı, kurdelesini çözmeye çalıştı ama beceremedi. Deryal, onun beceriksizliğine güldü ve uzanıp genç kıza yardım etti.

“Çok büyük. ”dedi genç kız şaşkınca. ”İçinde ne olduğunu merak etmemek elde değil. ”paketi birlikte açtılar, düz beyaz bir kutu çıktı renkli paketin altından.

“Bunu tek başıma halledebilirim sanırım. ”dedi Burcu gülümseyerek. Kutunun üst kapağını açtı ve parlak, kıvrımlı tellerle karşılaştı. Saç telleri! Genç kız, yanlış gördüğünü düşündü ama ince uzun kutuyu biraz daha açınca bunun gerçekten devasa bir bebek olduğunu anladı. Neredeyse kendi boyunda oyuncak bir bebek.

“Bir bebek. ”dedi Deryal’in gözlerine şaşkınca bakarak.

“Sana benziyor. ”dedi Deryal omuz silkerek. Burcu, kocaman bebeği belinden tutarak tam önünde tuttu. Bukle bukle kızıla yakın kahverengi saçlarıyla, menekşeye yakın mavi gözleriyle, üzerindeki kısa şort, tişört, siyah kısa yeleği ve çizmeleriyle bebek gerçek olamayacak kadar Burcu’ya benziyordu. Üzerindeki kıyafetler neredeyse Deryal’le ilk karşılaştıkları günkü kıyafetlerin aynısıydı.

“Şey. ”dedi Burcu hala bebeğe bakarak. ”evet. Bu gerçekten bana benziyor. ”yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. ”Ama çok tatlı. ”dedi ve bukle bukle saçlarını karıştırdı bebeğin. Deryal’de uzanıp Burcu’nun saçlarını karıştırdı.

“Sen ondan daha tatlısın. ”Burcu, Deryal’in gözlerinin içine baktı.

“Teşekkür ederim. Hayatımda aldığım en güzel hediye. ”Deryal, ilk defa birisine hediye alıyordu. Ama bu sözleri biliyordu.

“Bu da gelen hediyelere karşılık verilen en klasik cevap. ”dedi gülerek.

“Hayır. ”dedi Burcu, itiraz ederek ve bir anda bebeğe sarıldı. ”bu çok güzel bir hediye. Çok sevdim. Teşekkür ederim. ”Uzanıp Deryal’in yanağına içten bir öpücük kondurunca Deryal’de hayatında aldığı en güzel hediye bu içten öpücük olduğunu düşündü.

“Rica ederim düğme burun. ”dedi önce Burcu’nun burnuna işaret parmağıyla dokundu, sonra bebeğin. ”Burunlarınız da benziyor. ”

“Evet, ama ikimizde düğme burun değiliz. ”

“Öylesiniz. Baksana, düğme kadar. ”uzanıp genç kızın burnunu sıktı doğal bir hareketle. ”Haydi, artık gidelim. ”diye ekledi sonra. ”Geç kalacağız. ”

Genç kız yüzünü buruşturarak bebeğe baktı. ”Onu da alamaz mıyız?” diye sordu çocuk gibi mızızlanarak.

“Saçmalama. ”dedi Deryal gülerek, bebeği aldı, koltuğa koydu ve Burcu’ya döndü.

“Artık senin. ”Genç kız hediye bebeğine baktı ve sırıttı.

“Evet. ”ve Deryal’e döndü. ”O zaman çabuk dönelim. ”

“Şimdi kim beş yaşında gibi davranıyor. ”Deryal, genç kızın arkasından ağır adımlarla ilerliyordu, gözlerini genç kızın yuvarlak kalçalarında ayırmak zor olmuştu ama sonunda saçına bakmaya karar verdi. Saçı da Deryal’i genç kızın bedeni kadar heyecanlandırıyordu. . Burcu, omzunun üzerinden Deryal’e baktı ve dil çıkarıp tekrar önüne döndü. Deryal, onun bu doğal tavırlarına bayılıyordu. Hiç kasmadan, yapmacıksız ve yalansız. Sadece Burcu gibi. İçinden nasıl gelirse.

Deryal, Burcu’nun kapısını kapatıp sürücü tarafına geçti.

“Galerin falan mı var senin. ?” diye sordu Burcu, Deryal oturur oturmaz. Deryal, motoru çalıştırdı ve Burcu’ya baktı.

“Neden?” ve gaza basıp ilerledi.

“Birini her gün başka bir arabayla görünce, insanın aklına bu soru geliyor. ”

“Hayır. ” dedi Deryal gülerek ve gözlerini yoldan ayırmadan. ”sadece arabaları seviyorum. ”

“O zaman tüm kazancını arabalara yatırıyorsun. ”

“Öyle de denebilir. ”

“O zaman parasız kaldığında onları satarsın. ”

“O, o kadar kolay değil. ” dedi Deryal ciddi bir tonla. ”Arabalarım benim. . ” Bir süre düşündü ve sonra söyleyeceğinde vazgeçerek başka bir şey söyledi. ”Arabalarımı seviyorum. ”

“Onu geçmiştik. ” dedi Burcu ve Deryal’e çevirdi bedenini. Yolcu kapısına yaslanarak ve dirseğini torpidoya dayayarak oturuyordu.

“Sen bütün yol boyunca öyle gidersen ben kaza yaparım. ” dedi Deryal, genç kızın gözlerine anlık bir bakışla bakarak.

“Neden?”

“Bana bakıyorsun!”

“Bakmamam mı gerekiyor. ”

“Bende sana bakmak istiyorum. Ve bu durumda araba kullanmam mümkün değil. ” genç kız kızarak toparlandı ve yola döndü.

“Görüşmelerinden olumlu bir sonuç alabildin mi?” diye sordu Deryal, suskun kalan genç kız

tekrar konuşturma çabası içinde. Genç kız, tekrar Deryal'e döndü ve sonra yüzünü buruşturarak yola çevirdi bakışlarını.

“Ama ben de sana bakmadan konuşamıyorum. ”dedi inatçı bir sesle. Deryal, güldü.

“Tamam. Nasıl istiyorsan öyle otur. ”Genç kız, hevesle yine dirseğini torpidoya dayayarak oturdu.

“Hayır. ”dedi kayıtsız bir sesle. ”Alamadım. ”

“O zaman daha fazla uğraşma. Sana iş teklifinde bulunuyorum. ”Burcu, kaşlarını kaldırdı.

“Ne işiymiş bu?” diye sordu şaşkınca.

“Bilmem. ”dedi Deryal ve omuz silkti. ”Buluruz bir şeyler. ”Burcu, güldü ve başını iki yana salladı. Deryal, bu olumsuz hareketi göz ucuyla gördü ve genç kız bir şey söylemeden konuşmaya başladı.

“Düşün biraz. ”dedi ciddi bir sesle. ”Ben şaka yapmıyorum. Ya da hiç çalışma. ”

“Çalışmamak mı?” dedi Burcu alayla. ”sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Çok ciddiyim. ”Deryal, kırmızı ışıktaki durdu ve Burcu'nun gözlerinin içine baktı.

“Sana beni kabul ettiğin zaman neyi kabul ettiğini iyi düşünmeni söylemiştim. ”Deryal'in gözlerinde bir ışık yanıp söndüğünü fark etti Burcu ve yutkunup oturuş pozisyonunu değiştirerek gözlerini yola dikti.

“Söylemiştin. ”dedi mırıldanarak.

“Hatırladığına sevindim. Bir yerde çalışmana gerek yok. Ya da gel benimle ol. Seçenekler bunlar. ”

“Başka seçenek yok yani. ”dedi Burcu inatçı bir sesle.

“Hayır!”

“Ya ben kendime bir seçenek yaratırsam. ”tek kaşını kaldırıp Deryal'e baktı.

“Dene. . ”dedi Deryal sert bir tonla. ”Ama sonuçların hoşuna gideceğini sanmıyorum. ”

“Bu sonuçlar nelermiş merak ettim. ”Burcu'nun bir ayağı yerde ritim tutmaya başlamıştı öfkeyle.

“Dinle. ”dedi Deryal sakın bir tonla, yeşil ışık yandığında sertçe gaza bastı. ”Kimse benim

kadınım emir veremez, dokunamaz, art niyetle bakamaz, sesini yükseltemez!”genç kızın sözlerini iyice kavraması için her kelimedede sesinin rengine ağır bir hava veriyordu. Bir süre kızın bu sözleri hazmetmesini bekledi. ”Ve ben sürekli bunlardan herhangi biri oluyor mu diye düşünüp duramam. Ya yanımda çalışırsın ya da evinde oturursun. ”

Burcu, sopa yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Deryal’e artık bakmak istemiyordu. Dili tutulmuş gibi öylece kalmıştı. Bunu tahmin etmeliydi, Çoktan Deryal’in kadını olmuştu. Sahiplenilmek güzel olabilirdi ama böylesine baskıcı bir tutumla değil. Bu tavırlar despottu, fazla baskıcı ve fazlasıyla sahiplenici, dayatmacıydı. Bu tavırlar insanı kapana kısılmış bir güvercin gibi hissettiriyordu. Burcu, her yönden zaten kapana kısılmış gibi hissediyordu kendisini, bunun üzerine Deryal’in bu halleri onu daraltmış, canlı canlı mezara gömülmüş gibi hissettirmişti. Sanki birileri boğazını sıkıyordu. Camdan dışarıya, gri gökyüzüne çevirdi bakışlarını.

Bulutların ardında ışıldamayı bekleyen güneşe benzetti kendisini, güneş de bulutların engeline takılmış, ışığını yansıtamıyordu. Özgürlüğü elinden alınmıştı. Tıpkı Burcu gibi.

“Hangi rengi seviyorsun?”Burcu, Deryal’in sessizliğin içinde birden beliren sesiyle irkildi. Sesin tonu yumuşaktı, hatta biraz özür diler gibiydi ama yine de Burcu’yu ürküttü.

“Siyah. ”dedi düz bir sesle.

“Ne mezunusun?”Burcu, bir süre düşündü.

“Lise” dedi sonunda. Sesinin rengine bir değişim olmamıştı.

Deryal, onun yine neşelenmesini, gülmesini, enerji dolu ruhunun tekrar arabanın içindeki havaya yayılmasını istiyordu. Kızın çok üstüne gitmişti ama bunu baştan bilmesi gerekiyordu. Sorularına devam etmeye karar verdi. Tüm yol boyunca onun suskunluğu Deryal’i dibe çekmişti. Deryal, bunu iyi biliyordu.

“Peki hangi tür müzikten hoşlanıyorsun?”diye sordu.

“Rock... Kimi zaman hip hop. ”

“Zibidisin yani. ”Genç kız, öfkeyle baktı Deryal’e.

“Zibidi mi?”diye sordu “Müzik zevkimden bunu mu çıkardın? Zibidiyim yani?”

Deryal, gülmemek için dudaklarını bastırdı birbirine. Burcu, kızdığı zaman her şeyi unutabiliyordu. Deryal’e olan haklı dargınlığını bile.

“Evet. ”dedi onu biraz daha kızdırmak için. ”Müzik mi o?”dedi iğrenir gibi.

“Sen hangi tür müzik dinlersin çok merak ediyorum. ”kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye başladı.

“Kulağıma güzel gelen her türlü müziği dinlerim. ”sonra beceriksizce rap çilerin hareketlerinden birini taklit etti. ”ama bunları sevmiyorum. ”

Burcu, kendisini tuttu, tuttu ve sonunda dayanamayıp kahkahayı bastı. ”Sevme. ”dedi gülüşünün arasında. ”Sende çok komik duruyor. ”

Burcu’nun şen kahkahası Deryal’i esir almıştı sanki. Kızın tekrar neşelenmesi hoşuna gitmişti gitmesine ama kahkahasının onun bünyesini bir sis gibi sarmalamasını, sıcaklığını kemiklerinde hissetmeyi beklemiyordu. Yaşamında varlığından haberdar olmadığı bir boşluğun telaşsız bir halde dolduğunu hissetti.

Burcu, ona işliyordu. Yavaşça, bir dantel gibi ilmek ilmek kaplıyordu Deryal’in benliğini. Hiç acele etmeden, öylesine... Ve hiç zorlanmadan.

İçeride bir yerlerde kapaklanmış ruhunun bir göz kırpmasında ışığı yakaladığını ve ona uzandığını hissediyordu. Ve bunu, yanında oturan bu küçük kız yapıyordu. Küçük kız...

“Feribotla mı gidelim, yoksa devam mı edelim?” diye sordu Deryal, Burcu’ya dönerek.

Burcu, gülümsedi. Biraz önce onun ne hissettiğini veya düşüncesini sormadan ona dayatma uygulamaya çalışan bir adamın bu soruyu sorması biraz garip gelmişti ona.

“Sana nasıl uygun olursa” dedi tatlı bir dille.

“Benim için fark etmez. Eğer denizden gitmek istersen denizden gideriz. Eğer karadan gitmek istersen karadan gideriz. ”

“Hangisi daha hızlı?”Burcu Deryal’i daha rahat görebilmek için yine torpidoya yaslandı ve Deryal ona baktığı anda feribotla gitmenin daha iyi olacağını düşündü.

“Sence fark eder mi?”diye sordu kendini beğenmiş bir gülümseme ile. ”Ama kalbimden geçen feribotla gitmek. ”

“Neden?”

“Çünkü sen yol boyunca bana bakacaksın gibi görünüyor. ”Burcu, yine toparlandı ama dudağının bir kenarında masum bir gülümseme belirmişti.

“Feribotla o zaman. ”

Deryal, başını salladı ve Eskihişar’a doğru sürdü arabayı. Deryal’in hiç sevmediği sıra bekleme aşamasını atlattıktan sonra feribota binip motoru durdurdu. Cama yaslanarak Burcu’ya döndü.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye sordu. Deryal ve Burcu’nun arasında bir kol boyu mesafe vardı. Deryal hem arabanın içinde durup bu yakınlığın tadını çıkarmak istiyor hem de bu yakınlıktan çılginca kaçmak istiyordu. Genç kızın, her başını çevirdiğinde bukle bukle saçları yay gibi sallanıyor, savrulan saçlardan yayılan o koku Deryal’in ciğerlerini dolduruyordu. Aslında saçlarını savurmasına bile gerek yoktu. Genç kızın kokusu tüm arabayı esareti altına almıştı.

Deryal, ona uzanmak istiyordu, saçlarını okşamak, tenine dokunmak, derinin altındaki sıcaklığı hissetmek istiyordu, elleri bunun için sancıyordu. Bunları bir yere kadar yapabiliirdi. Ama sonra sürekli takılıp kaldığı kırmızı dolgun dudaklar aklını çelerdi. Şimdi bile çılginca bu dudakların tadına bakmak istiyordu. Şimdi, sonra ...Ve sonra.... Ama yapamazdı. Kıza söz vermişti bir kere. Niye öyle bir söz vermişti ki?Kahretsin.

“Olur. ”dedi Burcu kayıtsızca ve kapıyı açıp kaçarcasına arabadan indi. Belki de kız, Deryal’in gördüğü kadar kayıtsız değildi. . Deryal, gülümsedi. Belki? Yani? Olabilirdi miydi? Deryal’de arabadan indi, Burcu, onu beklemeden vapurun üst kısmına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Deryal, sinirle başını iki yana salladı ve genç kızın peşinden hızlı adımlarla ilerledi. Burcu’ya yetiştiğinde, genç kız kollarını birbirine kavuşturmuş, denizden esen sert rüzgara karşı bedenini ovuşturarak ve hafifçe büzülmüş tırabzanların önünde duruyordu.

Deryal, derin bir iç çekti. Neden bu kız kendisine hiç dikkat etmiyordu. Üzerine bir palto bile giymemişti. Önce, ceketini çıkarıp ona vermeyi düşündü ama aklına daha iyi bir fikir geldiğinde şeytanca bir gülümseme belirdi yüzünde. Adımları genç kızın tam arkasında durdu, ceketini iki yana açarak ve genç kıza da saracak şekilde öne doğru uzatıp, ceketin yakalarını tekrar birleştirip, Burcu’yu da kendi ceketinin içine almış oldu.

Deryal’in bu yakın temasıyla bedeni gerilen Burcu, bir omzunda Deryal’in çenesini hissedince donakaldı. Kulağının dibinde genç adamın nefesini hissetti önce. Sonra pürüzsüz, sakın bir tonla konuşan sesini.

“Bir daha. ”dedi Deryal “Beni arkada bırakmayı aklının ucundan bile geçirme!!”ses sakindi. Ama Burcu, o emri hissetmişti. Ya da uyarıyı. Deryal’in sert göğsünü kendi sırtında hissederken konuşmak zordu. Almayı unuttuğu soluğu çekti içine önce.

“Ta. . Tamam. ”dedi ve ürperdi. Ama bu ürpermenin ne kadarı Deryal’in bedenini böylesine yakından hissetmesiyle ne kadarı sert esen rüzgarla ilgiliydi bilmiyordu.

Deryal, genç kızın yumuşak ve sıcak bedenini kendi bedeninde hissetmekten memnun olmuş bir halde derin bir iç çekti. Çenesi durduğu yeri çok sevmiş gibi genç kızın omzundan ayrılmadı.

“Sen neden üzerine bir şey almadın?” diye sordu.

“Unuttum. ”dedi genç kız kendisini biraz toparlayabildikten sonra. Deryal, onu azarlamak üzereyken vazgeçti. Kendisi de hatırlatabilirdi ama evden çıkarken kızın yuvarlak hatları aklını öylesine meşgul etmişti ki bu aklına gelmemiştir bile. Öyleyse önce kendisine kızmalıydı. Ama nedense ne kendisine ne de Burcu’ya kızabiliyordu. Eğer Burcu, üzerine onu sıcak tutacak birşey almış olsaydı Deryal’in onu sıcak tutması gerekmeyecekti. Hem de böylesine yakın, böylesine onu hissederek.

“Neden bir yemek için Bursa’ya gidiyoruz?” diye sordu Burcu. Deryal, Burcu’nun saçlarıyla kaşınan burnunu oynattı ama çenesini gergin duruşlu kızın omzundan çekmedi.

“Bir kaç gün öncesine kadar bu yemek daveti bana işkence gibi gelmişti. ”dedi genç kızın sorusuna cevap vermeden önce, kolları kızın tepkisini ölçercesine usulca sardı genç kızı ve kendine engel olamadan kızın kuğu gibi boynuna eğdi başını, burnunu boynuna sürtüp derin bir nefes çekti içine. Kollarının arasındaki kız tekrar ürperdi. ”Ama şimdi bunun çok yerinde bir teklif olduğunu düşünüyorum. ”

“Öyle mi?” dedi Burcu, Deryal’i iğnelemek istercesine.

“Öyle. ”ve Deryal, çenesi genç kızın boynunda, dudakları kulağının dibinde kısık bir sesle Murat beyden gelen teklifi, malların yurt dışına ihracını , satın aldığı tanker konteynırları anlatmaya başladı. Burcu, onu ilgiyle dinliyor, bazen Deryal’in sözünü keserek sorular soruyordu. Ama iki genç de sadece dudaklarını kıpırdatıyorlardı konuşabilmek için.

Feribot, Yalova’da durduğunda ikisi de ne zaman geldiklerinin ne zaman durduklarının ve etraflarında olan insanların ne zaman gittiklerinin farkında değillerdi.

“Beyefendi. ?”Deryal, bu kalın ve öfkeli erkek sesinin muhatabının kendisi olduğunu anlamadı bir süre, sonra bir parmak omzunu dürttü. Deryal, konuşmasının bölünmesine öfkelenerek arkasını döndüğünde kısa boylu orta yaşlı bir adamın kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü.

“Mavi Peugeot size mi ait?” diye sordu Adam. Ama Deryal’in bakışlarını gördüğünde sesinin tonunu biraz daha yumuşatmıştı.

“Evet. ”

“O zaman zahmet edip arabanıza dönseniz de arkanızda duran arabalar yollarına devam edebilse. ”

Deryal'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve gözlerini limana çevirdi. "Gelmişiz. "dedi şaşkın bir tonla. Burcu'yu kollarının hapsinden kurtardı. Burcu da Deryal kadar şaşkın görünüyordu. Sonra gülüşerek ve koşar adımlarla Burcu, önde Deryal arkada arabalarına doğru hareket ettiler.

Bursa'ya gidene kadar Deryal, hiç bir ayrıntıyı atlamadan Burcu'nun sorularına cevap verdi. Genç kızın ilgili tavırları onu mutlu etmişti. Aslında Deryal, birilerine bir şeyler anlatmaktan hoşlanmazdı ama sanki Burcu, onun bir düğmesine basmıştı ve Deryal hiç durmadan anlatıyordu. Tabii sadece işle alakalı olanları. Burcu, hala Deryal hakkında gördükleri dışında tek kelime bilmiyordu.

Kelimelerin, cümlelerin ve konuların takibini yapmaktan vazgeçtikleri bir anda konuşan taraf Deryal'in bir sorusu üzerine Burcu olmuştu.

"Neden İzmir'e gitmek zorunda kaldın. "Burcu'nun gözlerinden derin bir hüznün geçti.

"Annemle babam ölmüşlerdi ve biz. . "genç kız sustu ve yutkundu. "Bana bakacak tek kişi amcamdı. "

Genç kızın sözleri üzerine Deryal'in kalbi sızladı ve bu pek nadir olan bir şey değildi Deryal için. "Üzgünüm. "dedi acısına ortak olmak istercesine.

"Bende. "dedi genç kız buruk bir gülümseme ile. "Ama çok zaman geçti. "Burcu'nun yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayıldı.

"Amcamı çok üzdüm. "dedi, genç kızın neşeli ses tonu Deryal'in başını Burcu'ya çevirdi, genç kız hiç üzgün görünmüyordu. "Kendi çocuğu olmadığı için beni evladı yerine koymuştu. Ortaokula İzmir'de başladım ve amcam benden çok umutluydu. Ama bütün umutları, çocuklarının ellerini tutmuş kapıya dayanan velileri gördükten sonra söndü. "

"Ne için geliyorlardı?" diye sordu Deryal sesindeki merak tınısını bastıramayarak.

"Beni şikayet etmek için. "dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına. Deryal, gözlerini yoldan ayırıp Burcu'ya baktı merakla.

"Yaramaz bir çocuktum. "dedi yanakları kızarak. "Amcam velilerin, gözlerini boyamak için kaba etime bir şaplak atıyor, sonra beni oda hapsiyle cezalandırıyordu" genç kız kendi kendine kıkırdadı. Deryal, genç kızın amcasının yapması gerekeni yaptığını biliyordu ama yine de amcasına karşı içinde istemsizce beliren öfkeye dişlerini sıkmadan edememişti. "Tabii, o kapıyı kapadığı anda ben pencereden dışarı çıkıyordum. "genç kız, anılarının gözlerinin önünde belirmesiyle başını iki yana salladı gülerek.

Deryal’de gülüyordu. Küçük, kıvrıkcık saçlı, zeka parıltılarıyla dolu menekşe gözleri olan haylaz bir çocuk belirmişti gözlerinin önünde. Burcu, bir anda Deryal’e çevirdi bakışlarını merakla.

“Sen nasıl bir çocuktun? Yaramaz mıydın?”Deryal, mayın tarlasının ortasında gibi hissetti bir an kendisini. Bir adım dahi atarsa mayına basıp parçalanacağını biliyordu.

“Her çocuk gibi bir çocuktum. ”dedi kayıtsız olduğunu umduğu bir sesle. Ve kızın tekrar soru sormaması için ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp Murat bey’i aradı.

Kısa süren telefon görüşmesinin ardından Deryal, tam olarak hangi adrese gideceğini öğrenmişti. Murat Bey’in rezervasyon yaptırdığı restoranın önüne geldiklerinde Murat Bey, onları dışarıda bekliyordu. Deryal, motoru durdurmadan arabadan indi, Burcu’da arkasından indi. Murat Bey’in restoran çalışanlarından daha önceden ayarladığı genç garson, Deryal’in arabasını otoparka çekmek için arabaya bindi.

“Hoş geldiniz. ”dedi Murat, elini Deryal’e doğru uzatarak.

“Teşekkürler. ”dedi Deryal, gözleri arabanın diğer tarafında kalan Burcu’daydı. Araba aralarından çekildiğinde Burcu, daha önce yaptığı gibi başına buyruk hareket etmeyerek Deryal’in yanına kadar yavaş adımlarla ve gülümser bir yüzle ilerledi. Bu sırada Murat, Deryal’e yolculuğun nasıl geçtiğini soruyordu.

Burcu, yanlarına geldiğinde Deryal, harekete geçmeden Murat, elini Burcu’ya doğru uzattı.

“Ben Murat. ”dedi samimi bir tonla.

“Burcu. ”dedi genç kız aynı samimi karşılığı vererek, Deryal, Murat’ın meraklı bakışlarını yakalamıştı. Burcu, konuşmadan araya girdi.

“Kız arkadaşım. ”dedi sesindeki gurura engel olamayarak. Ama kelimeler Deryal’e basit gelmişti. Burcu, onun için çok daha fazlasıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir kız arkadaştan çok daha fazlasıydı. Murat, başını salladı ve Burcu, kızardı.

“Buyurun. ”dedi Murat, eliyle restoranın giriş kapısını işaret etti. Burcu, Deryal, adım atmadan harekete geçmemeye kararlıydı, Deryal’in daha önceki uyarısı kulaklarında çınlıyordu. . Genç kızın davranışı Deryal’in dikkatinden kaçmamıştı. Burcu’ya döndü ve doğal bir hareketle uzanıp elini tuttu.

Burcu, bir anlık bir duraksamanın ardından gülümser bir yüzle Deryal’e döndüğünde Deryal, parmaklarını araladı, endi parmaklarını genç kızın parmaklarının arasından geçirdi ve restorana doğru sadece basit bir temasın yarattığı heyecanın şaşkınlığıyla ilerledi.

Küçük, yerden sadece otuz santim yüksekliği olan, hasırla örülmüş tabureleri olan, birbirlerine olan mesafeleri müşterilerin mahremiyetini düşünerek tasarlanarak uzak tutulmuş bodur, ahşap masaları olan restoranda bir köy evi havası verilmişti. Gaz lambalarıyla aydınlanan mekanın, masaların aralarında bulunan irili ufaklı delikleri olan paravanlarla ayrılmış bölümleri büyük bir evin küçük odaları gibi görünüyordu. Her bölmede küçük pencereler ve pencereleri kaplayan keten perdeler vardı. Pencerelerin üzerine asılmış, çoğunlukla hayvanlardan-koyun, keçi çoban köpeği-ve çobanlardan oluşan resimler bulunan kilimler vardı.

Mekan, Burcu'ya sevimli gelmişti. Restorandın ortasında bulunan ocak kısmında yapılan yemeklerin kokusu tüm mekana ağır bir koku yaymış olmasına rağmen hoş bir görüntü sergiliyordu. Kalabalık mekanın garsonları arı gibi çalışıyor, neredeyse siparişleri yetiştirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Ve Deryal, genç kızın elini sıkıca kavranmış, bırakmıyordu.

Kendileri için ayrılmış bölüme girdiklerinde ince yapılı, uzun boylu, sarı saçları tek bir örgüyle omuzlarından aşağıya salınan güler yüzlü bir kadınla karşılaştılar. Murat, eşi Sevil'i tanıştırmak için sesindeki gururu saklamıyordu. Deryal, sadece bir kaç saniye, Sevil hanımla tanışırken Burcu'nun elini serbest bırakmış ve sonra yine parmaklarını genç kızın kollarının arasından geçirmişti.

Bildik selamlaşma, hal hatır sohbetinden sonra Deryal'in gözleri önce, oturacakları küçük taburelere sonra, Burcu'nun dizlerinin üzerindeki eteğe kaydı çatık kaşlarla. Murat'ın teklifiyle herkes taburelere yerleşmek için harekete geçti. Deryal, hariç!

Genç kızın elini bıraktı, Burcu'nun oturmasını bekledi, üzerindeki ceket çıkardı ve Burcu'nun dizleri üzerine örtterek Burcu'nun saç diplerine kadar kızarmasına neden oldu. Deryal, kendi kazağının kollarını dirseklerine kadar çekip rahat hareketlerle ve yaptığından gayet memnun bir yüz ifadesiyle yerine yerleşirken Burcu, dişlerini sıkmış ona bakıyordu. Deryal, göz ucuyla genç kızın kendisine baktığını fark etti ama umursamayıp gözlerini karşısında oturan çiftte dikti ve Murat ve Sevil'in, bu garip ve onlara göre sempatik durum karşısında birbirlerine bakıp gülümsediklerini gördü.

Murat'a işle ilgili bir soru sorarak bu gergin durumu geçiştirmeye çalıştı, bir kaç dakika sonra, iki erkek kendi arasında konuşmaya dalmış ve bayanları kendi hallerine bırakmışlardı. En azından dışarıdan bakıldığında görüntü öyleydi. Deryal, Burcu'nun bir elinin aşağıda genç adamın dizlerine örttüğü ceket sıkıca kavramış -neredeyse parçalamak istercesine-Bir ayağını hızlı bir ritimle yere vurduğunu görüyordu. Burcu, Sevil'le gülümser bir yüzle konuşuyor ama Deryal, onun sesinin tonundaki öfkeyi fark edebiliyordu. Gözlerini, konuşup duran Murat'tan ayırmadan genç kızın masanın altında kalan ve yumruk olmuş eline uzandı ve parmaklarını ceketten ayırmak için mücadeleye girdi. Sonunda Deryal'in bu ısrarcı tutumu Burcu'yu usandırıp parmaklarını ceketten ayırdı. Ve Deryal, yine genç kızın elini kendi avucu içine hapsetti. Burcu, elini çekmek istediye de Deryal, buna izin vermedi.

İki gencin, masanın altında yaptığı sözsüz kavgayı hiç kimse fark etmemişti. Deryal,

başparmağıyla sürekli Burcu'nun bileğini okşuyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ve sonunda başardı. Genç kızın, sürekli kaçmaya çalışan eli gevşedi ve Deryal'in avucunda kalmaya karar vermiş gibi Deryal'in hissetmeye çalıştı ağırlığın baskısı arttı.

Deryal, hala Murat'la konuşmaya ve onun sorularına cevap vermeyi sürdürürken başını Burcu'ya çevirip genç kız, kendisine bakana kadar bekledi ve gözleri buluştuğunda göz kırpıp tekrar Murat'a döndü.

Dakikalar ilerledi, sipariş edilen yemekler masayı donattı, Deryal, genç kızın elini sadece yemek yemesine izin verecek kadar bıraktı. Ama kulakları Murat'tayken bile dikkati hep Sevil'le konuşan Burcu'nun üzerindeydi. İki genç kadın kendi aralarında öyle bir sohbete dalmışlardı ki Sevil, kocasının ona yönelttiği sorunun farkında bile olmadı.

Bu durumu gülüşmeler, espriler ve dörtlü bir sohbet havası takip etti. Aslında daha çok Burcu, konuşuyordu. Deryal, rüyada gibi genç kızın her dudak büküşünü, gülerken başını her geriye attığında saçlarının savruluşunu, heyecanla anlattığı cümlelerine eşlik eden mimiklerini hayranlıkla izliyordu. Genç kız, herkesin ilgisini sevimliliğiyle kendi üzerine çekmiş, esprileriyle güldürmüş, masada bulunanları kendisine hayran bırakmıştı. Deryal, bu durumun kendisini neden bu kadar gururla doldurduğunu merak ediyordu.

“Yemek daveti için çok teşekkür ederim. ”dedi Deryal, masadan kalkmadan önce. ”Çok güzel bir akşamdı. ”

“Bizim için de öyle. ”diye atıldı Sevil. Burcu’ya doğru elini uzattı. Burcu, genç kadının elini samimi bir gülümsemeyle sıktı.

“Malları depoya getirmek için ben buradan bir firma ayarladım. Bir kaç gün sonra İstanbul’da yine görüşürüz. ”dedi Murat. Deryal, başını salladı ve ayağa kalktı.

Burcu, Deryal kalktıktan hemen sonra yaptığı ilk iş ceketini eline alıp Deryal’e uzatmak oldu. Deryal, ceketini genç kızın elinden aldı ama üzerine giymeyerek kolunun üzerine attı. Burcu’nun elinden tutarak kalkmasına yardım ettikten hemen sonra, ceketini genç kızın omzuna yerleştirdi.

“Giy. ”dedi düz bir tonla. Genç kız, dişlerini sıktı yine öfkeyle ama Deryal’e şu anda karşı gelmenin iyi fikir olduğunu düşünmüyordu. Deryal, küçük bir kız çocuğuymuş gibi Burcu’nun ceketini kollarından geçirmesine yardım etti ve fermuarını kapamaya başladı. Aynı anda Burcu evli çifte dönüp mahcup bir gülümseme gönderdi kızarak.

Deryal, fermuarı çekerken genç kıza doğru eğilmişti.

“Üşümüyordum. ”dedi Burcu, Deryal’in kulağına kısık bir sesle. Deryal, başını kaldırıp genç kıza baktı.

“Ama üşüyeceksin. ”dedi Burcu’nun aksine yüksek sesle ve fermuarı boğazına kadar çekerek kapadı.

“Kendim giyebilirdim. ”dedi Burcu yine kısık sesle dişlerinin arasından. , Deryal, elini genç kızın beline atıp kendisiyle birlikte yürümeye zorladı. Murat ve eşi yüzlerinde manidar gülümsemelerle onları takip ediyordu.

Siyah gecede, parlament mavisini araba sol şeritte yüz kilometrenin üzerinde bir hızla ilerliyordu. Gözlerini yola diken iki genç arabaya bindikleri andan itibaren tek kelime etmemişlerdi. Burcu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağı yerde ritim tutuyordu. Deryal, göz ucuyla onun yumruklarını sıkıp gevşettiğini görüyordu. Dudaklarını büzerek Burcu’yu konuşturmanın yollarını arayarak beynini zorladı bir süre. Sonunda saçma sapan bir soru

sormaya karar verdi. Aklına başka bir şey gelmemişti.

“Yemekleri beğendin mi?”Burcu, duruşunu değiştirmedi.

“Evet. ”dedi düz bir tonla.

“Sevil hanımdan hoşlandın mı?”

“Evet. ”dedi Burcu yine.

“Mekanı sevdin mi?”

“Evet. ”

“Murat, iyi biri gibi değil mi?”

“Evet. ”

“Ayakkabı bağcığın çözülmüş. ”

“Ahh. ”dedi Burcu şaşkınlıkla ve başını eğip ayakkabılarına baktı. İyi ama Burcu’nun ayakkabıları bağcıklı değildi ki! Deryal, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp genç kızın ona kükremesini bekliyordu. Ama Burcu, hala başı yerde ayakkabılarına bakıyordu.

“Burcu?”dedi Deryal gözlerini yoldan ayırmak istemeyerek genç kıza kısa bir bakış attı. Burcu, cevap vermedi.

Deryal, genç kızın sırtına uzanmak üzereydi ki Burcu’nun omuzlarının sarsıldığını gördü. Deryal, onun ağladığını mı yoksa güldüğünü mü anlayamadı önce. Ama Burcu’nun gürültülü kahkahasını duyduğunda gülümsedi. Kız, hiç durmadan gülüyordu. Sonunda Burcu, başını kaldırıp Deryal’e baktı öfkeyle.

“Neden sana biraz olsun kızgın kalmama izin vermiyorsun?”

“Ama seni kızdıracak birşey yapmadım ki!”

“Yapmadın mı?”genç kız, daracık arabanın içinde ellerini beline koyarak yine her an dövüşe hazır mış gibi durdu.

“Yapmadım. ”dedi omuz silkerek.

“İnsanların önünde gururumu incittin. ”dedi kız kırıgın bir sesle. Deryal, şaşkınca ona dönüp baktı. Kız ciddi görünüyordu, Deryal, hiç düşünmeden arabayı emniyet şeridine çekti , arabayı durdurdu ve Burcu’ya döndü.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Deryal düz bir sesle.

“Neden her seferinde ceketini dizlerime koyuyorsun? Ben, eteğime sahip çıkamayacak biri değilim. ”

Deryal, bir süre genç kıza şaşkınlıkla baktı. Deryal’in amacı onu incitmek değildi ki! bunu aklının ucundan bile geçirmezdi.

“Eğer. ” dedi yavaşça. ”Seni inciteceğini bilseydim bunu asla yapmazdım. ” Uzanıp, genç kızın yanağını okşadı. Ve yine aklından geçen her kelime diline dökülmeye başladı.

“Sen bacaklarının ne kadar dikkat dağıttığının farkında mısın?” diye sordu sakın bir sesle. ”Ya da gözlerinin, ya da saçlarının, ya da... Dudaklarının. Eğer elimden gelse senin başına bir çuval geçiririm. Çünkü... Sana bakarken her seferinde konuşmakta zorluk çekiyorum. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?” Burcu’nun gözleri irice açıldı. Arabanın içi karanlık olmasına rağmen Deryal, onun yüzündeki utangaç ifadeyi görebiliyordu. Burcu, yavaşça başını salladı.

“Ve sen eteğine sahip çıkabilirsin. Ama eğer Murat gözlerine sahip çıkamazsa, bakmak istediğinden olmasa bile gözü yanlışlıkla kayarsa bile, benim neler yapabileceğimi biliyor musun?”

Burcu, bilmiyordu. Ama tahmin edebiliyordu. Yutkundu.

“Beni kim durduracak?” Burcu, sadece Deryal’e bakıyordu. Dudaklarının arasından sadece sığ nefesler alıyor ama cevap veremiyordu.

“Ben söyleyeyim. ” dedi Deryal fısıltıyla. ”Hiç kimse!” Deryal’in eli Burcu’nun yanağından aşağıya kaydı usulca ve boynunda durdu. Biraz öne eğilerek ve Burcu’yu da usulca kendisine çekerek genç kızın boynuna küçük bir öpücük kondurdu ve dudakları bir süre yumuşak tenin üzerinde kaldı. Burcu’nun nefes alışları hızlanmaya başladı. Deryal, kulağının dibinde genç kızın nasıl hızlı soluk aldığını duyabiliyordu. Zorlukla, beynine üst üste emirler göndererek elini ve dudaklarını genç kızın boynundan çekip arabayı çalıştırdı. Burcu, hala Deryal’in bıraktığı gibi duruyordu.

“Bunun için. ” dedi Deryal zorlukla gülümseyerek ”Seni incitecek bir şey yaptığımı düşünmemiştim. ”

“Anlıyorum. ” dedi Burcu kısıp bir sesle ve koltuğunda arkaya yaslandı.

“Anlayışın için teşekkür ederim. ”

Deryal, dakikalar sonra Burcu'ya çevirdi bakışlarını. Genç kızın başı yana düşmüş, dudaklarından kısık horultular çıkmaya başlamıştı. Deryal, gülümsedi. Burcu'ya uzanarak başını biraz doğrulttu ve genç kızın daha rahat nefes almasını sağladı. Burcu, uyuduğuna göre feribotla gitmeye hiç gerek yoktu. Eğer Burcu'nun uyanmayacağını bilseydi Deryal Feribotla gitmeye karar verir ve onun uykudaki halini izlerdi. Ama buna emin olamıyordu. Karadan giderlerse daha hızlı olacağını bildiği için ve Burcu'nun bilinçsizliğinden faydalanarak gaza daha çok yüklendi.

Deryal, genç kızın evinin önüne geldiğinde durdu. Önce, genç kızın penceresine baktı, sonra derin bir uykuda olan Burcu'ya. Onu bırakmak istemiyordu. Hem neden bırakmak zorundaydı ki? Deryal, gaza bastı ve sadece sekiz dakikada kendi evinin garajındaydı.

Deryal, arabadan indi, arabanın etrafından dolaştı, yolcu kapısını açtı. Önce, genç kızı yine taşımayı düşündü ama sonra Burcu'yu daha fazla kızdırmak istemediği için ona seslenmeye karar verdi.

“Burcu. ”genç kız, homurdanıp koltukta diğer tarafa döndü. Deryal, onun uyuklayan hallerine bayılıyordu. Adını sesini yükselterek bir kez daha seslendi.

Burcu, hızla gözlerini açtı. Etrafına bakmadan Arabadan inmek için harekete geçti.

“Yine uyumuşum. ”dedi çantasını alırken. ”Her şey için teşekkür ederim. Güzel bir akşamdı. ”ve arabadan indi. Deryal'in yüzündeki imalı gülümsemeyi gördüğünde etrafına bakmak aklına yeni gelmişti.

“Ama. ”dedi kaşlarını çatarak ”Neden buradayız?”

“Senin evinin önünde de durduk güzelim. ”dedi Deryal, şaşkın ve hala uyku sersemi olan Burcu'yu omuzlarından tutup kenara çekti. Arabanın kapısını kapadı “Ama seni uyandıramadım. ”dedi yalan söyleyerek. Burcu, ona gözlerini devirdi.

“Ama nedense burada uyanabildim. ”dedi öfkeyle.

“İnan bende anlayamadım. ”dedi Deryal ve merdivenlere açılan kapıya doğru ilerledi.

Deryal, kapıyı açıp genç kızın geçmesi için kenara çekildi. Burcu, ayaklarını taş zemine vurarak ilerledi. Burcu, homurdanarak merdivenleri hızla çıkarken, Deryal'in keyfi yerinde, elleri ceplerinde aheste adımlarla genç kızı takip ediyordu. Dairenin kapısından içeri girdiklerinde Burcu, hışımla ceketini çıkarıp kapının hemen yanındaki askılığa astı. Ve ellerini beline koyup Deryal'e döndü.

“Banyo yapmam gerekiyordu. ”

Deryal, başıyla duşu işaret etti. ”Yap o zaman. ”omuz silkti. Genç kızın söylediğine öfkeleneyeceğini iyi biliyordu. Zaten bunun için söylememiş miydi? Gülüşünü bastırabilmek için güç bir mücadeleye girmişti.

Burcu, gözlerini irice açarak ve yanakları bir ton daha kızararak Deryal’e baktı ve parmağını havaya kaldırarak duşu işaret etti. ”Orada mı?” diye sordu, hayretler içinde.

“Evet. ”Deryal, genç kızın yanından geçti, kazağının altında gizlenmiş silahını çıkarıp orta sehpa bıraktı ve mutfığa ilerledi.

“Sen aklını kaçırmış olmalısın. Orada banyo yapabileceğimi nasıl düşünürsün?”

“Merak etme. ”dedi Deryal, sürahidenden bardağına bir bardak su doldurdu ve hepsini bir dikişte içti. ”Gözlerimi kaparım. ”dedi alayla.

“Daha sonra yapmayı tercih ederim. ”banyoya doğru ilerledi Burcu. Deryal, genç kızın söylediklerini bilerek yanlış yorumladı.

“Nasıl istersen. ”dedi “Banyo hep burada. ”Genç kız ateş saçan gözlerle Deryal’e baktı ellerini yıkarken.

“Kendi evimde yapmayı tercih ederim. ”Deryal, bıyık altından gülümserken genç kız hala söyleniyordu. ”Ayrıca makyajımı temizlemem gerekiyor. ”

“Temizle o zaman. ”Deryal, genç kızın arkasından geçip, gömme dolaba ilerledi.

“Kremim yok. ”

“Sabunla temizle o zaman!”Deryal, Burcu için ayarladığı bir takımın sadece üstünü büyük yatağın üzerine fırlatıp, kendi pijamalarını omzuna attı ve giyinebileceği tek yer olan tuvalete doğru ilerledi. Ellerini beline atmış, sinirle kendisine bakan genç kızın yanından geçerken doğal bir tavırla uzanıp yanağından bir makas aldı, makası alan parmaklarını öptü ve ilerledi.

Burcu, onun ardından öylece bakakaldı bir süre. Sonra kendisini tutamadı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Deryal’in bazen çocuk gibi olduğunu düşünüyordu. Henüz büyümemiş bir tarafı vardı genç adamın. Burcu, hala Deryal’in ardından öylece durduğunu fark edince dönüp aynada kendi yansımasına baktı ve gördüğü yüzden hiç memnun kalmadı. Aklına birden nişanlısı geldi. Kendini ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Onu üzdüğünü biliyordu, bu durumun genç adamın canını sıkıldığını biliyordu. Yarın onu görmeye gidebilirdi. Bu Burcu’ya iyi gelebilirdi. Kendi sonunu görüyordu. Ve bu son hiç hoşuna gitmiyordu. Eğer onunla güzel bir gün geçirebilirse sürekli Deryal ve onu karşılaştırıp durmaktan vazgeçebilirdi. Deryal’in bakışlarını, genç kızı dinlerken hayati bir olay hakkında konuşuyormuş gibi ilgiyle dinlemesini, onunla işi hakkında konuşmasını ve kızın görüşünü sormasını.... Ve Yusuf’un her zaman ‘Bana bir dakika ver canım’ demesini.

Deryal'in içeride olmasından faydalanıp üzerini hızla değiştirdi ve yatağın içine girip, örtüyü çenesine kadar çekti.

Deryal, dışarı çıktıktan sonra, gözleri evin içinde Burcu'yu aradı. Genç kızı yatakta kıvrılmış yatarken görünce gülümsedi. "Uykucu." diye fısıldadı kendi kendine. Kıyafetlerini kuru temizlemeye gideceklerin arasına yerleştirdi. Mini barın yanına gitti, kapağını açıp kendisine bir kadeh viski koydu, önce koltuklardan birine oturdu ve gözlerini Burcu'ya dikti. Sonra, mesafe ona fazla geldiğinde kalktı ve yatağın yanındaki komedinin üzerine oturmadan önce, genç kızın tamamen uykuya dalıp dalmadığını kontrol etti. oktan uyumuştu. Hatta biraz horluyordu bile.

Deryal, bir ayağını diğerinin üzerine atarak genç kızı seyre daldı. Aklında birçok düşünce birbirini kovalıyordu. Gözlerinin önünden bir sürü ipe sapa gelmez hayaller geçiyordu. Burcu'nun yastığın üzerine kıvrılmış ipek gibi saçlarını eline dolamak gibi mesela, ya da kıvrılmış bedeninin arkasına geçip kolunu beline atmak gibi. Cinsellik değildi istediği. Oda vardı elbette ama bu bambaşka bir istekti. Deryal'in daha önce aklının ucundan geçmeyen şeyler.

Genç kızı, kendi bedeni önünde tutmak, sıcaklığını hissetmek, onunla aynı yatağı paylaşmak, örtünün altından dışarı fırlamış zarif ayaklarını kendi ayaklarının arasına almak, burnunu saçlarına gömmek ve ciğerlerini o güzel kokuyla doldururken, genç kızın düzenli bir ritimle atan kalp atışlarıyla kulaklarını doldururken bilinsizliğine dalmak. Deryal, tüm kadehi bir anda kafasına dikti ve tek yudumda hepsini bitirip ayağa fırladı. Eğer biraz daha bu hayallerin içinde boğulursa kendisini yatakta, Burcu'nun hemen arkasında bulacaktı. Işıkları kapamadan nde, kendine engel olamayarak genç kızın saçlarına dudaklarını değdirdi. Derin bir i çekti ve yüzünü buruşturarak sığamadığı kanepeye doğru ilerledi.

Deryal, gözlerini ısrarla çalan telefonun sesiyle açtı. Sabah mı olmuştu? Bzştğ kanepede doğruldu ve yüzünü buruşturdu. Her yanı tutulmuştu. Ensesini ovarak telefona uzandığında Burcu'nun yatakta doğrulduğunu gördü. Telefona bakınca arayan kişinin Adem olduğunu gördü, gözleri duvardaki büyük saate kaydı. 03.53. Hayır bir haber olmadığı belliydi.

"Ne oldu?" diye sordu direkt. Burcu, yataktan kalkıp sarsak adımlarla Deryal'e doğru ilerledi.

"Depoda yangın ık mış. "

"Hangisinde?" diye sordu Deryal buz gibi bir sesle.

"Samandıra'da. "

“Yaralı falan. ”Adem, bir süre duraksayıp iç çektiğinde Deryal’in dudakları arasından bir küfür çıktı.

“Osman Abi uyuyakalmış yine. ”dedi Adem üzgün bir tonla. Burcu, Deryal’in bir kaç santim ötesinde duruyordu. Deryal, kulağı Adem’de genç kızın eline uzanıp tuttu ve onu kendi yanına çekip oturttu. ”Komşulardan biri itfaiyeyi aramış ama geç kalmışlar. Osman Abi artık hiç uyanmayacak” Deryal, bir kez daha küfür edecekken dişlerini sıktı.

“Geliyorum. ”dedi öfkeli bir sesle. Telefonu kapadı. Eli, Burcu’nun elinde sanki ondan güç alıyormuşçasına gözlerini kapayıp başını arkaya attı.

“Sorun ne?”diye sordu Burcu fısıltıyla. Deryal, bir süre daha içindeki öfkenin biraz olsun dinmesini bekledi ama hiç bir işe yaramadı. Osman Abileri ölmüştü. Gözlerini açıp Burcu’ya baktı.

“Seninle gittiğimiz depoda yangın çıkmış. ”dedi düz bir tonla. ”Güvenlik olarak bulundurduğumuz bir Abimizi kaybettik. ”Burcu, Deryal’in elini sıktı.

“Çok üzgünüm. ”dedi fısıldayarak. Pencereden içeri sızan ay ışığı genç kızı aydınlatıyordu. Deryal, onun ayın ışığıyla parlayan gözlerindeki gerçek hüznü görüyordu. Boşta kalan eliyle uzanıp genç kızın yanağına dokundu. Deryal’in eli kızın yanağında şekillenirken Burcu, gayri ihtiyari başını Deryal’in eline bıraktı. Genç adam, uzanıp genç kızın alınına bir öpücük kondurdu.

“Bende. ”dedi dudakları alnındayken. Aklından ve kalbinden geçen birçok düşüncüyü beyninde ’Zamanı gelince’ kısmına ayırdı, başını geriye attı ve genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı.

“Gitmek zorundayım. ”dedi kuru bir sesle. ”Sabah kahvaltını hazırlayamayacağım. ”

“Ben kahvaltı yapmam. ”dedi genç kız hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Ama ben seni sinirlendirebilirim. ”dedi Deryal zorlukla gülümseyerek. ”Sanıyorum geri gelemeyeceğim. Yalnız kalabileceğinden emin misin?”

“Ben hep yalnız kalıyorum. ”Deryal genç kızın yanağına da bir öpücük kondurdu ve ellerini genç kızın yumuşak teninden ayırıp ayağa kalktı.

“Haklısın. ”dedi, üzerine bir takım ayarlayıp giyinmek için yine tuvalete gitti. Giyinip çıktığında sehpa da duran silahını beline taktı, komedine gidip çekmeceyi açtı ve bir diğer silah alıp onu da yerleştirdi.

Burcu, hala kanepede oturuyordu. Genç adam onun yanına ilerledi. Aynı anda Burcu’da

ayağa kalktı.

“Görüşürüz. ”dedi düz bir sesle. Ve genç kızın yanından geçip gitti. Burcu’da onun arkasından ilerledi. Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken Burcu’nun sesiyle durdu.

“Deryal. ”genç kızın sesi tedirgindi. Deryal, arkasını döndü.

“Evet. ”

“Kendine dikkat et. ”

Genç kızın sözlerindeki içtenlik Deryal’i gülümsetti.

“Edeceğim. ”gitmek üzereyken durdu, bir adımda genç kızın yanına ulaştı, yanağına bir öpücük daha kondurdu ve hızlı adımlarla merdivenleri indi.

Deryal, arabasına binerken hayatında yapmadığı bir şeyi daha yaptığını fark etti. Burcu’yu evde bırakmıştı. Bu ilk değildi. Acil çıkması gerektiği bir sürü telefon almıştı ve yanında biri olduğu zamana denk gelen benzer durumlarla karşılaşmıştı. Deryal, önce yanındaki kadını bir taksiyle gönderir kendisi daha sonra giderdi. Şimdi... Şimdi döndüğünde onu evde görmek istiyordu. Kapıyı çalmak ve Burcu’nun o güzel, huzur veren yüzüyle karşılaşmak.

Burcu’nun gözlerinden yaşlar düşerken perdeyi aralayıp garaj çıkışını gözetliyordu. Deryal’in arabası garajdan bir ok gibi fırladığında yüreği hopladı bir an. Deryal’in arabası gözden kaybolduğunda perdeyi kapadı.

“Daha kaç kişi ölecek?”dedi kendi kendine hırıltılı bir sesle. Gözlerinden yaşlar düşerken kıyafetlerini giydi, şafağın sökmesine bir kaç saat vardı. Daha önce karar verdiği gibi Yusuf’un yanına gitmeyi düşündü. Uyuyorsa bile genç kızda anahtarı vardı nasıl olsa. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez dönüp eve baktı. Derin bir iç çekip kapıyı kapadı ve düşmemeye özen göstererek koşar adımlarla merdivenlerden indi.

Deryal, hala koyu gri dumanların havaya süzüldüğü depodan geri kalan harabeye dönmüş yere ulaştığında itfaiye arabalarının hala bir kısım yerleri söndürmeye çalıştığını gördü. Gözleri kalabalığın içinde Adem’i aradı. Adem’i depoda çalışan elemanların arasında elleri ceplerinde öylece yanmış binaya bakarken buldu. Motoru durdurup arabadan indi ve hızlı adımlarla Adem’e doğru ilerledi.

“Osman Abi?”

“Ambulans gelip götürdü. Geri kalan mallar da yandı bu arada. ”Deryal’in dudaklarından bir küfür fırladı.

“Gel de laza laf anlat şimdi. ”dedi düz bir sesle.

“Anlatamadım zaten. ”dedi Adem. Deryal, siyah renge dönmüş, ıslak duvardan gözlerini ayırıp sıkıntıyla baktı Adem’e.

“Onu da mı aradın?”

“Ya ne yapsaydım?”

“Nasılsa öğrenecekti. ”dedi Deryal. Sonra can alıcı soruyu sordu. Aslında cevabı gayet iyi biliyordu. ”Peki nasıl olmuş?”

“Araştıracaklar. ”dedi Adem ve gözlerini Deryal’in gözlerine dikti. ”Ama zaten ne olduğu belli. Üç tane benzin bidonu bulundu. Üçü de yan yana şirin şirin gülümsüyorlardı. Kameraların kaydettiği tek bir görüntü yok. Çünkü; bütün kasetler yanmış!”Deryal, tırların bulunduğu garaja doğru uzattı başını.

“Hepsi yerinde tabii ki. ”dedi Adem.

“Tabii ki. ”dedi Deryal dişlerinin arasından. ”Tırlara bir şey olursa mallar nasıl gelecek? Ben hala nasıl bu kadar isteğini yerine getireceğimden emin olabiliyor onu anlamıyorum. ”

“Al benden de o kadar. Kabul ettirene kadar daha neler yapmayı planlıyor acaba?”diye sordu Adem ve yanmış depoya doğru ilerledi.

“Turgut?”diye sordu Deryal, onun yanından ilerlerken.

“Evinde mışıl mışıl uyuyor. ”

“Güzel. Yalnız yaşıyordu değil mi o?”Adem, Deryal’e dönüp sırttı.

“Bu gece yalnız değil. Bomba gibi bir hatun varmış yanında. Ama evin dışında iki koruma var. ”

“Güzel. ”dedi Deryal yine. ”Yarın sigorta şirketiyle görüşelim. Bir an önce gelip baksınlar.

“Olur. ”

Yarım saat sonra itfaiye şefi gelip işlerini bitirdiklerini söyledi ve geçmiş olsun dileklerini sunarak yanlarından ayrılıp gittiler. Polisler de bir süre sonra ayrıldığında Deryal ve Adem, daha önce koyu mavi olan, şimdi yarısı siyah olan büyük demir kapıdan içeri girdiler.

İçlerinde yurt dışına gitmek üzere paketlenen tekstil malzemeleri bulunan kolilerden geriye kalan küllere baktılar ifadesiz yüzlerle. Deponun içinde ağır bir duman kokusu vardı. Deryal'in boğazı kurudu, genzi yandı ve bir kaç kere üst üste öksürdü.

O an, yapılacak başka hiç bir şey olmadığı için depodan dumanın etkisi biraz geçtiğinde hasar tespiti yapmak üzere dönmek için ayrıldılar. İkisi de nereye gideceklerini biliyorlardı. Birbirlerine söylemeleri gerekmiyordu. Deryal'in telefonu çaldığında Deryal, bir 'of' çekti ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranına baktıktan hemen sonra Adem'e döndü sıkıntıyla.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Laz arıyor. "

"Ben sıkılmışım artık. "dedi Adem, gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Alo" dedi Deryal sıkıntılı bir sesle.

"Mallarım gitti. "dedi Laz öfkeyle. "Ne olacak benim halim. "

"Yarın kulübe gel paranı vereyim. "

"Ya sevkıyatı bekleyen adamlara ne diyeceğim? Adamlar günlerdir malları bekliyorlar. Onlara ne cevap vereceğim?"

"Onu da sen düşün artık. "

"Bir daha seninle çalışmayacağım. "

"Siktir git lan kiminle çalışıyorsan onunla çalış. "dedi telefona doğru bağırarak. "Vaz geçtim yarın da gelme. Bir adamını gönder ben paranı ona veririm. "

"Benim mağduriyetimi karşılayacaksın!"

Deryal'in dili dudaklarının üzerinde gezindi. Bir süre konuşmadan bekledi.

"Sakin karşıma çıkma. "dedi sakın bir sesle daha sonra" Sakın çıkma. tesadüf bile olsa bunu kendi yararına yapma. "ve telefonu kapadı.

"Sence ne demek istediğini anlamış mıdır?"Deryal, Adem'in gözleri kapalı olan yüzüne baktı ve bir cevap vermedi.

"Osman Abinin cenaze merasimi için ne gerekiyorsa yapalım. Torunu da okuyordu, okul masraflarını mezun olup bir işe girene kadar karşılayalım. Bir de aylık bir şeyler koyalım cebine. "Adem, sadece başını salladı.

“Adres?” diye sordu Deryal.

“Devam et sen. ” dedi Adem gözlerini açmadan.

Yüzüne çarpılan suyla bir anda yataktan fırlayan genç adam, fazla kaçırdığı alkolün etkisiyle zonklayan başını tuttu ve ağırlaşmış gözlerini açmaya çalıştı. Bilinci hala tam olarak yerine gelmediği için yüzündeki ıslaklığın ve boynundan çıplak göğsüne süzülen su damlalarının nedenini kavrayamadı. Kulakları tiz bir çığlıkla tırmalanınca gözlerini irice açıp başını sesin geldiği yöne çevirdi. Akşam barda tanıştığı esmer güzeli korkuyla titriyor, elleri çıplak bedenini örtebilmek için göğsüne kadar çektiği çarşafı sıkıca kavıyordu. Gözleri, genç adamın omzunun üzerinde bir noktaya sabitlenmiş ve irice açılmıştı. Ayaklarıyla kendisini biraz daha geriye ittirip sırtını serin duvara dayadı.

“Ne?” diye sordu hala kendine gelmeye çalışan genç adam. Genç kız titreyen çenesiyle, genç adamın arkasında bir yeri işaret etti. Turgut, başını kayıtsızca arkaya çevirdi ve bir anda kendisini genç kızın yanında buldu kalbi korkuyla gümbürdeyerek. Çıplak bedenini örtebilmek için top halinde duran örtüyü çekti.

“İyi sabahlar. ”Bir ayağını yatağın kenarına koymuş, silahlı elini dizine dayamış ve öne doğru hafifçe eğilmiş adamın sesi çok nazikti.

“Sen de kimsin?” diye sordu Turgut titrek bir sesle. Bir kabusun içinde olduğunu ve birazdan uyanacağını düşündü.

“Abinin çok yakın bir arkadaşıyım. ”dedi yüzü gölgelerle gizlenmiş adam. Turgut, onun yüzünü göremiyordu. Bir karabasan olduğunu düşündü. Böyle şeyler var mıydı? Şu an yaşadığı gerçek olamazdı. Kendi başına gelmiş olamazdı.

“Ne... Ne. . İstiyorsun?” gölge adamın arkasında karanlık bir gölge daha kıpırdandı ve Turgut’un gözleri bu hareketlenmeyi yakaladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, esneyen başka bir adam pencere pervazına dayanmış, bir ayağını diğerinin önüne atmış öylece duruyordu.

“Abinle çok güzel bir oyuna başladık. ”dedi üzerlerine eğilmiş olan adam. ”Ve Abin oyunbozanlık yapıp duruyor. Biz de oyunun kurallarını değiştirdik. İnan!” dedi gölge adam ”Seninle alakalı bir şey değil. Ama sana ihtiyacımız var. ”gölge adamın sesi çok nazik çıkıyordu. Ses tonu Turgut’a engel olamadığı bir güven aşıyordu. Titremesi azalmış, kendisini biraz daha rahat hissediyordu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Turgut ses tonuna daha fazla hakim olmayı başararak.

“Çok yardımsever bir arkadaş. ”dedi gölge adamın arkasındaki alaylı bir sesle.

“Senin pek bir şey yapman gerekmeyecek. Biz her şeyi halledeceğiz. ”dedi gölge adam küçük bir çocukla konuşur gibi yatıştırıcı bir sesle. ”Fazla bağırmmamaya çalışırsan sevinirim. Çığlık atan erkeklerden tiksiniyorum. ”

“Ba. . bağırmmak mı?Niye bağıracağım?”Turgut’un sesi tekrar titremeye başlamıştı.

“Ben Abine mesaj gönderirken, senin canın biraz yanacak. Ama üzölme, bir kaç aya kadar kendini toparlayacaksın. Söz veriyorum. ”

Yirmi dakika sonra Adem, korkudan titreyen esmer kızın eline Turgut’un telefonunu tutuşturdu.

“Şışış. Sakin ol güzelim. ”dedi yumuşak bir sesle. ”Sana bir şey yapmayacağız. ”

Deryal, odanın içindeki banyoda ellerini yıkarken Adem’in sözleri üzerine gülümsedi. Adem, her kadına nazik olmayı başarabiliyordu. Neden Şirin’e bu yüzünün tam tersini gösteriyordu. Ellerini kuruladı, banyodan dışarı çıkıp, banyo kapısının önünde boylu boyunca uzanmış ve şekli biraz bozguna uğramış Turgut’un üzerinden atladı ve çarşafı üzerine sarmış genç kızın yanına ilerledi.

“Biz gittikten yarım saat sonra Abisini arıyorsun. ”dedi düz bir sesle. ”Ne olduysa anlatıyorsun. ”genç kız başını hızla öne arkaya sallamaya başladı. Gözleri tek bir noktada kilitlenmişti. Bir önceki gece tanıştığı yakışıklı , sepmatik ve esprili Turgut’a.

Deryal ve Adem, genç adamın evinden çıkıp arabalarına bindiler.

“Hakikatli çocukmuş bir kere bile bağırmmadı. ”dedi Adem alayla.

“Ben de takdir ettim. Bağırmmamak için yumruğu havada görölnce bayıldı. ”

“Hiç Abisine çekmemiş. ”

“Çekmemiş. ”Adem, gözlerini Deryal’e dikti. Sedef tespihi elinde sallanıyordu yine. ”Bu dakikadan sonra işler büyüyecek. ”

“Farkındayım. ”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Beklemeyi. ’Ogün, beynini fazla sevmiyor anlaşılan. Halbuki ilk görüşmemizde beynini patlatacağımı söylemişim. Ama şimdi üzerine gidemem, bunun farkında. Eğer ona bir şey yaparsam biterim. O da buna güveniyor. Şimdi sadece böyle ufak oyunlarla sürdüreceğiz güzel ilişkimizi. Yani bekleyeceğiz. ’

Deryal, bu bekleyişin sonunda iyi şeyler olmadığını biliyordu. Aslında umurunda değildi. Yani olmazdı daha öncesine kadar. Burcu’ya kadar. . . Deryal, onu bu cehennemine içine çekmek istemiyordu. Ama ondan kopması da artık mümkün değildi. Bunu görebiliyordu. Burcu, çoktan içine bir virüs gibi yayılmıştı.

“Senin yeni kıyafetlerine ne oldu?” Adem’in sorusu Deryal’i ağır düşüncelerinden bir süreliğine kurtardı.

“Kıyafet balosuna gider gibi hissederken onları giyemeyeceğimi anladım. En azından işe gelirken. ”

“Ama saçların hala uzaya gitmeyi düşünüyorlarmış gibi duruyor. ”Deryal, ona gözlerini devirdi. Adem’in bu alaylı sözlerini artık takmayacaktı. Burcu, onun saçlarını beğenmişti. Deryal’in dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Sanki dünyanın en önemli olayıymış gibi...

Deryal, ağrıyan omzunu ovuşturmak için vitesten elini çekip ensesine götürdü.

“ Omzun mu ağrıyor?” diye sordu Adem.

“Evet. ” dedi Deryal. ”Gece kanepede yattım. ”

“Yatağına ne oldu? Yandı mı?”Deryal, güldü.

“Misafiri vardı. ”Adem’in yüzünde çok nadir görülen bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Anlamadığım bir yer varsa açıkla lütfen. Burcu, senin yatağında yattı ve sen de kanepede yattın. Öyle mi?”

“Evet. ”

Adem, başını cama çevirip gökyüzüne baktı çenesini sıvazlayarak. ”Şimdi, gökten meteor yağsa şaşırmam işte. ”

Deryal, Adem’le birlikte hasar tespiti yapmak için tekrar depoya döndü, yanmış binanın içinde her adımda daha çok öfkelenerek dolaştı ve depodan geriye kalanların sadece küllerden ibaret olduğunu gördü. Yazıhanede yanmış, çelik dolaplardan başka hiç bir şey kalmamıştı.

Adem'e gelen bir telefon üzerine kulübe geçtiler. Laz'ın çalışanlarından biri elleri karnının üzerinde birleşmiş, kendisini savunurcasına kamburu çıkmış bir halde, Deryal'in ofisinde onları bekliyordu. Deryal, gömleğinden bir düğmeyi açarak ve burnundan soluyarak girdi ofisin kapısından içeriye, Laz'ın çalışanına hiç bakmadan nakit paraların bulunduğu kasaya doğru ilerledi.

“Abim paranın hepsini tam istedi. ”dedi eleman çekingen bir sesle. Deryal, kasanın şifresini girerken gözlerini kaldırıp dişlerini sıkarak baktı genç adama.

“Parça başına ne kadar geliyorsa hepsini ödeyeceğim. Nakliye için aldığım parayı da keseceğim. Ama sırf mağduriyetine sebebiyet verdiğim için. ”desteler halinde banknotları kasadan çıkardı, elemana vereceği kadarını ayırdı ve geri kalanını tekrar kasaya yerleştirdi. Aynı anda kapıdan içeriye Adem girdi.

“Sigorta şirketiyle görüştüm. Yarın pazar olduğu için gelemiyorlar. Artık pazartesiye kaldı. ”Deryal, başını onaylarcasına salladı. Elinde tuttuğu paraları Laz'ın elemanına uzattı.

“Abine söyle. ”dedi sakın bir sesle. ”Ona söylediğimi aklının bir köşesine iyice kazısın. ”

“Tamam Deryal Bey. ”dedi eleman, parayı hızla kaptı, ceketinin cebine attı ve kaçarcasına ofisten dışarı çıktı.

Adem, deri koltuklara doğru ilerledi aheste adımlarla.

“Ben. ”dedi. Esnemek için bir süre duraksadı. ”Uyumak üzereyim. ”kendisini koltuğa bıraktı, ayaklarını uzatıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

“Ben eve geçiyorum” dedi Deryal,

“Hı hı. ”dedi Adem, uyuklar gibi. Deryal, başını iki yana salladı.

Kulüp ve ev arasındaki kısa mesafede bütün olayları, dertlerini, omuzlarındaki tüm yükleri arka koltuğa bırakmış, beyninin veya kalbinin tek bir noktasından başlayıp hızla yayılan bir ur gibi tüm benliğini saran genç kızı düşündü. Burcu, evdeydi, onu bekliyordu veya uyuyordu. Önemli değildi. Deryal, yorgunluğunu onun huzur veren güzelliğine bakarak atabilirdi. Düşüncesi bile, onun tüm öfkesini sünger gibi çekebiliyordu.

Garaja hızla girdi, motoru durdurup indi, merdivenleri üçer beşer hızla çıktı ve tam kapıyı çalmak üzereyken eli kapı tokmağının üzerinde durdu. Eğilip kulağını kapıya dayadı, evden hiç ses gelmediğinde, cebinden anahtarlarını çıkarıp, kapıyı açtı. Deryal, sessiz olmaya özen gösteriyordu ama daha adımı atmadan evin içinde tadını dilinde hissettiği o garip enerjiyi yakalayamamıştı.

Ceketini çıkarmadan önce, ellerini ceplerine sokarak evin tüm bölümlerini gözden geçirdi. bunun için dolaşması gerekmiyordu. Tezgâhın altında olamayacağına göre Burcu, evde yoktu. Gözleri kapalı tuvalet kapısına kaydığında yüzünde umutlu bir gülümseme belirdi. Yavaş adımlarla ilerledi, kapının önünde durdu, bir elini çıkarıp hafifçe kapıyı tıklattı. Ses yoktu. Deryal, elini tekrar cebine koydu, sırtını serin duvara yasladı ve dağınık eve baktı. Burcu'dan kalanlar. Dağınıklık, pasaklılık... Deryal, önce gülümsedi bir saniye geçmişti ki kaşlarını çattı. Neden gitmişti?Beklemesi gerekmiyor muydu?Deryal'i araması?Onu merak etmesi...

Deryal, telefonunu cebinden çıkarıp Burcu'nun numarasını tuşladı hızla. Operatörün kapalı olduğunu bildiren bant kaydına küfretti. Tekrar aradı, yine kapalıydı. Bir daha aradı. . Yine. .

Deryal'in adımları o daha beynine bir emir vermeden kapıya doğru ilerledi. Burcu'nun onu burada beklemesi gerekiyordu. Ve telefonunu kapamıştı. Neden? Başına bir şey mi gelmişti? Deryal, arabasına öfkeyle binerken Burcu'nun hattı hala kapalıydı. Genç kızın merdivenlerinden yukarı çıkarken dudaklarında tutamadığı öfkeli küfürler ardı ardına dökülüyordu. Genç kızın oturduğu dairenin kapı ziline bastı ve kapıyı yumrukladı. Aynı anda hala aramaya devam ediyordu. Burcu yoktu!

Deryal'in öfkesi daha çok endişeye dönüşmüştü. Ne yapacağını bilemez halde kapının önünde öylece duruyordu. Zili bir kez daha çaldı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Uyuyor olamazdı. bu gürültü de mutlaka uyanırdı. Deryal, merdivenlere oturarak genç kızı beklemeye başladı. Burcu'yu aramaya hala devam ediyordu bir yandan. Deryal, yüzünü ovuşturdu, korkusu gittikçe daha derinleşerek Deryal'i içine çekiyordu. Aklından türlü türlü senaryolar geçiyor ve her seferinde genç kızın avuçlarından gittiğini düşünüyordu. Kendisi yüzünden!Onu biliyor olmaları işten bile değildi. Nasıl böyle bir hataya düşmüştü. Hem de Ogün'ün kardeşini öldüresiye dövdükten sonra. Deryal, boğulur gibi bir nefes aldı.

On dakika geçti. Öylece oturup duramadı, bir şeyler onu yitiyordu sanki. Ayağa kalkıp boş yere olduğunu bildiği halde zili tekrar çaldı. Açan olmadı. Tabii ki!Telefonla hala aramaya devam ederken merdivenleri indi. Boğazına bir yumru oturmuştu. Nereye gideceğini bilemez halde kulübe gitti. Ona seslenen elemanları umursamadan ofise çıktı.

“Adem. ”diye seslendi yüksek sesle. Adem, duymayınca bir kez daha ve bu defa öfkeyle tekrar seslendi. Adem, koltukta bir anda sıçradı.

“Sorun ne?”diye sordu hırıltılı bir sesle gözlerini açmaya çalışırken, Deryal'in yanına kadar ilerledi.

Adem, Deryal'i hiç böyle görmemişti. Elinde telefon ofisin bir ucundan diğerine delirmiş gibi gidiyor, gözleri öfkeden parlıyordu.

“Burcu yok!”dedi Deryal dişlerinin arasından. Adem, her durumda öfkesini gizlemeyi başaran ve soğuk kanlı havasından taviz vermeyen arkadaşına baktı.

“Nasıl yok?” diye sordu.

“Yok işte. Onu evde bırakmıştım. Gittiğimde yoktu. ”Deryal, yumruklarını sıktı. Başını arkaya atıp derin bir nefes aldı. ”Aradım. Ve arıyorum. Telefonu kapalı. ”

“Evine bak!”Deryal, ateş saçan gözlerle baktı Adem’e. ”Baktın tabii ki” dedi Adem mırıldanarak.

“Yok! Anlıyor musun yok!”

“Gideceği bir arkadaşı?”

“Lanet olsun. Bilmiyorum. Hiç. . Bilmiyorum. Eğer. . ”Deryal, sözlerinin gerisini getiremedi. Adem, onun ne düşündüğünü ancak kavrayabilmişti.

“O konuda endişe etme. ”dedi Adem güven veren bir tonla. ”Ogün, daha olayı yeni öğrendi. ”Deryal, kulağından telefonu bir süreliğine indirdi.

“Neden?”

“Belki, o kız geç aradı bilemiyorum. Bizimkilerden birini Turgut’un evini gözlemeye bırakmıştım. Sen çıktıktan hemen sonra Ogün’ün ancak gelebildiğini haber vermek için aradı beni. Yani o süre içerisinde sen zaten eve gitmiştin. Ogün’ün bir şey yapmış olması imkansız. ”

Deryal’in dizleri boşalmış gibi oldu. Sanki biri tüm kanını çekmişti. Adımlarını zorlukla atarak Adem’in uzandığı koltuğa gidip oturdu, bir ayağını diğerinin üzerine attı, başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Adem, haklıydı. Bu kadar kısa süre içerisinde Burcu’yu kaldırmış olamazlardı. Deryal, gözlerini açtı ve spot ışıklarıyla aydınlanan tavana dikti gözünü. Peki o zaman bu kız neredeydi? Avucunda sıktığı telefonu tekrar kulağına dayadı.

“Kapalı. ”dedi dişlerinin arasından. Deryal, ağır ağır ayağa kalktı. Ve ofisin kapısına doğru ilerledi. Artık içinde endişeden çok öfke kabarmaya başlamıştı. Burcu neredeydi?

Adem, Deryal’in nereye gittiğini biliyordu. Bıkkın bir nefes çekip arkadaşının peşinden ilerledi. Merdivenlerden inerken Deryal, eli kulağındaki telefonda bir anda geriye döndü.

“Sen dön!”dedi emir veren bir tonla. Adem, bir süre duraksadıktan sonra başını salladı ve tekrar ofise döndü.

“Zavallı kız. ”dedi üzgün bir tonla. Tekrar koltuğa uzanmak için büyük bir hevesle attı adımlarını.

Deryal, ikinci kez Burcu’nun evinin önünde durdu. Öfkeden kudurmuş bir halde eli

kulağındaki telefonda merdivenleri çıkıp genç kızın ziline bastı. Zil, sürekli çalıyordu. Deryal, parmağını zilin üzerinden çekmedi. Beş dakika geçti zil hala çalıyordu, yarım saat sonra zil hala çalıyordu.

Karşı daireden çıkan yaşlı bir kadın kapıyı öfkeyle açtı ve Deryal'in yüzüne bağırmaya başladı.

"Deli misin be adam saatlerdir zili çalıyorsun. Yok işte!"Deryal, omzunun üzerinden yaşlı kadına baktı dişlerini sıkarak.

"Gir içeri. "dedi kadına dişlerinin arasından. Yaşlı kadın, Deryal'in gözlerindeki ölümcül bakıştan ürkmüştü. Merdivenlerin başına gelen diğer bir adam daha Deryal'e seslenmeden bu konuşmaya tanık olmuş ve dahil olmadan tekrar yukarı çıkmıştı. Yaşlı, kadın arar acele kapıyı kapadı, kilitledi ve sürgüyü çekti. Deryal, tekrar kapalı kapıya çevirdi bakışlarını. Zil hala çalıyordu.

Burcu, gözleri ağlamaktan şişmiş, ayakları onu artık taşıyamayacakmış gibi merdivenleri çıkıyordu. Ayağındaki topuklu ayakkabıları artık giyemeyeceğini anladığında kimseyi umursamadan eline almış ve yürümeye öyle devam etmişti. Sürekli çalan zil sesini duymuş ama umursamamıştı. Tek istediği evine gidip, yatağına yatmak ve gözyaşları tükenene kadar ağlamaktı. Kendisini yalnız hissediyordu. Artık hiç kimsesi kalmamıştı. Zavallı yaşlı amcasından başka güveneceği tek bir kimse yoktu. Yusuf'un yaptığına inanamıyordu. Bunun kendi başına geldiğine inanamıyordu. Dairesine yaklaştıkça zil sesi kulaklarını tırmalayama başladı. Kaşlarını çatarak köşeyi döndü ve kendi katına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. yine adımları uyuştu. Ve sonra onu gördü. Yüzü kapıya dönük, bir eli zilin üzerinde, diğeri kulağındaki telefonda kıyafetlerine rağmen bedeninin ne kadar gergin olduğu belli olan Deryal'i. Burcu'nun yüreği hopladı bir anda. Deryal'i tamamen unutmuştu.

"Deryal" dedi kısık bir sesle ve adımlarının durduğunu fark etmeden. Deryal, tarazlı çıkan bu sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını. Burcu, Deryal'in gözlerindeki bakışı gördüğünde bir adım geriledi.

"Neredesin?"diye sordu Deryal donuk bir sesle. Elini zilden çekti ve bedenini genç kıza çevirdi.

Deryal, gözlerindeki öfke perdesinden Burcu'nun gözlerinin kızarıklığını fark edememişti. Dişlerini öyle çok sıkıyordu ki çene kasları ağrımaya başlamıştı.

"Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Sen neredesin?"Öfkesine engel olamazsa genç kızın o narin boynunu tek eliyle kırabilirdi. Burcu'ya doğru tehditkar bir adım attı ve genç kızın bir kez daha geri adım atarak bir basamak daha aşağıya indiğini gördü. Ve fark etti. Burcu'nun kızarık ve şiş gözlerini, kırmızı burnunu, harap olmuş halini. Deryal'in bir kez daha yüreği ağzına geldi.

“Ne...”dedi dehşete düşmüş bir halde. ”Sana ne oldu böyle?”

Burcu, onun sesindeki ani değişime şaşırdı önce. Soru öyle yumuşak, öyle endişeyle sorulmuştu ki gözyaşlarını tutamadı. Hıçkırarak basamakları çıktı ve Deryal’in boynuna sarıldı.

Deryal, önce donup kaldı. Genç kız kollarını boynuna dolamış, başını göğsüne yaslamış bedeni sarsılarak ağlıyordu. Deryal, ne yapacağını bilmiyordu. Genç kız hıçkırıkça yüreği parçalıyor, onun böyle ağlamasına neden olan her şeye öfke besliyordu. . Bir elini beline koyarak genç kızı sıkıca sardı, diğer elini kaldırıp genç kızın saçlarını okşadı.

“Ben...”dedi Burcu hıçkırıklarının arasında ”Yalnızım... Çok yalnızım. . ”

“Ben buradayım. ”dedi Deryal fısıltıyla hala saçlarını okşarken. ”Buradayım. ”diye tekrarladı. ”Ve hatta karşı dairendeki yaşlı cadı bile burada. ”dedi boğuk bir sesle, aralanmış kapıda yaşlı kadının meraklı gözlerle kendilerini izlediğini görünce. Burcu, şaşkınca başını kaldırıp baktığında gözyaşları arasında gülümsedi. Yaşlı kadın fark edildiğini anladığında hızla kapıyı kapadı.

“Bunun için. ”dedi Deryal ve genç kızı bir anda kucağına aldı. ”Anahtarlarını çıkar da eve girelim. ”Burcu, gözyaşları yanaklarında aşağıya sicim gibi akarken başını salladı, küçük siyah çantasından anahtarlığını çıkardı, Deryal’in kucağında eğilip kapıyı açtı. Deryal, hafif bir tekmeye kapıyı itti, eve adımı attı, kapıyı omzuyla kapadı ve zorlukla ayakkabılarını çıkardı.

“Önemli değildi. ”dedi Burcu burnunu çekerek.

“Prensiplerinden hiç bir şey için vazgeçme!”dedi Deryal, yumuşak bir tonla. Burcu, Deryal’in sözleriyle yine gözyaşlarına boğuldu.

Burcu’nun gözlerinden akan her damla Deryal’in kalbinden bir parça söküyordu sanki. Odaya geçtiklerinde kanepeye gidip oturdu. Burcu’ya aldığı bebeği kanepenin kenarına koydu. Burcu, onun kucağından kalkmak istedi ama buna izin vermedi. Burcu’nun yüzünü avuçları arasına aldı şefkatle.

“Ne oldu sana güzelim? Anlat bana!”diye sordu. Burcu, önemsiz der gibi başını iki yana salladı.

“Hayır!””dedi Deryal, Burcu’yu tekrar sert göğsüne yatırdı. ”Bana, seni kimin üzdüğünü söyleyeceksin. Akittiğin her damlanın ne kadar değerli olduğunun bilinmesi gerekiyor ki bir daha senin ağlamaman gerektiğini herkes bilsin!”

“Ben sadece. ”dedi Burcu fısıltıyla. ”Sadece kendimi yalnız hissettim. ”

“Beni adam yerine koymuyor musun Burcum?”İki gencin bedenleri küçücük bir harfle irkildi. Deryal, dudaklarından çıkan söze şaşkıındı. Burcu, Deryal’in adını seslenişindeki sahiplenişe şaşkıındı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ve tam şu anda kendisinden de nefret etmeye başlamıştı.

“Sen yoktun!”dedi yutkunarak. Deryal, genç kızın başını tekrar avuçları arasına aldı, alınına bir öpücük kondurdu ve başını geriye çekti.

“Ben varım. ”Dedi yumuşak bir tonla ıslak ve titreyen menekşe gözlerin derinliklerine bakarak. ”Sen istediğin sürece hep olacağım!”diye devam etti Burcu’ya açık bir kapı bırakarak. Burcu, olmayacağını biliyordu. Daha sonra olmak istemeyeceğini. Tekrar, hıçkırıklarla ağlayarak Deryal’in boynuna gömdü başını.

“Bak şimdi” dedi Deryal. ”İstersen giderim Burcum” dedi alayla. Burcu, başını iki yana salladı.

“Gitme. ”dedi fısıltıyla.

Deryal, genç kızın sözlerindeki içtenliği duyduğunda kalbini kanatlanmış gibi hissetti. Gülümsedi ve genç kızın saçlarını okşamaya başladı.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”diye sordu yumuşak bir sesle. ”Saatlerdir pimi çekilmiş bir bomba gibi dolanarak sana ulaşmaya çalışıyorum. Aklıma neler geldiğini bir bilsen?”

“Annem ve babamın mezarına gittim. ”dedi Burcu. Hıçkırıkları biraz azalmış, tarazlı sesi yerini bulmaya başlamıştı. Burcu, en azından bu kısmında doğruyu söylediğine seviniyordu. ”Özür dilerim. ”

“Ahh. ”dedi Deryal şaşkınca. ”Şey. . Bunu beklemiyordum. ”Burcu bir şeyi yeni fark etmiş gibi fısıldadı;

“Bende. ”

“Peki ya telefonunu neden kapadın?”diye sordu Deryal hafif sert bir tonla.

“Kapalı olduğunu fark etmemiştim. ”

“Bir kez daha. ”dedi Deryal düz bir tonla. ”Beni böyle merakta bırakma. Aklımı kaçıracığımı sandım. Telefonunu ise yanından bir saniye bile ayırma! İkinci bir uyarı yapmam!”

“Tamam. ”dedi genç kız suçlu bir tonla. Deryal, genç kızın kabullenişine gülümsedi. Burcu, burnunu çekmeye başladığında genç kız biraz kendinden uzaklaştırdı, cebinden bir paket kağıt mendil çıkardı, içinden alıp havada sallayarak katlanmış mendili açıp Burcu’nun

burnuna tuttu.

“Hayır!”dedi Burcu inatçı bir çocuk gibi kaşlarını çatarak. Sesi Deryal’in burnunun ucunda tuttuğu mendilin arkasında kalarak boğuk çıkmıştı.

“Çocuk gibi nazlanma” dedi Deryal, ve sümkürmesi için başını salladı. ”Hadi”

“Utanırım. ”dedi Burcu. ”Kendim yaparım. ”Deryal’in boynunda şekillenmiş eli havaya kalktığında Deryal, boşta kalan eliyle Burcu’nun elini sıkıca tutup tekrar boynuna koydu.

“Bırak orada kalsın. ”Burcu, genç adamın gözlerinin derinliklerine baktı ve elini çekmek için uğraşırken vazgeçip başını salladı. Sonra, kız arkadaşlarının bile yanında yapmayacağı bir rahatlıkla genç adamın burnunu mendille silmesine izin verdi.

“Aferin. ”dedi Deryal alayla, genç kız yine başını Deryal’in boynuna gömdü biraz utançla.

Deryal saçlarını ve sırtını yatıştırmak için usulca okşarken üzüntüsünden yavaş yavaş sıyrılıyordu sanki. Ona minnettardı. Şu anda onu bırakmadığı için, yanında olduğu için, ona sarıldığı için... Ona değer verdiği için. Ve kendisi ona sürekli yalan söylüyor olsa bile Deryal’in onu asla kandırmayacağını bildiği için.

Burcu, başını kaldırıp Deryal’in gözlerinin içine baktı. Titreyen gözlerdeki, hafif aralık dudaklarındaki isteği anlamıştı Deryal. Doğaüstü bir güç harcayarak buna karşı geldi. Burcu, şimdi üzgündü, kafası karıştı. Deryal, bu durumdan faydalanmak istemiyordu. Ama genç kızı delice öpmek istiyordu, hem de tekrar tekrar... Yanakları gittikçe daha çok kızaran genç kıza doğru eğildiğinde Burcu keskin bir soluk çekti içine beklentiyle ve Deryal, burnunun ucundan öptüğünde önce şaşkınlıkla irice açıldı gözleri. Sonra, utanarak Deryal’in boynuna gömdü başını ve kıkırdamaya başladı.

“Sonra. ”dedi Deryal gülerek. ”Daha sonra. ”diye ekledi bunu söylediğine kendisi de inanamayarak.

Deryal, verdiği karardan dönmeden önce bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Genç kızı kollarından tuttu, yana çekip oturdu ve ayağa kalktı.

“Hadi üzerine bir şeyler giyin. ”

“Neden?”

“Benim evime gidiyoruz. Birlikte yemek yapacağız, yiyeceğiz, çizgi film izleyeceğiz. ”

Burcu, bir süre düşündü ve sonra gülümseyerek başını salladı. ”bu duyduğum en güzel fikir. ”ve ayağa fırladı. Beş dakika içinde gri bir eşofman altı, beyaz kapüşonlu bir sweet s-hirt ve

siyah bir yelekle geri gelmişti.

“Çıkalım mı?” diye sordu Deryal, gülümseyerek. Burcu başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Sonra bir anda geriye dönüp Deryal’e çarptı. Genç adam kız düşmeden önde omuzlarından yakaladı.

“Dikkat et” diye bir uyarıda bulundu.

“Bebeğim. ” dedi genç kız Deryal’i geçerek. ”Onu unutuyordum. ”Deryal, başını iki yana sallayarak güldü.

Deryal, hazırlayacakları yemeğin malzemelerini tezgaha tek tek dizdikten sonra Burcu’ya baktı. Genç kız kendi kıyafetleri içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış Deryal’i izliyordu. Deryal, onun kendi eşofmanları içinde çok daha güzel olduğunu düşündü.

“Daha iyi misin?” diye sordu yumuşak bir tonla.

“Evet. ” dedi Burcu ve sonra muzipçe gülümsedi. ”Hatta sana yardım edebilecek kadar iyiyim. ”

Deryal, gözlerini dehşetle açtı ve elini kalbine götürdü alayla. ”Bana böyle şakalar yapma! Beni kalpten götürmeye mi niyetlisin. ?” Ve kremalı tavuk için hazırladığı malzemelerin bir kısmını tavaya boşaltırken genç kızın kıkırdamasını duydu.

“İzle. ” dedi genç kıza yüzünde geniş bir gülümsemeyle dönerek. ”Daha iyisini bulamazsın. ”

“Kendini beğenmişin biri olduğunun yeni farkına vardım. ” dedi Burcu, burnunu havaya kaldırarak. Ama adımları onu Deryal’in ayaklarının dibine kadar götürdü. Deryal, becerikli elleriyle sosu hazırlarken Burcu, onun her hareketini gözlemliyordu.

“Beğeniyorum. ” dedi Deryal bir süre sonra. ”Çünkü iyiyim. ”

Deryal, yemeği pişirirken Burcu, masayı— ya da masa olarak kullandıkları tezgahı— hazırlamaya karar verdi. Bir tabak, iki bardak kırıp onları temizleyeme çalışırken Deryal’in yerde duran büyükten küçüğe dizilmiş sevimli fillerden oluşan biblolarından birini kırdıktan sonra masayı sonunda hazırlayabilmişti.

“Gerçekten çok özür dilerim. ” dedi üzgün bir tonla defalarca özrün ardından yine yüzünü düşürerek. Deryal, kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Hayatında gördüğü en

beceriksiz kızdı Burcu.

“Gerçekten sorun değil. ”dedi içinde kola dolu olan bardağa uzanırken.

“Aslında bu kadar sakar değilimdir. ”dedi Burcu ve aynı anda masanın ortasında bulunan salataya uzanırken kendisine ait kola bardağını devirerek içinde bulunan tüm kolayı tezgaha ve yere döktü. Genç kızın, şaşkın bir balığa dönen yüzünü gördüğünde Deryal, artık kahkahasını daha fazla tutamayacağını anladı. Fakat yanlış zaman denk gelmişti. Ağzı kola ile doluyken boğazından yükselen kahkaha dışarı fırladı ve kola genzine kaçarak kahkahası öksürüğe dönüştü.

Genç adam hala öksürerek ayağa fırladı.

“Çok özür dilerim. ”Burcu, ardı ardına tekrarlıyordu bu sözü ve ellerini havada kelebek kanadı gibi çırpıp duruyordu. Deryal, elini salladı ‘önemli değil’ dercesine çünkü hala konuşamayacak durumdaydı. Masaya uzanarak bir peçete aldı ve dudaklarını sildi. Burcu, Deryal’in yanına kadar gitmiş suçlu bakışlarla bakıyordu ona.

“Ben. . Ben. . Gerçekten çok üzgünüm. ”dedi Burcu mırıldanır gibi. ”Ben o kadar sakar değilimdir aslında. Ne oldu bil-” Deryal, birden ona sıkıca sarılınca Burcu sözlerinin devamını getiremedi. Ona sarılmış ve tekrar gülmeye başlamıştı. Genç adamın bedeni sarsılıyordu gülerken.

“Sorun değil. ”dedi Deryal nefes almaya çalışırken ve hala kolları kızın boynuna dolanmışken. ”. Gerçekten. ”

Burcu, havada kalan ellerini ne yapacağını bilemeyerek öylece bıraktı. Sonra, Deryal, hala kıkırdamaya devam ederken bir elini ürkekçe sırtına doğru uzattı.

Deryal, ince gömleğin üzerinden yumuşak dokunuşu sırtında hissettiğinde gülüşü dondu, diğer eli hissettiğinde bedeni katılaştı. Kolları genç kızı daha sıkı sardı, burnunun ucundaki ipek saçları derin bir iç çekerek kokladı ve başını geriye çekti biraz.

“Bu “dedi yumuşak bir tonla, bir elini çekti ve genç kızın yüzünü perdeleyen saçlarını kulağının arkasına itti. ”Hayatımda yediğim en güzel yemekti. ”Burcu, şaşkınca gülümsedi.

“Benimde “dedi sonunda ve öyle hissederken.

Deryal, beynine emirler verip duruyordu. ’Hadi bırak artık’ diyordu içinden kendisine. Burcu, öyle şaşkın öyle ürkek görünüyordu ki Deryal içinden kopup gelen bastıramadığı onu sarma isteğine engel olamadan kolları kendi kendine hareket edermiş gibi bir anda genç kızı sarmıştı. Onu hiç bırakmayacakmış gibi saran kolları gevşemek, açılmak ve onu serbest bırakmak zorundalardı. Yoksa Deryal, genç kızın yemeğe oturduklarından beri dikkatini dağıtan ıslak ve aralık dudaklarına yapışacaktı. Ve bu yetmeyecekti. Deryal, kendisini bir

öpücükle durduramayacağını farkındaydı. Hele de Burcu'nun nefes alışları bu kadar hızlanmışken ve Deryal, onun göğüslerinin baskısını kendi sert göğsünde hissederken. Derin bir nefes alarak genç kızı zorlukla serbest bıraktı.

“Sen filmi seç” dedi genç kıza. ”Ben de buraları toparlayayım. ”

“Yardım edeyim. ”dedi Burcu masum bir gülümsemenin ardına saklanmış şeytanlıkla. Deryal, ona gözlerini devirdi ve arkasını döndü.

Burcu, içinde uyanan hislere öyle şaşkındı ki bunu Deryal'e fark ettirmemeye çalışmak onun için güç olmuştu. Buraya neden geldiğini, Deryal'in yanında neden bulunmak zorunda olduğunu çoktan unutmuştu. Böyle giderse bir çok kez unutacağını farkına da varmıştı. DVD ye Tom ve Jerry'yi yerleştirdi. Deri koltuğa oturup, dizlerini kendisine çekti. Daldığı düşünce çukurundan Deryal'in ona uzattığı büyük bir bardak dolusu sütü gördüğünde çıktı.

“Bu ne?” diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

“Süt. ”dedi Deryal, ”Hadi iç. ”

“İstemiyorum. ”dedi Burcu inatçı bir sesle. Deryal, genç kızın sözlerini umursamayıp sehpayı uzandı, kendi viski bardağını ve Burcu için hazırladığı ballı sütü yan yana koydu.

“Bana çocuk muamelesi yapma!” dedi Burcu sert bir tonla giyinmek için yine tualete ilerleyen Deryal'in sırtına doğru.

Deryal, omzunun üzerinden Burcu'ya baktı. ”Seni asla bir çocuk olarak göremiyorum!” dedi sözlerine farklı bir ritim ekleyerek ve genç kızı anlamlı bakışlarla baştan ayağı süzdü. ”Asla!” dedi ve tekrar ilerledi.

Genç kız, Deryal'in sözleri üzerine yanaklarının yandığını hissediyordu. Yaptığının tehlikeli olduğunu farkındaydı. En başından beri çaresiz bir şekilde bu tehlikenin içine atlamak zorunda kalmıştı. Ama asıl tehlikenin farkına daha yeni varıyordu. Burcu, yutkundu. Ve dairede bulunan tek kapıya baktı.

“Hassiktir!” dedi fısıldayarak. Uçurumdan aşağıya kaymaya başlamıştı bile. Daha şimdiden, Deryal bir an önce yanına gelsin diye sabırsızca bekliyordu. Bir kez daha ve gürültüyle yutkundu. Artık başlaması gerekiyordu.

Deryal, bedenine yapışan siyah bir atlet ve altına giydiğini siyah bir eşofmanla çıktı dışarıya. Genç kıza göz ucuyla bile bakmadan elindeki kıyafetlerle yatağın biraz ötesindeki banyonun yanında bulunan gömme dolaba doğru ilerledi.

‘Ahh. Evet. bu zor olacak. ”dedi Burcu içinden gözlerini Deryal'in bedeninden ayıramazken. Aslında Burcu en çok Yusuf'un ihanetinin acısını bu kadar çabuk atlatabildiğine

inanamıyordu. İçinde sadece ufacık bir sızı kalmıştı. Gururunun kırılmasının sızısı. Deryal, elindekileri dolaba yerleştirdi. Sonra, gözlerini Burcu'nun yatağın ucunda bıraktığı kıyafete dikti. Başını iki yana salladı, Burcu'ya giymesi için verdiği kendi eşofman üstünü eline aldı ve onu da gömme dolabın içine yerleştirdi.

“Sen ne kadar dağınık bir kızsın. ”dedi Deryal koltuğa doğru ilerlerken onaylamaz bir sesle.

“Herkesin bir kusuru vardır. ”dedi Burcu omuz silkerek kayıtsızca.

“Haklısın. ”dedi Deryal, genç kızın yanına oturdu, viski bardağını ve kumandayı eline aldı ve genç kıza döndü kaşlarını çatarak. ”Senin yeteneklerin nelerdi? Hayır, yani var da ben mi göremiyorum diye merak ettim. ”diye sordu ciddi bir tonla.

Burcu, sinirle yüzünü buruşturdu. Deryal'e yeteneklerinin ne olduğunu anlatırdı ama Deryal, onu aynı dakikada öldürürdü. Dişlerini sıkarak ekrana baktı. Deryal, gülümseyerek DVDyi çalıştırdı ve ekrana çevirdi bakışlarını. Çizgi film başladığı anda Burcu onun eline uzandı kaşlarını çatarak.

“Bir dakika. ”dedi, elini çekti ve Deryal'e dikti gözlerini. ”Yangın?”diye sordu.

Deryal, filmi durdurmadı. ”Önemli değil. ”dedi başını iki yana sallayarak.

“Hayır. ”dedi Burcu. ”Kendi sorunlarıma öyle kaptırdım ki, senin nasıl olduğunu bile sormadım. Çok hasar var mı?”Deryal, sıkıntıyla bir iç çekti, filmi durdurdu ve Burcu'ya döndü.

“Önemli olan hasar değil. Benim için çalışan birinin ölümü. ”kumandayı sehpaye bıraktı ve viski bardağını kavrayarak büyük bir yudum aldı.

“Çok üzgünüm. ”dedi Burcu, üzüntüsüne ortak olmak istercesine.

“Bende”

“Yangın neden çıkmış?”diye sordu Burcu, sesinin istediği etkiyi vermesi için meraklı çıkmasına özen göstererek.

“Burcum. ”dedi Deryal yumuşak bir sesle ve Burcu'nun gözlerinin içine bakarak. ”Gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. ”Burcu, başını salladı, ekrana döndü. Ama yüzü, istediğini alamamanın verdiği rahatsızlıkla gerilmişti.

Deryal, genç kızın yüzündeki memnuniyetsizliği gördüğünde derin bir iç çekti ve ikinci kez açtığı filmi tekrar durdurdu. Burcu'nun asılmış yüzüne uzanarak çenesinden tutup kendisine çevirdi.

“Yangın kendi kendine çıkmamış. Veya çalışanlardan herhangi birinin hatasıyla değil” Burcu’nun kaşları havaya kalktı. Deryal, elini çekti ve koltukta Burcu’ya doğru çevirdi bedenini.

“Nasıl çıkmış peki?”

“Birileri ateşle oynamaya karar vermiş anlaşılan. ”Deryal, kapalı dudaklarının ardında dişlerini sıktı.

“Anlamadım. ”dedi Burcu, aslında çok iyi anlayarak.

“Sana bahsetmiştim. Aslında bizzat tanık olmuştun. Silahlı saldırıyı düzenleyenler istediklerini alamadıkları için damarıma basıyorlar. Aslında daha çok beni korkutmak istiyorlar. ”Burcu, kirpiklerinin altından baktı Deryal’e.

“Korkmuyor musun?” diye sordu Burcu fısıltıyla. Deryal, başını iki yana salladı.

“Kendim için hayır. ”Bir süre duraksadı, sonra kendisine engel olamayarak uzanıp Burcu’nun yanağını okşadı. ”Ama bugün korkunun ne demek olduğunu öğrendim. Çok boktan. ”

Burcu’nun yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. ”Çok üzgünüm. ”dedi fısıltıyla. Deryal, başını salladı ağır ağır. ”İstediklerini yapsan olmaz mı?” diye sordu . Deryal, elini çekti birden.

“Hayır!” dedi sert bir tonla.

“Ama neden? Bir sürü insanın zarar görmesini mi bekleyeceksin?”Deryal, dişlerini sıktı.

“Derin sulara giriyorsun dikkat et. ”diye bir uyarıda bulundu Deryal sertçe. Gözlerini Burcu’dan ayırdı ve çatık kaşlarla ekrana baktı. Kumandaya uzanıp filmi tekrar başlattı.

Burcu, bu konuşmanın burada bittiğini anladı. Ekrana döndü ve boş gözlerle ekrana baktı. Ne bekliyordu ki? Her şeyin birden olup bitivereceğini mi? Bir süre sonra ekranda oynayan film dikkatini dağıttı, düşüncelerinden sıyrıldı ve kendisini çizgi filme kaptırdı.

Deryal, ise filmi izlemiyordu bile. Gözlerini, kahaaha atan, çocuk gibi neşelenen genç kızın yüzünden ayıramıyordu. İnsanı kendinden geçiren bambaşka bir güzelliği vardı Burcu’nun. Ve Deryal’in bünyesiyle oynayabilen, onu bakışlarıyla yerle bir eden. Kanının akışını değiştirerek, vücut ısını artıran.

Genç kız, birden Deryal’in kendisine baktığını fark etti göz ucuyla, sonra tamamen dönerek kendisine kilitlenmiş gibi bakan adamın derin bakışlarına hapsedilmiş buldu kendisini. Ağzından ne bir kelime dökülüyor, ne de kıpırdayabiliyordu. Deryal, sürekli, neredeyse gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu.

Genç adam yüzünde tembel bir gülümseme, yarı aralık gözleriyle başını oturduğu koltuğun arkasına dayamış, uzun dakikalardır genç kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Kendini sersemlemiş hissediyordu sarhoş gibi. Ama içtiği viski bir kadeh bile değildi. Sarhoştur evet. Ama içkiden değil, kızın bakışı ve gözleriydi onu sarhoş eden. Ve yüzünün huzur verici güzelliği. Gözlerindeki yumuşak ve tatlı bakış, ve buğulu gözlerinin rengi sarhoş ediyordu onu.

"Neden?" diye sordu genç kız yutkunarak. "Öyle bakıyorsun?"

Deryal, cevap vermedi. Sadece bakıyordu. Genç kız kendisinin sesini duyduğundan bile emin değildi. Hala. . Öylece. . Transta gibi bakıyordu. Ve sonra dudaklarını yine tembel gülümsemesiyle araladı.

"Galiba" dedi genç adam. Sesinde hafifçe şaşkınlık tonu vardı. "Aşık oluyorum. "genç kızın çenesi birden aşağıya düşünce. Doğal bir hareketle uzanıp parmak uçlarıyla dokunup yukarı itti. Ve elini tekrar yerine çekti.

"Emin değilim. Daha önce başıma hiç gelmedi. Ama içimden şiir yazmak geliyor. "Genç adam omuz silktilti. "Ben şiir sevmem ki"

Kız tekrar yutkununca gözleri biraz daha aralandı. "Sence de tuhaf değil mi?" diye sordu.

"Ben. . " dedi Burcu, şoka girmiş gibi ne söyleyeceğini aklında toparlayamayarak. Deryal'in yüzünde yine aynı sarhoş gülümseme hiç kıpırdaman öylece duruyordu.

"Seni öpmek istiyorum. " dedi fısıltıyla. Genç adamın sözleriyle Burcu'nun yanakları kızardı. "Aslında çok şey yapmak istiyorum. Bisiklete bile binebilirim seninle. Kayak yapabilirim. Yürüyüşe çıkabilirim. Ya da sadece bakabilirim. Bir çok... Bir çok şey. Ama şu an en çok öpmeyi istiyorum. "Deryal, başını iki yana salladı. "Evet. " dedi sonra kendi kendine konuşur gibi. "Sana aşık oluyorum. Ya da . . " kurumuş dudaklarını yaladı. "Oldum bile. "

Burcu'nun gözlerinde ve yüzünde beliren hüznle Deryal, kendisini biraz toparladı. "Korkma. " dedi doğrudan. "Sana hiç bir şey için baskı yapacak değilim. "başını iki yana salladı.

Burcu, hala biraz şaşkın , fazlaca mutlu-ki bunun olmaması gerekiyordu-Deryal'in derin anlamlar taşıyan gözlerinin içine baktı. "Korkmuyorum. " dedi sonra fısıltıyla. Burcu, ondan korkmuyordu. Onun aşkıdan da korkmuyordu. Ve aslında korkması gerektiğinin Deryal'in aşkı olduğunu bilmiyordu. Burcu'nun ödünü patlatan kendisiydi. Kendi hisleri. Ve sonrası... Olamayacak olan gelecekleriydi.

Hareket ettiğinin farkına varamadan, genç adama çekilir gibi ona doğru uzandı. Bu... elinde değildi. Onun, beklediğini görebiliyordu. Deryal, onu izin almadan, uyarı vermeden

öptüğünde genç kıza bir söz vermişti. Bir daha yapmayacaktı. Burcu, istemeden asla! Ama Burcu istiyordu. Hem de çok uzun zamandır, rüyalarına giren bu adamın dudaklarının tadını tekrar hissetmek istiyordu.

Burcu, kendisine doğru uzanınca Deryal'in kalbi parendeler atmaya başlamıştı. Sabırla, bekledi. Hiç kıpırdaman, onu ürkütmekten ölesiye korkarak bekledi. Önce, genç kızın hoş kokulu nefesini hissetti yüzünde, sonra yumuşak dudaklarını. Ve nefes almayı bıraktı o an.

Burcu'nun dudakları kendi dudakları üzerinde beceriksizce gezinirken Deryal, ellerini havaya kaldırdı ama ona uzanmadı ve genç kızın dudaklarının çağrısına cevap verdi. Damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissedebiliyordu. Kalbinin daha fazla kan pompaladığını, ve yerinden çıkacakmış gibi çarptığını. Deryal kabul ediyordu. Genç kıızı ilk öptüğünde otobüs çarpmışa dönmüştü. Yine kendisini tepetaklak hissediyordu. Genç kızın dudaklarında bir hormon vardı ve onun dudaklarıyla birleşince Deryal'in tüm bedenine yayılıyordu. Mutluluk...

Deryal, çok kız öpmüştü. Tecrübeli, sarışın, kumral, esmer. Esprili, olgun, çocuksu. Ama hiç biri ona dünyanın aslında bambaşka bir yer olduğunu anlatmamıştı. Dili genç kızın dudaklarını araladı, elleri havada ona uzanmak için sızlarken güçlkle buna engel oldu. Nefes almak için dudaklarını genç kızın dudaklarından ayırdı.

İki genç nefes nefese birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Kesinlikle sana aşığım. "dedi Deryal kısık bir sesle. Burcu, başını Deryal'in göğsüne bırakmak üzereyken gözleri genç adamın havada duran ellerine takıldı ve kaşlarını çatı.

"Neden?" diye sordu şaşkınca. Deryal, gülümsedi.

"Seni öperken bir kez dokunursam bir daha asla bırakamam. "mahcup bir gülümseme yayıldı Deryal'in yüzüne, kollarını indirdi ve genç kıızı sıkıca sararak onu göğsüne çekti.

"Sen istediğin sürece yanıdayım. İstemediğin anda gitmekte özgürsün' dedi. Bunu Burcu'dan çok kendisine söz vermişti. Adem haksızdı. Deryal, takıntı yapmıyordu. Bu pasaklı kıza aşık olmuştu. Eğilip genç kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Neden sürekli öyle söylüyorsun?" diye sordu genç kız Deryal'in göğsüne doğru merakla. Elleri genç adamın boynunda, başı göğsünde bu güne kadar hissetmediği güvenle yaslanmıştı Deryal'e.

"Adem'le bir kez karşılaşınca anlarsın. "dedi Deryal gülerek. Burcu, başını kaldırıp ona baktı.

"Adem?"

"Aslında tanışıyorsunuz ama sizi resmi olarak yarın tanıştıtırırım. "Deryal, kaşlarını çatı.

”Sana uyarıda bulunacaktır. Lütfen umursama. ”

“Ne uyarısı?”

“Tanışınca anlarsın. ”dedi Deryal yüzünde keyifli bir gülümsemeyle.

“Öyle olsun. ”dedi Burcu, kalbi doğal olmayan bir hızla atarken. Ve Deryal’in gümbürdeyen kalbini sert göğsüne dayanmış kulağında duyarken.

Yine... Elinden olmadan Yusuf ve Deryal’i teraziye koydu. Deryal, ne kadar sert görünürse görünsün gözyaşlarına dayanamayan bir yanı vardı. Elinden gelenden fazlasıyla yumuşak ve ilgili olabiliyordu. Yusuf ise görünürde ilgili ve nazikti. Ama en ufak bir sorunda sadece kaçıyordu.

Ve Deryal, sıkılmadan, dilini ısırmadan kalbinden veya aklından geçenleri rahatlıkla söyleyebiliyordu. Her zaman açıktı ve açık bir şekilde Burcu’ya olan aşkını itiraf etmişti. Burcu, bu sözlerin ardından dünyası başına yıkılmış gibi hissetti ve eğer elinde sihirli bir değneği olsaydı zamanı geriye sarar her şeyi yeni baştan başlatırdı. Sadece doğrularla...

Genç kız, onun dosyasını okuduğunda beyinde Deryal’in karakteri ile ilgili iyi olmayan bir tablo oluşmuştu. Ama Burcu, o anda Deryal’i tanımıyordu. Onu tanıdıkça kara lise gibi olan tablodaki tüm maddelerin üzerini teker teker çiziyordu. Ve Burcu, sonunda tek bir kötü madde kalmayacağını farkındaydı. Ondan hoşlanmaya başlamıştı. Hayır! Ondan çok fazla hoşlanmaya başlamıştı. Peki bu işin sonu ne olacaktı? Yine, geri dönmeyi istedi çaresizce. Eğer yapabilecek olsa bu yoldan vazgeçerdi. Yolun sonunu görebiliyordu, ne bu yola yön verebiliyor, ne de geri dönebiliyordu. Çıkmaz sokak değildi. Sonu... Uçurumdu. Ve Burcu, bu uçurumdan aşağıya atlamak için koşar adım ilerliyordu. Çünkü; Deryal’e aşık olmak parmak şaklatmak kadar görünüyordu.

“Uyudun mu yine?”Burcu, Deryal’in nazik ses tonunu duyduğunda yine ağlama isteğiyle doldu. Yapabileceği bir şey yoktu. Kader onun yazısını yazmıştı bir kere. Burcu bunu yaşamak zorundaydı.

“Hayır. ”dedi. İçinde bulunduğu çıkmazı sesine yansıtmamaya çalışarak.

“Yatmak ister misin?”genç adam Burcu’nun saçlarını okşadı şefkatle. Burcu, neredeyse onun kucağında oturuyor gibiydi. Bir süre düşündü, ama Deryal’in aldığı nefeslerle şişip inen göğsünden ve sıcak bedeninden, onu incitmeden ama sıkıca saran kollarından ayrılmak içinden gelmedi. Buna ihtiyacı vardı.

“Burası... Rahat. ”kıpırdanıp genç adamın kucağına biraz daha yerleşti.

Deryal gülümsedi. ”Bende nezaketen sormuştum zaten. ”

Kollarında onu tutuyor olmaktan büyük bir haz alıyordu Deryal, Genç kızın en ufak hareketi durumun gerçekliğini, hayalden çok uzak olduğunu hatırlatıyordu Deryal'e. Aksi halde kendisini sürekli hayal aleminde hissedecekti. Otuz altı yaşında kendisine göre görmüş geçirmiş biri olarak, bir bedenın başka bir bedene hissettirdiklerine, kimyasını değiştirdiğine inanamıyordu. O andan öncesi yaşanmamıştı sanki bomboş, amaçsız, ruhu olmayan bir hayat. Veya ruhu parlamayan bir hayat. Eğer, yaşayacağı duyguları daha önceden bilebilseydi, Deryal bu kadar zaman kaybetmezdi çok önceden peşinden koşardı...

Çalan telefonun sesiyle Deryal yüzünü buruşturdu. Gen. ç kız, kucağından kalkmak için hareketlenince omzundan tutup genç kızın ona çevrilmiş gözlerinin içine baktı. "Öyle kal!"dedi düz bir tonla ve eğilip burnundan öptü kız. "Düğme burun." dedi alayla ve sehpa da duran telefona uzanmadan önce izlemedikleri filmi durdurdu. Ekranda gördüğü numarayı tanımadığında kaşlarını çatı.

"Alo?"

"Bu yaptığınla vazgeçeceğimi düşünüyorsun değil mi?"

Deryal'in bedeni duyduğu sesle kaskatı kesildi.

"Oyunu başlatan sensin. Bana zarar vererek beni kabul ettirmeye zorluyorsun. Bende senin başlattığın oyunu senin kuralına göre oynuyorum. "

"Canımı çok yaktın!"karşıdan gelen ses sıkılı dişlerin arasından çıkıyordu.

"Özenli bir çaba harcadım bunun için. Hedefine ulaştığına sevindim"

"Sonunda, istediğimi bana vermek zorunda kalacaksın!"Deryal, genç kızı nazıkçe ittirdi ve ayağa kalktı.

"Ancak deneyebilirsin. Ama bu işin sonunda eline geçen tek şey dağılmış beynin olacak"

"Sana bir ay veriyorum Deryal. Sadece bir ay. Benim zamanım tükendiğinde seni de tüketeceğim. Sonra senin içinde çok geç olacak'. İyi düşün!"

"Seni ele vermemden hiç korkmuyorsun değil mi?"diye sordu Deryal sıkılı dişlerinin arasından.

"Bunu yapmayacağını ikimizde iyi biliyoruz. "dedi Ogün bilmiş bir tonla. Ve Deryal, onun haklı olduğunu biliyordu.

"Bana bulaşmaktan vazgeç. Başka bir enayi bul kendine. "

"İnadını kıracak bir şeyler vardır mutlaka. "Deryal, istemsizce ve içinde filizlenen korkuyla

Burcu'nun meraklı, iri menekşe gözlerinin içine baktı ve dizleri titredi bir anda.

“Benden ve çevremden uzak dur. Kendine iyi bir son hazırlamıyorsun. ”dedi kalbine yerleşen korkuyla.

“Daha bir ayın var. İyi düşün Deryal. Çok iyi düşün. ”ve Ogün telefonu kapadı.

Deryal, sıkıntıyla iç çekerek pencereye doğru ilerledi, elini ensesine götürüp ovuşturdu. Ve sırtında, yumuşak güç veren küçük bir el hissettiğinde bedeni katılaştı. Ogün'ün tehditleriyle dolan zihni bir anda dağıldı. Burcu'ya döndü, kalçasını pencere pervazına dayadı, elleri genç kızın belini sıkıca kavradı ve kendi bedenine yasladı.

“Neden kabul etmiyorsun ki?” diye sordu Burcu fısıltıyla. Deryal, Burcu'yu bacakları arasına hapsetti.

“Sen kafanı böyle şeylere takma. ”dedi kendisinin bile yadırgadığı bir sesle, bir eliyle genç kızın saçlarını geriye doğru attı. Kendisine engel olamayarak eğilip genç kızın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Öpücük masumdu, Deryal, uzun tutmak istemiyordu ama Burcu, ellerini göğsüne koyup ona biraz daha yaslanınca Deryal, ellerini genç kızın belinden çekip arkaya uzanarak pencere pervazını sıkıca kavradı. Dudakları genç kızın dudaklarından sıyrılıp çenesine doğru ilerledi ve yavaşça minik öpücüklerle boynuna doğru indi.

Genç kızın gürültüyle aldığı solukları tenine çarpıyor, derisi dudaklarını yakıyordu.

Deryal'in dudakları Burcu'nun boynunda dondu. ”Burcum. ”dedi fısıltıyla ve hala dudaklarını genç kızın teninden ayırmadan.

“Ee. . Efendim. ”Burcu'nun sesi titrekti.

“Hadi git yat. ”ama Deryal, kımıldamamıştı bile.

“Ben-”

“Hadi dedim. ”

“Tamam. ”dedi Burcu şaşkın bir sesle. Zorlukla, Deryal'in onun bedenini hapseden bacakları arasından sıyrıldı. ”İyi. . Geceler. ”

Deryal, yine elleri pencere pervazına sıkıca yapışmış ve sadece gözleri hareket ederek genç kıza bakıyordu. ”Sana da Burcum. ”dedi boğuk bir sesle. Burcu'nun adımları geriye

gidiyordu. Deryal'e arkasını dönememişti.

Deryal, gözlerini genç kızın gözlerinden ayırmadan ve o, yatağa girip uyumadan kıpırdamamaya kararlı bir halde yapışmıştı pervaza. Bu zordu. Öylece durmak ve gitmesini izlemek. Deryal'in beyninde türlü hayaller geziniyordu. Peşinden gitmek, onu sıkıca kavramak, kucağında geniş yatağa yatırmak, bedeninin bilmediği sırlarını keşfetmek, elbiselerini üzerinden çıkarmak. Burcu yatağa girip, örtüyü üzerine çekti. O, örtünün altında ve sadece tenlerin temasıyla birbirlerine dokunmak. Burcu'yu altına almak, üzerinde tutmak. Kareler beyninde başa sarıp tekrar gözlerini perdeliyordu. Ama Deryal, kararlıydı. Onun masumiyetine dokunmayacaktı. En azından Burcu, tamamen onun olana kadar. Deryal, düşüncelerinin nereye gittiğini o ana kadar fark etmemişti. Tamamen onun olana kadar. Burcu, kendisini aynı şiddetle sevene ve isteyene kadar. Bunu fark edebiliyordu. Genç kız ona uzaktı. Şimdilik. Ama sabırsız Deryal, bu defa sabrını sonuna kadar kullanmaya kararlıydı. Genç kızın gözlerinde o ateşi görene kadar masumiyetine dokunmayacaktı. Ve Deryal, o an geldiğinde onu kendisine sonsuza kadar mühürleyecekti.

Burcu'nun uyuduğuna emin olup derin bir nefes aldı ve yine yüzünü buruşturarak kanepeye doğru ilerledi. Artık buraya yeni bir kanepa alması gerekiyordu. Bunun siparişini hemen yarın verebilirdi. Burcu'yu bu evde daha çok misafir etmeyi planladığına göre buna ihtiyacı vardı.

Burcu, kapalı gözlerine çarpan güneş ışığıyla rahatsız olarak gözlerini buruşturdu. Yumuşak ve rahat yatakta diğer tarafa döndü. Aslında uykusunu almış, kendisini dingin hissediyordu. Ama yataktan kalkmak hiç içinden gelmiyordu. Gece yanında yattığı bebeğine sarılarak uykusunu tekrar yakalamaya çalıştı. Ama kulaklarına çalınan bir ıslık sesi yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirdi. ıslık sesini mutfaktan gelen tıkırtılar, kızmış yağın içine atılan sucukların sesi ve Burcu'nun burnuna kadar gelen kokusu takip etti. Burcu, kahvaltı yapmayı sevmiyordu ama Deryal, bu konuda ısrarcıydı. Yüzünü buruşturdu. Gerinerek kalktı, gözlerini açıp sesin geldiği yöne, mutfağa dikti bakışlarını.

Deryal, üzerinde siyah atlet ıve eşofman altıyla bir eli tavanın sapını tutmuş, diğer elinde tahta kaşık maharetli ellerini yine konuşturarak bir şeyler hazırlıyordu. Genç adam, sanki biri onu dürtmüş gibi bir anda başını çevirip Burcu'nun gözlerinin içine baktı. Ve Burcu'nun kalbi kaburgalarını delip geçecekmiş gibi çarptı.

“Günaydın. ”diye seslendi geniş bir gülümsemeyle Deryal.

“Günaydın. ”dedi Burcu, karga gaklaması gibi bir sesle. Yataktan kalkarken kendisinden çıkan garip sese güldü. Baloya gidip elini yüzünü yıkadı.

Deryal'in yanına gittiğinde genç adam kahvaltıyı hazırlamış, fincanlara çay dolduruyordu. Burcu, Deryal'in çıplak ayaklarına baktı, sonra başını kaldırıp yüzüne baktı tam kahve yapmak istediğini söylemek için ağzını açıyordu ki Deryal ona döndü.

“Sabahları çok çirkin oluyorsun. ”

Burcu'nun çenesi bu açık sözlülüğe karşı aşağıya düştü. Dikkatle onun yüzünü inceledi. Deryal, çok ciddi görünüyordu.

“Teşekkür ederim. ”dedi Burcu aldığı sözlerle karşılık öfkeyle. Deryal'e sırtını döndü ve tabureye yerleşti.

“Gözlerin ve yüzün de şişmiş. ”Deryal, çay fincanını Burcu'nun önüne yerleştirdi ve kendi taburesine oturdu.

“Birazdan ütüyle presslerim. ”diye cevap verdi Burcu dişlerinin arasından.

“Saçların da kuş yuvasına benziyor. ”

Burcu’nun çenesi titredi sinirle. Servis tabağını tıka basa kahvaltılıklarla doldurdu ve sonra başını kaldırıp yine genç adamın ciddi olup olmadığını kontrol etti. Ve aynı anda Deryal’in banyo yaptığını fark etti. Arkasından gelen düşüncesine şaşırarak bunu kaçırdığı için hayıflandığını da fark etti. Gözlerinin önüne istemsizce genç adamın gizlice izlediği görüntüsü geldiğinde yüzü yanmaya başladı ama gözünü Deryal’den ayırmadı. Nemli saçları alnına tel tel dökülmüş yine eski formunu bulmuştu. Genç adam yemeğini yerken , bir yandan ifadesiz bir yüzle gazetesini okuyordu. Yani...Söylediklerinde ciddiydi. Burcu, yüzünü öfkeyle buruşturdu ve bu öfkesini domateslerden çıkarırcasına çatalını sapladı.

“Sabahları çok sinir bozucu oluyorsun. ”dedi ağzı dolu bir halde mırıldanarak. Deryal, gözlerini kaldırıp kirpiklerinin altından baktı.

“Sen bu yaşa kadar ağzında bir şey varken konuşulmayacağını öğrenemedin mi?”çayından bir yudum aldı ve kayıtsız bir ifadeyle gazetesini okumaya devam etti. ”Ayrıca doğruları söylediğim zaman beni sinir bozucu biri olarak görüyorsan bu senin sorunun. ”

Burcu, şaşkınlıkla Deryal’e baktı bir süre. Ama genç adam onunla ilgilenmiyordu bile. Tamam. Açık sözlü olması iyi olabilirdi ama bu kadarı da fazlaydı. Burcu, öfkeli düşünceleri içinde kaybolmuşken beş dakika sonra tüm tabağını silip süpürmüştü.

Deryal, genç kızın boşalan tabağına baktı ve dudakları yukarı kıvrıldı. Gazetesini katlayıp masaya bıraktı, ayağa kalktı, Buzdolabından bir şişe süt çıkardı, biraz ısıttıktan sonra büyük bir bardağın içine iki tatlı kaşığı bal koydu ve sütü üzerine boşlattı.

Burcu, merakla Deryal’i izlerken Deryal kocaman bir bardak dolusu sütü onun önüne koydu.

“Kahvaltını bitirdiğine göre. ”dedi alayla gülümseyerek. ”bunu içebilirsin. ”Burcu, o an Deryal’in tüm sözlerinin sadece onu kızdırmak amaçlı olduğunu anlamıştı.

“Sen inanılmazsın. ”dedi başını iki yana sallayıp ve Deryal’in oyununu nasıl fark etmediğine şaşırarak.

Deryal, tezgahın diğer tarafından ona uzandı, elinin tersiyle yanağını hafifçe okşadı. ”Sana seni sinirlendirebileceğimi söylemiştim. ”tekrar yerine oturdu” Ayrıca sabahları çok güzel oluyorsun Burcum. Öyle ki kahvaltını bitirmeni sabırsızlıkla bekledim. ”Genç kız, Deryal’i bugün daha farklı gözlemlemişti. Daha neşeli, daha muzip, daha heyecanlı.

“Niye?”diye sordu Burcu safça.

“Sana bakabilmek için. ”dedi Deryal kayıtsızca omuz silkerek.

Burcu’nun yanakları alev aldı ve gözlerini kaçırarak süte dikti. Yüzünü buruşturarak tekrar

Deryal'e baktı. "Neden beni besiyeye aldığını merak ediyordum. "Deryal, genç kızın sözleri üzerine güldü.

"Doğru düzgün beslenmediğini düşünüyorum. Sert bir rüzgarda uçacakmışın gibi geliyor. "

"Ben süt sevmiyorum. "

"O sütü içmezsen boğazından aşağıya dökerim. "Burcu, sözlerine inanmıyormuş gibi baktı Deryal'e. "Ben ciddiğim Burcum. Eğer içmezsen anlarsın. "

Burcu, onun ciddi olduğunu anlayınca burnunu iki parmağı arasında sıkıştırıp tıkayarak tüm sütü bir dikişte bitirdi. Bardağını indirdiğinde Deryal, kıkırdamaya başlamıştı. Burcu, "Ne var?" dercesine başını salladı.

Genç adam oturduğu tabureden kalktı, tezgahın etrafından dolaştı ve Burcu'ya doğru eğilip çenesini tutarak başını hafifçe kaldırdı ve dudaklarının üst kısmını öptü. Burcu'nun bedeni beklemediği bu öpücük karşısında katılaştı, sırtına bir sopa monte etmişler gibi dikleşti. Deryal'in dudakları kendi dudaklarının tam üzerinde gezinirken o şaşkınlıkla gözlerini irice açmıştı. Genç adam, biraz-sadece bir parmak mesafe kadar-geri çekildi. Bir eli hala Burcu'nun çenesinde duruyordu. Deryal, diliyle dudaklarını yaladı.

"Bir şey yok. "dedi fısıltıyla. Eğilip, bu defa dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve yine geri çekildi. "Aslında hangisinin tadının daha güzel olduğuna karar veremedim. "

"Anlamadım. "dedi Burcu sinirli bir gülüşle.

"İnan bende anlamadım. "dedi Deryal ve doğrulup mutfığa ilerledi. "Ama sanırım dudakların daha tatlı. "

"Neyden?"

"Baldan!"Burcu kaşlarını havaya kaldırdı. Saniyeler sonra Deryal'in ne demek istediğini anlayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Burcu, kendisini kaybetmiş bir halde Deryal'i izliyordu. Genç adam, kahvaltılıkları buzdolabına yerleştirirken başını iki yana salladı kendisine gelebilmek için. Ve gözlerini Deryal'in gardırobuna dikti.

"Gardırobuna renk gelmiş. "dedi alayla. Genç adam, tüm işlerini bırakıp hiç kıpırtısız öylece durdu. Başını ağır ağır Burcu'ya çevirdi

"Hayatım gökkuşağına döndü. Gardırobum biraz renklenmiş çok mu?"diye sordu sakın bir sesle.

Dakikalar sonra Deryal, gardırobunun karşısına geçmiş kara kara düşünmeye başlamıştı. Daha önce, Şirin, kendisine yardım ettiği için, sadece seçilmişleri üzerine geçirmek kolay olmuştu. Ama şimdi ne giyeceğini bilemiyordu. Aslında elleri takım elbiseye uzanmak istiyordu ama Burcu, o kıyafetleri beğenmiyordu. Sıkıntıyla derin bir iç çekti. Elini ensesine götürüp ovuşturdu ve sonra ellerini beline koyarak kaşlarını çattı. 'Ne giymeliyim?' diye söylendi içinden.

“Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor ”Deryal, başını çevirip kendisini alayla izleyen Burcu’ya baktı. Genç kız, Deryal gibi ellerini beline koymuş tek kaşını kaldırmış kıyafetlere bakıyordu. Deryal’in yüzüne çocuksu bir gülümseme yayıldı, bir eliyle başını kaşdı ve sonunda itiraf etti.

“Bana da öyle geliyor. ”Burcu, kaşlarını çattı. Bir elini başına koydu, sonra ne aradığını bulmuş gibi gülümseyerek gardrobun raflarına uzandı. Kahverengi spor kesim bir pantolon, dökümlü haki bir kazak ve deri kahverengi bir ceket çıkarıp yatağın üzerine yerleştirdi. Deryal, yatağa doğru ilerleyip kazağı tutup havaya kaldırdı.

“Bu yeşil!”dedi yüzünü buruşturarak. Şirin’in bunu aldığına inanamıyordu.

‘Aslında haki. ”dedi Burcu alayla. Deryal, sözleri bir kez daha ama başka bir sestem duyduğunda manidar bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Şirin de böyle söylemişti. ”. Kazağı ve pantolonu omzunun üzerine atarak ve Burcu’nun rengi değişen yüzüne dikkat etmeden giyinmek için ilerledi.

Dışarı çıktığında omuzları sanki bir yükün ağırlığı altında eziliyormuş gibi çöken genç kızın sırtıyla karşılaştı. Burcu, yüzünü pencereye gömmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Oldu mu şimdi?”diye sordu genç adam kendisini biraz garip hissederek. Burcu, yüzü asık bir şekilde ona döndü. Ve zoraki bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Çok yakıştı. ”Deryal’in kaşları genç kızın olumlu sözleri ve yüz ifadesinin tezatlığı üzerine çatıldı.

“Beğenmedin. ”dedi. Burcu, gözlerinde hala derin düşünceler içine belli olduğu bir dalgınlıkla ağır adımlarla Deryal’in yanına ilerledi.

“Hayır. Çok beğendim. ”

“Beğenmedin. ”Deryal, başını iki yana salladı ve üzerindikileri çıkarmak için tekrar döndü. Burcu, bir anda uzanıp Deryal’in kazağını sıkıca kavradı.

“Çok beğendim. Gerçekten. ”dedi inandırıcı bir ses tonuyla. Deryal, kollarını genç kızın

boynunun üzerine attı ve alnını alnına dayadı.

“O zaman suratın neden sirke satıyor?” burnunu genç kızın burnuna sürttürdü. ”Bu senin için Burcum. ”dedi fısıltıyla. ”Hepsi senin beğenebilmen için. ”Genç kızın ritmi değişen soluğu yüzünü yalayıp geçti. Bu soluk Deryal’e güney sahillerini anımsattı. O sıcak güneşin altında kavrulurken esen, cennetten kopup gelen ferahlatıcı bir rüzgar gibi.

Burcu, Deryal’in kendisini beğendirebilmek için yaptıkları ve açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüştü. Onun yakınlığı aklını bulandırıyor, ne kelimelerine hakim olabiliyor ne de kımıldayabiliyordu. Sonra, bir anda bilinçsizce kolları Deryal’in belini kavradı ve başını göğsüne dayadı. Gözyaşlarını tutabilmek için harcadığı çaba bir kayayı kaldırmak kadar güçlü.

“Seni beğeniyorum. ”dedi Deryal’in göğsüne doğru boğuk bir sesle. ”Ne giydiğin önemli değil. ”Deryal’e onu kıskandığını söyleyemedi. Şirin’e içinde beslediği haseti söyleyemedi. Ve aslında ona hiçbir zaman doğruları söyleyemediği, kendisinden nefret ettiğini söyleyemediği için ruh halinin değişimini anlatamadı.

Deryal’in elleri genç kızın omuzlarına kaydı. Fazla baskı yapmadan usulca uzaklaştırdı kendisinden. ”Sen ne garip bir kızsın. Bir anın bir anına uymuyor. Bir de ağla tam olsun. ”

Ve Burcu, önüne set koymaya çalıştığı gözyaşlarını daha fazla tutamadı, bir şelale gibi gözyaşları boşanıyordu kızarmış, titreyen menekşe gözlerinden. Deryal, şoka girmiş bir halde elleri genç kızın gözyaşlarını silmek için harekete geçti.

“Ne?” diye sordu endişeyle. ”Şimdi ne oldu. ?”

“Hiç. ”dedi Burcu, karanlık bir çukurdan çıkar gibi ölü bir sesle.

“Pekala. ”dedi Deryal yine endişeyle. ”Çok güzel oldu. Bana çok yakıştı. ’ diye devam etti genç kızın gözyaşlarını silerken “Lütfen ağlama artık. İnandım!”

Burcu, gözyaşlarından bulanık gören gözlerini daha iyi görebilmek için kırıştırdı, sanki gözyaşları ağzındaki nemi sünger gibi emmişti ve genç kızın ağzı kurumuştu. Dudaklarını ıslatmak için yaladı ve konuşabileceğine kanaat getirince aklından ilk geçen şeyleri dile getirdi ”Sen. . Sen çok... İyi bir insansın. ”Deryal, genç kızın hüznü karşısında zorlukla gülümsedi.

“Bunu başka bir yerde söyleme senin aklından zoru olan biri olduğunu düşünürler. ”Burcu, burnunu çekerken gülümsedi.

“Aramızda. ”

“Aramızda. ” diye tekrarladı Deryal göz kırparak, sonunda onu gülümsetebildiği için ferah bir

nefes aldı. Burcu'nun gidip gelen bu akıl almaz ruh hali onu şaşkına çevirmişti. Burcu'yu ağlarken her gördüğünde korkunç bir dehşete kaplıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Deryal, genç kızın aklını karıştırmak, bu üzgün halinden uzaklaştırmak için onu omuzlarından tutup , banyo dolabındaki aynanın karşısına doğru ittirdi.

“Bugün seni Büyükada'ya götürüyorum. ”genç kızı bırakıp dolaplardan birinin kapağını açtı. Burcu'dan uzunca bir süre ses çıkmadı. Sanki birden kız yok olmuş gibi Deryal, onun kıyafetlerinden gelen hışırtıyı bile duymamıştı.

“Niye hiç bir zaman sorma zahmetinde bulunmuyorsun?” diye sordu Burcu yine bir anda değişip öfkelenerek. Deryal, dolabın içinden bir jöle kutusu çıkardı.

“Bir kere sordum ya. ” kutunun kapağını açtı ve parmaklarını içine daldırdı.

“Bugün bir işimin olabileceğini düşünmedin mi?” Deryal, ellerini beline koymuş ayağını yere vuran genç kıza baktı. Deryal, onu bu dünyaya ait değilmiş gibi görüyordu. Başka bir gezegenden gelen ve insanı kendisine çeken Tanrının yarattığı özel , öfkeli bir yaratık. En azından ağlamasından iyiydi.

“BİR işin mi var?” diye sordu düz bir sesle.

“Yok. ” dedi Burcu omuz silkerek.

“O zaman neden sorun çıkarıyorsun?”

“Önemli olan bir işimin olması değil! Bana dayatma uygulamaya çalışman. ”

“Ben sana bir şey dayamıyorum. ” Deryal, genç berberin yaptığı saçları yapmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordu.

“Dayıyorsun demedim!”

“O zaman sorun yok!”

“Üzerime giyecek kıyafetim bile yok!”

“Sen her halinle güzelsin. ”Dönüp genç kıza baktı “Böyle her halinden daha güzelsin. ”Burcu, tam ona cevap verecekti ki genç adamın bir dövüş müsabakasında rakibiyle dövüştüğü gibi saçlarıyla boğuştuğunu fark etti ve gülüşünü bastıramadı.

“Sen bana mı gülüyorsun?” diye sordu Deryal kaşlarını çatarak.

“Evet. ”Burcu, hala gülüyordu. Deryal, ellerini yıkadı, kuruladı ve uzanıp genç kızın belinden sıkıca kavrayınca Burcu, küçük bir çığlık attı ve genç adam onu banyo tezgahının üzerine,

tam önüne oturttu.

“Kolaysa sen yap!”dedi sert bir tonla. Ama Burcu, onun sesindeki eğlenceyi duymuştu.

“Tamam. ”

Burcu, eline bir parça jöle alıp genç adamın saçlarına sürdü. Parmaklarını aralayarak şekil vermek için geriye doğru taradı. Deryal’in bedeni genç kızın saçlarında dans eden elleriye gevşiyordu. Burcu’nun aralık bacakları arasına yerleşmiş, elleri genç kızın belinde , gözlerini onun sanki aritmetik sorusunu çözer gibi ciddi ifadeli yüzünde dolaştırıyordu. Kavisli kaşlarında, menekşe gözlerinde, minik burnunda, dolgun dudaklarında ve gözleri zarif bir kuğununkine benzettiği boynuna indi. Bukle bukle saçlar narin boynu sarmaşık gibi sarmıştı. Deryal, bir elini kızın belinden çekerek saçları geriye doğru attı. Burcu’nun saçlarındaki eli o anda dondu. Deryal, usulca öne doğru eğilerek dudaklarını genç kızın tenine değdirdi. Önce sadece hafifçe dokundurdu, ipeğe dokunmak, onu pürüzsüzlüğünü hissetmek gibi. Ve dudakları yavaşça hareketlenerek küçük öpücüklerle genç kızın yuvarlak çenesine doğru tırmandı.

Burcu’nun hareket eden tek yeri çılgın gibi atan kalbiydi. Nefes almayı bile unutmuştu. Deryal’in dudakları genç kızın dudaklarını buldu. Telaşsızca, dudaklarının tadını çıkararak hareketlendi genç adamın dudakları. Burcu’nun elleri onun saçlarına yapışıp dudakları öpüşüne karşılık verdiğinde dilini genç kızın dudaklarını aralamak için harekete geçirdi. Bu Deryal için yeni bir keşifti. Acaba kaşifler de Deryal gibi yeni keşiflerinden böyle zevk alıyor, kalpleri onunki gibi kaburgalarını delip geçmek istercesine çarpıyor muydu?Öyle olmalıydı... Hiç kimsenin bilmediği bir toprağa ayak basmak, o gizi açığa çıkarmak, iklimini tatmak gibi.

Deryal’in eli istemsizce yukarıya doğru hareketlendiğinde Burcu’dan garip bir ses çıktı. Bu ses Deryal’in uçup giden aklını başına getirdi, genç kızın belini hafifçe sıkıp bırakmaya çalıştı. Burcu’nun gıdıklandığını kendi dudakları üzerindeki yumuşak dudaklardan çıkan gülüşten anlamıştı. Deryal, dudaklarını geriye çekmeden gülümsedi. Ve iri ellerini Burcu’nun beline yerleştirip genç kızla yeni bir oyuna dalış yaptı. Hediye paketinin içinden çıkan başka sır dolu bir paket gibi.

Genç kız, ayaklarını Deryal’in beline dolayıp başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. ”Demek gıdıklanıyorsun. ”dedi Deryal alayla ve hala gıdıklamaya devam ederken.

Burcu, konuşamıyordu, sadece içine soluklar çekebiliyor ve bunu gülmek için harcıyordu. Gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı ”Lütfen. ”diye bildi zorlukla. Elleri Deryal’in jöleyle tutkallaşmış saçlarına yapıştı. Deryal, gıdıkladıkça bedeni daha çok geriye gidiyor, ayakları genç adamı daha çok kavriyordu.

“Lütfen ne?”diye sordu Deryal kendinden geçmiş haline gülerken.

“Bı... Bırak. ”

“Neyi?”

“Gı. . gı. . ”

“Gı. . gı. . gı ne?”ama genç kızı sonunda rahat bırakmış ve kızın kendisine gelmesini gülümseyerek seyre dalmıştı.

“Bazen çocuk gibi oluyorsun. ”dedi Burcu ardı arkasına hızlı nefesler alırken. . Deryal, solgun bir gülüşle baktı genç kıza.

“Belki hala büyümeyen bir çocuk vardır içimde bir yerlerde. ”

“Herkesin içinde biraz vardır. ”diye karşılık verdi Burcu. Ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi dudağını ısırды, gözlerini Deryal’den kaçırды. Deryal, onu nereden eseceğini bilmeyen bir rüzgar gibi yine neyin onun ruhuna değdiğini merak ederek zarif bir tutuşla çenesine uzanıp kendisine bakmaya zorladı.

“Şirin kim?”diye sordu Burcu düz olduğuna inandığı bir sesle ve Deryal’in saçlarıyla ilgileniyormuş gibi tekrar elleriyle taramaya başladı.

“Bir çalışanım. ”dedi Deryal kayıtsızca.

“Hımmm. ”

“Hımm ne?”

“Çok yakınsınız sanırım. ”Deryal başını yana eğdi ve Burcu ellerini Deryal’in saçlarından çekip, inmek için harekete geçti. Ama Deryal, yüzünde garip bir gülümsemeyle onu sıkıca kavradı ve gözlerine bakmaya çalıştı.

“Şirin değer verdiğim nadir insanlardan birisi. Neden soruyorsun?”diye sordu merakla.

“Hiç. ”dedi Burcu omuz silkerek ve tekrar inmeye çalışarak. Ama Deryal’in kulakları beklediği sözcüklerle dolmadığı için onu serbest bırakmadı.

“Sen beni kıskandın mı?”diye sordu Deryal zafer kazanmış gibi.

“Hayır!”

Genç kız, gözlerini yine kaçırıp ellerine dikti. Deryal, huzursuzca kıpırdandı. Kendisi her kelimedede dürüstken ve bundan sıkılmazken genç kızın kaçıışı onu gücendirmişti.

“Kıskandın mı?”diye sordu inatla. Burcu, başını iki yana salladı.

“Kıskandın” Deryal’in sesi bu defa sert çıkmıştı.

“Sadece merak ettim. ”dedi Burcu tedirgin bir sesle.

“İtiraf et! Yoksa tekrar bayılıta kadar gıdıklarım. ”ve bu konuda da her zaman olduğu gibi ciddi görünüyordu. Burcu, onun gözlerinde yanan ateşi görmüştü. Deryal, bunu duymak istiyordu. Zorbaca olsa da! Burcu, sonunda kaçmaktan da karşı çıkmaktan da vazgeçmişti.

“Belki... Biraz. ”dedi sonunda ve Deryal’in ellerinden kaçarak. Deryal, yüzünde garip bir gülümseme genç kızın kaçışını izledi. Burcu, kanepeye rahatsız bir halde oturduğunda aynaya döndü ve kendisine şöyle bir bakıp genç kızın yanına ilerleyip oturdu.

Burcu, kızarmış bir yüzle utanç içinde ona çevirdi bakışlarını, Deryal’in elleri başını avuçları arasına aldı, yüzünü genç kızın yüzüne bir iki santim kalana kadar eğdi. ”Kaba davranışım için özür dilerim. ”dedi genç kıza fısıltıyla hayatında ikinci defa aynı kişiden özür dileyerek.

“Sorun değil. ”

Deryal, onun eline uzanıp tuttu ve ayağa kaldırdı. ”Şansımıza hava çok güzel. ”diye mırıldandı.

“Evet. ”dedi Burcu duygusuz bir sesle.

Deryal, deniz taksisine binene kadar tüm yolu gözleri dikiz aynasında veya yan aynalara bakarak ilerlemişti. Sürekli tetikte ve diken üstündeydi. Ogün’ün tehdidi kulaklarında çınlarken böyle bencilce davranmak hataydı ama Deryal, durması gerektiği noktayı çoktan geçmişti. Bu günü Burcu’yla geçirmek istiyordu. Onun Burcu’suyla. Yanında oturan , elini tuttuğu narin bedene baktı göz ucuyla. Genç kız yine suskunluğa gömülmüştü. Adem, doğruyu mu söylüyordu? Deryal, yaptığıının farkında olmadan başını iki yana salladı. Hayır! Burcu, onun için takıntı değildi. Burcu, herhangi bir eşya, bir obje değildi. Hem Deryal, ona kıyamazdı ki! Sadece onu yanında istiyordu. Bu saçma bir istek değildi mutlaka. Muhtemelen aşık olan her insan bunu isterdi.

Adaya adım attıklarında Deryal, genç kıızı kiralık bisikletlerin olduğu alana götürdü. Burcu, Deryal’in iki bisiklet kiraladığını gördüğünde kaşları havaya kalktı.

“Ciddi miydin?” diye sordu.

“Yapmak istemediğim bir şeyi neden söyleyeyim ki?” dedi Deryal omuz silkerek.

Ve birlikte bisiklete bindiler, piknik alanında piknik yaptılar, faytona bindiler. Deryal'in aklına o anda ne geliyorsa sanki her şeyi bir güne sığdıracakmış, genç kız avuçlarından kaçmadan önce her şeyi yaşamak ister gibi aklına geldiği anda yapıyordu. Onun kahkahasıyla neşeleniyor, dudaklarını tenine değdirdiğinde başka bir dünyaya geçiş yapıyordu sanki. Bu ona mantıklı gelmiyordu ama yaşıyordu işte. Gerçek, onun ruhundaydı. Kanının akışındaydı, kalbinin atışındaydı. Burcu, onu kendinden geçiriyordu.

Ama yine tetikteydi. Gözleri sürekli çevreyi tarıyor, şüphe duyduğu herhangi birinden Burcu'ya fark ettirmeden uzaklaşıyordu. Ve Deryal, onu kulübe götürmeye karar verdi. Hem onu Adem ile tanıştıracaktı değil mi?

"Bu üzerimdekilerle mi?"dedi Burcu sinirle, adadan dönmüş, arabanın içinde kulübe doğru ilerliyorlardı.

"Çıplak değilsen bir sorun yok bence. "

Burcu, inanamazlıkla başını iki yana salladı. "Sen gerçekten delisin. Yorgunluktan ölüyorum. "

"Çok fazla kalmayacağız. "dedi Deryal, kayıtsızca.

Garaja girip, arabayı park etti. Burcu, arabadan inmeden Deryal, arabanın etrafından dolanıp onun için kapıyı açtı, genç kız iner inmez elini sıkıca kavradı ve onu merdivenlere yönlendirdi.

"Belki de bu gece gelmeyecek. "dedi Adem ifadesiz bir yüzle. "İstersen daha sonra gel. "

Karşısında beklentiyle oturan saçları beline kadar uzanan, güzel yüzüne kat kat boya sürmüş ve Adem'e göre seksi olan kadın bir ayağını diğerinin üzerine atmış sabırsızca sallıyordu. Adem'in sözleri üzerine başını çevirip ona baktı.

"Bekleyeceğim. "dedi inatla. Deryal ile üç hafta görüşmüş ve sonra sürekli telefonun başında oturup aramasını beklemişti. Ama Deryal ne aramış ne de haber göndermişti. Deryal, onu ne sanıyordu? Öylece bekleyeceğini mi sanmıştı?

"Keyfin bilir. "dedi Adem bıkkın bir nefes çekerek. Adem'in hiç kimseye ayıracak sabrı kalmamıştı. Şirin'i üzmüş, kızın gönlünü almamış ve bir daha da onu görememişti. Bu sıkıntı içinde bir çıban gibi büyüyordu. Ondan af dilemeyecekti belki ama genç kızı en azından bir kez görse onun hala kızgın olup olmadığını bilirdi.

Ofisin kapısı açıldı ve Deryal, içeriye adım attı. Bir eli arkaya doğru uzanmış keyifle gülümsüyordu. Ve sonra Demet'i gördü. Yüzündeki ifade aynı saniyede değişti ve

ifadesizleşti. Adem, onun arkaya uzanmış elinde ne olduğunu daha sonra anladı. 'Deryal'in yeni oyuncağı' dedi içinden sevimli kıza acıyarak.

Genç kıztın gözleri direkt Demet'i buldu ve kaşları hafifçe çatıldı. nce, Demet'i baştan aşağıya süzdü ve sonra kendi üzerine baktı yüz ifadesi değişerek.

Deryal, Demet'i yok sayarak Adem'e doğru ilerledi. Adem, ayağa kalktı ve elini Burcu'ya uzattı.

"Adem ben. "dedi Deryal'e fırsat vermeden.

"Burcu. "dedi genç kızt gülümseyerek ve elini geriye çekti.

Demet, dişlerini sıkmış, Deryal'in elini sıkıca tuttuğu genç kıza bakıyordu. Deryal, onun elini hiç böyle kavramamıştı. Ya da bir arkadaşıyla tanıştırmamıştı.

"Merhaba Deryal" dedi hafif sert bir tonla. Deryal sadece ona dönüp başını salladı.

Demet, genç adamın bakışlarındaki boşluğu fark etmişti. Zaten Deryal, hemen sonra başını kıvrıkcık saçlı, öznesiz giyimiyle parka koşu yapmaya gidiyormuş gibi görünen genç kıza çevirmişti bakışlarını. Deryal, genç kıızı masanın etrafından dolaştırdı.

“Otur bakalım. ”ve genç kıızı kendi koltuğuna yerleştirdi. Bir kaç adım gerileyerek, başını yana eğip Burcu’ya baktı dikkatle.

“İşte. ”dedi Deryal ellerini birbirine vurarak. ”Senin yeni işini de bulduk. ”

“Çok komik. ”dedi Burcu. Farkında olmadan koltukta kendisini sağa sola döndürüyordu.

Demet, Deryal’in genç kıza olan ilgili davranışlarını izliyor, kendisini yok saymasına daha çok öfkeleniyordu. Deryal, onu unutmuş olmazdı. Yaşadıkları o güzel aşk dolu dakikaları kendisi bir an bile aklından çıkaramazken onun unuttuğunu düşünmek istemiyordu. Gözleri Burcu’nun üzerine kaydı küçümser bakışlarla. Bu, pespaye kızın Deryal’in sevgilisi olduğuna inanmak gücü.

“Neden olmasın” dedi Deryal, topukları üzerinde dönüp mini bara ilerledi. Burcu için bir meyve suyu çıkardı ”Sormadım belki acıkmışsındır?” diye sordu genç kıza bakmadan.

“AÇ değilim. ”dedi Burcu mırıldanarak, gözleri kendisinin her an üzerine atlayacakmış gibi bakan hoş kadının üzerindeydi. Birbirlerini tartıyor, süzüyor ve dış biliyorlardı.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?”Demet’in sorusu Deryal’e olsa da gözleri Burcu’nun üzerindeydi. Deryal, Burcu’nun meyve suyunu bardağa doldururken omzunun üzerinden baktı sıkılmış bir yüz ifadesiyle. ”Meşgulüm. ”bardağı aldı ve meyve suyunu Burcu’nun önüne koydu. ”İç”

Burcu, dişlerini sıkmış, ikinci bir kıskançlık krizinin eşiğinde hışımla bardağa uzandı. ”Şunu keser misin?”dedi öfkeyle.

Adem’in neşesi yerine gelmiş, yüzüne alaylı bir gülümseme yerleşmiş, tiyatro sahnesinde oynanan romantik komedi oyunu izliyor gibi, sırtını koltuğa dayayarak izliyordu onları. Ama aklının bir köşesi Deryal’in Burcu’ya olan her hareketi gözlemliyor, bu durumun takıntı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Deryal, hiç bir kadına davranmadığı kadar ilgili davranıyor ve Adem’den başkasını oturtmadığı tahtına genç kıızı kendi elleriyle oturtuyordu. Adem yine

de endişeliydi.

“Arkadaşınla ilgilen istersen. ”dedi Burcu Deryal’i iğnelercesine.

“O benim arkadaşım değil!”

Demet, genç adamın sözlerini yanlış yorumlamış, içinde bir umut filizlenmesine izin vermişti. Arkadaşı değildi elbette. Daha yakınlardı. Ayağa kalkıp işveli adımlarla Deryal’e doğru ilerledi, elini ona doğru uzatacakken Deryal’in tepkisinden korkarak havaya kalkan elini masaya sabitledi. Deryal’i baştan aşağıya süzdü ve ondaki değişim hoşuna gitti. ”Görmeyeli değişmişsin. ”kışkırtıcı bir gülümsemeyle yaklaştı Deryal’e. ”Çok etkileyici olmuşsun. ”

Deryal’in gözleri Adem’i buldu. Adem, omuz silkti ve bıyık altından gülümsedi. İki genç adamın gözleriyle yaptıkları konuşmayı kızlar fark edememişlerdi.

Burcu, gözlerinin önünde yaşanan bu olay karşısında şoka girmişti. Dehşet ve korkunç bir kıskançlıkla Deryal ve Demet’e bakıyordu.

“Seni çok özledim. ”diye devam etti sözlerine Demet arzulu bir sesle. ”Beni neden aramıyorsun?”Deryal, ona dönüp baktı kapalı dudakları ardındaki dişlerini sıkarak. ”Aramam mı gerekiyordu?”

“Yaşadığımız onca şeyden sonra, evet. ”

“Affedersin? Ne yaşamışız?”

Deryal, aslında onu kolundan tutup dışarı atmak istiyordu. Ama bunu Burcu’nun gözleri önünde yapmak istemiyordu. Bu, genç kıızı ürkütür müydü? Kendisini kasmaktan kasları ağrımaya başlamıştı. Neden bazı insanlar istenmediğini anlamıyordu. Üç hafta içinde bir kaç kere aynı yatağı paylaşmış olmaları ona Deryal’e hesap verme özgürlüğünü tanııyordu.

Demet gözlerini ofiste bulunan diğer iki kişinin üzerinde gezdirdi ağır ağır ve yine Deryal’e döndü. ”Şimdi, burada anlatmamı ister misin?”

Deryal’in sinirleri son raddeye dayanmıştı. Gözlerini kapayıp burnundan öfkeli bir soluk çekti içine. Gözlerini tekrar açtığında Burcu’ya döndü, eğilip sinirle büzülmüş dudaklarına değdirdi dudaklarını. ”Bana bir dakika verir misin ‘Aşkım?’”dedi yumuşak bir tonla ve son kelimeyi özellikle, altını çizerek söyledi.

“Aş. . Aşkım mı?”şaşkın bir bakışla Burcu’ya döndü. ”Bu pespaye senin aşkın mı?”dedi yukarıdan bakan gözlerle. Ve bir anda Deryal’in elini saçlarında hissetti. Deryal, onun saçlarını sıkıca kavrayıp başını geriye yatırdı ve yüzüne eğildi.

“Ne dedin?” diye sordu düz bir tonla.

“Deryal!” Burcu bir anda ayağa fırladı ama Deryal’in ilgisini kendi üzerine çekemedi.

Saç dipleri kopacakmış gibi acı çeken genç kızın gözlerinden bir damla yaş süzüldü ”Be. . ben. -”

“Sen onu anmadan önce ancak Besmele çekebilirsin. ”Deryal’in öfkeyle aldığı soluk Demet’in yüzüne çarptı. ”Sen kimsin? Kendini ne sanıyorsun?” Genç kızı Burcu’nun önüne doğru savurdu.

“Önemli değil” diye atıldı Burcu, telaşla.

“Sen karışma. ”dedi Deryal Burcu’ya bakmadan. ”Özür dile. ”

“Özür dilerim. Çok özür dilerim. ”Ama Deryal’in elinde bir hareketlenme olmadı.

“Bırak artık Deryal, özür diledi işte. ”dedi Burcu ve kendine engel olamayarak bir adım öne attı.

Deryal, sıkıca kavradığı saçları bırakamıyordu. Aynı anda Şirin gülümseyen bir yüzle girdi içeriye, karşılaştığı kare karşısında bir an ne diyeceğini bilemeyerek öylece kalakaldı.

“Şirin bu bayan gitmek istiyor. Yolu ona gösterirsin değil mi?”Deryal’in sesi nazik çıkıyordu. Demet’in saçlarını zorlukla bırakarak genç kızı öne doğru savurdu.

“Ta. . Tabi Deryal Bey. ”ve sıkıca kavradığı ofis kapısını biraz daha araladı.

Şirin böyle sahnelere alışkındı. Ama Deryal’in daha önce bir kadına böyle davrandığına tanık olmamıştı. Demet, utanç içinde, gözleri cılalı zemine sabitlenmiş, topuklu ayakkabıları üzerinde durmaya çalışarak koşmaya başladı. Şirin’i hızla geçti, ve ofis kapısı Şirin tarafından kapatıldı.

“Onunla aramızda geçen. ”diye açıklamaya başladı Deryal beceriksizce ve ne söyleyeceğini bilemeyerek. Kimseye hesap vermemiş biri olarak bu kelimeleri bulmak kolay değildi onun için.

Burcu, zorlukla soluk alarak kendisini koltuğa bıraktı. ”Lütfen. ”dedi elini havaya kaldırarak Deryal’in susması için. ”Tek kelime duymak istemiyorum. ”

“Patron ağırlığını masaya koydu. ”Burcu, Adem’in alaylı sözleri üzerine ona öfkeli bir bakış attı.

Deryal, muzipçe gülümsedi. ”Bende ne diyeceğimi bilmiyordum zaten. ”Adem’in

karşısındaki koltuğa geçmek için adım attı.

“Bu kadar kaba davranmana gerek yoktu. ”diye patladı Burcu öfkeyle. Deryal, sandalyeye oturdu, Burcu’ya baktı ifadesiz bir yüzle.

“Sana ne dediğini duymadın mı?”

“Onun öyle demesiyle ben pespaye olmuyorum. Kibarca gitmesini de söyleyebilirdin. ”

“Herkes senin kadar yüce gönüllü biri değil. Ayrıca ben de kibar bir insan değilim zaten Burcum. ”Burcu, başını iki yana salladı sinirle.

“Takılar eklenmeye başlamış” diye araya girdi Adem düz bir sesle.

“Bende ne zaman başlayacaksın diye merak ediyordum. ”

“Ne takısı?”Adem, korku filmindeki gizemli karakter havasına bürünerek Burcu’ya döndü.

“Sahiplenme takısı. Ateşle oynuyorsun dikkat et!”

“Fazla ileri gitme burnunu kırarım. ”dedi Deryal uyarıcı bir tonla. Adem, umursamazca omuz silkti.

Burcu, kelimelerin arasında kendisini kaybolmuş gibi hissetti. Ne onların neden bahsettiğini anlıyor, ne de kelimeleri uyduracak bir kılıf bulabiliyordu. Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kaldırarak Deryal ve Adem’e baktı.

“İnanın kayboldum. ”

“Deryal’in takıntılarından haberin var mı?”Aslında Burcu’nun bundan haberi vardı ama bunun boyutunun ne kadar ileriye gittiğinden emin değildi.

“Ben. . Şey. . Hayır!”

“Sana bir sürprizim var o zaman. Son takıntısı sensin. ”Burcu, dönüp Deryal’e baktı.

“Öyle miyim?”

“Tabii ki hayır. ”dedi Deryal düz bir sesle.

Ama Burcu’nun duru suyu bulanmıştı. Aklına şüphe düşmüştü. Deryal’in aşkı bir takıntıdan mı ibaretti. Ve sonra Burcu, neredeyse acı bir kahkaha atacakken kendisini güç durdurdu. Kendisinin soyadı bile yalanken Deryal’in aşkını mı sorguluyordu. Burcu, neden burada olduğunu unuttuğunun farkına vardı. Bu yaşanan her şey bir yalandan ibaretti. Koca bir

yalan. Nasılsa kaçmak zorunda kalmayacak mıydı?Deryal'in onun gözlerinin derinliklerine sanki tepkilerini ölçercesine bakan gözlerine dikti bakışlarını ve içi kavrulurken alayla gülümsedi.

“Korkmalı mıyım?”diye sordu.

“Evet. ’dedi Adem ciddi bir tonla.

“Hayır!”dedi Deryal aynı anda. Burcu, gülümsedi. Ne fark ederdi ki?

Deryal, Adem’e kızmıyordu. Onun niyetini görüyor ve aslında bu durumdan memnun bile oluyordu. Onun sözlerinin genç kızı korumaktan başka bir amacı yoktu. Dikkate alıp almaması Adem’i ilgilendirmiyordu. Fazla baskıcı olmadan şeffaf, anlaşılır cümlelerle uyarısını yapar ve sonra her şeyi gittiği yöne bırakırdı. Bu sadece Adem’in vicdanıyla ilgiliydi. Gerisi Burcu’ya kalmıştı.

“O zaman neden beni uyarıp duruyor?”diye sordu Burcu. Kaşlarını çatmış ciddi bir görüntü sergiliyordu ama Deryal, içini ferahlatan alayı duymuştu kızın sesinde. Burcu, Adem’i dikkate almayacaktı.

“Sana dün gece de söylemiştim. Dikkate alman gerekmiyor. ”Adem, şaşkınca dönüp Deryal’e yaptı.

“Senin yaptığına hile denir. ”

Deryal, Adem’in çocuksuluğuna gülümsedi. ”Senin gibi düz mantık bir insan için önceden uyarı yapılması gerekiyor. ”

“Ne yani kötü adam ben mi oldum?”

“Çok film izliyorsun Adem. ”Adem’in yüzü bir anda ciddileşti ve Burcu’ya döndü.

“Ben şaka yapmıyorum Burcu. ”dedi içten bir sesle. ”Bu adam takıntılı. Takıntı iyi bir şey değil. Hele de bu Deryal tarafından yapılan bir takıntıysa. Son takıntısının sen olduğunu düşünüyorum. Sadece dikkat etmeni istiyorum. ”

Deryal, yine gözlerini Burcu’nun gözlerinin en derinliklerine bakar gibi dikti. Onu, inandırmaya çalışıyordu. Ve tabii kendisini de. Burcu, boş bakışlarla baktı bir süre ve Deryal’in yüreği çılgınca atmaya başladı. Ama bilmeliydi. En azından genç kız bu konuda dikkatli olmalıydı. Gri gözler, menekşe gözleri inceledi, ifadesiz yüzün en ufak bir mimiğini bekledi, Küçük, ipucu verecek bir oynama, kas hareketi, seğirme... Ve Burcu’nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Arkadaş mısın, düşman mı bilemedim”dedi gülerek. ”Merak etme kendimi koruyabilirim.

”dönüp Deryal’in gözleri kapanmış yüzüne baktı. ”Takıntı olduğumu düşünmüyorum” Deryal’in gözleri aralandı ve keskin bir baş hareketiyle başını salladı teşekkür edercesine.

Şirin, tekrar içeri girdiğinde bütün gözler onun üzerine çevrildi. Şirin’in gözleri ise sıcak bakışlarla Burcu’ya kilitlenmişti. Cilalı zeminde topuklu ayakkabılarını tangırdatarak ilerledi, aynı anda Burcu’da ayağa kalkmış, kendisini tanıtmak için gelen Şirin’e sıcak bir gülümseme göndermişti. Sabah kıskandığı genç kızın gözlerindeki yakın bakışa karşılık ona haset beslemek imkânsızdı. Boş yere ve amaçsız bir duyguydu zaten. en azından şu an için öyle düşünüyordu.

“Ben Şirin. ”dedi elini uzatarak. ”Sizinle ne zamandır tanışmak istiyordum. ”

“Burcu” diye karşılık verdi genç kız gülümsemesine engel olamayarak.

“Sen ona kısaca cadı diyebilirsin. ”diye lafa karıştı Adem, Şirin elini çekip öfkeli bakışlarla Adem’e döndü.

“Deryal bey, size ona kısaca ayı diyebileceğinizi söylemiştir sanırım. ”Burcu’ya dönerek alayla gülümsedi. ”Çünkü zamanla bir ayıdan farkı olmadığını anlayacaksınız. ”

“Ben isimlerinizi kullanmayı tercih ederim. ”dedi Burcu alayla. Şirin, oturmak için arkasını dönüp gittiğinde o da tekrar koltuğa oturdu. Ve bu sıcak, eğlenceli ortamın ahengine kaptırdı kendisini.

“Ben kulübün organizasyon şefiyim. ”diye devam etti Şirin bir ayağını diğerinin üzerine atıp havalı bir edayla.

“Sadece öyleymiş gibi davranıyor. Onu bulabilmek için tüm İstanbul polisini ayağa dikmek lazım. ”Şirin, dudaklarını büzüp Adem’e baktı. Ve Burcu, cümlelerin içinde geçen bir sözcükle irkildi.

“En azından konu mankeni değilim. Az zamanda çok iş yapabilme gibi bir özelliğim var. ”

“Sana şimdi hangi işlere yarayacağımı gösterirdim ama burası yeri değil. İnan bana bayılırdın. ”

Deryal, bu atışmanın hiç bir kelimesini duymuyordu. Başı tenis maçı izler gibi bir sağa bir sola dönen şaşkın bakışlı Burcu’yu izliyordu. Genç kızın dudakları yukarı kıvrılmış, kaşları havaya kalkmış kendisini kaptırmış gibi Şirin ve Adem’in her zamanki kavgalarından birini izliyordu. Burcu, sıvı bir madde gibi girdiği kaba hemen uyum sağlayabiliyordu. İnsanları olduğu gibi kabullenebilme gibi nadir görülen bir özelliği vardı. bu Deryal’in onda beğendiği bir çok özelliğinden sadece bir tanesiydi. Sanki, onları yıllardır tanıyormuş gibi , dirseğini masaya dayamış, başını eline almış , arada kıkırdarak, arada duyduğu sözlere kaşlarını çatarak veya dudaklarını ısırarak tepkiler veriyor, onları yadırgamıyordu. Deryal’in gözleri

genç kızın şişmiş gözaltlarına kaydı ve aklı başına geldi. Burcu'nun yüzü biraz solgun da görünüyordu ayrıca. Onu bütün gün yormuştu. Genç kızın dinlenmesi gerekiyordu.

“Gençler. ”dedi Deryal bir süre sonra ayağa kalkarak. bu, Adem ve Şirin için bir uyarıydı “Bizim artık gitmemiz gerekiyor. ”Ve sonra Burcu'nun yine ne düşündüğünü önemsemeden Şirin'e döndü. ”Burcum için bir şeyler ayarlar mısın?”

“Nasıl bir şey Deryal Bey. ”diye sordu Şirin merakla ve patronunun, bu derece nazik oluşuna , sesini bu kadar yumuşatmasına genç kızın ismini söylerken bir duayı okur gibi ayrı bir ton vurgulamasına şaşkınlıkla.

“Seninle birlikte çalışmasını istiyorum. ”Şirin, hevesle gülümsedi. Deryal, nasıl olsa Şirin'e sonra nasıl bir şey istediğini söyleyebilirdi. Burcu'nun kılını bile kıpırdatmaması gereken bir iş bulabilirdi sanırım.

“Çok sevindim. Tabii ki ayarlarım. ”

Burcu, dişlerini sıkarak baktı Deryal'e . Genç adam, onun bakışını görmüştü ama umursamadı. Ayağa kalkan Burcu'ya elini uzattı. ”Gidelim mi?”Burcu, iç geçirerek başını salladı ve Deryal'in ona uzanan elini tuttu.

Adem ve Şirin'le vedalaştıktan sonra klüzün içinden geçerek garaja inen merdivenlere ilerlediler, Burcu'nun gözleri daha önce olduğu gibi ekranda gördüğü ünlülerin bir çoğunu bir arada görmenin verdiği şaşkınlıkla geziniyordu insanların üzerinde. Bu kulübe bir silahlı saldırı olmuştu ve kimse bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Ya da fazla umursuyorlardı ve herkes bu pastadan kendine göre bir dilim alarak nasiplenmek istiyordu.

Garaja inip arabalarına bindiler. Burcu, yine kollarını göğsünde kavuşturmuş tek kelime etmeden biblo gibi hareketsiz oturuyordu. Deryal, onu sinirlendirdiğini biliyordu. Ama genç kızın başka bir yerde çalışmasını istemediğine göre ve Burcu'da evde otururken para kazanamayacağına göre tek çözüm buydu. Aslında Deryal, onun tüm masraflarını seve karşılardı ama Burcu'nun bunu kabul etmeyeceğini artık anlamıştı.

Deryal, hızını biraz daha düşürdü. Genç kızın evine gittikçe yaklaşıyorlardı. Eğer Adem, onun arabayı bu süratle kullandığını görse onunla uzun yıllar alay ederdi. Ama her ne kadar genç adam neredeyse emekleyerek denecek bir hızla ilerliyorduysa da yol, bitiyordu. Bütün gün boyunca sorduğu soruyu tekrarlamadan edemedi.

“Teklifim hala geçerli. Ne diyorsun?”Burcu, Deryal'e döndü.

“Eve gitmem gerekiyor. ”

“Tek sorun dış fırçansa eğer evde yedek var. Hatta yol üzerinde bir yerden alabiliriz. ”

Burcu, kalmak istiyordu. Onunla geçen her saniye an ve an daha güzel oluyor, genç kız her saniye boynuna Deryal, tarafından çelik bir halat daha atılmış gibi hissediyordu. Ve her halat Burcu'yu sıkıca kavıyor, ona bağlıyordu. Asık yüzü Deryal'in sorgusuz sualsiz kendi istekleri doğrultusunda hareket etmesinden değildi. Asık yüzü bir yalanın bu kadar onu içine çekmesindendi. Burcu, korkmaya başlamıştı. Deryal'e hapsolmaktan çılgınca korkuyordu.

“Çok incessin ama banyo yapmam gerekiyor. ”dedi sonunda.

“Gözlerimi kaparım. ”ve Deryal, genç kızın binasının önünde durdu. Burcu, gözlerini devirdi ve bıkkın bir nefes aldı.

“Evde işlerim var!”

“Sonra da halledebilirsin. ”

Burcu, ağlamak üzereydi. 'Şimdi değil!'Hayır şimdi değil” dedi içinden. Deryal'in yumuşak ses tonu, onu ikna girişimleri içini parçalıyor, gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordu.

“Lütfen. ”dedi genç kız sonunda ve Deryal vazgeçti.

“Pekala. ”dedi içeri aldığı nefesi sertçe dışarı vererek. Burcu, arkaya uzandı ve bebeğini kucağına aldı.

“İyi geceler. ”

Deryal, önce onu dairesinin kapısına kadar eşlik etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Kendisini geri gönderememekten korkuyordu. Kapısında sabahlamaktan, genç kıza zor kullanmaktan...

“İyi geceler. ”dedi kısık bir sesle. Burcu, uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu ve geriye çekilmek için hareket etti, Deryal, bir anda elini boynuna koyarak genç kıızı tekrar kendisine çekti. Hızla, hiç bir uyarı vermeden dudaklarına yapıştı. Daha şimdiden özlediği kızın dudaklarını ağılıkla öptü. Genç kız, şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra onun dudaklarının çağrısına cevap verdi, bir elini Deryal'in omzuna koydu ve onu kendisine çekti bilinçsizce.

“Gitmesen. ”dedi Deryal fısıltıyla, hızla aldığı solukların arasından. Ve genç kız cevabını veremeden bir kez daha öptü. Eli, Burcu'nun boynuna sabitlenmiş, hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca kavıyordu genç kıızı. ”Seni ikna edebilmek için ne yapmam gerekiyor?”Deryal'in dudakları genç kızın dudakları üzerinde her nefes aralığında mırıldanıyordu. Burcu, sert bir soluk çekti ve Deryal, yine onun konuşmasına fırsat vermedi. Nefes almak için durduklarında Burcu, başını geriye çekti.

“Gitmeliyim. ”dedi kısık bir sesle nefes nefese, gözleri Deryal'in onu delip geçen gözlerinden

ayrılmadan arabanın kapısını açtı, hızla dönüp araçtan indi. ”İyi geceler. ”dedi tekrar.

“Yarın görüşecek miyiz?” diye sordu Deryal, Burcu tam kapıyı kapamak üzereyken.

“Sanmıyorum. ”Deryal’in kaşları çatıldı bu cevap üzerine.

“Neden?”Burcu, sadece ‘işlerim var’ diye geçiştiremeyeceğinin farkındaydı.

“Temizlik yapmam gerekiyor. ”dedi yalan söyleyerek.

“Birini tutalım. ”

“Kişisel temizlik. ”Deryal, onun ne demek istediğini anlamadıysa da kabul etmek zorunda kaldı.

“Pekala. Hadi git. Üşüteceksin. ”Ve Burcu kapıyı kapadı. Hızlı adımlarla, kucağında kendi boyunda bebeği ile bina kapısına kadar gitti. İçeri girmeden önce döndü, çevreyi dikkatli gözlerle kontrol etti ve Deryal’e el sallayıp hızla içeri girdi.

“Ogün aradı. ”

Adem birasından ağız dolusu bir yudum aldı, ağzını çalkaladı ve yuttu. Deryal, ona yüzünü buruşturdu.

“Ee?” diye sordu Adem, gözlerini ofisin geniş penceresinden ayırıp Deryal’e çevirerek.

“Ee si tehdit, filan falan işte. ”

“Boş kalabalık değil. ”

Deryal, başını iki yana salladı. ”Değil! Bunun için yarın sabah hiç vakit kaybetmeden Burcu’ya gidiyorsun. ”

“Niye?”

Ve Deryal, ona sabah ne yapması gerektiğini anlattı. ”Benim işlerim var. Yarın sabah ilgilenemem ama bir gün daha geciktirmek istemiyorum. ”Adem, yüzünü buruşturarak baktı Deryal’e.

“Oldu bil!”Pencereye dönüp görmeyen gözlerle baktı, söylemek istediği sözcükler dilinin altında kıvranıp duruyordu. Sonra yine içinde tutamadığı sözcükler döküldü dudaklarından ”Bak eğer kızı üzeceksen hiç uğraşmayayım. ”

Deryal, uzunca bir süre elleri ceplerinde, çenesini sağa sola oynatarak ve kaşları çatık bir halde durdu. ”Onu seviyorum. ”dedi sonunda ağır ağır. Adem, bu sözlere şaşırılmamıştı.

“Sen birçok şeyi sevdin Deryal. Ama sonları hep aynı oldu. Çöplük!”

Deryal, omuz silkti. İki genç uzun dakikalar boyu hiç konuşmadan boş gözlerle pencereden kulübe baktılar.

“Şu kız, ”dedi Adem işaret parmağıyla barda kolları havada oturduğu yerde salınan kızı göstererek. ” geçen sarhoş araba kullanıp ehliyetini kaptıran şarkıcı değil mi?”

“Ne bileyim ben?”dedi Deryal, ”Magazin programlarını takip eden sensin”

Adem'in çabası boş bir çabaydı ama denemişti en azından. Deryal'in gözlerinin baktığını ama görmediğini fark etmişti. Yine, derin düşüncelere dalmış ve çıkmak için hiç çaba sarf etmiyordu. Bu, giderek büyüyecek, büyüyecek ve onu bir balon gibi şişirip gerecekti. Sonra, ne yapacağını Allah'tan başka hiç kimse bilemezdi.

Adem, sonunda vazgeçti. Deryal'in masasına gidip, eksiklerin listesini çıkardı, bu ayın gelir ve giderlerini hesapladı. Aslında sadece zaman geçiriyordu. En azından muhasebeciyi Deryal'in bitmek tükenmek bilmeyen sorularından kurtarmış olurdu. Yapılacak işler bittiğinde tekrar heykel gibi duran ve çenesini oynatmaya devam eden Deryal'in yanına döndü. İç geçirerek ona ulaşma düşüncesinden vazgeçti ve yüzü asık bir halde insanları seyre daldı.

"Bu iş olur. "dedi sonra kendi kendine uzunca bir aradan sonra yüzünde alaylı bir gülümseme ile. Deryal'den cevap beklemiyordu ama Deryal, ona dönüp sordu.

"Hangi iş?" Adem, hem şaşkınca hem sevinçle gülümsedi. O, patlama anını beklerken Deryal, sakince duruyordu. Önce, eline aldığı birayı bıraktı, başını yukarı kaldırıp bir şükür duası sundu ve birayı tekrar eline aldı.

"Şu herifleri diyorum. Baksana kızlara nasıl kur yapıyorlar. Bence beraber çıkacaklar. "

"Olmaz o iş" dedi Deryal ama Adem'in hangi insanlardan söz ettiğini bile bilmiyordu. Aklını, Burcu'nun yanında bırakmış gibi genç kızdan başka bir şey düşünemiyor, onun yanına gitmeye bir saniye karar verip diğer bir saniyede vazgeçiyor, onu bu kadar kısa zamanda nasıl böyle çılgınca özlediğini aklı almıyor, bu hale nasıl geldiğini kavrayamıyordu. Bir anda koca bir el tutup onu bu dünyadan çekmişti sanki. Sahi? Deryal, nasıl böyle bir anda kaybolmuştu? Hem de hiç fark etmeden...

"Kabak gibi ortada işte. Yanılgı payı yok! Bmw ne bahse girerim. "Deryal, sonunda gözlerini sabitlediği yerden ayırıp gülümseyerek Adem'e döndü.

"Alırım arabanı. "dedi meydan okuyarak. Sırf meydan okumuş olmak için.

"Kabul!" dedi Adem, kendinden son derece emin bir sesle.

Aslında durum ortadaydı. Genç adamlar hoşlandıkları kızlara kur yapıyor ve karşılığını fazlasıyla alıyorlardı. Ama son anda genç kızlardan birine acil bir telefon geldi ve çıkmak zorunda kaldılar.

Deryal, Adem'in arabasının anahtarını elinde sallıyor, onun öfkesinden keyif alıyordu.

"Şans. "dedi Adem. "Başka bir şey değil. "

“Orası beni ilgilendirmiyor. ”Deryal, omuz silkti. ”Arabanı aldım mı? Almadım mı?”

“Siktir git Deryal!”

Deryal, kendi arabasına doğru ilerlediğinde Adem arkasından seslendi. ”Yeni arabayı denemeyecek misin?” Deryal, arabaya bindi, camı açtı ve başını dışarıya uzattı.

“Daha sonra. ”dedi bir gerekçe göstermeyerek. Tek gerekçesi, Burcu’nun nefis kokusu arabanın içine hapsolmuş olmasıydı. Bunu Adem’e söyleseydi bir ay dilinden kurtulamazdı. Hele de arabasını aldıktan sonra.

Burcu, kulaklarını tırmalayan bir gürültüyle gözlerini açtı, bir süre ne olduğunu anlayamayarak seslere odaklandı.

“Ne?” diye sordu kendi kendine kapı ziline çaldığını fark ettiğinde. Endişeyle eli komedinin üzerinde duran silahına uzandı. Magnum’u sıkıca kavradı ve yataktan fırlayarak, koşarak ama zeminde hiç ses çıkarmadan kapıya ilerledi.

Kapının dürbününden baktığında elleri ceplerinde, yüzünde sıkılmış bir ifade Adem’i görünce şaşkınlıkla ağzını açtı. Telaşla tekrar yatak odasına koştu, silahını dolabının içine, eşyalarının arasına sakladıktan sonra tekrar kapıya döndü.

“Kim o?” diye sordu usulen.

“Adem. ”genç kız derin bir nefes aldı ve kapıyı biraz araladı.

“Bir sorun mu var?” ve birden Deryal’in başına bir şey gelmiş olmasından endişelenerek soluğu kesildi.

“Hayır. ”dedi Adem kayıtsız bir sesle. ”Ayrıca sana da günaydın. ”

“Üzgünüm. Sabahın köründe seni görmeyi beklemiyordum. ”beklentiyle baktı Adem’in gözlerine.

“Şimdi kapıyı açık bırak ve içeriye gir. ”Adem’in bir eli cebinden çıktı ve öne doğru uzandı. Burcu’nun boş bakışlarından başka tepki göremeyince yüzünü buruşturdu.

“Hadi!” dedi sabırsızca. ”Çocuklar aşağıda harap oldular. ”

“Hangi çocuklar?”

“Burcu daha sonra anlatırım. Hadi gir içeri. ”Aynı anda, kucağında kedisiyle karşı dairede

oturan yaşlı kadın çıktı daire kapısının önüne ve iki gencin gözleri o yöne çevrildi.

“Ahh yavrum. ”dedi kadın minnet dolu bir sesle Adem’e bakışlarını dikerek. ”Ne zamandır bina yöneticisine söyleyip duruyorum ama adam paraları topluyor, kıcı kırık bir ampul takıp para yok diyor. Etrafta hırsızlar kol geziyor, yaşlı ve yalnız bir kadın için ne kadar mağdur durumdayım görüyorsunuz değil mi efendi evladım? Allah sizlerden razı olsun. ”

Burcu, kadının sözlerinin tek bir kelimesini anlayamayarak kaşlarını kaldırdı. ”Neden bahsediyor?” diye sordu Adem’e. Adem’in yanakları hafifçe kızarmış, şaşkın bir gülümsemeyle döndü Burcu’ya.

“Binaya kapı taktırdık. ”dedi sanki doğal bir şeyden bahseder gibi.

“Neden?”

“Deryal istedi. ”Adem omuz silkti. ”Hadi gir içeri, senin dairenin kapısı da değişecek?”Sonra başını çevirip yaşlı kadına baktı. ”Rica ederiz teyzeciğim. Sizde içeri girin lütfen’ dedi beyefendi bir üslupla ve biraz utangaçlıkla.

Burcu, başını iki yana salladı ve kahve yapmak için mutfığa ilerledi sinirle. Kahvesini hazırlayıp, küçük masasına kalçasını dayayıp oturduğunda matkaptan çıkan gürültüyle irkildi. Dişlerini gıcırdatarak saatine baktı ve ekibin onu beklediği aklına geldi.

“Kahretsin. ”dedi sinirle.

Adem, buradayken onun çıkması imkansızdı. Gözlerini kapayıp, içine çektiği derin nefesle şişen yanakları dışarı verdiği öfkeli solukla söndü. Yapılacak bir şey yoktu. Bir kaç dakika sonra aklına bir fikir geldi, kahvesini masaya bıraktı, Adem için bir kahve hazırladı ve onu da kendi kahve fincanının yanına koydu. Yüzünü buruşturarak dağınık mutfığa baktı ve sonra omuz silkip Adem’i çağırarak için ilerledi.

“Sana kahve hazırladım. ”dedi kollarını göğsünde kavuşturup Adem’e bakarak. Adem, çalışan iki genç çocuğun başında muhafız gibi dikilmiş, kaşlarını çatarak onları izliyordu. Burcu’nun sesini duyduğunda kalın kaşları daha çok çatılabilmemiş biraz daha açasıya kaydı ve neredeyse gözlerini бүrüdü.

“İçeride beklemeni söylememiş miydim?”Adem, sesini yükseltmemek için çaba sarf ediyordu.

“Belki sıcak bir şeyler içersin diye düşünmüştüm. ”

Adem, önce çalışan gençlere sonra Burcu’nun beklenti dolu yüzüne baktı. ”Pekala. ”dedi sonra ve koca gövdesiyle neredeyse yeri sallayarak adım attı. Adem, yanından geçerken

Burcu, onun yüzüne bakabilmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı.

İçeri girdiklerinde Adem, 'hangisi?' diye sorarcasına işaret parmağını kaldırarak kahve fincanlarını gösterdi.

"Pembe olan. "dedi Burcu. "Oturmaz mısın?"

Adem, kahvesini alıp, masanın etrafındaki iki sandalyeden birine kendisini bıraktı ve sandalyenin tahtaları çığlık atar gibi gıcırdadı. Burcu, gülüşünü öksürükle bastırdı. Adem'in gözleri mutfakta her bir detayda bir kaç saniye duraksayarak geziniyordu.

"Deryal, buraya hiç geldi mi?" diye sordu sonunda Burcu'ya başını çevirerek.

"Evet. "

"O, zaman bir daha gelmez. Çok dağınık bir kızsın. "

"Siz ikiniz fazla açık sözlüsünüz. "Burcu, kendi kahve fincanı kavradı ve Adem'in karşısına oturdu.

"Yalan söylememi mi tercih edersin?"

"Tabii ki hayır. "

"Yani sorun yok! Ayrıca başkalarının düşüncelerini umursamış olsaydın bu kadar dağınık bir kız olmazdın!"Burcu, onun sözlerine aldırmadı. Aklında birçok tilki birbirini kovalıyordu. Önce, zararsız olanlardan başlamaya karar verdi.

"Neden burada beklemem gerekiyor. "

"Eğer kapıyı monte edenler kadın olsaydı başlarında sen dururdun. "dedi Burcu'nun bunu anlamamış olsasına şaşırılmış gibi.

"Ahh. "dedi Burcu ve sinirli bir gülüşle güldü. "Peki bir kapıya ihtiyacım olduğunu nereden çıkarmış"Burcu, gittikçe daha çok öfkeleniyor ve bunu sesine yansıtmaya engel olamıyordu.

"Apartmanın kapısının tekin olmadığını düşünüyor. Seni yanına taşıyana kadar bu idare edermiş. Ve sadece kapı değil, çelik zırhlı çelik kapı, tank gelse içeri giremez! Kapıya da görüntülü bir diafon monte edilecek"Burcu'nun beti benzi attı bir anda. "Sen hasta mısın?"

"Beni yanına taşımak mı?"Adem, elini havaya kaldırdı.

"Bak! Bunlar ikinizin aranızda konuşacağı problemler. Gözünü seveyim beni karıştırma. "Bir süre düşünürmüş gibi kaşlarını çatı. Pembe renkli kahve fincanını kavradı ve bir yudum aldı.

”Bu arada bu renk beni çok açtı değil mi?”Burcu, zorlukla gülümseyince iç geçirdi.

“Seni uyardım. ”dedi sonunda Adem. ”O, sana taktı. ”

“Bu, takıntı meselesini anlamıyorum. Yani gerçekten neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok!”

Adem, dilini şaklattı. Kapıyı mpmte eden gençlerin çıkardıkları gürültüyle yüzünü ekşitti ama yapabileceği bir şey yoktu. Sesini biraz yükselterek. Üzerine aldığı sorumluluğu yerine getirmeye çalıştı” Deryal, bir obsesif! Evinin ne kadar düzenli olduğunu, giysilerinin temizliğine ne kadar özen gösterdiğini, bir kelimeye takıldığını... Bunları fark etmişsindir muhakkak. Ya da saatlerce seni araması gibi. Ama bunlar önemsiz şeyler. Sana tek bir şey anlatacağım. Ve sanırım ne demek istediğimi anlayacaksın. ”Adem, kurumuş boğazını kahveyle ıslattı. Ve Burcu, aslında sormak istediği şeyler bambaşka iken Deryal ile ilgili bir durumun açığa çıkacak olmasının heyecanına kaptırmıştı kendisini.

“İki yıl kadar önce sanırım, tam olarak hatırlayamıyorum. Deryal’le bir işimiz vardı ve Taksim’deydik. Sokak köpeklerinden biri Deryal’in arabasının lastiğine işedi - ki Deryal, için arabaları birçok şeyden daha değerlidir. —Onun canlılara takıldığını hiç görmemiştim o zamana kadar. Bunun için ona taktığını anlamadım. Deryal, köpeği arabaya aldı, evine götürdü, sonra onu nerede görürsem yanında ‘yaramaz’vardı. Adı buuydu. Onu yaramazı’m’ diye seviyordu. Her neyse, hayvancağız hissetti belki, Deryal’e pek ısınmadı, sürekli ondan kaçma çabası içindeydi. Ve Deryal, kendisinden kaçtığını anladıkça hayvanla uğraşıp duruyordu. Kollarını sevmeyi, hepsini kazıttı, her dakika ama her dakika yemek yemesi için hayvana eziyet çekti. Bedeninin bir kaç adım ötesine gitmesine izin vermiyordu. Ve onun için hiç bir masraftan kaçınmadı. Onu sevdiğini söylüyordu ama gözlerindeki bakışın anlamını fark etmek benim için zor olmadı. Sonunda köpek hastalandı. Ne oldu bilmiyorum ama hayvan dersin işte bunalıma girdi. Ayaklarının üzerinde zor duruyor gibiydi her zaman. ”Adem hüznü bir iç çekti. ”Sonunda dayanamadım. Bir iş için acil çıkmamız gerektiğinde onu arka koltuğa koyup, kapıyı açık bıraktım. Deryal, motoru çalıştırana kadar hayvan kaçtı. ”

“De. . Deryal ne yaptı?”die sordu Burcu tedirgin bir sesle.

’Bütün İstanbul’u aradı. Dört gün boyunca. Ve onu buldu. ”Burcu’nun yüzünün rengi attı birden ve yutkundu. ”Yaramaz, Deryal’den sonsuza kadar kurtulmuştu. Bir çöplükte bulduk onu. ”

“Sanırım çok üzülmüştür. ”iye sordu Burcu kuşkuyla.

“Vicdan azabı çekti sadece. ”dedi Adem. ”Bak!Sana da Burcum diyor, üzerine çok düşüyor. Bu sadece canlı bir örnek. Bunun gibi daha çok çöpe giden şeyler var. Ben tedirginim. Deryal’in hayatında koluna takıp gezdirdiği bir kadın görmek imkansızdı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Burcu, anlamıştı. Adem'in ne hakkında konuşup durduğunu sonunda kavrayabilmişti. Deryal, eğer gerçekten Burcu'ya takıntılı bir şekilde yaklaşıyorsa Burcu'nun başındaki dertler yetmiyormuş gibi birde bunun üstesinden gelmek zorunda kalacaktı. Kendisini o sokak köpeği ile aynı kefeye koymadan edemiyordu. Bir de işin diğer yüzü vardı. Deryal'i aklından çıkaramıyordu. Aklını çoktan ona kaydırmıştı. , işin kötü yanı kalbinin de ona doğru koşar adım ilerlediğini biliyordu. Buna bir dur demek istiyor ama kendisine engel olamıyordu. Başını kaldırıp Adem'e baktı. Ne olursa olsun kalmaktan başka çaresi yoktu.

"Ben ona güveniyorum. "dedi sonunda.

"Ben üzerime düşeni yaptım. Koruma kalkanların açık olsun" Burcu, ona gözlerini devirdi. Adem, gerçekten çok film izliyor olmalıydı.

"Teşekkür ederim. "derin bir soluk alıp, kafasında belirlediği yoldan ilerlemek için ilk adımı attı;

"Bu, aşırı güvenlik sorununun başka bir nedeni var mı?"gözlerini kısıp Adem'in gözlerine baktı.

"Var. "dedi Adem. "Ama sana anlatamam. "Burcu'nun omuzları çöktü. İsteddiği noktaya gelebilmesi için onu konuşturması gerekiyordu.

"Ben... Onun yanındayken bir telefon görüşmesi yaptı. Pek. . "dudaklarını büzdü. "İyi bir şey değil gibiydi. "Adem, kuşku dolu gözlerle baktı Burcu'ya.

"Ne duydun bilmiyorum ama senin merak edeceğin birşey yok. "

"Bundan pek emin olamıyorum. Neden Deryal, onların istediklerini yapmıyor?"

"Burnun da minik aslında. "

"Efendim. ?"

"Burnunu her işe sokma!"Adem'in sesi düzdü ama Burcu, uyarıyı almıştı ve başını salladı onaylarcasına.

"Bir şey daha var?"dedi Adem mahcup bir gülümsemeyle.

"Lütfen iyi şeyler olsun. "dedi Burcu alayla.

"Bu söyleyeceklerim benim sözlerim değil. 'Kapıyı Deryal'den ve benden başka hiç kimseye

açmayacaksın, mecbur kalmadıkça evden dışarıya adımını atmayacaksın. Eğer alışveriş vs gibi ihtiyaçların varsa bunların hepsini bana bir liste halinde bildireceksin ve ben senin ihtiyaçlarını temin edeceğim. Kulübe veya Deryal'in evine gitmek istiyorsan telefon edeceksin ve seni gelip almalarını bekleyeceksin. Kesinlikle ve kesinlikle telefonunu yanından ayırmayacaksın. Ayrıca kapalı da olmayacak!”

Burcu, başını yana eğmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış Adem'in dudaklarından çıkan her söze başını iki yana sallayarak tepki veriyordu. ”Anlaşılmayan bir şey?” diye sordu Adem sakın bir tonla.

“Aslında. ”Burcu yanağını kemirdi. ”Hiç bir yerini anlamadım. ”

“Bana da öyle geliyor. Önerim: Bunların tek kelimesini bile atlamadan uygulamaya çalış!”

Burcu, gözlerini kapayıp başını arkaya attı ve çılgılık atmamak için tüm gücünü kullandı. ”Deryal'e siktirip gitmesini söylesem-”

“Aklından bile geçirme”

“Çalışırım. İnan bana bunun için çaba harcarım. ”dedi Burcu yine yalan söyleyerek ve gözlerini tekrar Adem'e dikti.

“Abi bizim işimiz bitti. ”çalışan gençlerden biri seslendiğinde Adem, ayağa fırladı ve hızla kapıyı kontrol etmek için ilerledi. O, söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

Adem, gittikten hemen sonra Burcu, üç ayrı kilidi, sürgüsü ve havalı bir dürbünü olan kapıyı hızla çarparak kendisini dışarıya attı. Çok fazla uzaklaşması gerekmeden siyah minibüsü karşı caddede gördü, karşıdan karşıya geçip, açılan minibüs kapısından içeriye girdi. Onlara rapor vermekten artık bıkmıştı. Ve Yusuf'la muhatap olacak olması tüm sinir uçlarını harekete geçiriyor, onu geriyordu.

“Selam. ”dedi hafifçe gülümseyerek.

“Selam. ”dedi içeride bulunan iki kişi. Yusuf, onu selamlamaya bile gerek görmemişti.

Ve Burcu, kurulmuş bir bebek gibi aynı şarkıları tekrar mırıldandı. Neredeyse her kelimesi yalan, her sözü başka bir yöne çarpıtılmıştı.

“Görevini kötüye kullanıyorsun.”dedi Yusuf. Burcu, ateş saçan gözlerle baktı ona. ”Anlamadım?”

“Söylediğimi duydun. Adamla resmen ilişki yaşıyorsun. Öpüşmeler filan. ”

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye patladı Burcu, öfkeyle. ”Ona, 'affedersin ben polisim,

aranıza sızdım, sevkıyat ne zaman olacak bunu merak ediyorum, öpüşemeyiz!’mi demeliyim.
”

“Hala ortada bir şey yok. ”

“Bana bir anda güvenmesini beklemiyorsun değil mi?”

“Sana güvenmesi için yatağına girmen gerekiyor değil mi?” dedi Yusuf öfke dolu bir tonla.

“Basitleşme. ”sonra alayla güldü ve Yusuf’a olan haklı öfkesiyle Deryal’i savunmaya geçti.”Onun beni yatağa atmak gibi bir derdi yok, kimilerine göre çok daha kibar ve düşünceli ve en önemlisi dürüst!”

“Bir de melek gibi adam de tam olsun. ”Burcu, tam onun çok iyi bir insan olduğunu söyleyecekti ki dilini ısırıldı.

“Tabii ki değil. Bunu biliyoruz. Sevkıyat çok yakında olacak, bir şeyler dönüyor, hareketlenme var. Biraz sabırlı olmalıyız. En azından o, bana tamamen güvenene kadar. ”sonra aklına bir anda Deryal’in iş teklifi geldi ve gülümsedi.

“Bana kulüpte iş teklifinde bulundu. ”rahat bir soluk aldı ve sözlerine devam etti. ”Bu akşam, gidip başlamak istediğimi söyleyeceğim. ”

“Güzel. ”dedi Yusuf. ”Bu iş çok uzadı. ”

Burcu, kısa bir an daha minibüste kaldıktan sonra dışarı çıktı ve evinin bulunduğu yöne doğru dalgın adımlarla ilerledi. Eve gitmek istemiyordu. Telefonu yanındaydı, eğer Deryal, ararsa sıkıldığını sahilde gezmek istediğini söyleyebilirdi. En azından, bu tamamen doğrudu.

Sahile vardığında yağmur yağmaya başladı ama Burcu, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yağmurun farkında olmadan saatlerce ve amaçsızca yürüdü.

Deryal, ofisten içeri girdi, bütün bir gün başını kaşıyacak bile vakti olmamıştı. Yorgun değildi, uykusuzda değildi. Tek sıkıntısı Burcu'yla tek kelime de olsa konuşamamış olmasıydı. Koltukta elinde kağıtlar bir şeyler okuyan Adem'in yanına doğru ilerleyip karşısına oturdu ve derin bir nefes aldı.

"Günün hiç bitmeyeceğini sandım. "ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Gün daha bitmedi zaten. "Adem, gözlerini kaldırıp Adem'e baktı.

"Sana söylediğimi hallettin değil mi?"Bir yandan Burcu'nun numarasını tuşladı.

"Evet. Rahat ol!"Adem, elindeki kağıtları bıraktı ve keyifle arkasına yaslandı. Ofisin içinden bir cep telefonu melodisi duyuldu.

"Telefonun çalıyor. "dedi Deryal Adem'e. "Sen melodisini mi değiştirdin telefonunun. "Burcu'nun telefonuna cevap vermediğinde kaşlarını çattı. "Burcu'ya söylediklerimi atlamadan ilettiler mi?"

"Evet. "telefon hala çalmaya devam ediyordu.

"O zaman bu kız telefonunu neden açmıyor. "

"Alo?"dedi Burcu, hattın diğer ucundan.

"Neden açmıyorsun telefonunu. Neredesin?"

"Yukarıda. "Burcu'nun dudaklarından bir gülüş fırladı.

"Efendim?"

"Asma kattayım. "Deryal, gözlerini tavana dikti, hızla ayağa fırlayıp koşar adımlarla asma merdivenleri çıktı ve telefonu kulağına dayamış, kanepenin üzerinde bir ayağını diğerinin üzerine atmış, gözlerinin içi gülerek ona bakan Burcu'yla karşılaştı.

"Burada ne arıyorsun?"dedi telefona doğru. Ama Burcu'nun yanına gitmemişti. Yüzünde, hafif bir gülümseme öylece dikiliyordu.

“İstersen gideyim. ”dedi Burcu alayla. ”Ve istersen telefonları kapayalım. ”Deryal, telefonu kapamadı. Burcu’da. Deryal, onun ne dediğini de anlamamıştı aslında. O, Burcu’nun sadece sesini duyabilmek için çırpınırken genç kıızı karşısında görünce afallamıştı. Gelmişti, onun için, aramasına gerek kalmadan kendi isteğiyle gelmişti.

Bünye küçüktü, ama mahiyeti meleklerinden oluşuyordu. İlahi bir sanatın ellerinden çıkmış, cihanı katlayıp, minyatürleştirmiş ve onda var etmişti. Nihayeti gelmez bir güç yüklenmişti menekşe mavisine ki âlem, insan denen basit varlık önünde secde etsin. İsmi dua bilsin.

Deryal, zarif bedeninin gözlerinin içine bakıyor ama tek kelime etmiyordu. Konuşup duran bir şey vardı ama içinde. çılgın bir ritimle atan bir kalp. . ”Güzel sürpriz. ”dedi sonunda ve telefonu kapayıp iç cebine attı. Usul adımlarla genç kıza doğru ilerledi. Yanına bir yabancı gibi oturdu.

“Umarım bu sürprizin bana hesap sormak gibi bir gayesi yoktur. ”gömleğinden bir düğme açtı nefessiz kalmış gibi. Burcu, başını iki yana salladı.

“Beni korumak istediğini anlayabiliyorum. ”Deryal, onun elini tutup tutmamak arasında gidip geliyordu, buğulu gözlerine araştırmacı gözlerle baktı. Burcu, ona öfkeli görünmüyordu. Hem onu anladığını da söylemişti. Ve sonunda usulca uzanıp genç kızın bir elini avucu içine aldı. Onu baştan aşağıya süzdü, mavi boğazlı bir kazak, bacaklarını saran mavi kot pantolon, siyah botlar. Ve sıfır makyaj. Doğal, kendinden emin...

“Güzel görünüyorsun. ”dedi iç geçirerek ve bu güzelliğin sırlarını ne zaman keşfedeceğini merak ederek.

“Sen jantileri geçirmişsin yine üzerine. ”Deryal, ona alayla baktı.

“Jargon ha?”Burcu, kıkırdadı.

“Rajona ayak uyduruyorum. ”Deryal, bir anda uzanıp onu kollarının arasına aldı.

“Ne fark ettim biliyor musun?”Burcu’nun kolları onun boynuna dolanmış, başını geriye çekti hafifçe ve Deryal’in keskin hatlarının muhteşem bir gülümsemeyle yumuşamış yüzüne baktı.

“Ne?”

“Seni sandığımdan daha fazla özlemişim. ”başını eğerek genç kızın yumuşak dudaklarına değdirdi dudaklarını.

Burcu, tam o anda şüphelerinin hepsinden kurtulmuştu. Onun bakışıyla, nazik öpücüğüyle

aklında bulanık tüm noktalar aydınlığa kavuşmuştu. Deryal, obsesif olabilirdi, belki istemeden bir canlıya zarar vermişte olabilirdi. Ama Burcu'ya bakışlarındaki ateş onun sorunundan kaynaklanıyor olamazdı, onu öperken ellerinin öylece sabit kalmasına özen göstermesi, ifadesinin yumuşaması, yanlış bir şey yapmaktan kaçınması, onu korumaya çalışması takıntısından ileri geliyor olamazdı. Belki, baskıcı olabilirdi, kimi zaman-yada çoğunlukla-zorba da olabilirdi. Ama Burcu, her baskının altında yatan o koruma iç güdüsünü hissediyordu. Burcu'yu güç durumunda bırakan, kalbini korların içine atan kendisini tamamen onun kollarına bırakamayacak olmasıydı. Ve öpüşünde böyle kaybolmuşken daha fazlasını isteyecek olmasıydı.

Genç adam başını bir kaç santim geriye çekti.

“İlk paramı kazandığımda ne yaptım biliyor musun?”dedi Deryal ve dudaklarını yaladı. “Üzerime bir takım elbise aldım. ”

“Neden?”diye sordu Burcu merakla.

“Nasrettin Hoca'nın izinden gidenlerdenim de ondan. ”Deryal, Burcu'ya göz kırptı.

“Ye kürküm ye.”dedi Burcu dalgınlıkla.

“Aynen. İnsanlar, önce kılıfa aldanıyorlar. Paketin içindeki önemli değil, paket güzel mi? Güzel. Gösterişli. Bunun için beni insan yerine koymayanlar, bir takım elBiseye aldandılar. ”Deryal'in giderek kısılan sesi son kelimelerde neredeyse hiç duyulmuyordu. Hayatına dair kendi için saklayıp, hapsettiği sırların biri kaçırılmıştı ağzından öylesine. ”Burcu'nun duygu yüklü gözlerine baktı ve anlamını çözmeye çalışmadan önce uzanıp genç kızın dudaklarına açlıkla yapıştı. Belki biraz da öfke vardı dudaklarının tadında. Onun, aklından tüm anlattıklarını silebilmek adına kendinden geçirircesine öptü genç kızı ve sonunda nefessiz kaldığında başını geriye çekti.

“Nasılsın?”diye sordu nefes nefese kalan genç kıza.

“Bunu bir kaç dakika sonra sor olur mu?”dedi Burcu hiç düşünmeden.

Deryal, genç kızın dürüstlüğüne gülerek başını iki yana salladı. ”Bana kızgın değilsin. Yani bu sabah için”dedi sonra.

“Aslında çok kızgındım. ” kaşlarını çatı. ”beni yanına taşımak da neyin nesi?Kendimi bavul gibi hissediyorum. ”

“Eğer bir bavul olsaydın emin ol her an yanımda taşırdım. ”Deryal'in gülümseyen yüzü bir anda ciddileşti. ”bunu istiyorum. Yanımda olmanı, seni özlememeyi istiyorum. Fakat senin rızan olmadan tabii ki böyle birşeye kalkışmayacağım. Ama aklımın sende kalmaması için

birşeyler yapmama izin ver olur mu?”

“Bİnalara kapı taktırmak gibi. ”dedi Burcu iğneleyerek. Deryal, başını salladı onaylarcasına. ”Ayrıca ben izin vermesem de sen istediğini her zaman yapıyorsun. ”Sonra neşeyle gülümsedi. ”bu işe en çok karşı dairemdeki yaşlı kadın sevindi. ”

“Bak! BİR işe yaramışız işte. ”uzanıp genç kızın yanağını elinin tersiyle okşadı. ”Bu, zamanlar biraz sıkıntılı zamanlar. Çevremdekilerin zarar görmesini istemiyorum. Hele hele de senin benim yüzümden zarar görecekt olman düşüncesi beni bitirir. ”

“Neden, inatlaşıyorsun. Kimsenin zarar görmemesi için istediklerini yapman yeterli gibi görünüyor. ”

“Hayır!”dedi Deryal sert bir tonla. ”anlamadığın işlere karışma. ”

Burcu’nun yüzü asılınca. Deryal, gözlerini kapayıp iç çekti.

“Öyle bağırmak istememiştim. ”

Burcu, cevabını veremedi Adem’in aşağıdan yankılanan sesi dikkatlerini dağıttı.

“Sonunda gelebildiniz Şirin hanım. Kendini assolist filan zannediyorsun herhalde. Sana boşuna para veriliyor. ”

“Sen dönüp kendine baksana, neden hep benimle uğraşıp duruyorsun?”

“Seninle niye uğraşacakmışım? Ben doğruları söylüyorum. ”

Burcu, neşeli bir yüz ifadesiyle Deryal’e döndü. ”bunlar hep böylemi”

“Hiç şaşmaz. ”dedi genç adam başını iki yana sallayarak. Ve sonra kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı Burcu’yu. ”Hadi inelim. ”

Merdivenlerden aşağıya indiklerinden Adem ve Şirin’i kavgaya hazırlanmışlar gibi ayakta ve karşı karşıya buldular.

“Ben paramı Şirin üzerine oynuyorum. ”dedi Deryal alayla.

“Ah Deryal Bey burada mıydınız?”

“Tabii, bu iş yerinde böyle. Patronlar her zaman çalışanlardan önce gelirler. ”Şirin, bu sözlere aldırış eder gibi görünmüyordu.

“Ben her zaman ne derim Deryal Bey-”

“Önemli olan iş zamanının fazlalığı değildir. Önemli olan verimli çalışmaktır. ”

Burcu, Adem ve Deryal’in aynı anda söyledikleri kelimelere kıkırdadı ve sonunda Şirin’in yüzünü kızartmayı başardı.

“Merhaba Burcu Hanım. ”dedi gülümseyen bir yüzle. Burcu, başını iki yana salladı.

“Bu ‘hanım’ sözcüğünü fırlatıp atsak?”diye sordu. Deryal onu koltuğa oturtmadan hemen önce.

“Bana uyar. ”dedi Şirin ve ilerleyip ofiste bulunan koltuklardan birine oturdu.

“Bu arada. ”dedi Burcu, utangaç bir ifadeyle. ”Beni çalıştırmadığına göre. . ”Deryal, masanın diğer tarafından kaşlarını kaldırarak baktı Burcu’ya soru sorar gibi. ”burada çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. ”

“Çok sevindim Burcu Hanım. ”Burcu Şirin’e kaşlarını çatarak bakınca elini ağzına götürüp özür dilercesine gülümsedi.

“Güzel. ”dedi Deryal gülümseyerek.

“Evet. ”dedi Burcu. ”Nerede çalışacağım?”

“Şirin?”diye sordu Deryal Şirin’e dönerek. Şirin cevap vermek üzereydi ki Burcu atıldı;

“Mutfakta? Barda? Garsonlukta olabilir.” omuz silkti Şirin’e gülümseyerek. Şirin, önce Burcu’ya sonra Deryal’e baktı endişeli bakışlarla. Burcu Şirin’in gözlerini takip ettiğinde Deryal’in ona ateş saçan bakışlarını görüp irkildi.

“Sana garsonluk yaptıracağımı mı düşünüyorsun Burcum?”dedi sert bir tonla.

“Ben. . Şey. . Başka ne yapabilirim ki?”Burcu, artık bir öneride bulunmamaya karar vermişti. Zaten bir kulüpte nasıl bir işte çalışacağından bile emin değildi.

Deryal, ofisin içinde çatılı kaşlarla dolaştırdı gözlerini bir süre ve bir noktada kilitlenip kaldı gözleri. Sonunda gülümseyerek Burcu’ya döndü ve eliyle deri koltukların bulunduğu geniş alanı işaret etti.

“Oraya senin için bir masa koyacağız, bir bilgisayar, bir telefon.”omuz silkip dudaklarını kıvrıdı. ”Ne bileyim işte. Müdür olanlara ne yarayacaksa onlardan koyarız “

“Müdür mü?”Şirin ve Burcu, aynı anda söylemişlerdi bu sözü hayretle.

“Evet. ”

“Ne müdürü?”diye sordu Adem.

“Bilmem. O zaman bir şey buluruz. ”Burcu, Deryal’in sözleri üzerine gözlerini devirdi. Ama Deryal, umursamadı. Ve genç kızın da karşı çıkacak durumu yoktu aslında. Burada kalmak zorundaydı. Kendinden ne kadar ödün verdiğini anladığında bir acıma duygusu hissetti acizliğine karşı.

Şirin, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Deryal ve Burcu’ya bakıyordu. İçinde, minik bir kıskançlık filizi belirmişti bir anda ama bunu tepkilerine sızdırmamaya gayret ediyordu. Şirin, Burcu için bir iş düşünmüştü. Eksiklerin listelenmesi, siparişlerin iletilmesi için yapılacak görüşmeler, neredeyse hiç çalmayan telefonlara bakma... Adaletsizliği görüyordu. Hayatı boyunca çalışmış ve bir yerlere tırnaklarıyla gelmiş bir insan olarak, Tanrı’nın kimilerini şanslı yarattığını düşünüyordu. Ve aslında Deryal’in Burcu’ya olan bakışlarını, özenini de kıskanıyordu içten içe. Deryal’e bir şey hissettiğinden değildi bu! Sadece hissettiğinden göremediği ilgiydi canını sıkan. Onu acıtan.

“Şirin?”Deryal’in uyarı tonuyla adını seslendiğini duyduğunda birden irkildi. Deryal, bir ayağını diğerinin üzerine atmış elini Şirin’e doğru sallıyordu.

“Aramıza döndün mü?”diye sordu Adem alayla. Ve Şirin’in bakışları birden ona çevrildiğinde Adem kendisini mihlanmış gibi hissetti.

“Özür dilerim. ”dedi Şirin hafifçe gülümseyerek. ”Aklıma bir şey takıldı. Ne diyordunuz?”

“Kısa zamanda istediklerimi halledebileceğini düşünüyorum. ”dedi Deryal.

“Oldu bilin. ”

“Ben hala bu müdürlük konusunda biraz abarttığımı düşünüyorum. ”dedi Burcu yalvarır bir tonda son bir kez daha deneyerek.

“Senin kulübün mutfağına girdiğini düşünüyorum da. ”dedi Deryal alayla ve gülerek başını iki yana salladı. ”Allah korusun!”gözlerinin önüne birden kendi mutfağının harap olmuş hali geldiğinde gözlerini irice açtı ve tahtaya vurdu. ”Allah korusun. ”dedi bu defa içten bir sesle.

Adem, Deryal ve Burcu gittikten hemen sonra kulübün işlek bölümüne indi, barda müdavim müşterilerle lafladı, bir kaç bira yuvarladı, gözleri battığında müşterilere şöyle bir baktı, şef garsona bir kaç talimat verdi. Uykusuzdu, kemikleri yorgunluktan ağrıyordu eve gidecek kadar bile gücü yokmuş gibi hissediyordu kendisini, ofisin asma katında uyumak ona cazip gelmişti. Merdivenlerden çıkarken Şirin'in çoktan evine gitmiş olduğunu düşündü.

'Tabii.'dedi içinden öfkeyle. 'Hanımefendi haber verme nezaketinde bile bulunmasın.'gevşemiş bedeni öfkeyle gerildi ve kapanmak için sızlayan gözleri biraz daha açıldı. Uyku ihtiyacıyla yanan bedeni öfkeyle tekrar uyanıyordu. Belki ona söyleyecekleri vardı. Belki bir şey yapması gerekiyordu. Belki Adem, onu gecenin bu saatinde evine yalnız göndermek istemiyordu. Dişlerini sıktı, ofise yeri delen adımlarla ilerledi, mini bardan bir şişe bira aldı, kapağını dişleriyle açtı ve asma katın merdivenlerinde hızla çıktı.

Karanlık katta el yordamıyla düğmeyi buldu, açtı, kanepeye doğru döndü ve donakaldı.

Şirin, bir elini çenesinin altına koymuş, bal rengi saçları bedenine bir örtü gibi yayılmış, yüzünde bebeklerinki kadar huzurlu bir ifadeyle uyuyordu. Adem, bir kaç dakika durup onu izledi.

"Günahını aldım. "dedi fısıldayarak. "Hay Allah. "dedi sonra garip bir sesle. Ofisteki koltukta uyumak için topukları üzerinde döndü. Ve durdu. Bilinçsiz, dünyanın farkında olmayan, cadalozluktan oldukça uzak olan Şirin ona cazip gelmişti. Tekrar arkasını döndü, zeminde ses çıkarmamaya özen göstererek kanepeye, uyuyan Şirin'in yanına doğru ilerledi.

bir süre ona tepeden baktı, sonra dizlerini kırıp yavaşça aşağıya doğru eğildi, birayı zemine bıraktı ve gözlerini Şirin'e dikti. Kapalı gözleri, hafifçe kıpırdadığında Adem'in kalbinde de ürkek bir hareketlenme oldu. Birden, dizleri tutmuyormuş gibi hissetti. Adem, buna artık alışmıştı. Şirin'i her gördüğünde önce böyle titriyor ama bir kaç saniye de durumu toparlamayı başarabiliyordu.

Adem, onun bilinçsiz yüzünden aşağıya kaydırды bakışlarını, zarif boynuna, siyah gömleğinin açık yakasından görünen göğüs çatalına, düz karnına, siyah pantolonun sardığı uzun, biçimli bacaklarına. Ve biraz önce gördüğü bir şey tekrar onun gerdanına çevirdi bakışlarını. Adem, kendine engel olamadan gülümsedi. iki düğmesi açık gömleğinin ardına saklanmış cadı figürlü kolye ucunun cadısının diken diken saçları spotların ışığıyla parılıyordu.

Hiç düşünmeden, tamamen bilinçsizce elini uzattı, genç kızın tenine değmeden kolye ucunu iki parmağı arasına sıkıştırarak çekti. Ve şaşkınlıkla kolye ucuna baktı. Adem onu bir kül tablasına atmış, birileri alsın veya çöpe atsin diye düşünmüştü. Bunu daha önce neden göremediğini de o anda anladı. Kolyenin zinciri öyle uzundu ki muhtemelen genç kızın midesinin üzerinde duruyordu. Tabii ki bunu daha önce görebilmesi imkansızdı. Şirin, onu taktığını saklıyordu. Peki neden hediye aldığında o kadar kızmıştı?’deli kız.’dedi adem içinden.

“Ne? Ne yapıyorsun?” Adem, birden irkildi ve gözlerini yarı aralık, şaşkın ve ürkek gözlerle ona bakan genç kıza çevirdi.

“Bunu beğenmediysen neden takıyorsun?” diye sordu Adem, yaptığı hatayı bastırmaya çalışarak. ”Ayrıca ben bunu çöpe atmıştım. ”

Şirin, onun neden bahsettiğini anlayamayarak kaşlarını çattı, doğrulmaya çalıştığında ucu Adem’in avucunun içinde sıkıca hapsolmuş zincirin engeliyle karşılaştı ve ne olduğunu anladığında yanakları kızarak gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Be. . Ben onu kül tablasında buldum. ”

“Ne fark eder?” dedi Adem, ”Soru, bunu neden bana fırlattıktan sonra çöpten geri aldığın. ”kolye ucu hala avucunda olduğu için, kanepede eğreti duran genç kız doğrulamıyordu.

Şirin, utançla gözlerini yere indirdi, soluğu giderek hızlanıyor, ona verebileceği mantıklı bir cevap arıyor ama bulamıyordu. Sonunda saçma sapan sözler döküldü dudaklarından.

“Büyükannem. ”dedi mahcup bir gülümsemeyle başını kaldırdığında. ”Verilen hediye bir kürdan bile olsa geri çevirmemelisin derdi-”

“Akıllı kadınmış.” diye sözünü kesti Adem.

“Ben, bunun için yaptığının yanlış olduğunu düşündüm. sana söyleyecektim. ”dedi telaşla genç kız.

“Onun için bu kadar uzun bir zincir taktın değil mi?” Adem, Şirin’in gözlerini kaçırmasına dahi fırsat vermeden, sahte bir öfkeyle bakıyordu genç kıza. Onun, bunu kabullenip takmasına duyduğu mutluluğu saklamaya çalışıyordu.

“Beni serbest bırakır mısın?” diye sordu Şirin, zincirin elverdiğince geri çekilerek. Ve bir anda kaşlarını çattı.

“Sen. . Sen onu.” Utançla başını diğer yana çevirdi. ”Aman Allah’ım. ”dedi fısıltıyla ve Adem,

zinciri bıraktı.

“Sapık mıyım ben kızım?” dedi terslenerek. ”Gömleğinden sarkıyordu. ”

Şirin, yavaşça doğrulup, ayaklarını kanepeden aşağıya sakıttı. ”Seni hiç tanıyamadım ki.” diye patladı bir anda öfkeli gözlerini Adem’e dikerek.

“Mercimek beyinli seni. ” dedi Adem sinirle, yerde çömelmiş duruyor, böylece Şirin’in yüzüyle kendi yüzü aynı hizada durabiliyordu. ”Daha tanıyamadın mı beni?” Şirin, dudaklarını büzdü.

“Gördüğün her kadına karşı kibarlıktan kırılacakmış gibi hareket edip, bana ağzına geleni söylediğin için aklından zorun olduğunu düşünüyorum. ” Adem, öfkeyle gözlerini kapadı.

“Beni deli ediyorsun. ” dedi dişlerinin arasından.

“Ben sana ne yapıyorum ki? Daha gördüğün anda bağırmaya başlıyorsun. ”

“Sen de bana bir sürü hakaret edip duruyorsun!”

“Çünkü ayının tekisin! Kaba saba laftan anlamaz bir adamsın. Özellikle de bana karşı”

“Tek kelime daha et, seni buraya yatırır...” Adem, sözlerinin gerisini getiremedi.

“İşte. ” dedi Şirin sinir krizi geçirmenin eşiğinde ve ayağa kalkmak için kanepeye abandı elleriyle. ”Sen busun! Hemen tehdit-” Şirin, sözlerinin gerisini getirmedi. Adem, onun omuzlarından tutup sertçe kanepeye yatırdı ve genç kızın nefes almasına izin vermeden dudaklarına yapıştı.

Şirin’in dudakları Adem’in dudaklarının saldırısına karşı kıpırdamıyordu bile, dudaklarının tadı baskıcı, öfke doluydu. Adem, başını geriye çektiğinde gözlerinde kıvılcımlar parlıyordu. ”Tek kelime daha etme. ” hala eli genç kızın sırtını kanepeye sabitlemiş, ritmi bozuk nefesler arasında öfkeyle bakıyordu Şirin’e.

“Se. . Sen-” Ve Şirin’in dudakları tekrar Adem’in dudaklarına esir oldu. Şiddetle başlayan öpücük, genç kızın dudaklarının leziz tadında gittikçe daha çok yumuşuyor, anlamı derinleşiyordu. Sonunda, Şirin’in dudakları Adem’in aç dudaklarının çağrısına ürkekçe karşılık verdiğinde Adem’in dudakları arasından bir inleme fırladı. Şirin’in bir eli, Adem’in saçlarına uzandı ve bilinçsizce parmaklarını gür saçların arasında gezdirdi. Adem, başını geriye çekip baktı Şirin’e.

“Seviyorum lan seni. ” dedi nefes nefese. uzun zamandır içinde tuttuğu kelimeler dudaklarından fırlayıp gidince, sözcükler ona yabancı gelmişti bir an için.

Şirin'in gözleri faltaşı gibi açıldı şaşkınlıkla. "Ne?"

"Çok seviyorum seni. "dedi Adem, sözcüklerin dudaklarından bu kadar kolay ve kayarcasına çıkmasına şaşırarak.

Şirin'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi, "Ge. . Gerçekten mi?" diye sordu çocukça.

"Yok. Şaka yapıyorum. "dedi Adem alayla ve tekrar genç kızın dudaklarına yapıştı. "Seviyorum işte. "dedi mırıldanarak bir nefes aralığında. "Seviyorum. "Şirin, onu omuzlarından setçe ittirip genç adama öfkeli gözlerle baktı.

"Ne?" dedi Adem gözleri hala genç kızın berelenmiş dudaklarındayken.

"Bu kadar zamandır beni neden üzdün o zaman?"

Adem, bıkkın bir iç çekti, genç kızın omuzlarını serbest bıraktı ve doğrulup ayağa kalktı. Şirin'e yine tepeden baktığında gülümsedi. "Çok miniciksin. "dedi ve yanına oturup gözlerinin içine baktı.

"Sen geç geldiğinde ya da hiç gelmediğinde uyuz oluyorum. Ağzını burnunu kırasım geliyor. Nerdesin? Kimlesin? Bunları bilmek istiyorum. Fiyakayı bozdurmamak için de soramıyorum. Ve bu da seni görünce daha çok öfkelenmeme yol açıyor. "Adem, ona göz kırptı. "Anlaşılmayan bir şey. "Şirin, onun gözlerine, içinde saklayıp büyüttüğü sevgiyle baktı.

"Anladım. "dedi sesindeki heyecanı bastırmak için uğraşmayarak. Ve bir anda Adem'in boynuna atıldı. "Seni seviyorum. "dedi fısıldayarak.

"Doğrudur. Sevilecek bir adamım ben. "dedi Adem gülerек. Ve kızı kendinden uzaklaştırıp tekrar gözlerine baktı. "Harbi mi?" diye sordu sonra boğuk bir sesle.

"Harbi. "

Şirin'in cevabıyla Adem'in dudaklarından bir inleme fırladı ve genç kızın dudaklarını buldu dudakları. Kendisine acele etmemesini söylüyor ama bunda pek başarılı olamıyordu. Uzun zamandır hasretini çektiği beden ellerinin altındaydı ve o, bunun heyecanını bastıramıyordu. Dudakları çenesinden boynuna indi hafif öpücüklerle. Kendisini genç kızın teninde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Elleri, Şirin'in yumuşak göğüslerine değdiğinde Şirin'den itiraz dolu bir inleme yükseldi ve Adem, donakaldı. Şirin, başını onun göğsüne gömdü.

"Utaniyorum. "dedi fısıltıyla. Adem, dalından sarkan iştah açıcı bir meyveye parmaklarının ucunu değdirmiş ve daha fazlasına, onu dalından koparmaya gücü yetmiyormuş gibi hüsrana uğramıştı. Elini, genç kızın avcunu dolduran göğsünden çekti ve kollarını genç kızın bedenine

doladı. Bu kadar zaman sabretmişti. Biraz daha sabredebilirdi.

“Ama seni çok istiyorum. ”diye devam etti Şirin sözlerine. Adem’in dudağının bir kanarı yukarı doğru kıvrıldı.

“Emin misin?”diye sordu boğuk bir sesle Şirin, başını geriye çekti, Adem’in alev alev yanan kahverengi gözlerinin içine baktı ve başını yana eğerek onun kendisini öpmesini bekledi.

Bu, Adem için yeterli olmuştu. Genç kızın istekli dudaklarının çağrısına hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. Dudakları hareket ederken genç kızın gömleğinin düğmelerini tek tek acele etmeden açtı. Elleri titreyerek gömleği genç kızın üzerinden çıkarıp fırlattı ve omzuna bir öpücük kondurup tekrar dudaklarına döndü. . Pantolonunun düğmesine dokunduğunda dudaklarını doyamadığı dudaklardan ayırdı.

“Emin misin?”diye yine sordu fısıltıyla hızla aldığı soluklarının arasından.

“Senden eminim. ”

Ve Adem için durulacak noktayı çoktan geçmişlerdi. Saniyeler içinde genç kızın üzerindeki kıyafetleri teker teker çıkardı. Başını geriye çekip, yanakları utançla kızarmış genç kızın yüzüne baktı. Ve gözleri içercesine genç kızın bedeninde, zarif kıvrımlarında dolaştı.

“Allah’ım ne güzelsin. ”Kendi kıyafetlerini üzerinden bir çırpıda çıkarıp kıyafet yığınının arasına attı.

Usulca eğilip genç kızın göğüs ucunu dudakları arasına aldığı anda Şirin’in dudaklarından bir inleme çıktı. Adem, dakikalarca genç kızı elleriyle, dudaklarıyla kendinden geçirdi, onun inlemeleri kulağına çalındıkça sabırsızlanıyor ama genç kızın bedeninin hazır olması için dişlerini sıkarak kendisine engel oluyordu. Sonunda, Şirin’in bacaklarını elleriyle aralayıp katılmış bedenini arasına yerleştirdi. Uzandıkları kanepeler onlara yetmediğinde kanepenin darlığına küfür edip, genç kızı zorlanmadan kucakladı ve zemine, pelüş halının üzerine yatırdı. Tekrar bacakları arasına girdi ve Şirin’in gözlerinin içine baktı.

“Biraz canın yanacak bebeğim. ”dedi şefkatli bir tonla, Ellerini, koltuk altlarından geçirip başını avuçları arasına aldı.

“Biliyorum. ”dedi Şirin kısıp ve birazda tedirgin bir sesle. Adem’in dudakları, onun dudaklarını kavradığında beklediği acının verdiği tedirginlik bir anda uçup gitmişti. Ve Adem, genç kızın usulca girdi içine. Genç kızın, inlemesi üzerine canını istemeden de olsa yaktığı için yüzünü buruşturdu ve acının geçmesi için dişlerini sıkarak bekledi.

Şirin’in gözlerinin içine baktığında onun kendisine utangaçça gülümsediğini gördü. ”Biraz daha iyi misin?”diye sordu şefkatle.

“İsteyince çok kibar oluyorsun. ”dedi Şirin ve ellerini onun omuzlarına sabitleyip genç adamı kendisine çekti.

Adem, yalancı bir cennetin içinde kaybetmiş gibi hissediyordu kendisini. Uzun zamandır uzanmak, dokunmak istediği ten şimdi ellerinin arasındaydı. O nazık, neredeyse dudaklarından her harfı özenle çıkaran kibar kızın, bir anda böyle dişi kaplan gibi vahşileşmesi onun şaşkına çeviriyor, içinde yanan ateşi daha fazla körüklüyor ve aceleci olmasına neden oluyordu. Nazik davranmaya özen gösteriyor ama Şirin’in dudaklarından çıkan zevk dolu inlemeler, ellerinin aceleciliği onu daha fazla uyarıyor ve tepkilerini kontrol edemez bir hale getiriyordu. Kendi bedeninin iriliği ile Şirin onun altında neredeyse kayboluyor, Adem ona zarar vermekten korkuyordu. Ve aslında Şirin’in ona verdiği zararı hissetmiyordu bile. Genç kızın tırnakları Adem’in derisini yırtmıştı. Sonunda birlikte tırmanmaya başladıkları tepenin zirvesine yine birlikte ulaştılar.

Adem, Şirin’in üzerine yıkıldı. Bir süre soluğunu düzene sokabilmek için başı genç kızın boynuna gömülü kaldı. Ve sonunda yana kaydı. Hala nefes nefeseydi. Genç kızı kolları arasına aldı, saçlarına bir öpücük kondurdu ve ciddi bir tonla sordu;

“Ne zaman evleniyoruz?”

Şirin, afallayarak başını ona çevirip baktı. “Evlenmek mi?”

“Şirin niye her sorduğumu bana tekrarlatıyorsun ki? Evlenmek tabii.”genç kızın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. “Seni artık bırakır mıyım sanıyorsun?”

“Ama ben daha yirmi beş yaşındayım. ”

“Ne fark eder. Yirmi beş, otuz beş... Ne fark eder?”Şirin, bir süre düşüncelere dalmış gibi gözleri boş bakışlarla baktı Adem’e.

“Haklısın. ”dedi sonunda. ”Ne fark eder?”

“İşte böyle bebeğim. ”Şirin’i tekrar öpmek için uzandı ama Şirin’in gözleri şaşkınlıkla açılınca durdu.

“Ne?”diye sordu merakla. ”Sen nereye bakıyorsun?”

“Hiç. ”Şirin Adem’in yanağını öptü. ”Yok bir şey. ”

“Seni tanıyorum kızım. Yalan söyleme. Ne var çabuk söyle. ”Adem, Şirin’i bırakıp ayağa fırladı ama asma katta bakabileceği bir ayna yoktu.

“Nasıl olsa görecektir.”dedi Şirin içinden ve iç geçirerek onun peşinden ayağa kalkıp duvardaki askılıkta asılı olan çantasının içinden bir ayna çıkardı ve Adem’e uzattı.

“Özür dilerim. ”dedi mahcup bir sesle. ”İnan farkında değildim. ”

Adem, aynayı eline alıp baktığında şokla gözlerini açtı. ”Ben bunları nasıl saklayacağım. ”diye sordu hayretle. Adem’in göğsünde tırnak izleri vardı ama onlar önemli değildi. Önemli olan, boynundaki kedi tırmalamış gibi olan tırnak izleri ve diğer tarafındaki morarıklığı. Aynayı indirip Şirin’e baktı. ”Evet bebeğim? Bir önerin var mı?”Şirin, gülmemek için dudaklarını bastırıyordu.

“Aslında var. ”dedi çekingen bir tonla ve alt dudağını ısırды.

“Neymiş?”

“Nasıl da olan oldu?”Şirin omuz silkti ve Adem, bir anda her şeyi unutup onu belinden kavrayarak kucağına aldı.

İki şeritli yolda, siyah BMW ıslak zeminde kayarcasına hızla ilerliyordu. Genç adam, sileceklerini çalıştırdı, yağmur yüklü kara bulutlara baktı şöyle bir, sonra hafif bir melodi gibi tavana vuran yağmur sesi aklına yüzünü gülümseten bir hayal sızdırdı. Burcu'yla, konuşmadan, sadece yağmur sesinin huzur veren tınısını, genç kız onun kolları arasındayken dinlemek ve onun soluklarını yağmurun eşsiz melodisine ekleyip dünyanın en güzel şarkısını dinlemek. Deryal, iç geçirdi. Yine bütün gün genç kızı arayacak vakti olmamıştı. Ve aslında yine sadece bir şeye takıldığı için tüm gününü ziyan etmişti.

Bir gece önce genç kızı yanında kalması için türlü ikna numaralarına girmiş olmasına rağmen Burcu, yine kendine göre bir bahane uydurmuştu.

“Kızsal meselelermiş. ”dedi Deryal kendi kendine mırıldanarak. Acaba Burcu, daha sonra ne gibi numaralara başvuracak diye merak ediyordu Deryal ve yine bir gün önce, ceketinden kopup kayıplara karışan düğmesine takıldığında Burcu'ya içten içe beslediği kızgınlığını unutmuştu.

Ofise fırtına gibi girdi, Adem'e şöyle bir baktı ve asma merdivenlere doğru ilerledi. ”Ceketimin düğmesi kopmuş gördün mü?”

“Görmedim. ”dedi Adem, Deryal' görsen şaşardım zaten' dedi içinden ve sonra bir anda dondu, geriye doğru bir kaç adım attı ve Adem'in yüzü görüş alanına girence kaşlarını çatarak ona baktı.

“Hasta mısın?” diye sordu yüzünde garip bir ifadeyle ona bakan Adem'e.

“Yoo... Niye?” diye sordu Adem ve başını önüne eğip içinde ne olduğunu bile bilmediği dergiyle ilgilenmeye başladı. Deryal, kaşlarını biraz daha çatarak ona doğru ilerledi.

“Yüzün kızarmış, ayrıca ofisin içinde atkı takmak yeni moda mı oldu?” Deryal, uzanıp Adem'in boynundaki atkıyı çekiştirmeye başladı.

“Boğazım ağrıyor.” dedi Adem, atkıyı onun elinden kurtarmaya çalışırken.

“Yemedim. ” dedi Deryal bir kaşı havada Adem'in gözlerinin için bakarak.

“Yemiş gibi yap o zaman. ” Adem, giderek öfkelenmeye başlamıştı. Ama , Deryal'in sonunda

o atkıyı boynundan çıkaracağını biliyordu. Niye uğraşıyordu ki?Sıkıca kavradığı atkı ellerinin arasından kayıp Deryal'in çekiştiren elinde usulca top oldu.

Deryal, Adem'in boynundaki izleri görünce gülmeye başladı. "Ne oldu sana? Bir kediyle filan mı boğuştun. "

Adem, koltuğa tekrar gömülürken kayıtsız bir ifade yerleştirdi yüzüne. "Onun gibi bir şey. "Ama Deryal'i bu umursamaz havasıyla kandıramamıştı. Dudaklarını alayla büzdü. Ve sonra aklına yeniden kopan kol düğmesi geldi.

"Düğmem kayıp. "dedi kaşlarını çatarak. Ve asma kata doğru ilerledi tekrar.

Adem, iç geçirerek baktı Deryal'in ardından, koltukta arkasına yaslandı ve birazdan Deryal'den gelecek olan soruya önceden hazırlamış oldukları yalan cevabı vermek üzere bekledi.

"Buradaki halıya ne oldu?"diye seslendi.

"Hiç şaşmaz. "diye mırıldandı Adem. "Şarap içiyordum. Bardak elimden düştü. Kuru temizlemeye verdim. "

"İyi de sen şarap içmezsin ki?"

"Arada bir değişiklik yapmak lazım. "Adem, Deryal'in yine bir şeye taktığı için ilk defa memnun oluyordu. Birazdan soruları bitecek ve düğmesini aramaya koyulacaktı.

Adem, Deryal'in sessizliği üzerine rahat bir iç çekti ama bir kaç saniye sonra Deryal'in sesiyle yüzünü buruşturdu.

"Buldum. "dedi Deryal rahatlamış bir tonla. Ve merdivenlerden aşağıya indi. Aynı anda Şirin içeri girdi yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle.

"İşini halledebildin mi?"diye sordu Adem. Ve Deryal, Adem'in sesindeki nazık tona kaşlarını kaldırdı.

"Evet. "dedi Şirin gülümseyerek ve masaya doğru ilerledi. Deryal, başını yana eğdi şaşkınlıkla.

"Deryal bey, eksiklerin listesini akşam üzeri çıkarttım ve ilgilileri aradım. İçki stoğumuzu daha yeni gözden geçirmiştik ama sanırım yeni siparişler vermek gerekiyor. Emir, hastalanmış ve bugün işe gelemedi. "kâğıtları Deryal'in masasının üzerine bıraktı ve gülümseyerek döndü. Deryal'in ona bakışlarındaki kuşkuyu gördüğünde yanakları kızardı ve gözlerini kaçırıp Adem'in karşısına oturmak için ilerledi.

Deryal, ellerini beline koyup karşılıklı oturan iki gence şüpheyle gözlerini kısıp baktı. Şirin,

tırnaklarını inceliyor, Adem, elindeki derginin aynı sayfasına gömülmüş ve dergiyi ters tutuyordu. Deryal, düşündü, Adem'in boynunda tırnak izleri vardı, halı kaybolmuştu ve en önemlisi ikisi kavga etmiyorlardı. Adem şarap da içmezdi zaten.

“Siz ikinizin bana söyleyeceği bir şey var mı?” diye sordu sonunda. İkisi de gözlerini şöyle bir kaldırıp baktılar ve başlarını iki yana sallayıp tekrar ilgileniyormuş gibi yaptıkları şeylere döndüler.

“Adem. ” dedi Deryal sonunda canı sıkılmış gibi. ”Elindeki dergi ters duruyor. ”

Adem, umarsızca dergiyi çevirdi ve sayfa değiştirdi. ”Pekala. ” dedi Deryal ve masanın etrafında dolanarak koltuğuna yerleşti, Dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirip iki gence alayla baktı. ”Kuru temizlemenin numarasını sabah masamda istiyorum. ”

“Ni... Niye?” diye sordu Şirin endişeyle titrek gözlerini Deryal'e çevirerek.

“Şarap lekesi çıkmış mı onu soracağım. ”

Adem, iç geçirdi ve dergiyi elinden bırakıp Şirin'e baktı. ”Bize biraz müsaade eder misin canım?” Deryal, gülmek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ya kıyamet yaklaşmıştı ya da Deryal, rüya görüyordu. Adem Şirin'e canım demişti. Ve Şirin'de hiç itirazsız Deryal'e özür diler bir gülümseme yollayarak, kızarmış bir suratla ofisten dışarı neredeyse koşar adımlar çıktı. Deryal'e göre 'kaçmıştı'

Adem, genç kızın çıkmasını bekledi, ofisin kapısı kapandığı anda Deryal'e döndü.

“Evleniyoruz. ” dedi direkt. Ve Deryal'in kaşları bu beklenmedik haber karşısında havaya kalktı. Ve sonra kahkahalarla güldü.

“Siz ikiniz.” dedi sonunda şaşkınlıkla.

“Evet. ”

“Şirin ve sen?”

“Evet. Ayrıca iki soru da aynı anlama gelmiyor mu?

“Sadece emin olmak istiyorum. Jennifer Lopez'in dönme olabilme ihtimali bile daha inandırıcı geliyor. ”

Adem'in yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. ”Aslında anlaştığımız bir çok konu varmış. ”

“Bunu bir gecede öğrenebilmeniz büyük başarı. ” dedi Deryal sırıtarak. Ve aklına gelen

korkunç bir düşünceyle kaşlarını çatarak baktı Adem'e.

"Kıza yanlış bir şey yapmadın değil mi?" diye sordu. Adem'in kendisinin ne sormak istediğini anlayacağını biliyordu.

"Saçmalama. "dedi Adem. "Ona zarar verir miyim hiç?" Deryal, başını yana eğip baktı Adem'e manalı gözlerle. Sonuçta genç kızı sürekli tehdit edip duruyordu.

"Haklısın." dedi Adem sırtarak. "Ama oda beni seviyormuş. "

"Senin onu sevdiğinden bile haberim yoktu. "

"Artık var. "Dedi Adem gözlerini kaçırarak. Sonra dönüp Deryal'e kaşlarını çatarak baktı. "Kızı utandırma sakın. "diye bir uyarıda bulundu işaret parmağını Deryal'e doğru uzatarak.

Deryal, başını iki yana salladı, ayağa kalktı ve Adem'in yanına ilerledi. Elini Adem'e uzattı gülümseyerek. Adem, elini tuttuğunda onu ayağa kaldırıp, Adem'e sıkıca sarıldı. "Tebrik ederim kardeşim. "dedi içten bir sesle ve geri çekilip tekrar koltuğuna ilerleyip oturdu. Adem'in gülen, kahverengi gözlerinin içine baktığında kendi körlüğüne güldü.

"Onu niye utandırayım. "dedi içten bir sesle. "Onu ancak arkadaşımı böyle mutlu ettiği için el üstünde tutarım. Ben. "durup dudaklarını yaladı. "Çok sevindim. "güldü. "Değer verdiğim iki insanın hayatlarını birleştirmesi kadar beni mutlu edecek ne olabilir. "

"Değer verdiğin biriyle hayatını birleştirmek. "dedi Adem anlamlı bakışlarla Deryal'e bakarak.

Deryal, Adem'in sözleri üzerine ağır ağır başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Daha var. "dedi düz bir sesle. "Neden bizim elemanlarımız hep işi asıyorlar. Bir fikrin var mı?" diye sordu Burcu'yu ima ederek alayla.

"Çok yumuşak başlı olduk." dedi Adem.

Burcu'nun telefonu yine cevap vermediğinde Deryal, önce kolundaki saate baktı. Daha on bile olmamıştı. Beşinci çalışta dişlerini sıktı. Bu saatte uyuduğunu sanmıyordu. Peki o zaman neden telefona cevap vermiyordu?

"Yine cevap vermiyor. "dedi içinde birden oluşan öfkeyi sesine yansıtmayarak sakın bir tonla.

"Belki bir işi vardır." dedi Adem. Deryal, numarayı tekrar tuşladı ve sonunda karşı taraftan bir cevap geldi.

"Alo?" Burcu'nun bitkin sesiyle Deryal, koltuğunda dikleşti.

“Burcum?” diye sordu endişeyle.

“Evet. ”genç kızın sesi, içinde başka bir insan konuşuyormuş gibi garip çıkıyordu. Deryal, kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve ofisin içinde volta atmaya başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu sonunda ve sesi neredeyse çıkmamıştı bile.

“Ben. ” dedi Burcu ve Deryal, onun hırıltılı nefesini duydu. ”Filler. . ”

“Ne?”

“Sığmıyorlar. ” dedi Burcu ve Deryal, yutkundu. ”filler. ” diye tekrarladı genç kız. ”Oradalar. ”

Ve Deryal, kendisini ofisin dışına atmıştı bile. ”Burcum?” dedi sakın olmaya çalışarak. ”Fillere ne olmuş?” genç kız, tekrar hırıltılı bir nefes aldı ve Deryal’ in telefonda bile ayırına vardığı bir güçsüzlükle dışarı verdi.

Deryal, attığı adımların bile farkında olmadan hızla garaja doğru ilerliyordu. Kalbi, korkuyla gümbürdüyor, dizleri titriyordu.

“Ben. . ” Burcu, sustu.

“Evet Burcum sen?” Deryal, arabasına binip motoru çalıştırdı. ”Burcum?” dedi endişeyle ve lastiklerin çığlığı garajı doldurdu. ”Hadi Burcum. ” dedi ana yola çıktığında.

Genç kız cevap vermiyordu. Ve telefon kapandı. Deryal, kalbinin boğazına tırmandığını ve sonra ağzında attığını hissetti. Titreyen ellerle, direksiyon hakimiyetini kaybetmemeye çalışıyor, gaza sonuna kadar basıyordu. Deryal2in aklı başından gitmişti.

Altı dakika sonra Burcu’nun binasının önünde acı bir fren sesiyle durdu. Arabadan hızla çıktı ve koşmaya başladı. Adem’in ona verdiği anahtarları cebinden çıkarıp bina kapısını açtı, daha sonra çıktığını bile hatırlamayacağı merdivenleri üçer üçer atlayarak tırmandı.

Genç kızın daire kapısının önünde bir süre duraksadı. Burcu’nun, kapının iç tarafında bulunan sürgüyü ve kilitleri umursamamış olmasını diledi ve Allah’a bir dua yakararak anahtarı kilide yerleştirdi. Kilit, dönüp kapı açıldığında ayakkabılarını çıkarmadan koşar adımlarla genç kızın oturma odasına ilerledi.

Deryal, genç kızı koltukta uyuyorken buldu. Ama genç kızın bilinçsiz halinde bir gariplik vardı, yüzünün rengi solmuş, göz torbaları şişmişti. . Deryal, almayı unuttuğu nefesi içine çekti, elini dayadığı duvardan ayırıp genç kızın yanına ilerledi. Burcu’nun önünde diz çöküp genç kızın yanağına usulca dokundu. Ve kalbi tekrar endişeyle gümbürdedi.

“Burcum?” dedi yüksek sesle. Burcu’nun, yanağı alev gibiydi. Alnına dudaklarını değdirdi ve

ne yapacağını bilemez halde ayağa fırladı, ellerini başının arasına alıp, gözlerini Burcu'ya dikerek bir kaç saniye öylece durdu ve titremeye başlayan dizlerini kırıp tekrar çöktü.

“Burcum. Aç gözlerini. ”dedi genç kıza boğulur gibi bir sesle.

Burcu, onu duymuyor, yüksek ateşin verdiği bilinçsizliğinden kurtulamıyordu. Deryal ona tekrar seslendi “Burcum? Korkutma beni ne olursun. ”sesi titrek ve neredeyse fısıltı gibiydi.

Deryal'in sözleri geçmişten geliyordu. Bunu fark ettiğinde başı döndü ve olduğu yerde sabit kalabilmek için elleri koltuğun kenarlarını kavradı. Gözlerinin önüne istemediği, beyninde geriye ittiği sahneler geliyor, bedeni titremeye başlıyordu.

“Buu. . Burcum. ”dedi tekrar kendi sesinin aslında çıkmadığını fark ederek. Gözlerini kapayıp bir süre kafasını toparlamaya, geçmişinden kurtulmaya çalıştı. Tekrar açtığında, genç kızın yüzüne biraz daha eğildi ve yüzünü avuçları arasına aldı. Farkında olmadan yaptığı bu hareketi genç kızın gözlerini zorlukla da olsa aralamasına neden oldu. Deryal'in elleri buz kesmişti...

“Burcum. ”dedi Deryal keskin bir soluk alarak. Burcu, ona baygın gözlerle bakıyordu. Gözlerindeki damarlar belirginleşmiş, menekşe mavisninin tonu biraz daha açılmıştı.

“Deryal?” diye sordu fısıltıyla. Ve yine gözlerini kapadı.

“Benim. Buradayım Burcum. ”Burcu, gözlerini yine açmadı.

“Sen. ?” diye sordu, kurumuş ve neredeyse beyaza dönmüş dudaklarını yaladı. ”nasıl?” diye sordu.

Deryal, nefes alamadığını hissediyordu, ayağa fırlayıp farkında olmadan pencereye ilerledi ve camı açıp, evin ağır havasının dışarıdan gelen temiz hava dalgasıyla biraz olsun dağılacağını düşündü. Hızla tekrar Burcu'nun önünde diz çöküp, saçlarını yüzünden çekmeye başladı.

“Bende anahtarların vardı. ”dedi kısık ve titrek bir sesle. ”Sana ne oldu böyle? Beni duyuyor musun?”

“Evet. ”dedi genç kız fısıltıyla, Deryal, onun hala bilincinin yerine gelmediğini düşünüyordu. Genç kıza iyi geleceğini bilmeden açtığı camdan içeri gelen hava dalgası genç kızın vücut ısını düşürüyor, biraz daha kendisine getiriyordu.

“Seni doktora götüreceğim. ”dedi Deryal sonunda mantıklı birşey söyleyerek.

“İstemiyorum. ”genç kızın cılız itirazını umursamadı.

“Gideceğiz aşkım” Bir elini genç kızın dizlerinin arasına yerleştirdi, diğer eli ensesini nazıkçe kavradı

Burcu, zorlukla gözlerini araladı ve Deryal’in gözlerinin içine baktı. ”Gitmek. ”dedi ve yine dudaklarını yaladı. ”İstemiyorum. Lütfen. ”

Deryal, onun sesindeki yalvarışı duyuyordu. Onu, götürmek istiyor ama genç kızın yalvaran sesi onun aklını çeliyordu. ”Burcum. ”dedi onu ikna etmeye çalışarak ve genç kızı kucağına alarak. ”Doktora gitmelisin. ”

“Su. ”dedi Burcu çatlamış bir sesle “Lütfen. . Gitmek. . İstemiyorum. ”

Deryal, gözlerini kapadı ve sonunda genç kızın ondan istediğini yerine getirerek onu tekrar koltuğa yatırdı. Mantığını kaybetmiş gibiydi. Ne yapacağını bilemiyor, genç kızın arzusuna karşı gelemiyordu. Sanki ona bir emir vermiş ve yerine getirmek zorundaymış gibi...

Hızlı adımlarla mutfığı buldu. Tezgahın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su aldı ve Burcu’ya koştı. Yine, yarı aralık, baygın gözlerle ona bakan Burcu’nun önünde diz çöküp elini boynunun arkasına yerleştirdi.

“İç Burcum. ”dedi sesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak. Burcu, çatlamış dudaklarını araladı ve bir kaç yudum su içti ve başını Deryal’in avcuna bıraktı güçsüzce. Açık camdan sert bir esinti geldiğinde Burcu, titredi.

“Üşüyorum. Çok üşüyorum. ”dedi fısıltıyla ve gözlerini kapayarak. Deryal, bardağı bir kanara bırakıp ayağa fırladı, camı kapadı. Çevreyi tedirgin gözlerle taradı ve genç kızın üzerine örtecek bir şeyler aradı. Bulamadığında telaşla yatak odasına ilerledi, aklı sadece onu saracak, sıcak tutacak üşümesini engelleyecek birşeyler bulmakta olduğu için genç kızın yatak odasını incelemeden dolabının kapağını açtı ve katlanmış bir battaniye gördüğünde parmakları hızla battaniyeyi kavradı.

Eğer Deryal, bu kadar korku içinde olmasaydı battaniyeyi kaldırdığında beyaz bir örtünün altında namlusunun ucu görünen silahı fark edebilirdi. Tekrar Burcu’nun yanına vardığında, genç kızı battaniyeyle sıkıca sardı. ”Şimdi ısınırsın Burcum. ”dedi, genç kızın ayaklarını sardı. ”Bu seni sıcak tutacaktır. ”battaniyeyi çenesine kadar çekti ve saçlarını okşadı titrek ellerle.

bir kaç dakika sonra Burcu’nun alına dokunduğunda genç kızın ateşinin hiç düşmediğini hatta biraz daha arttığını görerek tekrar endişeye kapıldı. Ve Burcu, titremeye başladığında aklı başından gitmişti. Aklına yapabileceği hiç birşey gelmiyordu. Yatak odasına fırlayıp genç kızın yatak örtüsünü çekip aldı, tekrar Burcu’nun yanına döndü battaniyenin üzerine örttü örtüyü.

“Burcum?” diye sordu. ”Beni duyuyor musun aşkım?” Burcu’dan güçsüzce aldığı solukların

haricinde tek ses çıkmıyordu. Deryal, kendisini yine boğuluyormuş gibi hissetti, kalbi göğüs kafesini parçalarcasına korkuyla atıyordu.

Deryal, ayağa fırladı tekrar, ellerini başının arasına aldı, ne yaptığının bile farkında olmayarak gözleri Burcu'nun baygın görüntüsünde, ileri geri volta atıyordu. Onun, yanına girmek, Burcu'yu sıkıca sarmak, genç kızı ısıtmak istiyordu. Telaşla, tekrar genç kızın alnına uzandı ve ısının arttığını hissedince yer onu kendisine çekti.

“Burcu ne olur bir cevap ver. ”genç kızın kapalı göz kapakları arasından yaşlar süzölmeye başladı. Deryal, bunun nedenini anlamadı. Gözlerini kapayıp, aklını biraz toparlamaya çalıştı, beyninin işlemediğini hissediyor, sanki dönüp duran çarklar durmuş gibi geliyordu ve sonunda Adem'i aramaya karar verdi.

Telefonu cebinden çıkarıp elinden düşürdüğünde dudaklarının arasından öfkeli bir küfür fırladı. Neredeyse hergün çevirdiği numarayı bulabilmesi için bir kaç saniye uğraşması gerekti. Sonunda Adem'in numarasını tuşladı ve tekrar ayağa fırladı.

“Alo?”

“Hemen Burcu'ya gel. ”ve telefonu kapadı. Burcu'nun mırıldanmaya başladığını fark ederek yanına diz çöktü ve kulağını genç kızın dudaklarına dayadı. ”Söyle Burcum. ”dedi. ”Konuş benimle. ”

“Anne”dedi Burcu neredeyse çıkmayan bir sesle. ”Affet. ”

Deryal, soluk almadan onu dinliyordu. Genç kız sürekli mırıldanıyor, Deryal, anlaşılmaz kelimelerin arasında kimi zaman belirgin sözcükler yakalıyordu.

‘Fîliz’di son yakaladığı sözcük. ”Az kaldı. ”dedi sonra Burcu. Ve Deryal, onun fısıltısında bile bu sözleri acı içinde söylediğini fark etti.

Adem, genç kızın oturduğu binanın merdivenlerini koşar adımlarla çıktı, eli belindeki silahında, ne ile karşılaşacağını bilmeden -belki ölümlle- hızla koşuyordu. Deryal'in o kısacık sözcüklerinde bile korkusunu duymuştu. Sonunda, genç kızın dairesinin kapısına geldiğinde, kapıya yumruk atmak üzereyken kapının aralık olduğunu fark etti ve içeriye daldı.

Adımları, ışığı takip etti. Karşılaştığı manzara beklediği gibi bir şey olmadığında bir süre öylece eli belindeki silahında donakaldı.

Deryal, genç kızı, kat kat örtülerle sarmış, önünde diz çökmüş, bir eli örtülerin altında gözlerini genç kıza dikmiş, öylece bakıyordu. Adem, onun gözlerindeki dehşeti görmüştü, yüzünün bir tebeşirden farksız olduğunu görmüştü, onun, soluk aldığından bile emin değildi.

Bir heykel gibi duruyor, korkuyla irileşen gözlerini genç kızdan ayırmıyordu.

Adem, sonunda Deryal'i anlamıştı. onun bakışlarındaki korkuyla sarmalanmış aşkı, tutkuyu görebiliyordu. Deryal, genç kızı takıntı yapmamıştı. Ona tamamen, sıırıslıklam aşığıtı. Ve Adem, Deryal'in kendisini genç kızın aşığına teslim ettiğini de anlamıştı.

“Sorun ne?” diye sordu ve Deryal, gözle görölür bir şekilde irkildi.

“Yanıyor. ” dedi Deryal. Adem, onun sesinde hiç bir renk olmadığını fark ettiğinde bir kaç adım ilerledi.

“Ateşi mi var?” diye sordu

“Evet. Üşüyor ama ısınmıyor. ” Deryal, yerinden kımıldamamıştı. ”Ona örtüyorum ama hep üşüyor. ”

Adem, Deryal'in bir adım önünde durup yanına diz çöktü. ”Doktora götürmeliyiz. ”

“Hayır. ” dedi Deryal ”İstemiyor. ”

“Onun istemesine kalmadı. Görmüyor musun kendinde değil. ”

“Olmaz dedim. ” dedi Deryal birden parlayarak. Ve çıldırmış gibi ayağı fırladı. ”Bir şeyler yapmalıyız. Gözlerini açamıyor. Titriyor”

Adem, Deryal'in sesindeki çöküşü duydu, yalvarışı ve korkuyu. ”O zaman onu bu kadar sarmayacağız. ” genç kızın üzerindeki örtüye uzandı ve tutup kaldırmak üzereyken Deryal'in elinin bileğini sıkıca kavramasıyla durdu.

“Ne yapılacaksa ben yaparım. ” dedi Deryal uyarı verir gibi.

“Tamam. ” dedi Adem ve ayağı kalktı ağır ağır.

“Sen anlat. ” dedi Deryal, genç kızın üzerinden bir örtüyü çekerken. ”Yeter mi?” diye sordu Adem'e dönerek.

“Hayır. Bütün örtüleri kaldır. ”

“Üşüyor. Titriyor. ” dedi Deryal öfkelenerek.

“Ya onu doktora götürelim ya da söylediklerimi harfiyen yap. Ya da bırakalım ateş onun beynine zarar versin. ” Deryal, kurşun yemiş gibi irkildi ve bir süre öylece durdu. Adem, onun sakinleşmeye çalıştığını biliyordu.

Deryal, uzanıp örttüğü bütün örtüleri teker teker aldı ve katlayarak zemine yerleştirdi. Adem, evi dolanarak mutfadı aradı, bulduğunda dolapları hızla karıştırdı, işine yarayacak plastik bir kap bulduğunda musluktan içine su doldurdu ve tekrar oturma odasına döndü.

“Camı aç, bir bez bul.”dedi Deryal’e emir verir gibi, genç kızın başında dikilen ve gözlerini ayırmadan Burcu’ya bakan Deryal başını keskin bir hareketle salladı ve hızla Adem’in isteklerini yerine getirmek için evi dolanmaya başladı.

Elinde bir bezle geri dönüp, bez parçasını Adem’e uzattı. Burcu’nun bir kaç adım ötesinde elinde su kabıyla bekleyen Adem, başını iki yana salladı. ”Onu iyice ıslatacaksın ve genç kızın vücut ısını düşüremeye çalışacağız. Aslında ılık bir duş daha iyi gelir ya. ”

“Daha çok hasta olmaz mı? Hem bu su onu üşütür. ”

“Deryal!”dedi Adem bıkkın bir sesle.

Deryal, üzerindeki ceketı çıkarıp bir kenara fırlattı, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve bez parçasını Adem’in yere koyduğu su kabının içine daldırıp ıslattı. Ve sonra Burcu’nun yüzünde gezdirmeye başladı. ”İşe yarayacak mı?” diye sordu endişeyle.

“Yarayacak. Eklem yerlerine de sür. ”dedi Adem. Deryal, başını salladı. Genç kızın altındaki eşofmanı dizlerine kadar çekip, dizkapaklarının arkasına, koltuk altlarına ve dirseklerinin arkasına da ıslak bezi gezdirdi.

Burcu, ne gözlerini açıyor, ne de ateşi düşüyordu. Deryal, dudaklarını onun alev gibi yana alnına değdirdi ve boğulur gibi bir soluk aldı. ”Hala düşmedi. ”dedi korkuyla.

“Onu doktora götürmeliyiz. ”diye belirtti Adem.

“İstemiyor dedim. ”

“Takıntı yapacak durumda değil!”Deryal, ayağa fırladı ve Adem’le yüz yüze gelene kadar adımları durmadı.

“Ne takıntısından bahsediyorsun?”dedi fısıldayarak. ”Benden bir şey istedi. ’

“Bilinci yerinde değildi. ”dedi Adem onu ikna etmeye çalışarak.

“Benden bir şey istedi! Ne yapabiliriz söyle bana ben yaparım. ”Adem, öfkeyle bir soluk aldı.

“Ömer’i arıyorum. ”dedi sonunda ve bunun daha önce aklına gelmediğine şaşırdı. Deryal aklını yitirmişti ama Adem’e ne oluyordu.

“Evet. evet. Onu arayalım. ”dedi Deryal, onaylarcasına ve biraz rahatlamış bir sesle. Adem,

yakın arkadaşları olan doktor Ömer’le görüşürken Deryal, genç kızın yanına oturdu, onun bitkin düşmüş yüzüne baktı. Burcu’nun titreyen bedenini sarmak istiyor, ona kendi ısını vermek istiyordu. Ama Adem, ateşin düşmesi gerektiğini söylemişti. Deryal, kendisinin bu işte hiç iyi olmadığını acı bir şekilde öğrendiği için onun sözlerini yerine getirecekti. Aklına ve tepkilerine hakim olmaya. Çalıştı. Şimdi, kaybetme korkusuyla kendini kaybetme ve geçmişin analarıyla boğulma gibi bir aptallık yapmamalıydı.

Elini kaldırıp parmaklarını genç kızın kolu üzerinde hafifçe dolaştırırken parmak uçları Burcu’nun yara izine değdi ve gözleri o noktaya kaydığında genç kızın dikişlerinin çoktan çıktığını fark etti. Bunu, gördüğünde kaşlarını çattı ama Burcu’dan gelen inleme dikkatini dağıttı.

“Burcum. İyi olacaksın. ”dedi fısıltıyla.

“Ömer, onu görmekte ısrar ediyor. Eğer götürmemeye kararlıysan-”

“Kararımı biliyorsun. ”Adem, ağzını havayla doldurdu ve sertçe üfleyerek dışarı bıraktı.

“Pekala. Ona ılık bir duş aldıracaksın. İstersen ondan önce buz torbalarını deneyelim. ”

Deryal, önce buz torbalarını denemeye karar verdi. Mutfığa gidip genç kızın buzdolabının dondurucu bölümünü açtı ve hazır yiyeceklerden başka bir şey olmadığını gördü. Onaylamazca başını iki yana salladı ve dolabın alt kapağını açtı. Dolapta yiyeceğe benzer hiç bir şey yoktu. En azından Deryal’e göre. Kapalı bir pizza kutusu, büyük boy bir kola, gofretler...

“Bunları yersen hasta olursun tabii. ”dedi öfkeyle ve tekrar Burcu’nun yanına ilerledi.

“Sen suyu ayarla. ”dedi Adem’e bakmadan. . Adem, başını sallayıp banyoya ilerledi. Deryal, genç kızın yatak odasına geçti ve dolabından giyebilmesi için bir şeyler çıkarıp yatağın üzerine fırlattı.

Genç kızı, kucaklayıp banyoya taşırken Burcu, gözlerini araladı ve Deryal’in gözlerinin içine baktı. Deryal, onun baktığını ama görmediğini fark etmişti. Ellerindeki narin beden sürekli titriyor ve genç kızın dudakları arasından güçsüzce inlemekten başka bir ses çıkmıyordu.

“Deryal.”dedi sonunda Burcu fısıltıyla.

“Efendim Burcum. ”Deryal’in sesinde hiç bir duygu yoktu. Tüm, duygularını bir sandığa kilitleyip daha sonra çekmek üzere saklamıştı. Sonunda, kendisini biraz toparlamış ve soğuk kanlılığını geri kazanmıştı. Ama kalbi hala çılgın gibi atıyordu... Burcu’nunda öyle. Ve Deryal, bunun ateşten ileri geldiğini fark etmişti.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu Burcu yine gözleri kapanırken, kolları aşağıya sarkmış, onu kaldıracak gücü kendinde bulamıyordu.

“İyi olacaksın Burcum. ”

Deryal, genç kızı küvete yatırdı, üzerindeki kıyafetleri bedeninin mahrem yerlerinin hiç bir noktasına bakmadan çıkardı. Aklı sadece onu iyileştirmekte olan Deryal’in parmaklarının değdiği yerler onun bedenini uyarmıyor, Deryal, yumuşak bedeninin farkında bile olamıyordu. Farkında olduğu tek şey genç kızın bedeninin alev alev yandığıydı. Ve Deryal’in tek derdi genç kızın kendisine gelmesiydi.

Burcu’nun bedeni ılık suyla ıslandıkça ve hava dalgası bedenine çarptıkça genç kız daha çok titriyor fakat bilinci yavaş yavaş açılıyordu. Su, teninden akıp gittikçe, nerede olduğunun ayırıcısına daha çok varıyordu. Kemikleri ağrıyor, diş etleri sızlıyor, boğazında her yutkunduğunda bir yumru varmış gibi acı hissi duyuyordu. Sonunda, çıplak bedenine değen ellerin kendi elleri olmadığını farkında vardı. Ve bu farkındalık onun gözlerini bir anda açmasına ve başını, kendisini yıkayanın yüzüne çevirmesine yol açtı.

Yüzünün bir santim ötesinde başını öne eğmiş, ciddi bir yüz ifadesiyle, bir elinde banyo duşu, diğer eli genç kızın bedenini sabit tutmak için boynunu kavramış Deryal’le karşılaştığında, iki kat olup, ağrıyan, güçsüz kollarını zorlayarak bedenine sardı olabildiğince hızlı bir şekilde.

“Burcum. ” dedi Deryal kısık bir sesle. ”Beni duyuyor musun?”

“Çık.” dedi Burcu, hırıltılı ve güçsüz ama utancı tınısında yayılı bir sesle.

“Şişşş. ” dedi Deryal. ”Sadece ateşini düşürmeye çalışıyorum. ” ve Deryal, onun vücut ısısının normal olmasa da giderek düştüğünü fark etti. Burcu, böyle utandığına göre bilinci de yerine gelmişti. Sonunda rahat bir soluk çekti ciğerlerine.

“Lütfen. ” dedi Burcu güçsüzce yalvararak. ”Çık dışarı. ”

Deryal, onu böyle bırakmak istemiyor ama genç kızın isteğine karşı gelemiyordu. Suyu kapadı, banyo dolabını karıştırarak bir havlu buldu ve başını Burcu’ya çevirmeden ona doğru uzattı.

“Bunu al. ” dedi genç kız havluya uzanmadığında. Burcu, bir kaç saniye gecikmeli de olsa havluyu kavradı ve Deryal, küçük banyodan hızla çıktı dışarıya. Kapalı banyo kapısının önünde genç kızın dışarı çıkmasını beklerken içeriden bir gümürtü koptu. Deryal, kendi aptallığına küfür edip içeriye daldığında Burcu’yu küvetin dışında yere yığılmış buldu. Yere düşen havluyu hızla bedenine sararken genç kızın itirazlarını umursamadı. Onu bir çırpıda kucaklayıp yatak odasına taşıdı ve kıyafetlerin yanına yatırdı.

Genç kız, yarı aralık menekşe gözlerini ona yalvarır gibi dikmiş, havluya güçsüzce sarınmıştı sanki havlu onu koruyabilecekmiş gibi.

“Beni. .”dedi Burcu fısıltıyla. ”bırak. Ben yapabilirim. ”

“Aynı hatayı tekrar yapamam. Ayrıca seni doktora götürmeliyiz. ”ve yatağa genç kızın yanına oturdu onu ürkütmekten çekinir gibi ağır ağır.

“Doktora gitmek istemiyorum. ”dedi gözlerini açık tutmakta güçlük çeken kız.

“Çok hastasın. Nedenini bilmeliyiz. ”Burcu, dudağını ısırды ve gözlerini kaçırdı.

“Biraz yağmurda dolaşmıştım. ”dedi suçlu bir çocuk gibi.

“Çıplak geziyorsun! Doğru düzgün bir yemek yemiyorsun! Ve bu da yetmezmiş gibi yağmurda gezintiye çıkıyorsun. Sen resmen hastalığı davet ediyorsun. ”

Deryal, aralamadığı dişlerinin arasından konuşuyor, öfkeyle sert soluklar alıyordu. Genç kızın, başını avuçları arasına aldı ve bitkin, kirece dönmüş yüzüne eğildi. ”Beni ne hale getirdin biliyor musun? Cehennemi yaşattın bana. Sen beni öldürmeye mi niyetlendin?”sözleri fısıltıyla çıkıyor, genç kızın aralık tutmaya çalıştığı gözlerinin içine bakıyordu. Uzanıp genç kızın kurumuş, rengi solmuş dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. ”Burcum. ”dedi dudakları hala genç kızın dudakları üzerindeyken. ”Çok korkuttun beni. Ödümü patlattın.”ve başını geriye çekti.

“Özür dilerim. ”dedi genç kız fısıldayarak.

“Giyinebilecek misin?”diye sordu genç kıza endişe yüklü bir sesle.

“İnan yapabilirim. ”

“Burada kalacağım ve arkamı döneceğim. Çabuk ol!”

“Tamam. ”dedi Burcu güçsüzce başını sallayarak. Deryal, genç kızın yüzünü zorlukla bıraktı, ayağa kalkıp arkasını döndü ve giyinirken çıkardığı hışırtıları dinledi.

“Dönebilirsin. ”dedi Burcu ve Deryal, hızla arkasını dönüp Burcu’ya baktı. Turuncu bir tişört, siyah bir eşofman altı giymiş genç kız, yine yatağa koymuştu başını ve yarı aralık gözlerle, hırıltılı nefesler alarak bakıyordu Deryal’e.

“Üşüyorum. ”dedi bedeni titreyerek. Deryal, ona doğru uzandı ve kucaklayıp tekrar odaya taşıdı.

“Yanmandan iyidir. ”dedi Deryal ve dudağını genç kızın alına değdirdi. Hala biraz ateşi

vardı ama Deryal, artık ateşini nasıl düşüreceğini anlamıştı. Ve bir daha yükselirse daha önceki aptallığını yapmayarak onu Ömer'e götürecekti.

Deryal, genç kızı koltuğa yatırıp, üzerine yerde duran yığından ince bir çarşaf örttü. "Üşüyorum." dedi Burcu itiraz ederek. "Battaniyeyi ört en azından."

"Şimdilik hayır." dedi Deryal ve onun yanına koltuğa oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun."

"Fil çarpmış gibi." Deryal genç kızın bu bitkin haliyle bile espri yaptığına inanamıyordu. Söylediği üzerine gülümsedi ve eğilip alnını öptü.

"Öyle görünüyorsun zaten." dedi alayla ve biraz daha rahatlamaş bir sesle.

Burcu, onun gözlerinin içine baktı ve gözlerini kaçırdı hızla. "Sen... Beni gördün-"

"Hayır." dedi Deryal çabucak. "Güven bana." Burcu, bundan emin olamıyordu ama en azından duymak istediği sözcükleri işitmişti kulakları.

"Nasıl öğrendin?"

"Sana telefon açtım."

"Hatırlamıyorum."

"Fillerden bahsettiğinde kendimi kapıda buldum."

"Fil mi?"

"Evet."

"Kapıyı mı kırdın?" diye sordu Burcu, boğazını temizledi ve Deryal'e baktı.

"Hayır." dedi Deryal düz bir sesle.

"Pencereden mi tırmandın?"

"Anahtarların varken niye öyle bir şey yapayım ki?" Burcu'nun baygın gözleri faltaşı kadar açılınca Deryal güldü.

"Evimin anahtarları sende de mi var?"

"Evet." Deryal omuz silkti. "bu gibi durumlar için lazım olacağını düşünmüştüm. Bak! Lazım oldu işte."

“Bu kızın mutfağında hiç bir şey yok. !”dedi Adem içeri girerken yadırgayan bir sesle. ”İnsan bir köşeye ıhlamur filan koyar. ”

“Adem?” diye sordu Burcu ve başını hafifçe kaldırarak Adem’in sesine doğru çevirdi bakışlarını.

“Selam güzelim. ”dedi Adem, karşıdaki pufun üzerine oturdu ve başını iki yana salladı. ”gece gece başımıza açtığın işlere bak. ”

“Üzgünüm. ”dedi Burcu. ”Sen niye geldin?”

“Eğer gelmeseydim bu herif seni dürüm haline getirecek, oda yetmeyecek elektrikli bir battaniye bulup seni uzuuun bir yolculuğa çıkaracaktı. ”

“Tamam Adem. ”dedi Deryal sıkılmış bir sesle.

Burcu, genç adama yorgun bir gülümseme gönderdi. ”Teşekkür ederim. ”dedi minnetle, çarşafın altından zarif eli dışarıya doğru kayıp Deryal’in hala buz gibi olan elini kavradı. Deryal, başını salladı genç kıza.

“İşte adaletsizlik bu!”dedi Adem kaşlarını çatarak. ”Burada beyin benim güzelim. Teşekkür etmen gereken biri varsa o kişi de benim. ”

Burcu’nun gülümsemeye bile hali yoktu fakat Adem’in sözleriyle göğsünden hırıltılı, yorgun bir kahkaha yükseldi. Deryal, önce, genç kızın gülen yüzüne baktı ve sonra gözlerini Adem’e dikti. Adem, onun gözleriyle anlatmaya çalıştığını anlamıştı.

“İyi hissediyorum. Artık battaniyeyi örtebilir misin?” diye sordu Burcu ikna edici olduğunu umduğu bir sesle. Deryal, başını iki yana salladı.

“Olmaz Burcum. ”dedi ve uzanıp alnına değdirdi parmaklarını. ”Olmaz. ”

Burcu’nun aklına birden geliveren bir düşünceyle genç kızın beti benzi attı “Be. . Benim odama gitmem gerekiyor. ”Deryal, onun bir ton daha beyazlayıp neredeyse hayalet bir yüzü andıran tenine baktı.

“Ne?” diye sordu yine endişeyle. ”Ne oldu?”

Burcu, zorlukla gülümsedi. ”Kızsal meseleler. ”dedi ve göz ucuyla Adem’e baktı. Burcu’nun bu sözleri üzerine iki erkekte anlamadıkları halde başlarını salladılar.

Genç kız Deryal’in yardımıyla koltuktan kalktı ve yine ondan yardım alarak yatak odasının

kapısına kadar güçsüz adımlarla ilerledi. Her adımda başı dönüyor, ayakları durmak için çılgık atıyordu sanki. Ama Burcu, silahını ortadan kaldırmak zorundaydı. Deryal, ona bu konu hakkında bir şey sormadığına göre görmüş olamazdı. Nereden aklına gelebilirdi ki hasta olacağı.

Yatak odasından içeri girdi ve kapıyı Deryal'in yüzüne kapadı. Çabuk hareket etmeye gayret ederek dolabın kapağını açtı ve beyaz örtünün altında silahının namlusunu görünce zaten hızlı atan kalbi ritmini biraz daha artırdı.

Silahı kavrayıp, gözlerini telaşla odanın içinde gezdirdi ve sonunda gardırobunun üstüne koymaya karar verdi. Baş ucundaki komodinin üzerine çıkıp düşmemeye özen göstererek ve kolunu zorlukla hareket ettirerek elinde bir kaya taşıyormuş gibi ağır gelen silahı gardırobun üzerine bıraktı ve parmak uçlarıyla uzanabildiği kadar ileriye ittirdi.

Zorlukla yere atlayıp, kapıya ilerledi ve açtığı anda Deryal'in meraklı gözleriyle karşılaştı. Gen adam, endişeli gözlerini ona dikmiş, kapının kasasına bir omzunu dayamıştı.

"Hallettim. "dedi Burcu gözlerini kaçırıp onun önünden geçmeye çalışarak. Bir adım atmıştı ki Deryal'in eli onun kolunu kavradı.

"Neyi hallettin güzelim?" diye sordu düz bir sesle. Burcu, başını çevirip onun gözlerine baktı ve gözlerinde herhangi bir belirti aradı, öfke, kızgınlık... Ama meraktan başka bir şey görememişti.

"Eğer beni söylemeye zorlarsan utandırırısın. "dedi Burcu. Genç adam derin bir nefes aldı ve onun kolunu serbest bırakıp genç kızı bir anda kucağına aldığı gibi koltuğa taşıdı tekrar.

Bir saat sonra Deryal, Burcu'nun mutfağında Adem'in Deryal'in evinden getirdiği malzemelerle genç kıza çorba yapıyordu. Burcu'yu koltuğa yatırdıktan bir kaç dakika sonra genç kız uyuyakalmıştı. Deryal, yine endişelenip genç kızın tekrar ateşinin yükseldiğini düşünmüştü ama Burcu sadece hafif bir ateşle uyuyordu.

bir tepsi aradı ve dağınık mutfakta tepsiye benzer bir şey bulduğunda başını iki yana sallayıp çorba kasesini bir bardak suyu, ateş düşürücü ilacı yerleştirdi.

Burcu'yu uyandırmaya kıymasa da onu derin uykusundan kaldırıp itirazları arasında bir kase çorbayı, su ve ilacı zorlukla içirmişti. Ve genç kız, tekrar derin bir uykuya gözlerini kapadığında gözlerini onun yüzünden bir saniye ayırmadan başucunda oturup onu bekledi.

Göz kapakları titreyerek açılan genç kızın ilk gördüğü şey derin duygular yüklenmiş gri gözlerdi. "Günaydın. "dedi ayarı tutmayan radyo frekansı gibi cızırtılı bir sesle.

"Günaydın. "dedi Deryal. "Kendini nasıl hissediyorsun?"Burcu, doğrulmak istediğinde Deryal, onu koltuk altlarından kavrayıp hafifçe yukarı kaldırarak oturmasına yardım etti.

"Daha iyiyim. "dedi hafifçe gülümseyerek.

"Güzel. "

Burcu, bakışlarının yönünü değiştirdiğinde pufun üzerinde kollarını göğsünde kavuşturarak, ağzı hafifçe aralık uyuyan Adem'i gördü. "Ona gitmesini söyleseydin keşke. Harap olmuş gibi görünüyor. "

"Söyledim. "dedi Deryal ve uzanıp genç kızın yüzüne dolanan saçlarını geriye itti. "Ama gitmeyeceğini biliyorum. "

"İkinizi de çok yordum. Üzgünüm. "dedi genç kız mahcup bakışlarını tekrar Deryal'e dikerek.

Deryal, genç kıza şaşkınca baktı. O, neredeyse korkudan öleceğini düşünürken Burcu, yorgunluktan bahsediyordu. Sonunda genç kızın sözlerinin sadece saçmalamaktan ibaret olduğunu düşünüp cevap vermedi.

"Aç mısın?"diye sordu.

Burcu, yüzünü ekşitti "Canım hiç bir şey istemiyor. Sanki midem tika basa dolu gibi. "

"Sadece öyle hissediyorsun. "

Burcu, genç adamın sesinin rengine ve bakışlarında farklı bir şeylerin olduğunun ayırına varıyordu. Bunu sormak istedi ama hiç bir şey için gücü yoktu. Öyle bitkin, öyle yorgun hissediyordu ki gözlerini bir kez kapamak ve bir daha hiç açmamak istiyordu.

"Senin için yatağın üzerine bir şeyler hazırladım. "dedi Deryal ve ayağa kalktı. "Üzerini giyinince doktora gidiyoruz. "Burcu, çabucak başını iki yana salladı.

“İyiym. Gerçekten. Hiç bir yere gitmek istemiyorum. ”

“Bir kere söyleyeceğim Burcum. Giyineceksin ve doktora gideceğiz. Ve sonra buraya bir daha dönmeyeceğiz. ”Burcu’nun yüzünün şekli birden değişti.

“Bu ne demek?” diye sordu tedirgin bir sesle oturduğu yerde sırtını dikleştirerek.

“İstersen giyinmene yardımcı olabilirim. ”dedi Deryal onun bu öneriyi kabul etmeyeceğini bilerek genç kızın kafasını karıştırmak için.

Siyah BMW tem otoyolunda yüzün üzerinde bir hızla ilerliyordu. Arabanın içindeki iki genç birbirleriyle konuşmuyorlar, neredeyse birbirlerine bakmıyorlardı bile. Ya da sadece işin görünen yüzü böyleydi.

Genç adam, göz ucuyla yanındaki yolcu koltuğuna yığılmış olan genç kıza baktı. . Gözleri yarı aralık, bedeni çökmüştü. Deryal, derin bir iç çekti. Tüm günü Ömer’in yanında tahliller, testler yaptırarak geçirmişler ve sonuçlarını beklemişlerdi. Tabii bu susup bekledikleri anlamına gelmiyordu. Genç kız ne kadar güçsüz olursa olsun Deryal’in onu nereye götüreceğini bilmediği için öfkeleniyor ve sürekli tersleniyordu. Sonunda tamamen bitkin düşüp Deryal’in kollarına yığıldığında Deryal’in aklı başından gitmiş, Hastaneyi birbirine katmıştı. Aksi gibi Adem’i de zorla ve birazda tehditle evine göndermişti.

Sonunda sonuçları ellerine aldıklarında Doktor Ömer’in de tahmin ettiği gibi genç kız zatürree başlangıcıydı. Deryal, öfkeliydi, Burcu’ya kendisine bakmadığı için, bu derece hasta olana kadar bunu fark etmediği için, onu böyle dibe düşürdüğü için soğumayacakmış gibi gelen bir öfke nöbetine girmişti. Ama genç kızın bitkin bedenine, baygın gözlerine baktıkça öfkesi daha çok endişeye dönüşüyor, korkunç bir hızla Deryal’in bünyesine kalıcı bir hasar gibi yerleşiyordu. Burcu’ya iyi bir bakım ve ilaç tedavisi gerekiyordu. Deryal, onu kendi evine götürmeye karar vermişti ama sürekli başında olamayacağını biliyordu. Sonunda, Burcu için tabularından birini daha yıkmıştı.

Deryal, ceketinin iç cebine uzanıp telefonun çıkardı ve bir numara tuşladı.

“Alo?”

“Abla benim. ”dedi Deryal yumuşak bir sesle.

“Deryal?” diye sordu Sevim şaşkınlıkla. Bu, pek sık görülen bir durum değildi. Deryal, onları aramaz sadece arada sırada habersizce gider ve bir anda yine kaybolurdu.

“Evet abla. Şimdi söyleyeceklerimi lütfen dikkatle dinle. Üst kattaki odayı temizlemenizi ve havalandırmanızı istiyorum. ”

“Üst katta tek bir oda var. ”

“Ben de ondan bahsediyorum. ”dedi Deryal, kendi yatak odasından bahsederek.

“Ta. . Tamam. ”dedi Sevim daha da şaşırarak.

“Akşam için sağlıklı ama doyurucu yemekler hazırlarsan çok sevinirim. Mutlaka tavuk suyuna bir çorba olsun. Ben bir saate kadar orada olacağım. ”Deryal, yanındaki narin bedende bir kıpırdama hissetti ve kısa bir bakış atarak Burcu’nun kendisini ilgiyle dinlediğini gördü ve tekrar bakışlarını yola çevirerek talimatlarına devam etti. ”Tahir abi’ye söyle manav kapanmadan taze sebze ve meyve alsın. Özellikle c vitamini bol olanlarından. ”Deryal, bir süre duraksadığında Sevim söze girdi;

“Başka bir şey var mı?”

“Evet. ”Deryal yine sustu ve sonunda mırıldandı. ”BİR misafirim var ve kendisi oldukça hasta. İyi bir bakıma ihtiyacı var. Ben... Pek anlamadığım için senden bir kaç günlüğüne ilgilenmeni isteyecektim. ”

İşte bu, Sevim’e öldürücü darbeyi vurmuştu. Genç kadın yıllardır temizlediği, bakımını, yemeğini yaptığı eve hiç misafir geldiğini görmemiş, ne de kendisi misafir davet edebilmişti. Ev, bir mabet gibi saklanıyor, sadece içindeki üç kişiye giriş izni veriliyordu. Ve bu üç kişi bile evin bir odasına asla ve asla giremiyordu.

“Abla?” diye sordu Deryal, Sevim’in uzun sessizliği üzerine. ”Orada mısınız?”

“Bu. . Buradayım Deryal. ”dedi genç kadın kısık bir sesle ve sonra Deryal’in ondan ne istediğini hatırlayarak telaşla konuşmaya başladı. ”Ben tabii ki ilgilenirim. Bu da sorumu be çocuk. ”

“Teşekkür ederim. ”dedi Deryal nazik bir sesle. ”Söylediğim gibi bir saate oradayım. ”Kapatmak üzereyken genç kadının çekingen sesini duydu.

“Bu misafir. ”dedi Sevim. ”Bayan arkadaşın mı?”

“Evet abla. ”dedi Deryal gülümseyerek.

“Sen hiç merak etme. ”dedi kadın içinde bastıramadığı heyecanı sesine de yansıtarak. ”Ben her şeyi hallederim. İki güne iyi ederim kızımızı. ”

“Çok sağ ol abla. ”dedi Deryal ve telefonu kapadı.

“Herkes. ”dedi Burcu, öksürdü ve boğazını temizledi. ”Bir şeyler öğrendiğine göre. Artık

bende nereye gideceğimizi öğrenebilir miyim?”Deryal, onun koltukta biraz daha kaydığını gördüğünde kalbi parçalandı.

“Evime gidiyoruz. ”dedi yumuşak bir sesle ve daha fazla bilgi vermeden genç kızı şaşkınlığıyla bıraktı.

“Anne?”dedi Sinem kaşları havada. ”Bir anda yangın filan çıktı sandım. ”

“Anlamadım. Ne yangını kızım? Sen yine uyuya mı kaldın?”dedi Sevim kızına bakmadan, dolaptan akşam yemeği için malzemeleri çıkarıyor, yüzünden silemediği bir gülümsemeyle marifetli elleri hızla hareket ediyordu. Sinem elini ağzına götürerek esnedi ve sandalyelerden birine bıraktı kendisini.

“Telefon çaldığında bir anda şoka girdim. Bu ev ve telefon sesi”

“Deryal aradı.”dedi Sevim yine kızına bakmadan.

“Aaa. ”Sinem oturduğu sandalyeden bir anda ayağa fırladı. ”Deryal Abi burayı mı aradı. Ne diyor? Ne diyor?”

Sevim, kızına döndü gözleri parıldayarak ve heyecanını bastırmak için derin bir soluk, alıp elini göğsüne koyarak. Duyduklarını biriyle paylaşmazsa çatlayacakmış gibi hissediyordu.”Bir kız arkadaşını getiriyormuş?”

‘Sinem’in dudaklarından çıkan çığlığa yüzünü buruşturup tekrar işine döndü.

“Anlat. ”dedi küçük kız merakla. ”Niye geliyormuş? Yani neden? Ne için? Buraya hiç kimse gelmez ki? Onu seviyor muymuş? Yani normal bir kız arkadaşı da olabilir-”Annesi Sinem’in eline bir kap içinde sebzeleri tutuşturduğunda, öfkeyle tezgaha bıraktı kabı.

“Annee? Lütfen ama?”dedi ve her zaman işe yaradığını bilen bakışlarını annesine dikti. Sevim, bikkın bir nefes çekti içine.

“Pekala. Kız hastaymış, akşam yemeği hazırlamamı, babandan. ”ve Sevim bir çığlık attı. ”Bak heyecandan unuttum görüyor musun? Koş git babana haber ver. Bıraksın itle köpeklerle oynamayı da manava gitsin. Deryal, taze sebze, meyve almasını istedi. ”Genç kız, bir koşu babasının yanına gidip annesinin söylediklerini tekrarladı ve hızla annesinin yanına döndü.

“Devam et. ”

Anne kız, bir yandan yemeği hazırladılar, bir yandan bu heyecanlı ve beklenmedik haberi her ayrıntısına kadar ince ince konuşup üzerine birçok yorumda bulundular. Bir saat sonra

neredeyse tören alayı gibi villanın dış kapısında beklemeye başladılar. Soğuk esen rüzgar bile onların içini saran heyecanı bastıramıyordu.

“İşte. ”dedi Sinem eliyle işaret ederek. ”Geliyorlar. ”

“Dur ben şemsiye getireyim. Yağmur atıştırıyor. Kız hasta demiş Deryal.”dedi Tahir koşar adımlarla eve giderken.

“Burası senin evin mi?”diye sordu Burcu şaşkınlıkla gecenin bir kısmını gizlediği büyük villayı gördüğünde.

“Evet. ”dedi Deryal, kayıtsızca, eve giden kıvrımlı yolda usulca ilerliyordu.

“Burası ev mi?”Deryal, gülümseyerek ona döndü.

“Ya ne?”

“Büyük bir yer. ”dedi Burcu dudaklarını büzerek.

Burcu, Deryal’in tüm adreslerini biliyordu. Ya da bildiğini sanıyordu. Böyle gösterişli bir villası olduğundan haberi bile yoktu. Sundurmanın altında bekleyen üç kişiyi gördüğünde Deryal’in telefonla görüşme yaptığı insanlar olduğunu düşündü. Kim oldukları hakkında hiç bir fikri yoktu.

Deryal, arabayı villanın önünde durdurduğunda elinde şemsiye yolcu kapısına koşan orta yaşlı adamı görünce ilgili bakışları onun üzerinde yoğunlaştı.

“Tahir Abi. ”dedi Deryal Burcu’nun bakışlarını gördüğünde. Arabadan indi ve yağmura aldırmadan etrafında dolanarak yolcu kapısına ilerledi.

“Hoş geldin Deryal.”dedi Tahir elindeki şemsiyeyi ona uzatırken.

“Sağ ol Abi. ”dedi Deryal, Şemsiyeyi kavrayıp, kapıyı açmadan önce Burcu’nun uyuşuk hareketlerle montunu giymesini bekledi sabırla.

“Yürüyebilecek misin?”diye sordu kapıyı açtığı anda. Burcu, baygın gözlerini devirdi ona ve bir ayağını dışarıya salladı. Deryal, arkasını dönüp şemsiyeyi Tahir’e uzattı ve genç kızın arabadan çıkmasına yardım etti.

Hızlı adımlarla sundurmaya kadar ilerlediler.

“Hoş geldiniz.”dedi anne kız koro halinde ve gülümseyen yüzlerle.

“Teşekkürler. ”dedi Burcu zayıf bir gülümseme göndererek ve Deryal’in onu sıkıca kavrayan

kollarına abanarak.

“Abla oda hazır değil mi?” diye sordu Deryal direkt.

“Tabii tabii. Hadi geçin içeri. ”Sevim, Deryal’in arkasından hızlı adımlarla ilerliyordu.

“Naber bıcırık?” diye sordu Deryal Sinem’in yanında geçerken ve tekrar yoluna ilerledi.

“Çok iyiyim. ”dedi kız ve o da annesinin peşinden ilerlemeye başladı.

Burcu’nun sızlayan kemikleri karşılaştığı insanların sıcak davranışlarıyla ısınmıştı sanki, ona meraklı gözlerle bakıyorlar, sanki ağzından çıkacak tek bir sözü bekliyorlar gibiydi. Bir yandan gözleri büyük villayı inceliyordu. Deryal, buraya evim demişti ama bu evin Deryal’in daha önce karşılaştığı mekanlarında ortaya koyduğu karanlık tarza uymuyordu. Koridor antika süs eşyalarıyla, şarap rengi duvarlar da değerli olduklarını tahmin ettiği tablolarla doluydu. Koridorun iki yanında kemerli kapıları olan birer salon vardı ve açık kapılardan birinden içeriye şöyle bir göz attığında bej renginin ağırlıklı olduğu mobilyalarla döşenmiş şık bir salonla karşılaştı.

Cam tırabzanlar ve ahşap basamaklardan oluşan merdivenlere geldiklerinde Deryal, hiç bir uyarı vermeden onu kucağına aldı ve merdivenleri çıkmaya başladı usulca.

“Deryal. ”dedi genç kız itiraz eden bir tonla. ”İndir beni. Yürüyebilirim. ”Deryal, onun utangaç başını göğsüne sakladığında gülümsedi. Ve arkasından gelenleri umursamadan onun saçlarına bir öpücük kondurdu.

“BİR kere olsun itiraz etmesen Burcum. ”

Burcu, başını onun sert ve hoş kokulu göğsüne sakladığı için evin diğer bölümlerini göremedi.

“Ben açarım. ”diye atıldı Sinem ahşap bir kapının önüne geldiklerinde. Burcu, başını kaldırıp baktığında tek dairesi bulunan bir koridorda olduklarını anladı. Küçük kız, Deryal’in önüne geçip kapıyı ardına kadar açtı ve geri çekildi.

“Sağ ol bıcırık. ”dedi Deryal, kucağında Burcu’yla içeri adım atarken. Ve sonra arkasına dönüp meraklı gözlerle kendisini izleyenlere “Siz inin, biz yarım saat sonra yemek için aşağıda bulunuruz. ”ve kapıyı omzuyla kapayıp bakışlarını Burcu’nun şaşkın ve meraklı gözlerle odayı inceleyen yüzüne çevirdi.

“Burası?” diye sordu Burcu kısık bir sesle.

“Benim odam. ”dedi Deryal ve genç kızın Ferrari arabasının neredeyse aynı boyutunda olan maketinden oluşan yatağına götürdü ve usulca yatırdı.

Burcu, yattığı anda doğrulup garip yatağı incelemeye başladı. ”Sen ve arabalar. ”dedi gülerek ve Deryal’e çevirdi bakışlarını. Deryal, ona merakla bakıyor, genç kızın verdiği veya vereceği her tepkiyi kaçırmamaya çalışıyordu.

“Ben ve arabalar. ”dedi, uzanıp genç kızın yanağını elinin arkasıyla okşarken. Sonra kaşlarını çattı. ”Hafif ateşin var yine. ”

“İyi hissediyorum. ”dedi Burcu, ama Deryal’e bakmıyordu. Gözleri araba resimlerinden oluşan duvar kağıtlarında, yine araba çıkarmaları yapıştırılmış olan dolap kapaklarında, kırmızı bir Ferrari resmi olan mavi halıda, ona uygun perde de dolaşıyordu şaşkın bakışlarla.

“Çocuk odası gibi. ”Deryal, başını salladı.

“Biraz fazla renkli. ”durakladı ve ifadesiz bir hal aldı yüzü. ”Nasıl buldun?”Burcu, ona ısılt ısılt parlayan gözlerle döndü.

“Bayıldım. ”dedi. ”burası insana enerji veriyor. Sanki bir ruhu var gibi. ”

“Var. ”dedi Deryal garip bir sesle. Ve sonra geçiştirmek ister gibi.”Biraz dinlenmek sana iyi gelecektir. ”gülümsedi ve genç kızı omuzlarında tutup usulca ittirdi.

“İyi hissediyorum. ”dedi Burcu nazlanarak.

“Daha iyi hissetmen lazım. Gözlerinin ışığını tekrar bulması lazım. ”Deryal ona göz kırpıp ayağa kalktı. ”Ben bir duş alıp üzerimi değiştirene kadar sen dinlen.”Dolabından bir eşofman altı ve bir atlet çıkarıp omzunun üzerine attı ve odada bulunan bir diğer kapıdan içeriye girdi.

Burcu, başını yastığa gömmüş, yarı aralık gözleri Deryal’in ardından kapanan kapıya takılı kalmış, onun çıkardığı sesleri dinliyor, yorgun zihninde beliren görüntülere engel olamıyordu. Başını iki yana salladı ve sanki beyni yer değiştirmiş gibi başı zonkladığında yaptığı hata olduğunu anladı. Kapıya kilitlenmiş gözlerinin kapandığının ve görüntüleri itirmeye çalışan bilincinin giderek dağıldığının ve karanlığa gömüldüğünü farkında olmadan uyuyakaldı.

Deryal, hızla duşunu alıp üzerini banyoda değiştirdi ve odaya döndü. Burcu’yu yastığa sıkıca sarılmış ve top halinde büzüşmüş uykuya daldığını gördü. Yüzünde şefkatli bir gülümseme ile zeminde ses çıkarmamaya özen göstererek yanına ilerledi. Yatağın kenarında kıvrılmış örtüyü üzerine usulca örttü ve yanağına küçük bir öpücük kondurup başını genç kızın başının tam yanına koyup, gözlerini onun yüzüne dikerek uzandı. Genç kız hastanede iken tüm ilaçlarını içmişti.

Deryal, genç kızın zaten bitkin olan bünyesinin ilaçların etkisiyle rahatlayıp gevşediğini düşündü. Gözlerini kaldırıp duvar saatine baktı, genç kızın uyuyabilmesi için üç saati olduğunu düşündü.

Deryal, sabaha karşı içinde taşıdığı duyguların onun bilinçsiz yüzüne bakarken tekrar saklandıkları yerden çıktıklarını düşündü. Tarifi imkansız bir şekilde ona aşık olmuştu. Aklının ve kalbinin neredeyse hepsini genç kıza adanmış, bir gülümsemesine bakar olmuştu. Bu duruma nasıl geldiğini kendisine sorup durmayı bırakmıştı. BİR şekilde gelmişti işte. Eğer elinde olan bir şey olsaydı ona böyle bağlanıp kalmayacağından emindi. Bu, onun diğer bağıklıklarından bambaşkaydı.

Deryal, eğer onun nefesi böyle yüzüne çarpmazsa, benliğini yanında hissetmezse neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Bukle bukle yüzüne dağılmış saçlarına uzanıp, bir tutamını parmakları arasına sıkıştırıp burnuna dayadı ve genç kızın kendine has kokusunu sanki depolamak ister gibi. Çekti içine. Öyle güzel kokuyor, Deryal'in içinde öyle hisler uyandırıyor ki, Deryal tekrar tekrar genç kızın saçlarını koklarken buna hiç bir zaman doyamayacağını düşündü.

Rab, onu öyle sade ve bakımına doyulmaz bir güzellikte yaratmıştı ki Deryal, tevekkül etmişti. Kayıtsız, şartsız ona bağlanmış, kalbini onun ellerine sunmuş bekliyordu. Genç kızın kendi kalbini onun ellerine vermesini bekliyordu. Sabırla ve inatla...

Kapı hafifçe tıklandığında bir an irkildi ve gözlerini yine Burcu'nun huzur verici güzelliğinden ayırmadan seslendi.

“Gel. ”

Sevim ürkekçe kolu çevirip kapıyı açtı ve başını içeriye uzattığında gördüğü manzara karşısında yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

“Yemek için bekliyorduk. ”dedi fısıltıyla genç kıızı uyandırmamaya özen göstererek.

“Uyuyor. ”dedi Deryal başını çevirmeden. ”Uyanınca ben ona hazırlarım. Siz yiyebilirsiniz”

Fısıltılı sesi Sevim'in daha önce genç adamdan duymadığı bir tonda çıkıyordu. Sevim, başını salladı ama Deryal görmedi. Usulca kapıyı tekrar kapatıp hızlı adımlarla aşağıya indi.

Mutfağa indiğinde masada onu merakla bekleyen iki çift gözle karşılaştı.

“Biz yiyelim. Onlar...”burada durup derin bir iç çekti. ”daha sonra yiyecekler. ”

“Ama neden?”diye sordu Sinem’, hevesi kaçmıştı bir anda.

“Kız, uyuyor. ”sandalyesine oturdu ve kaşığı eline alıp gözlerini kocasına dikti. ”Ona Burcum diyor. ”dedi sıcak bir sesle “Yanına yatmış öylece kıza bakıyor. ”

“Çok romantik. ”diye atıldı Sinem arkasından bir ah çekerek. Anne ve babası ona garip

bakışlarla baktığında gülüşünü saklamak için başını öne eğip kaşığına uzandı.

Deryal, genç kızı ilaç saati gelene kadar uyandırmamayı düşünürken, birden yükselen ateşiyle yine korkuya kapılarak çıldırmış gibi Sevim'in yanına indi ve onu da kendisi kadar telaşlandırarak birlikte yukarı çıktılar.

Burcu'nun dudakları anlaşılma kelimelerle sürekli kıpırdanıyor, bedeni zangır zangır titriyordu. Kapalı göz kapakları arasından yüksek ateş nedeniyle gözyaşları akıyor, Deryal, genç kızın halini gördükçe yumruklarını sıkıyor, yumruklarıyla duvarları birleştirmemek için büyük çaba harcıyordu. . Sonunda, Sevim, kızı Sinem'i de yanına alarak genç kıza ılık bir banyo yaptırdı.

Burcu'nun ateşi biraz daha hafiflemiş ama genç kız kendisini toparlayamamıştı. Deryal, odanın içinde volta atıyor, dakika da iki kez elini genç kızın ateşini ölçmek için alnına bastırıyor, gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. Sevim, Sinem'i odasına göndermiş, genç kızın yanı başında bir sandalye çekmiş, ıslak bir bezle sürekli başını serin tutmaya çalışıyordu.

“Terliyor. ”dedi Sevim gözlerini Deryal'e dikerek.

“Bu kadar titremeyle nasıl terliyor. Onu yine doktora götürmeliyim. ”genç kızın üzerine Tahir'in odanın dışına daha önce bıraktığı küçük valizinden bir kaç parça kıyafet ayarlamak için hareket etti.

“Bu iyi. ”dedi Sevim, kendi kızı her hastalandığında ne kadar tedirgin olduğunu hatırladı ve gülümsedi. ”Üzerini sık sık değiştireceğiz. İlaçların etkisi. Islak kalırsa daha kötü olur. ”

“Tamam. Değiştir. ”dedi Deryal, aslında bunu kendisi yapmak isteyerek. Ona kendisinden başka birinin -ki bu aynı cinsi bile olsa-dokunmasını istemiyordu ama Burcu'yu utandırmamak adına bunu Sevim'in yapmasını uygun görmüştü. Bir iki dakika sonra Burcu için Deryal'in kıyafetlerinden bir küme oluşturmuşlardı yatağın yanı başına. Deryal, içlerinden ince bir pijama takımı çıkardı ve Sevim'e uzattı.

“Bana yardım et. ”dedi Sevim, genç kızı doğrultmaya çalışarak. Deryal, uzanıp Burcu'nun narin bedenini nazikçe kavradı .

Sevim, onun üzerini değiştirirken genç adam gözlerini Burcu'dan başka bir noktaya dikti bilinçsizliğinde ihanet etmek istemeyerek.

Böylece, Deryal ikinci bir geceyi daha uykusuz geçirmiş, delirmenin eşiğinden dönmüş, Burcu'nun her öksürüğünde korkuyla irkilmiş ve tüm gücünü yitirmiş gibi hissediyordu. Sonunda şafak vakti sökerken genç kızın vücut ısısı normale dönmüştü.

“Abla yat istersen, çok yoruldun. ”dedi Deryal mahcup bakışlarla Sevim’e.

“Ben talimliyim. ”dedi Sevim, yorgun bir gülümsemeyle. ”İnsanın canının parçası acı çekerken gözlerini kırpmayı bile düşünemez oluyor. ”

Deryal, Burcu’nun yanına oturup elini avcunun içine aldı. Doğan güneşin ışığı genç kızın yüzüne tırmanıyor, Deryal, onu bu bitkin haliyle bile muhteşem buluyordu. Sevim’in sözleri çınlıyordu hala kulaklarında. Eğer, Deryal’in kendi canının bir parçası olsaydı acı çeken umrunda olmazdı.

“O, benden daha öte. ”dedi sonra fısıltıyla. ”Çok daha öte. ”

Sevim, başını kaldırıp Deryal’in sert hatlı yüzünün değişimini izledi. Bir insanın bakışları böyle yoğun bir duyguyla bakabilir miydi? Sevim görüyordu. Ve inanmakta güçlük çekiyordu Deryal’in gözlerindeki bakış hiç bir söze ihtiyaç duymuyordu, her şeyi olduğu gibi, çırılçıplak ortaya döküyor, anlatıyor ve aşkla okşuyordu genç kızı.

Sevim, kendisini fazlalık gibi gördüğü anda usulca ayağa kalktı. Deryal’in bunun farkında olmadığından emindi. Odadaki yoğun enerjiyi hissediyor, bu his onu sanki gıdıklıyordu. Zeminde hiç ses çıkarmadan kapıya ilerledi, kolu usulca aşağıya çekti, çıkmadan önce son bir kez daha arkasını dönüp Deryal’e baktı ve bu aşka içinde derin bir saygı duygu.

Burcu, gözlerini açtığı anda yine Deryal’i baş ucunda ona bakarken buldu.

“Hiç...Hiç uyumadın mı?”Deryal, başını iki yana salladı.

“Yorgun düşeceksin. ”

“Sen de iyileşince bana bakarsın. ”dedi Deryal yorgun bir gülümsemeyle.

Burcu, onun göz torbalarının şiştiğini, gözlerinin kızardığını görüyordu. Bir anda uzanıp, elini yanağına koydu ve Deryal, başını onun eline bıraktı. ”Dinlenmelisin. ”dedi Burcu. Sesi biraz daha kendisini toparlamış olduğunu işaret ediyordu.

“Dinleneceğim. ”dedi Deryal ve gözlerini kapadı. ”Dinleniyorum. ”dedi fısıltıyla ve dönüp genç kızın avcuna bir öpücük kondurdu.

Sevim, kapıyı tıklattı ve içeriden bir tepki gelmesini beklemeden aralayıp başını içeriye uzattı. ”Ahh. ”dedi Burcu’nun iri menekşe gözleriyle karşılaşınca. ”Gözlerin ne kadar güzelmiş. ”

“Teşekkür ederim. ”dedi Burcu mahcup bir gülümseme ile.

“Korkuttun bizi kızım. Nasılsın?”kapıyı biraz daha aralayarak içeriye girdi ve adımları Burcu’nun yanında son buldu.

“İyiym. Gayet iyiym. ”Burcu, eli hala Deryal’in yanağında durduğunu fark edince elini hızla geri çekti ve Deryal’in başı hafifçe öne düştüğünde şaşkın, kızarmış ve rengi bir ton açılmış gözlerle Burcu’ya baktı. Genç kız kaşlarıyla Sevim’i işaret ettiğinde aynı şaşkın bakışlarla Sevim’i buldu gözleri.

“Sen uyumadın mı hala?”diye sordu Sevim’e. Ellerini gözlerine götürüp ovuşturdu.

“Hayır. Güzel kızımıza kahvaltı hazırladım. Taze portakal suyu sıktım. ”dedi Deryal’in bu haline gülümserken.

“Benim yüzümden harap oldunuz. ”dedi Burcu ve yanakları kızardı.

“Saçmalıyorsun!”dedi Deryal kaşlarını çatarak. ”abla sen kahvaltıyı getirir misin lütfen. ”

Sevim, Burcu’nun kahvaltısını bir tepsiyle odaya getirdi. Burcu, tüm ısrarlarına rağmen Deryal’i kahvaltısını kendisinin yapabileceğine ikna edemedi. Küçük bir çocuğa yedirircesine ekmekleri minik lokmalara bölüyor, portakal suyunu ağzına dikiyor, çatalı kullanmasına izin vermiyordu.

Günün her dakikası aynı şeyleri tekrarlamaktan sıkıldığında sonunda itiraz etmeyi bırakmıştı. Genç adam pofuduk terliklerini bile ayağına geçiriyor, sabahlığının düğmelerini ilikliyor, neredeyse diş fırçasını bile kullanmasına izin vermiyordu. Burcu, sadece bu tepkinin Deryal’den olmasına katlanabilirdi belki ama Deryal, onun üzerine böyle düştükçe evin çalışanları olduğunu öğrendiği insanlarda onun etrafında pervane oluyor, saat başı bir arzusu olup olmadığını soruyorlar, ona sürekli sıcak gülümsemeler yolluyorlardı.

Bu, Burcu’da ağlama isteği uyandırıyor. Bu kadar sıcak insanlara yalan söylemek, onların bir yalancıya bu kadar inanmalarını sağlamak ve kendisine hizmet ettirmek ona ağır geliyordu.

Ve Deryal’in aşkı onu öldürüyordu. Genç kız sonunda vazgeçmişti. Kendisini durdurmayı bırakmış tüm barikatları yıkmıştı.

Deryal’e aşıktı. Ona çılgın gibi aşıktı... Ve bunun sonu gelmeyecekti, bu yaşadıkları bir yalandan ibaretti, ama bunu sadece kendisi biliyordu. Deryal’in ona değen teni, nefesi, bakışları, onunla konuşurken kullandığı ses tonu genç kızın aklını başından alıyor, kalbi bir daha aynı ritmini bulamayacakmış gibi çılgınca atıyordu. Ve tüm bunlar sadece bir yalandı. Deryal, onun kim olduğunu bir gün öğrenecek, öğrenmezse bile Burcu, ortalıktan yok olmak zorunda kalacaktı. Peki... Burcu onsuz nasıl yaşacaktı? Onu hissetmeden geçebilecek bir dakikası bile ona zulüm gibi gelirken onu nasıl bırakıp gidecekti? Ona nasıl ihanet edecekti?

Burcu, yeni yeni kendisini bulmuş bedeninin daha ağır bir darbeyle çöktüğünü hissetti. İçinde bir yerlerde şiddetli bir sarsıntı olmuş ve onu yavaş yavaş çökertiyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Deryal'in pijamasının koluna tutamadığı gözyaşlarını sildi. Gözlerini bir kaç kez kırıştırtıp akmaya çalışan gözyaşlarını geri ittirdi.

Deryal, duştan çıkıp gözlerini ona diktiğinde dizleri yine anlamsız bir şekilde titredi. Deryal'in gözleri genç kızın gözlerini bulduğunda kaşlarını çatı.

"Ağladın mı?" elindeki havluyu bir kenara fırlatıp hızla genç kızın yanına oturdu. Burcu, başını iki yana salladı.

"Ağlamış gibisin. İyi misin? Ateşin mi çıktı?" uzanıp genç kızın alınına dokundu endişeyle ve derin bir nefes aldı. "bu ben de tik oldu. "dedi sonra kendi kendine gülerek.

Ve Burcu, sonunda dayanamadı, kollarını ona uzatarak genç adamın boynuna doladı sıkıca, öyle bir sıkıyordu ki Deryal'in canı yanmıştı ama şikayet edecek durumda değildi.

"Burcum' dedi fısıltıyla ve kollarını genç kıza dolayarak. "Neler oluyor?"

"Özledim seni. "dedi Burcu onun ıslak saçlarının güzel kokusunu içine çekerken. "Çok özledim. "

Deryal'in kalbi hızla atmaya başladı, neredeyse ağzının içinde atıyormuş gibi hissediyordu. Genç kızın sözleri kulaklarını doldurduğunda bu sözler dünya üzerinde başka bir varlığa hiç söylenmemişti sanki bu, Deryal'e saklıydı. Ona ait sözlerdi, başka bir boyuta geçiş yapmıştı. Burcu, onu özlediğini söylemişti. Deryal'in kolları biraz daha sıkı kavradı genç kıza.

"Sadece on beş dakika. "

"Bir dakika bile fazlayken..."Burcu, sözlerinin devamını getiremedi. Ama Deryal'e sarıldığında aldığı kararı yerine getirecekti. İçinde kanayan yarayı, endişeyi görmezden gelemezdi ama kısa da olsa onunla yaşayabilirdi. Buna, ihtiyacı vardı, onun sevgisine, anılarını depolamaya... Daha sonra hepsini hatırlayıp gideremeyeceğini bildiği özlemini biraz bastırmak için onunla yaşadığı her anı, saniyeyi, nefesi, bakışı... Hafızasına kazımaya ihtiyacı vardı. En azından artık kendisini bu işin dışındaymış gibi tutmayacaktı. Onunla ne yaşatabiliyorsa yaşayacaktı. Yetmeyecekti, ama yanında götürebilirdi.

Başını geriye çekip, buğulu gözlerle baktı genç adama. "Kendimi çok iyi hissediyorum. "dedi gülümseyerek. Deryal, uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

"Ama sen hala uyumadın. "dedi Burcu, kolları hala onun boynunda dolanmışken ve Deryal'in öpüşü nefesini hızlandırmışken.

“Beni kafana takma. Önce sen iyi ol. ”Burcu, kollarını genç adamdan ayırdı ve iki yana açarak geniş kollu pijamanın kollarını omuzlarına kadar sıvayıp pazularını ortaya çıkardı. ”Nasıl ama?” diye sordu alayla. Deryal, onun bu haline güldü.

“Ne anlatmaya çalışıyorsun? Bir arabayı kaldırmayı filan mı deneyeceksin?”

Burcu, muzip bir ifade ile başını yana eğerek ona baktı. ”Hayır. Sana yemek yapıp seninle ilgilenemeyeceğime göre...” gözleri çevreyi taradı meraklı bakışlarla ve Deryal’in parfümlerinin bulunduğu aynalı şifoniyerde takıldı.

Deryal, onu meraklı bakışlarla izlerken, genç kız çevik bir hareketle yataktan zıpladı, şifoniyere ilerledi ve elinde bir kremle geri döndü. Deryal’in yanına, yatağın üzerine oturduğunda kremi havada sallayıp gülümsedi. Deryal, onun bu hareketlerinden hiç bir şey anlamadığı için kaşlarını havaya kaldırdı.

“Sana masaj yapacağım. ”dedi kız omuz silkerek. Deryal, ona gözlerini devirdi.

“Ben de önemli bir şey söyleyeceksin diye bekliyorum”. Kremi genç kızın elinden çekip aldı. ”Hadi bakalım. Yatıyorsunuz küçük hanım. ”

Burcu, inatçı bir çocuk gibi kollarını göğsünde buluşturup baktı Deryal’e ve kaşlarını çatı. ”Sana yemin ediyorum ki eğer izin vermezsen bana bir tane bile ilaç içiremezsin. ”

“İyi tehdit ama istersem boğazından aşağıya tıkabilirim. ”Burcu’nun omuzları çöktü.

“Lütfen. ”dedi “Senin için bir şey yapmama izin ver. ”

Deryal’in genç kızın isteklerini kabul etmesi için sadece ’lütfen’ demesi yeterli oluyordu. Teslim olmuş gibi iç çekerek genç kıza baktı, sonra kremi alıp ona uzattı. ”Kısa olsun. ”diye bir uyarıda bulundu ve genç kıza arkasını döndü.

“Atletin üzerinden mi yapacağım. ”

“Bana uyar. ”Deryal, omuz silkti. Genç kızın elleri onun tenine değerse Deryal, bu işin sonunu iyi görmüyordu. En azından böylesi daha güvenliydi.

Burcu, onu umursamayıp atletin eteklerine yapıştı ve yukarıya çekti usulca. Genç kızın narin elleri Deryal’in tenine değdiğinde irkildi ve nefesini tuttu. Ona itiraz etmek istiyor ama dudaklarından tek kelime dahi çıkmıyordu. Burcu, kollarını kaldırması için onu hafifçe dürttü, Deryal, kollarını kaldırdı, genç kız atleti başından geçirirken nefesi sırtına çarpıyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Hissin onda uyandırdıklarıyla gözlerini kapadı.

Burcu, kremli elleriyle onun sırtına hafifçe dokunduğunda bir kez daha irkildi. Genç kızın soluğu birden kesilince yara izlerini gördüğünü anladı.

“Önemsiz. ”dedi mırıldanarak. Burcu’nun elleri onun yara izlerinde usulca dolaştı sanki canını yakmaktan korkarcasına, genç kızın her dokunuşunda Deryal’in bedeni daha çok geriliyor, kan tek bir yerinde toplanmaya başlıyordu.

“Çok acıdı mı?”diye sordu Burcu şefkatli bir sesle.

“Hissetmedim bile. ”

Burcu, yara izleriyle ilgilenmeyi bıraktı ve Deryal’in sırtına hafifçe bastırarak neredeyse her noktayı ezberlercesine ellerini genç adamın sırtında dolaştırarak masaj yapıyordu. Dokunuşlar Deryal’in bedenini daha çok germekten ve dişlerini sıkıp, çene kaslarını ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Burcu, onun boynuna usulca dudaklarını değdirdiğinde dünyası tersine dönmüş gibi oldu, bir anda arkasına uzandı ve genç kızı kendi bedeninin üst kısmının altına alarak yatağa yatırdı. Dudaklarına minik bir öpücük kondurup bir kaç santim geri çekildi.

“Eğer biraz daha yapmaya devam edersen olacağın yer tam burası. ”dedi kıza usulca. ”Hem de üzerindeki kıyafetlerin olmadan. ”Deryal’in elleri genç kızın ellerini kavradı ve parmaklarını parmakları arasından geçirip başının üzerinde sabitledi.

Burcu’nun aldığı sık nefeslerle şişen göğsü kendi sert ve çıplak göğsüne çarpıyor ve her dokunuş Deryal’in biraz daha gerginleşmesine neden oluyordu.

“Ben...Özür dilerim.”dedi Burcu, kızarmış bir yüzle ve gözlerini Deryal’den kaçırarak. Deryal’in o anda yaşamla bağlantısı kopmuştu. Gözlerini kapayıp başını arkaya attı.

“Seni deli gibi istiyorum. ”dedi sert bir sesle. ”Buna inanamazsın. ”başını eğip tekrar genç kızın gözlerinin içine baktı. ”Ama sadece bedenini değil, kalbini de istiyorum. Ruhunu da istiyorum”

Burcu, eğer konuşabilseydi onu sevdiğini haykıracaktı. Ama Deryal’in gözlerindeki o yoğun bakış onu yatağa sabitlemiş, sözcükleri beyninden silmişti.

Deryal, bir süre daha kıpırdaman öylece ve nefes almayı unutmuşçasına baktı genç kıza. Ve sonra, hızla uzanıp onun dudaklarına yapıştı. Genç kızın öpücüğüne verdiği karşılıkla kendisinden geçti ve farkında olmadan bedenini genç kızın bacakları arasına yerleştirdi. Elleri, parmaklarından kurtarmak, bedeninin tüm kıvrımlarında dolaştırmak istiyordu ama kendine bu izni veremiyordu. Burcu, ayaklarını beline doladığında genç kızın ağzına doğru inledi, dudaklarından ayrılıp minik öpücüklerle yanağından kulağına bir yol çizdi ve kulak memesini dişleri arasına alıp hafifçe dişledi.

Genç kızın, kesik kesik aldığı soluklar kulağına çalınıyor, kendi nefesini hızlandırıyordu.

Deryal durması gerektiğini kendisine hatırlatıp duruyordu. Sertleşmiş bedenini genç kızın narin bedenine biraz daha bastırdı ve tekrar dudaklarına ağılıkla yapıştı.

“Dur!”dedi sonunda nefes nefese. ”Dur yoksa ben duramayacağım. ”Gözlerini kapayıp, genç kızın narin boynuna gömdü başını. Ve dakikalarca ağırlığını onun üzerine vermeden öylece durdu. Burcu, ritmini bulmamış nefesler alıyor, tek kelime edemiyordu. Genç adam, kolunu onun beline dolayarak yanına uzandığında hala kendisine gelememişti.

“Deryal?”diye sordu dakikalar sonra fısıldayarak.

Deryal, cevap vermedi, kolu genç kızın belini sıkıca kavramış, dudakları saçlarında düzenli nefesler alarak öylece duruyordu.

“Deryal?”diye sordu Burcu yine fısıldayarak.

“Hımm. ”Burcu’nun yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

“Uyuyor musun?”

“Hımmm. ”Burcu, uyuyan genç adamın bedenine çevirdi kendi bedenini, yanağını çıplak göğsüne dayadı ve onun kalp atışları arasında gözlerini kapayıp alınan, verilen her nefesin, her bir kalp atışının tadını çıkararak onu hissetti. Ve sonunda engel olamadığı bir istekle onun teninde usulca gezdirdi parmaklarını, her dokunuşta kaslar yine hareket ediyor, genç kızın soluklarını hızlandırıyordu. Ve sonunda onu rahat bırakması gerektiğini düşünerek yine kalbinin üzerine dayadı kulağını ve kalbinin sesinde uykuya daldı.

Deryal, gözlerini karanlığa açtı bir anda. ”Kahretsin!”dedi fısıltıyla. Uyuya kalmıştı, kendi kendisine öfkelenmeye başlamışken kollarının altında düzenli nefesler alan yumuşak bedeni fark etti.

Çabucak vücut ısınıp kontrol etti ve bir anda gelen bütün endişesi yerle bir olup, onun kendi yanında kıvrılmasıyla ve bedenine sokulmasıyla aldığı haz yer değiştirdi. Genç kızın, belini biraz daha kavrayıp daha yakına çekip sırtını kendi göğsüne bastırdı. Onu, uyandırmamaya özen göstererek örtüyü üzerlerine çekti ve uykusuzluktan batan gözlerini tekrar kapayıp Saniyeler içinde uykuya daldı.

Sinem, annesini elinden tutmuş geniş salona doğru çekiştiriyordu.

“Ne var kızım söylesene?”Sevim, nefes nefese kalmış kızının elinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Bakınca anlarsın. ”Sevim, gözlerinin önüne düşen başörtüsünü boşta kalan eliyle geriye ittirdi ve sonunda kızı onu salonun penceresinin önünde durdurdu.

“Ne?”dedi Sevim başını sağa sola uzatıp pencereden bakarak. Ve sonunda kızının ona ne göstermek istediğini anladı.

“Çok tatlılar anne.”dedi küçük kız gözlerini Deryal ve Burcu’dan ayırmadan.

“Öyleler. ”Dedi annesi kısık bir sesle.

Burcu, genç adamın sırtına binip ayaklarını beline sıkıca dolamış ve Deryal’in gözlerini elleriyle kapamış, yolunu göremeyen Deryal’e kahkahalarla gülüyordu. Genç adam bir anda arkaya uzanıp beklenmedik bir hamle yaparak onu kucağına çekti. Adımları villanın arka bahçesinde bulunan havuzun kenarında durduğunda Burcu’yu öne doğru savurdu ama bırakmadı.

Burcu, kollarını Deryal’in boynuna sıkıca dolamış, çığlıklar atıyor ve Sevim’in anladığı kadarıyla ona yalvarıyordu. Genç adam, onu bir kaç kez havuza atmakla tehdit ettikten sonra yine kucağında kızın pozisyonunu değiştirdi, Burcu’nun ayakları genç adamın beline dolandı çabucak.

Genç adamın elleri onun beline dolandı ve başını öne doğru uzatıp dudakları genç kızın dudaklarını kavradı. Sevim, birden kızının gözlerini kapadı elleriyle.

“Burası senin için sakıncalı. ”

“Ama anne yaaa!”

“Sus dedim. ”

Fakat Sevim gözlerini genç çiftten ayırmıyordu. Derin bir iç çekti ve kendisini röntgenci gibi hissetmeye başladığında kızını da alıp mutfağa ilerledi.

Burcu, Deryal'in zoruyla yatırıldığı 'Dinlenme' uykusundan uyanmış, yatakta geriniyordu. Aslında o, uyumak istemiyordu. Deryal'le ayrı geçen bir saniye bile onun için büyük bir kayıptı. Aslında, artık buradan gitmesi bile gerekiyordu. Ekibin hiçbir şeyden haberi yoktu ve onu bu görevden bile alabilirlerdi. Yataktan bir çırpıda çıktı ve hızlı adımlarla merdivenleri çabucak indi.

Mutfığa girdiğinde telaşla yemekleri yetiştirmeye çalışan Sevim'i görünce bir an duraksayıp yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onu izledi. Beraber geçirdikleri bir kaç gün boyunca Sevim ona hep bir anne gibi davranmış, mutfakta yenilen yemeklerde esprileriyle ve Tahir'le olan küçük atışmalarıyla onu kahkahalara boğmuşlardı.

"Sevim abla."dedi ve onun neşeli sesinden irkilen Sevim parmağını damağına götürerek geri ittirdi.

"Ödümü patlattın kızım. "dedi Sevim ve sonra gülümsedi. "Hadi geç otur. Sana taze portakal sıkacağım. "

Burcu, Sevim'in sözleriyle gözlerini irice açtı. "İçimde portakal ağacı yetişecek yakında. "dedi ve yüzünü buruşturdu. "Ben aslında Deryal'in nerede olduğunu soracaktım."Burcu, her gözlerini açtığında ya kendisine sarılmış bedeniyle ya da gri gözleriyle karşılaşmaya o kadar çok alışmıştı ki, bugün gözlerini açıp yalnız olduğunu anladığında garip bir şekilde korkuya kapılmıştı.

Sevim'in yüzü birden değişince başını yana eğip ona baktı merakla. "Ne oldu?"

"İşi var biraz. "dedi Sevim. "Hadi sen gel böyle. "

"Bii. . Bir sorun mu var?"diye sordu Burcu elini kalbine götürüp korkuyla. Sevim, genç kızın gözlerindeki korkuyu gördüğünde gülümsedi.

"Hayır. Korkma hemen. Aşağı katta. Biraz işi var. Sen bekle, gelecek. "Sevim, genç kızın yanına gitmiş belini kavramış ve onu mutfığa çekmeye çalışıyordu.

"O zaman bende yayına ineyim. "dedi Burcu ferah bir nefes alarak.

"İnme bence. "dedi Sevim garip bir tebessümle.

"Neden?"

"Belki hoşuna gitmeyebilir. "

Burcu, daha Sevim sözlerini bitirmeden merdivenlerin başına varmıştı bile. "Gitmezse geri gelirim. "dedi neşeyle ve merdivenleri inmeye başladı.

Sevim, yüzünü buruşturdu. Deryal, birazdan bağırmağa başlardı. Ellerini önlüğüne kuruladı ve merdivenlerin başına gidip orada beklemeye karar verdi. Eğer Deryal, genç kızı üzerse Burcu'yu görmediğini, onu uyaramadığını söyleyerek genç kızı belki koruyabilirdi.

Gözlerini, kapıyı tıklatan Burcu'ya dikti. Soluğunu tutmuş bir eli göğsünde bekliyordu.

“Benim. ”dedi Burcu. Ve uzun süreli bir bekleyişin ardından kapı ardına kadar açıldı.

“Gel.”dedi Deryal düz bir sesle.

Ve Burcu, içeriye adım attı.

Sevim'in gözleri şaşkınlıkla irice açıldı. Ve uyuşuk adımlarla tekrar mutfığa döndü.

Genç adam günlerdir Burcu'dan başka hiç bir şeyle ilgilenmiyordu. Günün neredeyse her saati Adem'den rapor alıyordu. Ama Burcu'yu bırakıp gidemiyordu. Onu bırakıp gidemediği bir yer daha vardı. Aklının bir köşesinde zonklayıp duran ve onu bekleyen, onu çağıran rengârenk bir dünya. Sonunda Burcu'nun derin uykusunda yararlanıp aşına olduğu ve son zamanlarda özlediği dünyanın içine adım atmıştı.

Kapı tıklandığında başını kaldırıp baktı. Biliyordu... O kapının ardında zarif elleriyle kapıyı tıklatanın Burcu olduğunu hissediyordu. Odadaki tek koltuğa oturdu ve gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı.

“Benim. ”dedi Burcu.

“Biliyorum. ”diye fısıldadı Deryal.

Anlar mıydı? Belki... Burcu, onun garipliklerine, takıntılarına, kimi zaman bir canavar gibi insanlara zarar vermesine bile tanık olmuştu. Ve... Yine de yanındaydı. Kaçmak için hiç çabalamamıştı. Eğer Deryal, hayatını sonsuza kadar onunla birleştirmek istiyorsa -ki bu son zamanlarda tek arzusuydu- genç kızın onu her şeyle tanıması gerekiyordu. Bugünüyle, yarınıyla, dünüyle... Deliliği, garipliği, öfkesi ile her şeyle. Mide bulandırıcı hiç bir ayrıntı kalmadan, bulanıklık olmadan. Açıklanmayan, bilinmeyen tek bir nokta kalmadan. Şeffaf ve çıplak. Olduğu gibi. Baktığı anda onu bütünüyle görebilmesi ve karar vermesi onu tanıması gerekiyordu.

Gidebilirdi... 'seni özledim.' demişti ama 'Seni seviyorum' dememişti. Deryal, derin bir nefes çekti içine ve ayağa kalktı. Ayakları her atılan adımda itiraz ediyordu sanki. Ama Deryal inat etti.

Kapıyı açtı ve genç kızın merakla parlayan gözlerine baktı. 'Seni seviyorum. 'demek istedi.

“Gel.”dedi bunun yerine.

Burcu2nun gözleri onun gözlerinden bir saniye ayrılmadan bir adım attı içeriye, Deryal'i geçti bakışları genç adamdan ayrılıp salonu ve içindekileri buldu. Keskin bir soluk aldı. Kendi etrafında dönerek şokla odayı inceliyordu.

Genç adamın gözleri onun yüzündeki hiç bir tepkiyi kaçırmamak için bir saniye ayrılmıyordu. Kapıyı usulca kapadı ve nefesini tutarak bekledi.

Burcu'nun irice açılan gözleri salonun içinde her bir objenin üzerinde tek tek geziyor, hayatında hiç bir zaman bir arada görmediği ve göremeyeceği binlerce oyuncağın üzerinde geziniyordu. Arabalar, uçaklar, yarış pistleri, kurşun askerler, helikopterler... Ve daha nicesi sayılamayacak kadar fazla oyuncak. Bir anda Deryal'e döndü ve saçları hızıyla savruldu bir yana.

“Burada bir çocuk mu yaşıyor?”

“Evet. ”dedi Deryal genç kıza doğru usulca bir adım atarak.

“Nerede?”sonra aklına gelen bir düşünceyle yüzü soldu. ”Bir. . Bir çocuğun mu var?”

“Evet. ”dedi Deryal ve genç kızın tam karşısında durdu. ”Tam karşında. ”Genç adamın sesi düzdü. Burcu'nun hiç bir şey anlamadığını anlatan gözlerine bakıyordu. Genç adamın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. ”İçimde... Hiç büyümeyen bir çocuk var. ”genç kızın omuzlarından tuttu ve onlarca uzaktan kumandanın bulunduğu masanın yanına usulca ittirdi. Onu serbest bırakıp herhangi bir kumandayı eline aldı. Ve açma tuşuna bastı. Kırmızı spor bir arabanın farları ışıldadı. Deryal, kumandanın kollarıyla oynuyor, arabaya belirsiz bir yön veriyordu.

“Hayatta üç önceliğim var. ”dedi dikkatle sürekli virajlar alan arabadan gözlerini ayırmadan. ”Üçüncüsü; arabalarım, İkincisi; dostum Adem. ”ve duraksayıp genç kızın gözlerine baktı. “Birincisi?”diye sordu Burcu fısıltıyla. Ama Deryal bu sorunun içinde Burcu2nun kendi beyninde oluşturduğu cevabı görmüştü. Onun yanılacağını tahmin etmişti.

“Onun gözlerinin içine bakıyorum.” Burcu'nun soluğu kesildi ve elini çekingen bir tavırla Deryal'e uzattı. Genç adam bir kaç adım geri çekilerek ve gözlerini tekrar arabaya dikerek onun dokunuşundan kaçındı.

“Oyuncaklarımın yeri ayrı. ”dedi bir süre sonra. ”Vakit bulabildiğim ve onları özlediğim her an kendimi burada buluyorum. Onları temizlerim, bazen yerlerini değiştiririm. Konuşurum. Oynarım. Tek tek ilgilenirim. ”Konuşmanın başından beri Burcu'ya tek bir kez bakmış ve bir daha bakmamıştı. Zemine doğru eğildi ve sonra bağdaş kurup oturdu. Gözlerini ayırmadığı

oyuncağına amaçsızca yön vermeye devam etti. ”Bir teneke kutunun içinde yanan zayıf ateşin yanında yatıp kollarımı başımın altına alırdım. Beni ısıtan ateş değildi hiç bir zaman. Hayalini kurduğum bu odaydı. Bir sürü oyuncakım olacaktı. Bir sürü ve bir sürü...”Burcu, usulca Deryal’in yanına ilişip ona dokunmamaya özen göstererek bağdaş kurup oturdu.

“Lakabımı biliyor musun?” diye sordu Deryal.

“Hayır. ”dedi Burcu fısıltıyla. Ve yine yalan söyleyerek.

“Kimliksiz!” genç adamın sesi düzdü. ”Neden sence? Bir tahminin var mı?”

Burcu’nun uzun süren sessizliği üzerine bir tahmini olduğunu ve söylemek istemediğini anladı.

“Çünkü on dört yaşına kadar bir kimliğe sahip değildim. Yüzlerini bile görmediğim iki yaşlı hayırsever tarafından evlat edinildiğimde nihayet bir kimliğim olmuştu. Ana adım: Emine, Baba adım: Mehmet, ”susup dudaklarını yaladı ”Doğum yerim: Beşiktaş. Ama aslında nerede doğduğumu bilmiyorum. Ve aslında gerçekten hangi yıl, hani ay ve günde doğduğumu bile bilmiyorum. En çok üzüldüğüm şey hangi burçtan olduğunu bilmiyor ve hiç bir zaman bilemeyecek olmam. ”Deryal, kumandanın sağ kolunu kırdı ama tek kolla oynamaya devam etti. Kırmızı araba geri geliyor ve sonra hızla ileri gidiyor, boyası dökülmüş şampanya rengi duvara çarpıyordu. Tekrar ve tekrar...

“Gerçek annemin adı Nazife’ydi. Küçük baraka gibi bir evde yaşıyorduk. Çok sessiz, kırmızı burunlu, hafif şişman ve sürekli ağlayan bir kadındı annem. Babamı hiç tanımadım. Her meraklı çocuk gibi içgüdüsel bir tepkiyle onun kim olduğunu sorup duruyordum. Adı, yaşı, neye benzediği. Ama annemin dudaklarından onun için tek bir kelime bile dökülüyordu. Sanki cezalandırır gibi. Ama beni mi yoksa kendi mi cezalandırdığını hiç bir zaman bilemedim.

Dokuz yaşındaki bir çocuğun hayattaki tek dayanağı yanında, ona çok ilgi göstermese de yoktan var ettiği yiyeceklerle karnını doyuran, onu sıcak tutmak için koynunda uyutan annesidir. Bazen barakanın muşambayla örtülmüş penceresinden dışarıya bakardım. Çocuklar sokakta bağıra çağıra, küfür ederek top oynarlardı. En çok adam seçmecede eğlenirdim. O zaman çok kavga çıkardı. Bazen bisiklete binenler de olurdu. Onların yerinde olmayı öyle çok isterdim, onları öyle çok kıskanırdım ki tüm kinimi ve nefretimi anneme kusarak ondan çıkarırdım.

Niye benim bisikletim yok? Niye benim topum yok? Niye dışarıda oynayamıyorum? Niye ayakkabılarım yok? Aldığım tek cevap gözyaşlarıydı.

Sonra bir gün, ona olan nefretimin ve öfkemin her gün arttığı zavallı annem hastalandı. Dokuz yaşında, annesine okula gidemediği için dargın olan bir çocuğun umurunda olmadı bu hastalık. Nasılsa düzeler, kendisine gelir ve yine ağlayarak da olsa onun yemeğini yapar.

Yıkar ve onu kollarında uyuturdu. Sonra annem, üzerinde yattığı ince yorgana bağlı kaldı. Hep üşüyor, hep titriyordu. Ona seslendiğimde dudaklarından tek bir kelime duymamak sağır olmak kadar zordu. İşte o zaman korktum. Çok korktum. Ona olan dargınlığımı unutup iyileşebilmesi için elimden ne geliyorsa yapmaya çalıştım. Üzerine örtebileceğim her şeyi örttüm. Evde kalmış yiyeceklerden bir şeyler yedirmeye çalıştım, ona sarıldım... Ve sonra bir gün uyuyakaldı. Öyle bir uykuydu ki nefes almıyor, kıpırdamıyordu. Ama titremeler bitmişti.

O gözlerini açmadıkça ben ondan ağlaya ağlaya özür diledim. BİR daha ona küsmeyecektim, bir şey de istemeyecektim. Ama bu onun umurunda olmadı. Sonra annem buz gibi oldu. BİR buz parçası kadar soğuk ve hareketsiz. Heykel gibi. Onu ısıtmak için yanına girdim, ben de üşüyordum. Çok da acıkmıştım. Ne kadar üşürsem o kadar daha fazla acıkıyordum. Onu ısıtırsam yine uyanıp beni sarabilirdi. Sarıldım. Sıkıca sarıldım. Buz tutan ellerini nefesimle ısıtmaya çalıştım. Ama hiç ısınmadı. Gözlerini hiç açmadı.

Özürlerimi, yalvarışlarımı ve ağlamalarımı hiç bir zaman bilmedi. Yanından hiç kalkmadım. ”Deryal, parçalanmış oyuncağın kumandasını elinden bıraktı ve başını genç kızın dizlerine koydu ve uzandı. “Açlık beni uykuya davet ediyordu. Günlerce bir kuru ekmeği bitirmemek için açlığımı bastırarak kadar yiyor ve yine annemin yanına gidiyordum. Açlık beni güçsüzleştiriyordu. ”Genç kızın ellerini saçlarında dolanıyor, gözyaşları kendi yanağından aşağıya süzülüyordu. Deryal’in dökemediği gözyaşlarını temsil edencesine akıp gidiyordu yanaklarında aşağıya.”Ve annem kötü kokmaya başladı. O kadar kötü kokuyordu ki ona arkamı dönmek için kendimi zor tutuyordum. İnatla ona sarılmaya devam ettim. Uyanıp beni yanında görürse beni affederdi belki. ”

Deryal, gözlerini kapadı ve biraz daha büzüldü. Derin ve titretilen bir nefes alıp sözlerine devam etti. ”Ve bir gün kapı açılıp insanlar doluşmaya başladı içeriye. Beni çekip annemden ayırdılar. Onlar beni kucaklarında taşıırken ben annem için ağlıyordum. Onu bir ambulansa bindirdiler. Beni bir yere emanet etmekten bahsettiklerinde bir yolunu bulup kaçtım. Evladımı annesinden ayıran insanlar iyi insan olmazlardı.

Sonra sokakları tanıdım. Çok arkadaşım oldu. Aç kaldıkça bir şeyler çaldım. Gece yıkık dökük virane yerlerde sabahladım. Bir gün bir dev gelip bize her şeyin daha iyi olacağını söylediğinde içimde çocuksulukla büyüyen umuda engel olamadım.

Ama umutlarım geldiği gibi söndü. Ondan dayak yedikçe bileniyordum. Hepimizi etrafında toplayıp üzerimizden para kazanıyordu. İşte hapishaneyle tanışmam o zaman oldu. Onu lime lime doğradım. Bir parçasını bile bırakmadım. Leşini köpekler yedi.

‘Kimliksiz’ adı o zaman bir gardiyan tarafından takıldı bana. On dört yaşında alfabeden haberi olmayan cahil bir çocuktum. Bir kurşunum olmadığı için, yerleri temizledim, yatakları yaptım, çayları servis ettim. Kimliğimde o zamanlarda çıkarılmıştı. Okumayı ve yazmayı ıslah evinde öğrendim. ıslah evinden çıkınca ve çıkmaktan nefret ederek-çünkü gidecek yerim yoktu-yine sokakları evim yaptım. Ama bu defa çaldım, gasp ettim, adam öldürdüm. Sonunda karın tokluğuna tetikçilik yaptım. Bir sokak köpeğine elindeki kemiği gösterdiğinde ona

istediğin yönü verebilirsin. Yirmi yaşına kadar torbacılık dahil her türlü boku yedim. "başını çevirdi ve genç kızın gözleriyle buluşana kadar durmadı. "Kötü biriydim Burcum. Çok kötü.

"Mecburdun. "dedi Burcu gözyaşlarının arasında.

"Ama hiç vicdan azabı çekmedim. "Deryal omuz silkti. "Tekrar bir adam öldürdüğüm için yakalandığımda nefsi müdafaadan daha az yattım. Daha cezam yeni bitmişti ki askerlik yapmak için tekrar tutuklandım. Eee artık bir kimliğim vardı. Askerliği bitirdiğimde yirmi iki yaşındaydım. BİR komutan bana abisinin barı olduğunu ve benden bahsettiğini söyledi. Gitmedim. Yine sokaklarda araba çalmaya devam ettim. İşte o zamanlardan birinde Adem'le tanıştım. "Deryal samimiyetle gülümsedi.

Genç adam mavi şahinin arka kapılarını kontrol etti ve açıldığını anladığında derin bir nefes aldı. Hava son derece soğuk, insanın bedenini bir buz kütlesi haline getiriyordu. Üzerindeki ince mont havayı korumak yerine bedenine doğrudan temas ettiriyordu sanki. Arabanın arka koltuğuna boylu boyunca uzandı ve montu üzerine çekip gözlerini kapadı.

On beş dakika sonra, arabanın sürücü tarafından garip sesler gelmeye başladığında gözlerini açtı ve elinde tornavida kapıyı açmaya çalışan biriyle karşı karşıya geldi. Karşısındaki genç onu fark etmemişti bile. Habire soğuk havaya ve ellerinin tutmayışına küfür ediyordu. Sonunda kapıyı açtı ve kendisini içeri atıp ellerini ağzının önünde kavuşturup nefesiyle ısınmaya çalıştı.

“Yanlış yapıyorsun!” dedi Deryal oturduğu yerden milim kıpırdaman. Genç hırsız dondu bir an için ve hızla arkasını döndü.

“Siktir!” dedi genç hırsız hala ellerini ovuştururken. Deryal, gülümsedi ama karanlık arabanın içinde hırsız bunu fark etmedi. ”Neyi yanlış yapıyor muşum?”

“Arabayı tamamen götüreceksen, kaportayı ezmemeye dikkat et, bu sana para kaybettirir.” Hırsızın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. ”Ve önce kapıları kontrol et. Özellikle arka kapıları. Genelde açık unutuluyor. ”

“Ee?” diye sordu hırsız hala ellerini ovuştururken, sokak lambasının ışığı kahverengi gözlerine vuruyor, gözlerdeki eğlence parıltısını açık ediyordu. ”Diyelim ki açık kapı yok, kapıyı nasıl açacakmışım?”

“İnce bir teli büküp camdan içeri sarkıtacaksın ve mandalı tutturacaksın. Kısa bir zaman sonra gözlerin kapalı bile yaparsın. Çok basit. Hem fazla ses çıkarmıyor, hem de fazla zaman kaybını önlüyor. Klik”

“İlk defa arabasının çalınmasına hevesli bir adam görüyorum. ”

“Araba benim değil ki?” Deryal omuz silkti.

“O zaman içinde ne işin var?”

“Uyuyorum. ”ve Deryal gözlerini kapadı.

“Peki, ben şimdi ne yapayım?”

“Ne için geldiysen onu yapmaya devam et. ”

“Sen?”

“Arabayı fazla sarsmamaya dikkat et. Uykum var. ”

“O gece Adem hayatımı kurtardı. Arabayı parçalamak için bir garaja girmeden önce beni bıraktı. Takıştığım birileriyle karşılaştım. Kalabalıklardı. Belli... Ölecektim. Ama sonra nereden geldiğini anlamadan Adem beliriverdi bir anda. Elinde tornavidası dev gibi dikildi yanımda. Ölüme geldi beni hiç tanımadan. Adımı bile bilmeden. Arbede çıktı ve adamları alt ettik.

‘Telle bunu yap da göreyim seni’ dedi sonunda ’Beni ararsan buralarda bulabilirsin. Adem ben!’dedi sonra geldiği gibi bir anda gitti.

O gece amaçsızca dolanırken komutanın söylediğini yapmaya karar verdim ve ertesi günü bara gittim. Zaten beni bekliyormuş ne zamandır. Hemen işe aldılar. Garsonluk, koruma, barmenlik... Her işi yaptım. Barda yatıp kalkıyor, orada yemek yiyordum. Bir günde her şeyin değişebileceğini orada çalışırken öğrendim. Hayati Abidin -barın sahibi- birinden alacağı olduğuna kulak misafiri olduğumda gidip alabileceğimi söyledim. İnanmadı bana. O gün maaşımı verecekti. Aldım, önce gidip üzerime fiyakalı takım elbise aldım. Tüm paramı ona yatırdım. Sonra emanet taktım cebime. Gidip parayı aldım ve Hayati amcanın masasına attım.

O günden sonra onun gözüne girdim. Her işinde eli, ayağı, gözü, kulağı oldum. Kimseye göz açtırmadım. Bu işlerin tüm piçliklerini öğrendim.

Bar, zenginlerin takıldığı bir mekandı, beni daha önce görmezden gelenler, takım elbiseyle görüp, yaptığımı duyunca insan yerine koymaya karar verdiler. Gerçi herkes bir şeylerin peşinde ya neyse.... O günden sonra tahsildarlık yapmaya başladım. Her aldığım para da kendi payıma kendim karar verdim ve kestim. Böylece bir evim oldu, bir arabam, bir tırım.... Hiç birine para ödemedim. Hayati Abi hastalanınca bakacak, ilgilenecek kimsesi yoktu, bir kaç gün baktım elimden geldiğince, kimsesi yoktu komutan kardeşinden başka. Barı bana bıraktı. Barı üzerime alınca gidip Adem’i buldum. Ona sadece ’gel benimle’ dedim. Hiç bir soru sormadan nereye olduğunu bilmeden arkamdan geldi.

O günden beri hiç ayrılmadık. Beni olduğum gibi kabullendi. Sorgusuzca... Tırla nakliye yapmaya başladık, tahsildarlığa devam ettik, köpek gibi çalıştık. Gece gündüz kavramı bizde

yoktu. Her saniye para demekti. Birde dışarıdan ilkokulu, ortaokulu ve liseyi bitirdim bu arada. Sınavlara girip çıktım. Barı büyütüp bir kulüp açtık. Her isteyenin ayak basamayacağı bir yer haline getirdik. İçeriye yalnızca özel üyeleri aldık. Bu alem böyledir. Zenginler böyle şeylere bayılırlar. Ne olduğu önemli değil, eğer birileri dışarda kalabiliyorsa ve sen içeriye girebiliyorsan... İçerde olmak için birbirlerini yerler. Burası da öyle bir yer oldu. İnsanlar için büyük rakamlar oynadı. Onlara sunduğumuz eğlencenin sınırı yoktu. Kapıda uzun kuyruklar vardı. Ve benim adım. Olmayan adım. Herkes benimle tanışmayı umuyordu. Erkek kadın... Ben de bunu kullandım. Bıraktım, kendi şanı yürüsün... Fısıltı gazetesi de yardım etti elbette, herkes için saklı bir cennet gibi oldu kulüp. Sayılı mekanların arasına girdi. Ve zirveye yükseldi. Sen ne kadar kazanırsan sırtından geçinmek isteyenler o kadar çok oluyor. En başından beri yanımda olanlar dışında kimseye güvenmedim. Kimseye bir şey vermedim. Buraya kimsenin sayesinde gelmemiştik. Kimseye hiç bir şey vermediğimiz için her anımız tehlikede, tetikte geçiyordu. Ama ne kadar dürüst olabilirsek o kadar oluyorduk.

Nakliyyeye bir gün tekstilci bir kadın geldi. Mallarını yurtdışına göndermek, oradan kumaş almak istiyordu. anlaştık. Kolileri kontrol etmek aklımıza gelmediği için içinde taşınanın ne olduğunu bilmiyorduk. Tırı bastıklarında beni yine içeriye aldılar.

Allah'ın beni unutmadığını da o zaman anladım. Nasıl oldu bilmiyorum. Her şey aleyhimeyken bir anda temize çıktım. Ama polis yakamı hiç bırakmadı. Hep takip de hep takip de. Çünkü, pisliğin içinden geldim. Ben pisliğin özüyüm. En azından onlara göre. Geçmişim geçti... Onu değiştiremem ama gelecek için uğraşıyorum...Kusurlarımda var tabi. . Takıntılıyım, öfkeme hakim olamadığım zaman çok oldu... Acımasızım ama çizgi film izleyip, oyuncaklarla oynuyorum.

Oyuncaklarımı da para kazanmaya başladığımda toplamaya başladım... Almadan duramıyorum, onlara o kadar aç, o kadar özlem doluyum ki, ne kadar alırsam alayım bana yetmiyorlar. Burası benim hep hayalini kurduğum yuvam. Benim yuvam!'Deryal, başını kaldırıp genç kızın ıslak gözlerine baktı.

"İşte. "dedi sonunda düz bir sesle. "Şeffaf ve çırlıçıplak karşıdayım. Buyum! Dünüyle, bugünüyle. "Ellerini arkaya uzatıp genç kızın beline sarıldı. Kendisini savunmasız ve çıplak hissediyordu. Sanki camdandı ve genç kız ona uzanırsa kırılacaktı. . Kendi için utanacağı bütün kirli noktalar artık genç kızın gözleri önündeydi. Onu kabul etmek veya çekip gitmek ona kalmıştı. "Şimdi?"diye sordu "Gitmek ister misin?"gözleri Burcu'nun ıslak gözlerine kilitlendi. O gözlerde bir tiksinti belirtisi aradı... Ama bulamadı. Genç kız birden onun üzerine kapaklandı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Oyuncakları çok severim. "dedi hıçkırıklarının arasında. . Deryal, ona sıkıca tutundu. Buna... Ya da tamamen ona ihtiyacı vardı...

"Güzel tesadüf. "dedi Deryal kuru, içinde ilmek ilmek olup, birbirine geçmiş duygularını

açığa çıkarmayan bir fısıltıyla.

Parlak ay ışığı, gecenin rengini çalmış ağaç dallarının üzerine her bir esintide dans edencesine vuruyordu. Genç kızın kulağına uyuyan evin içinde tek bir ses çalınmıyordu. Sessizlik ve karanlık her saniye onu daha dibe çekerken zihnindeki karmaşıklığın içinden çıkmak güçleşiyordu.

Burcu, arkasını dönüp geniş yatakta uyuyan Deryal'e baktı ıslak gözlerle ve aşkla. Onun dürüstlüğünün, cesaretinin bir zerresini kendisinde de bulmayı diledi. Ondan ayrılmak zorunda kalmanın düşüncesi bile genç kızın kalbini yerinden sökülürmüşçesine acıtırken ondan gerçekten ayrılmak onu öldürmez miydi? Burcu, böyle bir acıya katlanamayacağını farkına varmıştı. Onun nefesinden bir adım ötesine gidemeyecek kadar ona bağlanmışken onu görmemeye, nefretini kazanmaya nasıl katlanabilirdi. Buna hangi beden dayanırdı ki Burcu, dayanabilsin. Parçalara ayrılmaz mıydı? Hele de omuzlarının üzerine tonlarca ağır yükler binmişken. Ama Burcu, biliyordu ki en ağırı Deryal'siz bir hayattı. Bedenleri ayrı olabilirdi ama ruhları iç içe geçmiş, kalplerini birbirlerine emanet etmişlerdi. Burcu, kalbi olmadan ne kadar gidebilirdi?

Anlar mıydı? Deryal'e tüm gerçekleri açıklarsa genç kıza olan aşkı hala devam eder miydi? Onu yine aynı şiddetle sever miydi? Deryal, onun karşısına saydam, tamamen şeffaf çıkmış ve aşkını sunmuş, kalmayı ya da gitmeyi ona bırakmıştı. Burcu, onun dizlerinin dibinden bir milim öteye gitmek istemiyordu... Ve onun gözlerinde cevabı istediğini görebiliyordu. Karşılığını istediğini biliyordu. Burcu, haykırmak istiyordu... Onu sevdiğini tüm kalbiyle, benliğiyle haykırmak, kendisini onun ellerine teslim etmek istiyordu. Ama gitmek zorunda kalırsa onu sevdiğini söyleyerek Deryal'in kendisinden daha çok nefret etmesini istemiyordu.

Ve sonunda genç kızın kararlarında bir kırılma daha oldu. Deryal onu seviyordu, onun kılına zarar gelirse dünyayı yakacağını biliyordu. Ona anlattırsa anlardı belki de... Belki de yardım eder ve bu çıkmazdan beraber kurtulabilirler, İstedikleri gibi hayatlarına birlikte devam edebilirlerdi. Burcu, onun için her şeyden vazgeçmeye razıydı.

Peki ya anlattığında Deryal, onu istemezse, ya ona sırt çevirirse. Burcu, aldığı soluğu vermeyi unuttu. Dizleri titredi ve kollarını arkaya uzatıp pencere pervazına sıkıca tutundu. Onun gözlerinde kendisine karşı olabilecek en küçük nefret kırıntısı genç kıızı öldürürdü. Canlı canlı mezara koyardı. Gözlerinden aşağıya derisini yakan gözyaşları boşanırken titrek adımlarla yatağa ilerledi, örtüyü kaldırdı ve Deryal'e sokuldu yine ondan destek almak için.

"Burcum. "diye fısıldadı genç adam uykusunun arasında bilinçsizce ve kollarını genç kıza sıkıca doladı.

"Seni seviyorum. "dedi Burcu gözyaşları Deryal'in atletini ıslatırken iç sesiyle. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. "

“Gitmek zorunda mısın?”dedi Burcu, Deryal’in arabasına doğru el ele ilerlerken. ”

“Evet Burcum. Adem önemli olduğunu söyledi. ”Burcu, yüzünü buruşturunca Deryal, durdu ve ona dönüp başını avuçları arasına aldı. ”Hemen döneceğim düğme burun”

“Beni de götüremez misin?”

Aslında Deryal, genç kızın yanında bir saniye bile ayrılmak istemiyordu. Ama Burcu’ya büyük bir sürpriz hazırlayabilmesi için gitmesi gerekiyordu.

“Sen hastasın Burcum. ”Eğilip çenesine bir öpücük kondurdu ve başını geriye çektiğinde gülümsedi. ”Şey gibisin. ”Bir elini kelimeleri bulamıyormuşçasına havaya kaldırıp parmaklarını birbirine sürttü. ”Her seferinde bu defa son dediğin bir tatlı gibisin. Gidip gelip ağza bir lokma atmadan durulamaz ya hani. ”Burcu, kaşlarını çatmış Deryal’in ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

“Bağışla ama hiç bir şey anlamadım. ”Deryal, kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. ”Seni her öptüğümde bir daha öpmek için aradan saniye geçmesine bile sabrederim. ”

“Ahh. . ”Dedi Burcu ve Deryal’i omuzlarından ittirdi. ”Kafamı karıştırıyorsun!”

“Sen gelemezsin! Bitti. ”Ve uzaklaşmak için topukları üzerinde döndü, Golden cinsi köpeklerden birini tam önünde bulduğunda dizleri üzerine eğildi ve başını okşadı.

“Kamil. Nasılsın oğlum. ”Burcu, Deryal’in omzundan destek alarak yanına diz çöktü ve elini hayvanın başına uzattı.

Gösterilen ilgiden hoşnut, oyunbaz köpek başına uzanan zarif ele dişlerini hafifçe geçirdi, genç kız eğlenerek küçük bir çılgılık attı ve her şey bir anda oldu. Kemikli uzun parmaklar acımasızca köpeğin çenesini kavradı, Kamil, elin baskısından kurtulmak için başını sağa sola salladı ve hırçınlaşarak hırladığında Deryal, onu ileri doğru hızla savurup, köpeğin akıbetine bakmadan Burcu’ya dönüp dişlenen elini avcu içine aldı.

“İyi misin?”diye sordu telaşla.

“Ben... Ben bunu yaptığina inanamıyorum. ”başını iki yana salladı ve ayağa fırladı. ”Sadece oyun oynuyordu. ”

“Canını yakacaktı. ”

“Sadece oynuyordu Deryal. Sadece zararsız bir oyun!”genç kız, yerde suçlu bir edayla ellerini

başının üzerine koyup sinen köpeğin yanına ilerledi ve başına tekrar uzanmak için harekete geçti.

Deryal, dişlerini sıkmış, adımlarını sabit tutmak için tüm iradesini kullanıyordu. Kamil, genç kızın ona uzanan elini gördüğünde ciyaklayarak kaçtı. Burcu, ateş saçan bakışlarla döndü Deryal'e.

“Teşekkür ederim. Beden nefret ediyor artık. ”ve arkasını dönüp ayaklarını öfkeyle vurarak eve ilerledi.

Deryal, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı, arabasının yanına gittiğinde cebinden telefonu çıkardı ve Tahir'i aradı. Talimatını verip telefonu kapadığında eve bir kez daha baktı ve başını iki yana sallayıp arabaya bindi.

Burcu, bir kaç dakika sonra elinde yemeklerden arda kalanların oluşturduğu bir tabak dolusu yiyeceklerle Kamil'i aramaya çıktı. Neredeyse villanın tüm çevresini dolaştı ama köpeğin izine bile rastlamadı. Dişisi kulübesinde duruyordu ama erkek olan Golden ortalıkta yoktu.

Bahçeyle ilgilenen Tahir'i gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. ”Tahir Abi?” diye seslendi ve onun kendisine bakmasını bekledi. Tahir, başını kaldırıp ona baktığında gülümseyip el salladı.

“Kamil'i gördün mü? Onun için yemek getirmiştim. ”

“Arada koruya gezintiye çıkar. ”dedi Tahir yarım ağızla. ”Belki yine çıkmıştır. Boşuna arama bulamazsın onu şimdi. ”

Burcu'nun omuzları çöktü. Kamil'le barışma işini sonraya bırakmak zorunda kalacaktı. Eve döndü ve Sevim'in yanına, mutfığa gitti. Elindeki tabağı bir kenara bırakarak ellerini arkasında kavuşturup Sevim'in bir adım ötesine kadar ilerledi.

“Senden bir şey rica edecektim. ”Sevim, dönüp ona baktı gülümseyen gözlerle.

“Ne istersen kızım. ”

“Deryal için bir sürpriz yapmak istiyordum. ”

Sevim, bunun çok içten ve güzel bir düşünce olduğunu düşünüp kabul etti. Ama bir saat sonra bu düşüncesinin tam tersini düşünüyordu. İçinde Deryal'e karşı bir acıma duygusu oluştu.

Burcu, Deryal'e hazırladığı sürpriz sebze çorbasını karıştırırken cebindeki telefon çaldı.

Heyecanla, cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve Deryal'in numarasını gördüğünde gülümsedi.

“Selam. ”

“Sesin iyi geliyor. ”

“Kendimi çok iyi hissediyorum. ”

“Çok güzel. Ne yapıyorsun? Sıkılmıyorsundur umarım. ”

“Çok güzel vakit geçiriyorum. Sana sürpriz yapıyorum. ”Deryal, bir süre duraksadı.

“Nasıl bir sürpriz?”

“Gelince anlarsın. Şimdi kapatıyorum. Erken gelmeye bak. ”İkisi de telefonu kapamadığında Deryal fısıldadı;

“Özledim seni. ”

“Bende. ”

Deryal, telefonu kapadığında derin bir nefes aldı. Burcu'nun en çok sevdiği özelliği her şeyi çabucak unutabilmesiydi. Deryal, onun dargın sesini duymayı beklerken genç kız ona bir sürprizi olduğunu söylüyordu. Deryal'in bir dudağı yukarı kıvrıldı. Kamil'i sormamıştı bile. En çok buna memnun olmuştu. Ceketini omzuna attı ve telefonunu tekrar cebine attı.

“Gidiyor musun?” diye sordu Adem sırtarak.

“Evet. ”Deryal kaşlarını çatı. ”Sen niye sırtıyorsun?”

“Hiç. ”Adem başını iki yana salladı ama hala bıyık altından gülümsemeye devam ediyordu.

“Burcu'nun bana bir sürprizi varmış. ”dedi Deryal sesindeki heyecanı bastıramayarak.

“Onun için aşağıdaki adamlarla görüşmekten vazgeçtin sanırım. ”Deryal'in omuzları düştü.

“Onları tamamen unutmuştum. ”

“Sen Burcu'nun sesini duyunca dünyayla bağlantını kesiyorsun. ”

“Doğru!”Dedi Deryal onaylarcasına başını sallayarak. ”bunun için onlarla sen görüşeceksin. Gözünü seveyim Adem bir eksik olmasın. ”

“Bakalım daha neler göreceğiz. Siz ilkokul çocukları gibi birbirinize sürpriz yapın. Ne kadar angarya iş varsa biz yapalım.”

“Kulübü süslemek pek de angarya sayılmaz.” dedi Deryal tek kaşı havada. Adem, başını iki yana salladı gülerek.

“Hadi git.” Deryal, sanki bu sözleri bekliyormuş gibi hızla çıktı ofisten.

“Deryal bey gitti mi?” diye sordu Şirin elinde bir çok evrakla içeri girdiğinde. Gözleri asma kata kaydı.

“Yok.” dedi Adem. “Gitmedi. Seni bekliyor asma katta.”

“Ahh.” Şirin, adımlarını asma merdivenlere çevirdi ve Adem, sessiz adımlarla onu takip etti. Merdivenlerden çıkarken genç kızın biçimli kalçalarına baktı ve sırıttı.

Şirin, asma kata çıktığında kaşlarını çatarak etrafı inceledi. Minik katta hiç kimse yoktu. Elleri beline koyarak durdu ve Adem’e çıkışmak için aşağıya inmeye karar verip bir anda arkasını döndüğünde Adem’in göğsüne çarpınca küçük bir çığlık attı.

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu sinirle kağıtlarla dolu olan elini Adem’in göğsüne vurarak.

“Zamandan tasarruf bebeğim.”

“Efendim.” Adem, onun belini elleriyle sıkıca kavradı ve kendisine çekti. Bir santim kalana kadar yüzüne eğildi.

“Benim saf sevgilim. Nazlanma süresi on dakika, bahaneler üç dakika, ikna aşaması beş dakika.” Genç kızın hızlı soluklar alan aralık dudaklarının kıyısına küçük bir öpücük kondurdu. “Şimdi” dedi fısıltıyla kulağını hafifçe dişlerken. “Sadece kıyafetlerini çıkarmak için bir kaç saniye!” ve genç kızın sırtına uzanıp, fermuarını indirdi, elbise ayakları dibinde bir yığın oluşturunca Şirin, keskin bir soluk çekti.

“Ama adamlar bek-”

“Şişşş. Beklesinler. İşleri ne?” Ve genç kızın belinden tutup onu kucağına yerleştirdi. .

Burcu, kapı çaldığında hızla merdivenlerden aşağıya indi ve kapıyı açmak için hole doğru koştu. Kapıyı ardına kadar açtığında ve Deryal’in gülen gri gözleriyle karşılaştığında

birbirlerine uzunca bir süre baktılar.

“Selam. ”dedi Deryal ve genç kız bir anda Deryal’in kucağına sıçrayıp ayaklarını beline, kollarını boynuna doladı.

“Nerede kaldın? Seni çok özledim. ”Deryal, bir kolunu genç kızın beline doladı ve mutfığa doğru ilerledi adımları.

“Geldim işte.”dedi başını geriye atmış kaşlarını çatarak ona bakan genç kıza. ”Ne kadar çabuk gelebiliyorsam o kadar çabuk geldim. Bütün işleri Adem’e bıraktım. ”

“Çok kızmıştır. ”

“Kulüp de Şirin olduğu sürece umurunda olacağını sanmıyorum. ”

“Anlaşamalarda mı?”

“Bence fazla iyi anlaşıyorlar. Yakında evlenecekler. ”

Burcu, birden zorlukla gülümsedi. ’Yakında evlenecekler. ’Deryal ve Burcu için asla bu iki kelime yan yana gelmeyecekti. ”Çok sevindim. ”dedi hüznünü ona belli etmemeye çalışarak ve kucağından inmek için huzursuzca kıpırdandı. Ama Deryal’in kolları onu mutfaktaki sandalyelere gidene kadar bırakmadı.

“Sürprizim nerede?”diye sordu Deryal Burcu’ya göz kırparak ve dudaklarına minik bir öpücük kondurup genç kızın kızarmış yüzünü görmezden gelerek. Üç çift gözün onları izlemesi Deryal’in umurunda bile değildi.

Burcu, bir anda hüznünü unutup neşeyle zıpladı Deryal’in kucağından ve ocağın başına gitti.

Deryal, genç kızı arkasında yumuşak kıvrımlarında içercesine gezdiriyordu bakışlarını.

“Sana çorba yaptım. ”dedi Burcu neşeli ve heyecanlı bir tonla Çorba tenceresinin kulplarını kavradı ve masaya doğru ilerledi.

“Aman tanrım!”dedi Deryal fısıldayarak. ”Sürpriz çorba mı?”

“Evet. Hadi otur. ”

“Önce ellerimi yıkamam gerekiyor. ”Deryal, mutfaktan hızla çıkıp banyoya gitti. Allah’a en azından tadının biraz yenilebilir türden olması için dua etti ve geri dönüp masadaki yerini aldı.

Gözlerini kaldırıp Burcu’nun iri menekşe gözlerindeki heyecanlı bekleyişi gördüğünde tadının önemli olmadığına karar verdi. Burcu, bu çorbayı onun için yapmıştı.

Diğerlerine başlamaları için işaret verdi, Sevim isteksizce masadaki yerini aldı ve herkes dudaklarında hafif bir gülümseme çorba kaselerine daldırdı kaşığını.

Deryal, çorbanın tadını dilinde hissettiğinde ilk düşüncesi Burcu'nun nasıl olup da bu kadar beceriksiz olabildiğiydi. Gözlerini kaldırıp kendisini merakla bekleyen genç kıza baktı.

“Hayatımda içtiğim en güzel çorba. ”dedi Deryal, bir kavanoz tuzun boca edildiğini düşündüğü yemek boğazını yakıp dilince acı bir tat bırakırken.

Burcu, ellerini çırpı. ”Gerçekten mi?” diye sordu sevinçle.

“Benim için evet. ”dedi Deryal ve çorbayı içmeye devam etti.

“Ben sebze çorbası sevmiyorum. Hatırın için bir kaşık aldım. ”dedi Sinem zorlukla gülümsemeye çalışarak. ”ellerine sağlık Burcu abla. ”

“Ben de akşamüstü fazla atıştırmışım. Bir lokma daha yiyemeyeceğim. ”dedi Sevim kaşığı masaya bırakıp. ”Çok güzel olmuş ama. ”

“Ehh. Kendi atıştırdığı gibi beni de tıka basa doyardı. Ellerine sağlık güzel kızım. ”dedi Tahir Burcu'ya gülücük göndererek.

Deryal, gülmemek için dudaklarını bastırıyordu. Burcu ve kendisi odalarına çekildikten sonra muhtemelen mutfağın ziyaretçileri olacaktı. Kendisi çorbasını içmeye devam ederken “Afiyet olsun. ”dedi Burcu kendini beğenmiş bir tonla ve heyecandan kendi kasesine koyduğu çorbayı unuttuğunu hatırlayıp kaşığını daldırıp ağzına götürdü.

Ve sonra tüm çorbayı püskürterek dışarı çıkardı. Öksürükleri arasında ayağa fırlayıp masanın etrafından dolaştı ve Deryal'in önündeki kaseyi hissimla kaptı.

“Beni kırmamak için lütfen kendini feda etme. ”diğerlerine mahcup bir gülümseme yolladı. ”Çok üzgünüm. Neden berbat bir şey olduğunu söylemediniz ki?”

Kimseden cevap gelmediğinde Deryal, onun bileğinden tutup kucağına oturttu ve kızarmış, yanan yanağına bir öpücük kondurup, elinde her an patlamaya hazır bir bombayı tutar gibi tuttuğu kaseyi elinden aldı ve tekrar kendi servisinin üzerine koydu.

“Benim için hayatımda yediğim en güzel çorba olduğunu söyledim. ”ve çorbasını içmeye devam etti. Burcu, ona şaşkınlıkla bakıp kucağından kalktı ve başını iki yana sallayarak tekrar yerine oturdu.

“Kendini kötü hissedersen hemen haber ver olur mu? Ambulanslar her zaman zamanında gelmiyor. ”dedi Deryal'e mahcup bakışlarla bakarak.

Deryal, ağızındaki son lokmayı güçlükle yuttu ve kahkahalarla gülmeye başladı.

“Neden ağlıyorsun şimdi?”Deryal, bu ansızın akan gözyaşlarının sebebini delicesine merak ediyordu. Deryal’in yatağında yüzleri birbirine dönük, elleri birbirlerinin yüzünde, loş ışıktaki uzanıyorlardı. Genç kızın yanağında şekillenen elinde küçük bir kıpırdama oldu. Baş parmağını kaldırdı ve akan gözyaşlarını sildi usulca.

“Ben. Bi. . Bilmiyorum. ”dedi Burcu, gözyaşlarına engel olamayarak. Onu kaybedeceği an yaklaştıkça, gözyaşlarını içinde tutması zorlaşıyordu.

“Eğer her bir gözyaşının kalbime bir ok sapladığını bilseydin bunu yapmaktan vazgeçer miydin?”

Genç kız, burnunu çekti ve gözlerini kırıştırdı. ‘Deryal. . ’dedi fısıltıyla ve uzanıp çenesine dokundurdu dudaklarını. ”Ben. . ”boğazındaki yumruyu göndermek için yutkundu. ”sana . . söylemek. . Yani söylemem gereken. ”

“Söyle Burcum. ”dedi Deryal hala akan gözyaşlarını silerken.

Burcu, dilinin ucundaki kelimelerin kıvrılıp büküldüğünü ve geri kaydığını hissetti. Asıl söylenecek kelimelerin yerlerini bir başkaları, başka doğrular aldı. ”Senin yanında çok mutluyum. ”

“Burcum. ”dedi sadece Deryal fısıltıyla ve fısıltısına içinden taşıyacakmış gibi olan yoğun duygular yüklenmişti... Tüm hislerini, aşkını, tutkusunu, arzusunu. Aranılması gereken başka kelime yoktu, aramak yersizdi zaten. Bakışları okşuyordu genç kızı ona zarar vermekten korkarcasına.

“Burcum. ”dedi tekrar ve genç kızın dudaklarına uzandı dudakları.

Ve dudaklarıyla konuştu Deryal, anlattı her şeyi genç kızın tadına doyamadığı yumuşak dudakları üzerinde gezinirken. Ona nasıl aşık olduğunu, kaybetmekten ölesiye korktuğunu, kendisini ona adadığını... Nefesi tükenene, başı dönene kadar ayırmadı dudaklarını... Ve sonunda geri çekildiğinde alnını alnına dayadı.

“Seviyorum seni. ”dedi başı hala dönerken. ”Ölesiye seviyorum. ”ve kollarını genç kıza sıkıca doladı onun nefesini kestiğinin farkında olmadan. ”Çok seviyorum seni. ”

Burcu, kendisini Deryal' gittikten hemen sonra, genç adamın odasına kapamıştı. Elleri, gezinebildiği her noktada gezindi, hafızasına kazıdı tüm ayrıntıları tek tek. Hiç bir detayı atlamadan, bavuluna ne koyabilirse götürebilmek için, gözyaşlarıyla dolandı odanın içinde, Yatağına oturdu ve Deryal'in kokusunu bıraktığı yastığa sarıldı ve saatlerce öylece kaldı.

Kapı tıklandığında "Karnım aç değil Sevim abla. "dedi zorlukla. Kol usulca aşağıya sarktı ve kapı açıldı. "Gerçekten aç değilim. "dedi kızarmış gözlerle başını kaldırıp bakarak. Ve sonra dudakları hayretle aralandı.

"Şirin?" diye sordu şaşkınlıkla ve çatallaşmış bir sesle.

"Sana yiyecek getirmediğim tatlım. "dedi Şirin salınarak ona doğru ilerlerken. "Ama başka bir şey getirdim. "

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Burcu yine şaşkınlıkla.

"Kırılıyorum ama. "Şirin elindeki kıyafet kılıfını yatağın üzerine bıraktı ve Burcu'ya döndü gülümseyerek.

"Özür dilerim. Çok şaşırdım. "

"Aslında bende. Deryal bey'in böyle bir evi olduğundan haberim bile yoktu. Burası şahane. "Bir ayağını diğerinin üzerine attı ve dikkatli bakışları Burcu'nun yüzünde dolandı.

"Ağladın mı sen'?" diye sordu kaşlarını çatarak ve ağlamasının nedeni hakkında küçük bir tahmin yürüterek.

"Hayır. "Burcu başını iki yana salladı ve yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdu. "Biraz fazla uyumuşum sanırım. "yapmacık bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "ama gerçekten merak ediyorum. Gelmenin özel bir nedeni var mı?"

"Evet. "dedi Şirin neşeyle ve kıyafet kılıfına uzanıp havaya kaldırdı. "Deryal bey bunu sana getirmemi rica etti. "

"O ne?"

"Nefis bir tuvalet. "Burcu'nun kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında Şirin'in heyecanı daha çok arttı. Genç kızın böyle bir günü unutmuş olmasına inanamıyordu.

"Ama neden?"Burcu, uzanıp kılıfın fermuarını açtı.

"Bu akşam kulüpte bir müşterimizin özel bir daveti var, Deryal bey sizin ona eşlik etmenizi

istiyor. ”

Burcu, kılıfın içinden çıkan şarap kırmızısı elbiseye hayranlıkla bakıyordu. Omuzlarında birbirine tutturulmuş ve aşağıya doğru genişleyen askıları yakaya doğru v şeklinde uzanıyordu. Yakanın bitiminde özel tasarım olduğu gözle görülür bir şekilde belirgin olan değerli taşlardan oluşan bir broş takılıydı.

“Sanırım broş yaka dekoltesini biraz daha kapamak için. ”dedi Şirin manidar bir sesle. Burcu, ona dönüp mahcup bir gülümsüme yolladı.

“Muhtemelen. ”dedi ve tekrar elbiseye hayranlıkla baktı.

“Haydi. ”dedi Şirin onun elinde elbiseyi alırken. ”Geç kalırsan Deryal bey’in öfkesine maruz kalırım. Hemen hazırlanman gerekiyor. ”

Burcu, şaşkınlıkla başını salladı ve kısa bir duş aldıktan hemen sonra elbiseyi üzerine geçirdi. Ve Şirin tarafından yapılan hafif bir makyajla yüzü biraz daha renklendi.

“Muhteşem görünüyorsun. ”dedi Şirin hayranlıkla ve Burcu’nun etrafından dolanarak. Elbise Burcu’nun zarif bedenini sarmış ve kıvrımlı hatlarını meydana çıkarmıştı. Ayak bileklerine kadar uzanan eteği yüksek topuklu siyah ayakkabıların üzerine dökülmüştü.

“Teşekkür ederim. ”dedi Burcu aynada kendi görüntüsünden memnun kalarak.

“Bu arada elbise Deryal Bey’in zevki. Ayakkabılar da öyle. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğüne inanamıyorum. Zevkine hayran kaldığımı söylemeliyim. ”Şirin derin bir iç çekti ve hayranlıkla baktı Burcu’ya. ”Gerçekten çok güzel oldun. ’Saçlarını toplamamıza müsaade etmedi. Ben sana topuzun yakışacağını düşünüyorum ama eğer öyle bir şeye kalkışırsam Deryal Bey parmaklarımı kıracaktı. ”

Burcu, aynadaki görüntüsüne bakıp Deryal’in bu kadar zarif bir zevki olduğuna inanamıyorken bir anda gözleri irice açıldığında Şirin gülümsedi. ”Tabii ki şaka yapıyor. Alıştım artık. Ayrıca benim sevimli ayımın buna izin vereceğini sanmıyorum. ”

“Sevimli ayı?” diye sordu Burcu, yatağın üzerinde duran minik çantayı ve siyah etolünü alırken.

“Adem. ”dedi Şirin mutlulukla.

“Ahh. Tabii ya. Tebrik etmedim seni. İnan sizin adınıza çok sevindim. Ama merak ettiğim bir şey var. ”Şirin, Burcu için kapıyı açtı ve onun arkasından ilerledi.

“Tabii... Lütfen çekinme. ”Birlikte merdivenlerden inerken Burcu, doğal bir hareketle uzanıp Şirin’in koluna girdi.

“Siz o kadar birbirinizi yerken bu evlilik kararını nasıl aldınız?”

“Emin ol yine birbirimizi yerken aldık. ”dedi Şirin manidar bir gülümsemeyle ve Burcu’nun heyecanla pembeleşen yanakları bir ton daha kızardı.

Şirin ve Burcu, hareket ettikten hemen sonra Tahir ve ailesi de kendi arabalarına binerek kulübe doğru aradaki mesafeyi fazla yakınlaştırmadan ilerlediler. Deryal’in talimatına göre Burcu’nun onların geldiğini bilmemesi gerekiyordu.

Deryal, ofisin içinde volta atarken sipariş ettiği hediye gelmediği için duvara yumruk atma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Burcu ve Şirin neredeyse gelmek üzerelerdi ve hediye hala eline ulaşmamıştı.

Adem, bir anda fırtına gibi girdi içeriye ve arkasından genç bir eleman elinde küçük bir kutuyla adım attı ofise.

“Özür dilerim Deryal Bey, trafik çok sıkıştı. ”

“Eğer biraz daha geç kalsaydın bir daha trafik sorunun kalmayacaktı. ”dedi Deryal dişlerinin arasından ve genç adamın elindeki kutuya uzanıp kapağını açtığında derin bir nefes aldı. Her şey yolunda ilerliyordu. Hediyesi de isteği gibi olduğuna göre Burcu, artık gelebilirdi.

“Geldiler. ”dedi Adem, ekranların başında ayrılıp Deryal’e doğru ilerlerken. Sonra durup kendi kendine gülümsedi. ”Seni anlıyorum da ben neden bu kadar heyecanlandım onu anlamıyorum. ”Deryal, uzanıp arkadaşının sırtını sıvazladı ve heyecanla ofisten çıkıp kulübe indi.

Burcu, garajın merdivenlerinden yukarıya çıkarken Deryal’in kendisini neden karşılamadığını merak ediyordu. Ve aslında her zaman kulübün kulakları sağır eden müziğini neden bu akşam duymadığını da merak ediyordu.

“Bu akşam çok sessiz. ”dedi Şirin’in kolunda merdivenleri çıkarken.

“Çok farklı bir davet. ”dedi Şirin gizemli bir tonla. Burcu, dudaklarını büzdü ve onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Kanatlı kapılara geldiklerinde Şirin derin bir nefes aldı ve kapıları ardına kadar açıp Burcu’nun kolundan çıkarak ona geçmesi için yol verdi.

Burcu, karanlık kulübe adım attığında birden korkuya kapılmıştı. Şirin sanki bir anda kaybolmuş gibi onu yanında göremiyordu.

Ve sonra birden dans pistinin ortasında spot ışığı tek bir noktayı aydınlattı. Geniş bir masayı.

“Şirin?” diye sordu Burcu ama Şirinden ses çıkmadı. Ürkek adımlarla masaya doğru ilerledi ve üzerinde kendi gülen resmi olan büyük, gösterişli bir pastayla karşılaştı. Pastanın kenarlarında sırayla dizilmiş, renkli mumlar yanıyordu. Resminin üzerine ‘Mutlu yıllar Burcum.’ yazıyordu. Burcu, şaşkınlıkla biraz daha yaklaştı pastaya. Ne pastaya ne de karanlık kulübe bir anlam veremiyordu.

Rafet el Roman’ın sesiyle birden irkilen Burcu, sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını ve bir anda rengârenk ışıklar ortalığı aydınlatınca gözleri kamaştı. Gözlerini kısıp etrafına şaşkınca bakınırken bir adım önünde Deryal’le karşılaştı. Gözlerini, genç adamın yoğun duygular yüklenmiş gözlerini görene dek kaldırdı.

“Doğum günün kutlu olsun Burcum. ”Dedi Deryal Rafet el Roman’ın doğum günü şarkısı eşliğinde. Burcu’nun çenesi şokla açıldı.

“Doğum günüm mü?”

“Bence dünyanın en güzel olayı. Unuttuğuna inanamıyorum. ”

“Ben. . Ama. . ”Ve sonra Burcu’nun beyninde bir ışık parladı. Gözlerinin önüne sahte nüfus cüzdanını Deryal’in kucığına fırlattığı görüntüsü geldi birden. Ve her şeyi kavramıştı.

Deryal’in hafızasının gücüne inanamıyordu. Sadece bir kez bakmış olmasına rağmen bunu hatırlamış ve genç kıza sürpriz bir doğum günü partisi hazırlamıştı. Burcu, güçlükle yutkundu ve kollarını Deryal’in boynuna doladı.

“Teşekkür ederim. ”dedi titrek bir sesle. ”Çok teşekkür ederim. ”Kimlikteki bilgiler sahte olabilirdi ama Deryal’in duyguları ve sürprizi kalpten geliyordu. Deryal’in kolları beline dolandı ve genç kız başını biraz geriye çekip Deryal’e baktı nemli gözlerle.

“Her zaman Burcum. Her zaman. ”

Partinin davetlileri alkışlayarak sahnede doğum günü şarkısını söyleyen Rafet El Roman’a eşlik ediyorlardı. Burcu, gözlerini tanıdığı bir kaç kişinin ve tanımadığı insanların üzerlerinde gezdirdi gülümseyerek.

“Sana inanamıyorum. ”dedi sonunda tekrar Deryal’e dönerek. ”Nasıl hatırladın?”

“Hiç unutmadım ki.”Deryal omuz silkti ve genç kıızı serbest bırakıp siyah ceketinin cebinden bir mücevher kutusu çıkarıp Burcu’ya uzattı.

“Senin için. ”ve meraklı gözlerini Burcu’ya dikti. Burcu, titreyen elleriyle hak etmediğini düşündüğü hediyesine uzandı.

“Gerek yoktu. ”dedi kısık bir sesle. ”Gerçekten. ”

Meraklı kalabalık yavaş yavaş pistin ve onların çevresinde dolanıyordu. ”Bence çok gereği vardı. Aç bakalım. ”

Genç kız siyah kadife kutunun kapağını hafifçe okşadı ve usulca kaldırdı. Hediyesiyle karşılaştığında gözlerinden düşen yaşlara engel olamadı. Zarif bir zincirin ucunda ters duran ‘D’ harfi ve onun sırtına dayanmış ‘B’ harfi üzerindeki pırlanta taşlarla parıldıyordu.

Burcu, gözlerini kaldırıp Deryal’e baktı. Hediyein maddi değeri önemli değildi. Önemli olan taşıdığı anlamdı.... ”Biraz bencilce. ”diye mırıldandı Deryal dudağının bir kenarını kıvrarak.

Ve Burcu, o anda karar verdi. Deryal, onları birbirine bağladığını hediye kolyesiyle açıklamış oldu. Her şeyi anlatacaktı. Bir çırpıda hepsini kusacak ve içindeki tüm zehri akıtacaktı. Deryal, bu zehri onunla paylaşırdı. Burcu, onun gözlerinde görebiliyordu bunu.

“Sana söylemem gereken bir şey var” dedi telaşla. ”Çok önemli. Bilmen gerekiyor. ”

Deryal, genç kızın başını avuçları arasına aldı ve yüzüne eğildi. Onları merakla izleyen kalabalık umurunda değildi. Zaten iki gençte kendilerinden başka kimseyi görmüyorlardı. ”Söyle Burcum. ”dedi fısıltıyla ve dudaklarına minik bir öpücük kondurarak.

“Çok önemli. ”dedi Burcu yine kendisini kaybetmiş gibi. Deryal’in kollarını sıkıca kavramış, ayakta durmakta güçlük çekiyor gibi görünüyordu. Gözlerinden hiç durmadan yaşlar boşanıyordu.

“Neden ağlıyorsun yine Burcum?” diye sordu Deryal genç kızın akıp giden gözyaşlarını parmaklarıyla silerken.

“Beni sev. ”dedi Burcu. ”Ben ne olursam olayım sev beni. ”Ve Deryal’in boynuna doladı kollarını.

Müziğin durduğunun farkında değillerdi. İnsanların nefeslerini tutup onlara imrenircesine bakışlarının farkında değillerdi. Burcu, başını Deryal’in boynuna gömdü ve gözyaşları genç adamın tenini yaktı. ”Seveceğim. ”dedi Deryal fısıltıyla ve içinden genç kızın bunu söylemesine gerek bile olmadığını düşünürken. ”Hep seveceğim. ”

“Ben. ”dedi başını hafifçe kaldırıp ve kalabalıkla karşılaştı gözleri ve şaşkınlıkla yalnız olmadıklarını hatırladı. Şimdi değil, hayır, şimdi söyleyemezdi. Bu geceyi, Deryal’in bunca

uğraşını elinin tersiyle yıkıp mahvedemezdi. 'Yarın' dedi içinden. Yarın yalanlarını Deryal'e mutlaka anlatacaktı. Ne olduğunu neden böyle bir işe kalkışmak zorunda kaldığını her şeyiyle tıpkı Deryal gibi şeffaf kalana kadar her şeyiyle ortaya soyunacaktı. Ama şimdi söylemesi gereken bir şey vardı. Çok önemli bir şey, ona söylemekten korktuğu bir şey...

"Seni seviyorum. "dedi sonunda başını geriye çekip genç adamın derin gri gözlerinde kaybolurken. "Çok seviyorum seni. Öyle çok ki tahmin bile edemezsin. "

Deryal, her saniye giderek sabırsızlanarak beklediği sözcükleri sonunda genç kızın dudaklarından duyduğunda sözler ona şarkı gibi gelmişti, gözlerini kapadı ve Burcu'nun daha fazla konuşmasına fırsat vermeden dudaklarını genç kızın dudaklarıyla buluşturdu. Ciğerlerindeki hava ona yetmediğinde başını geriye çekip gözlerinin içine baktı "Teşekkür ederim. "dedi elinin tersiyle yanağını okşarken. "Teşekkür ederim. "

Alkışlar koptuğunda sanki derin bir uykudan uyanmış gibi etrafına baktı Deryal. Ve genç kızın kulağına fısıldadı. "Reklam olduk. 'İyi mi?"

Burcu, ağlarken bir anda kahkahalara boğuldu. Yaşayacaktı, Deryal'le bu geceyi de sonuna kadar yaşayacaktı.

Önce konuklar, sonra Rafet El Roman sahneden Burcu'nun doğum gününü kutladıktan sonra Deryal'in isteği üzerine Rafet El Roman söyleyeceği ilk ve tek şarkısını söylemeye başladı. "Seni seviyorum. "

"Dans et benimle. "dedi Deryal ve genç kızın cevabını beklemeden onu pistin ortasına çekti.

"Ben dans etmeyi bilmem ki."dedi Burcu Deryal kollarını onun beline doladığında. Deryal, omuz silkti.

"Bende bilmiyorum. Boş ver. "

Burcu, başını Deryal'in sert göğsüne dayadı ve genç adamın ona yön vermesine izin verdi. "Şarkıları yanlış dinlediğimi anladım. "dedi Deryal bir süre sonra. Burcu, başını geriye çekip ona baktı.

"Nasıl yani?"

"Anlamalarını kavramadan dinlediğinde bir şarkı aslında hiç bir şeymiş. "

Burcu, onaylarcasına başını salladı ve şarkının sözlerini dinleyerek ve Deryal'e sıkıca tutunarak onun kendisine yön vermesine izin verdi.

“Deryal’i hiç böyle görmüş müydün?” diye sordu Adem. Şirin’in arkasında durup, ellerini beline koymuş ve çenesini omzuna dayamıştı.

“Hayır. ” dedi Şirin “Hiç görmemiştim. ”

Adem, arkadaşına bakıyor ve onun gözlerinde okuduğu mutluluğa ortak oluyordu. Deryal, dans etmeyi sevmezdi, zaten bilmezdi de, doğum günü kutlamalarını anlamsız bulurdu, birine hediye seçmekten, vermekten ya da almaktan hoşlanmazdı.

Ama işte arkadaşı karşısında hepsini sadece Burcu için yapıyordu. Dans etmeyi bilmediği halde çılgın gibi eğlenen Burcu’nun yanında durup ona eşlik ediyor, beceremediği anlarda sadece alkışlayarak yetiniyordu. Ellerini onun üzerinden ayıramıyormuşçasına genç kızın mutlaka ya elini tutuyor, ya saçlarını okşuyor ya da öpüyordu. O bildiği, sert duruşlu, kaya gibi sağlam arkadaşı minicik bir kızın karşısında süngere dönmüştü. Sonra bir anda ellerinin altındaki beden kıpırdanınca gülümsedi. Sanki kendisi başka bir şey olmuştu. Keyifle derin bir iç çekerek Şirin’in yanağına bir öpücük kondurdu.

Kulübün loş ışıkları altında Deryal, genç kızı kolları arasına almış, dudakları saçlarında bedeni kucağında, dönüp duran şarkıların eşliğinde sadece birbirlerini hissediyor, etrafta olup biten hiç bir şeyi umursamıyorlardı.

“İyi ki doğmuşsun Burcum. ” dedi Deryal fısıltıyla .

Gecenin sonunda, sabaha karşı Deryal, genç kızı evine bırakmak zorunda olmaktan nefret ederek park etmişti arabayı binasının önüne.

“Yarın görüşürüz. ” dedi Burcu gözleri neredeyse kapanacakken.

“Geliyorum. ” dedi Deryal ve kapıyı açıp arabanın etrafından dolaştı ve genç kızın kapısını açıp inmesine yardımcı oldu.

“Neden yine eve gitmek zorundasın anlamıyorum. ” genç kızın parmaklarının arasından geçirdi parmaklarını ve binaya doğru ilerlediler.

“Çok yorgunum Deryal, yarın seninle konuşmak istiyorum. Neden gitmek zorunda olduğumu da sana anlatırım. ” dedi Burcu verdiği karardan dönmemek için en azından bu kadarı ona söylemek zorunda hissetti kendisini.

Dairesinin kapısına geldiklerinde Burcu, anahtarlarını çıkardı, kapıyı açıp Deryal’e döndü.

“Hayatımın en güzel gecesi idi. ”

“Benimde. ”dedi Deryal genç kızın itirafını kast ederek ve onu son bir kez öpmek için başını eğdi. ”Seni şimdiden özledim. ”dedi nefes almak için bir süre duraksadığında ve tekrar genç kızın dudaklarına yapıştı. Ellerini beline dolayıp genç kızın narin bedenini duvara yasladı ve kendi sertleşmiş bedenini onun hissetmesini sağladı.

Burcu, bir anda başını geriye çekip ona dikkatle baktı. ”Bana bir söz ver. ”dedi sonra fısıldayarak. Deryal, eğilip onun boynuna değdirdi dudaklarını.

“Ne istersen. ”dedi dudakları hala kızın kendisini yakan teninde hapsolmuşken.

“Beni sevmekten asla vazgeçme. ”Deryal, bir an dondu, kaşlarını çatarak genç kıza kaldırdı bakışlarını.

“Seni sevmekten nasıl vazgeçebilirim ki. Ben geçsem kalbim geçmez. ”genç kızın kızarmış gözlerine baktı. ”Hadi git uyu. ”dedi yanağını okşarken.

“Yarın akşam görüşürüz. ”

“Görüşürüz. ”dedi Deryal ve genç kız içeriye girip kapıyı kapatana kadar bekledi. Ve bedeninin bir parçasını-Burcu’yla birlikte kalan parçasını- hissetmeyerek tekrar arabaya döndü.

Deryal, iki çift sözün onu nasıl böyle değiştirdiğine inanamıyordu. Sanki hiç bir şeye kızamayacakmış, hiç bir şey onu öfkelenlendirmeyecekmiş gibi hissediyordu. 'Seni seviyorum. 'demişti Burcu ona. Sonunda genç kızın sevgisini kazanmıştı. Deryal'in sevgisinden başka hiçbir şey umurunda değildi Burcu'nun.

"Bir tatile ıksak. "dedi koltuğunda sağa sola dönüp dururken.

"İkimiz mi?"Deryal, Adem'in alayla söylediği sözlere güldü.

"Evet. Ne çok eğleniriz değil mi?"dedi alayına karşılık.

"Ben şirin'le gitmeyi tercih ederim. "

"İşte şimdi kalbimi paraladın. "

"zgnm. Ona verilmiş bir sözüm var. "

"Ne zaman evleniyorsunuz?"diye sordu bir anda ifadesi değişerek.

"Bunlar şirin'in sözleri. 'önce ailesiyle tanışacağım, sonra istemeye gideceğiz, sonra nişanlanacağız, sonra ev tutacağız, düğün için yer ayarlayacağız, gelinlik seçeceğiz vs bir sürü psrl işler. "

"Desene seneye ancak evlenirsiniz. "

"Ben iki hafta içinde hepsini halletmeyi düşünüyorum. "Deryal, kaşlarını havaya kaldırdı.

"Anlamadım nasıl olacak?"

"Ailesiyle tanışmaya gittiğim gün, tanışırım, isterim, giderken bir nişan yüzüğü de alırsam nişanı da yaparız. Nasılsa kız tarafı yapıyor o işi. Ertesi gün ev işini hallederiz, gelinlik filan bir sonraki gün, düğünü de burada yaparız. "Adem sırttı.

"Ya kızı vermezlerse. "

“Bana daha uyar. Alır getiririm. İki gün içinde de evleniriz. ”

“Şirin senin kafanı koparacak. ”

“Ben bir evleneyim de ondan sonra ne istiyorsa yapsın. ”

Şirin, ofise girdiğinde iki çift göz onu buldu. Deryal’in kıkırdaması üzerine kaşlarını kaldırdı. ”Komik olan ne?” diye sordu masaya doğru ilerlerken. Adem, Deryal’in araya girip işi bozmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve genç kızın tam önünde durdu ve bir anda gözü elindeki büyük sarı zarfa takıldı.

“O ne?” diye sordu zarfı genç kızın elinden alırken.

“Deryal bey için. Özel kurye getirmiş. ”Adem, zarfı havaya kaldırıp Deryal’den açmak için izin istedi.

Genç adam, kayıtsız bir tavırla başını salladı ve Adem, zarfın sıkıca kapanmış ağzını açtı. İçine şöyle bir bakıp, elini zarfın içine daldırdı ve içindekileri çıkardı.

Deryal, Adem’in yüzünün renginin bir anda attığını gördüğünde kaşlarını çatı. ”Ne oldu?” diye sordu. Adem, başını kaldırıp baktı Deryal’e ve Şirin’e biraz daha yanaşıp soluğu kesilen genç kızı dürttü susması için.

“Önemli bir şey değil. Reklam filan işte. ”çıkardığı fotoğrafları tekrar zarfa geri koydu.

“Yemedim. ”dedi genç adam elini Adem’e doğru uzatıp. Adem, zorlukla güldü.

“Yiyeceğin bir şey değil zaten. Bir sürü saçma sapan reklam. Tatil matil için. ”zarfı çöp tenekesine atmak için topukları üzerinde döndü ve ilerlemeye başladı.

Ama Deryal ona inanmamıştı. Adem’in rengi neredeyse hayalet kadar beyazlaşmış. Şirin’e çevirdi gözlerini ve genç kız gözlerini Deryal’den kaçırıldı.

“Adem, getiriyor musun? Yoksa kalkıp ben bakayım mı? Yine Ogün iti değil mi?”

Adem, çöp tenekesinin başında durup öylece bekledi. ’Keşke Ogün’ olsaydı dedi içinden. Deryal’in bu fotoğrafları gördükten sonra ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Ona nasıl verirdi? Eli nasıl uzanırdı... Ama biliyordu. Uğraşmak boşunaydı. Tekrar, dişlerini sıkarak geriye döndü ve her adımına lanet ederek Deryal’in masasına kadar ilerledi ve zarfı masanın üzerine fırlattı.

Deryal, zarfa uzandı, kapağını açtı ve fotoğrafları içinden çıkardı. Ve Adem, bir insanın yaşarken nasıl öldüğünü o anda anladı. Deryal, hiç bir tepki vermiyor ve tüm fotoğraflara sırayla bakıyor olsa bile Adem görüyordu. Ellerin titrediğini, kapalı dudakların ardında

sıkılan dişleri, boynundaki seğirmeyi. Gözlerindeki insanın içini yakan o bakışı... Dünyasının başına yıkıldığını görüyordu. Ve bir kaç dakikalık sessizliğin ardından Deryal'in gözlerindeki bakış donuklaştı. Bir çelik kadar sert ve soğuk görünüyordu.

“Çok fotojenikler.”dedi Deryal renksiz bir sesle ve dudaklarını büzerek. Deryal, Burcu'nun dudaklarına yapışan adamı görür görmez hatırlamıştı. Genç kızın, bu kulübe gelme sebebi olan yakışıklı gençti. Burcu, sonunda istediğini almıştı.

Deryal, kalbinin matkapla oyulduğunu hissediyordu. Parçalara ayrılıyordu sanki bedeni, tek tek bir parçası toz haline geliyordu. Kendisinde oturduğu koltuktan kalkacak gücü bile bulamıyordu. Ayakları uyuşmuş gibiydi. Yanağını dişleri arasına almış, sıkıştırıyor, eziyor içindeki acıyı biraz olsun azaltmaya çalışıyordu. Hayır. Acı gittikçe daha çok büyüyor Deryal'in iliklerine işliyordu. Deryal, ölüyordu. Gözleri açık, toprağa yatırılmış ve üzerini toprakla örtüyor, onu nefessiz bırakıyorlardı.

Göz ucuyla Şirin'in çıkmak için hareketlendiğini fark etti. ”Orada kal. ”dedi ona bakmadan. Şirin anlamadıysa da Adem, onu anladı ve korkudan titreyen Şirin'in elini sıkıca kavrayıp onu koltuğa oturttu ve kendisi de yanına oturdu. Sesini çıkarmaması için ellerini sıkıyordu sürekli genç kızın.

Deryal, gözlerini fotoğraflardan ayırmadan ve sürekli takıntılı bir halde fotoğrafları değiştirip dururken Adem'e seslendi;

“Kulübü boşaltsınlar. DJ kalsın.”Deryal'in sesinde sanki hiç ton yoktu. Vurgusuz, düz, ölü...

Adem, Şirin'i Deryal'le yalnız bırakmayı istemeyerek ve bırakmak zorunda kalarak ayağa kalktı ve hızla korumalara gidip kulübü boşaltmaları için emir verdi. On beş dakika içinde kulüpte Adem, Şirin , Deryal ve DJ den başka hiç kimse kalmamıştı.

Adem, ofise dönüp tekrar Şirin'in yanına oturdu ve gözlerini sürekli fotoğrafları değiştirip duran Deryal'e dikti.

“Eh. . ”dedi Deryal yine onlara bakmadan. ”Bunun üzerine içilir. ”

Adem, kalktı ve mini bara ilerledi. Deryal'e bir viski doldurdu ve kendisi için bir şişe bira çıkardı. Deryal'in bardağını masanın üzerine koydu ve yine gidip Şirin'in yanına oturdu.

Dj, Erkin Koray'ın Arap saçı şarkısını çaldığında Deryal, dj yi aradı ve kendisi başka bir şey söyleyene kadar şarkıyı çalmasını istedi.

Saniyeler, dakikalara, dakikalar saatlere döndü. Deryal, fotoğraflardan tek bir tanesine saatlerdir bakıyordu. Burcu, genç adamın kollarına tutunmuş, dudakları genç adamın dudaklarında... Fotoğrafa daha fazla bakamadı ve masanın üzerine fırlattı.

“Bunları atmayı mı düşünüyordun. ?” diye sordu ölü gibi bir sesle Adem’e.

“Aklıma ilk o geldi. ”

“Tabii. ” dedi Deryal. ”Ben de görmez parlak boynuzlarla dolanırdım cilalaya cilalaya. ”

“Canını sıkmak istemedim. ”

“Canım hiç sıkılmadı. ”” Deryal omuz silktili, eline bardağını aldı ve ayaklarını masanın üzerine atarak arkaya yaslandı ve gözlerini boş ekranlara dikti. Yine dakikalarca sessizlikle geçti.

“Yakışıklı çocuk. ” dedi bir süre sonra kendi kendine konuşur gibi. ”Genç de üstelik. ”

Ne Şirin, ne Adem bu sözler üzerine bir şey söylemediler.

“Belki hali vakti de yerindedir. ” Deryal, donuk gözlerini Adem’e dikti. ”Peki, benden ne istedi lan bu kız?”

“Bilmiyorum. ” dedi Adem Burcu’nun boğazını sıkmayı dileyerek.

Deryal, derin bir iç çekti ve gözlerini kapadığında dönüp duran şarkının sözleri dikkatini çekti. Bardağındaki tüm viskiyi bir yudumda içti. ’Şarkıların anlamlarıymış. ’ dedi içinden ve gözlerini açtı. Adem kalkıp onun bardağını tekrar doldurdu.

Deryal, , bunu fark etmedi, gözleri boş ekranda, aklında bir önceki gece vardı. Genç kızın ona sarılışı, öpüşü, seviyorum deyişi... Gözleri... Nasıl yanılmıştı? Nasıl bu kadar kör olmuştu ve nasıl bu hale getirmişti kendisini. Ve nasıl öyle sevmişti. Elini çenesine götürdü ve ovuşturdu. Deryal, hayatında böyle bir acıyla karşılaşmamıştı daha önce, dayak yemişti, kurşunlanmıştı, annesini kaybettiğinde bile böyle acı çekmemişti. Sanki kalbini söküp götürmüştü genç kız. Nefes almakta zorluk çekiyordu Deryal, gömleğinin bir düğmesini açtı.

Ve aptallıkları geldi birden aklına. Kendisini sevebilmesi için, bir dilenci gibi aşkına muhtaç olduğu için yaptığı aptallıklar. Önüne bir kırmızı halı sermediği kalmıştı. Kalbini, sırlarını kendine sakladığı her bir gizi genç kızın önüne sermişti. Konuşup duran dudaklarına lanet etti. Açılmaması gereken bir bedene açıldığı için kendisine lanet etti. Ona kalbini kaptırdığı için kendisinden nefret etti. Ona karşı tamamen savunmasız kalmış ve Burcu, onun yüreğini sökmüştü. Deryal, sırtından çok darbe almıştı ama Burcu onun derisini yüzmüştü.

Deryal, düşündükçe daha derinlere gidiyor, bir daha boğulduğu bu karanlık sudan çıkamayacakmış gibi hissediyordu. Deryal’i ne kadar çabuk kabul etmişti, hiç bir tuhaflık umurunda olmamış, Deryal’i olduğunu gibi kabullenmişti. Deryal, farkında olmadan acıyla inledi. Onu öperken belki de her anından tiksinimişti. Neden bu kadar oyuna ihtiyaç duymuştu. Ve nasıl da iyi bir oyun çıkarmıştı. Sokakların içinden gelen ve her türlü numarayı bilen kurt

Deryal, küçük bir kızın gözlerine aldanmıştı. Ne kadar da körleşmişti.

“Aşkın gözü körmüş. ”dedi yine konuştuğunun farkında olmadan. ”Harbiden öyleymiş. ”

bir süre daha düşüncelerinin içinde kendi kendine konuşarak ve gittikçe daha dibe batarak öylece boşluğa baktı. Ve sonunda Adem’e çevirdi bakışlarını.

“Canım acıyor lan. ”dedi ölü bir sesle. ”Acayip acıyor. ”

Şirin’in gözlerinden yaşlar boşanıyordu, bunu gizleyebilmek için başını önüne eğmiş, Adem’in etine geçirmişti tırnaklarını.

Adem, Deryal’in acısını görüyor ve hiç bir yardımı dokunamadığı için öfkeleniyordu. Hayatında hiç kadın dövmemişti ama Burcu’nun boynunu kırmak istiyordu. Deryal’in mırıldanmaları arasında duyduğu bir şeye kendisi de inanamıyordu. ’Nasıl aldanmıştı?’

“Unut gitsin. ”dedi Adem sonunda sözlerinin boş kelimelerden oluştuğunu bilerek “Hayat ondan ibaret değil. ”Deryal’in dudaklarında donuk bir gülümse belirdi.

“Geç kaldın Adem. ”dedi Deryal kısık bir sesle. ”Çok geç kaldık. ”

Ve sonunda içinde biriken acı zehirle ayağa fırladı Deryal, ekranlardan birisini tutup yerinden söktü ve pencereye fırlattı, cam tuzla buz olup zemini kaplarken Şirin bir çığlık attı ve Adem, ona sıkıca sarıldı.

Deryal, çıldırmış gibi ekranları, koltuğu, eline ne geçerse her şeyi pencereden fırlattı içindeki acıyı dışarı atmak istercesine. Ve sonunda durup başını ellerinin arasına aldı “Nasıl geçecek lan bu?” diye bağırdı. ”Nasıl geçecek?”

Hızlı soluklar alıyor, boğazındaki yumruyu yutkularak göndermeye çalışıyordu. Telefonu çaldığında elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve ekrandaki numarayı gördüğünde dudaklarına soğuk bir gülümseme yayıldı.

Burcu, Yusuf’un ona yaptığından sonra koşarak eve gelmiş ve dudaklarını ovalayarak yıkamış, hiç bir suçu olmadığı halde kendisini Deryal’e ihanet etmiş gibi hissediyordu. Saatlerce ağlayıp biraz olsun kendisini toparladığında Deryal’i aramaya karar verdi. Deryal, ikinci çalışta cevap verdi.

“Alo?”Burcu, bir an genç adamın ses tonundan rahatsız oldu.

“Nasılsın?”dedi birden bire çekinerek. Sanki Deryal, Yusuf’un onu öptüğünü biliyormuşçasına suçlu hissediyordu kendisini.

“Harika. ”dedi Deryal. Ve Burcu’nun kalbi hopladı bir an.

“Ben. . Gelmeyi düşünüyordum. ”dedi Burcu cılız bir sesle.

“Bak ne yapalım güzelim. ”dedi Deryal sanki alay edercesine. ”Ben eve geçiyorum. Sen de bin bir taksiye gel. ”

“Kulüp de olmayacak mısın?”

“Sana bir sürprizim var Burcu. Bayılacaksın. ”Burcu, birden irkildi. Deryal, ona ‘Burcum’ dememişti.

“Ne. . Ne sürprizi?”

“Sürprizler söylenmez. Ama senin berbat çorbandan iyi olduğuna eminim. ”

Burcu’nun kalbi bir anda ritmini artırdı. Deryal’de bir gariplik vardı. Sesinde, konuşmasında. Deryal gibi değildi. Sanki yabancı birisiyle konuşuyormuş gibi hissetti birden. Ama ona anlatacakları vardı. Anlatmak zorundaydı.

“Tamam. Ben beş dakika sonra çıkarım. ”

“Sabırsızlanıyorum. ”dedi Deryal ve telefonu kapadı. Burcu, dizlerinin boşaldığını hissetti birden. Yatak odasına sarsak adımlarla gidip, yatağın üzerine koyduğu eteğini ve bluzunu giydi. Çantasını omzuna asarak, ayakkabılarını giydi ve içindeki kötü hisle evden dışarı attı kendisini.

Deryal, ofisten çıkmadan hemen önce Adem, onu kolundan yakaladı. ”Başına iş alacak bir şey yapma sakın. ”

“Sadece bir geri ödeme. ”dedi Deryal ve hızla garaja inip arabasına bindi. Dakikalar sonra evinin garajında durup arabadan indi ve hissetmediği ayaklarının üzerinde dairesine çıktı. Kapıyı kapadığında arkasını dönüp eve baktı ve dişlerini sıktı. Evin her yerinde Burcu’dan bir iz vardı. Onunla işi bitince bu evden taşınması gerekecekti.

Elinde hediye paketi yapılmış, fotoğraflarla koltuğa doğru ilerledi. Burcu’nun telefonundan sonra Şirin’e fotoğrafları hediye paketi yapmasını rica etmişti. Bedenini hissetmiyordu sanki kalbi öyle çok acıyordu ki etini kesseler farkına varamayacakmış gibi geliyordu. O, Burcu’ya dokunmaya kıyamazken genç kız sokak ortalarında öpüşmekten çekinmiyordu. Burcu’nun masumiyetine dokunmak istememişti. Onun saflığıyla tertemiz bir sayfa açmıştı kendisine. Deryal acıyla güldü. Ve asıl saf olanın kendisi olduğunu kabullendi. Sonunda bir şeyde

masum olan taraf oydu. En azından aşkı masumdu. Çok masum. Çok çocuksu. Çok içten... Burcu'nun kaçınıcı sevgilisi olduğunu düşündü acıyla... Dahası var mıydı? Deryal, sonunda kızsal meselelerin ne olduğunu acı bir şekilde öğrenmişti.

Kapı tıkladı ve Deryal'in kalbi birden takla attı. Hala nasıl onu sevdiğine inanamıyor olsa da genç kızı seviyordu. Kalbine kazınmıştı sanki aşkı. Derin bir nefes alıp ve yüzündeki acıyı silip üzerine maske takarak ayağa kalktı.

Kapıyı açıp karşısında Burcu'yu gördüğünde ona fazla bakamadan arkasını döndü. Ama yine de ince giyindiği gözünden kaçmadı. Her zaman umursamaz. Gözlerinin önüne fotoğrafların her ayrıntısı tek tek geldiğinde onları silemiyor ve Deryal, bu öfkeyle onu öldürmekten korkuyordu.

"Gelsene. "dedi kayıtsız bir tonla.

Ne bir sarılma, ne sıcak bir gülümseme ve Deryal arkasını dönüp gitmişti. "Neler oluyor?" diye sordu Burcu içinden korkuyla kalbi gümbürdeyerek. İçeriye bir adım attı ve Deryal'in peşinden ilerledi.

Deryal, masa olarak kullandıkları tezgahın önündeki taburelerden birine oturdu ve Burcu'ya dikti donuk gözlerini. Elindeki hediye paketini tezgahın üzerine bıraktı.

"Günün nasıl geçti?" kollarını göğsünde kavuşturdu. Burcu, onun bir kaç adım ötesine geldi ve başını kaldırıp ona baktı.

"İ. . İyi. "dedi kekelemesine engel olamayarak. Deryal'in bu bakışlarına daha önce tek bir kez tanık olmuştu. Yumruklarıyla bir adamın yüzünü dağıttığı zaman. Aynı donuk bakış, aynı ölü yüz. "Bir sorun mu var?" diye sordu dayanamayarak. Çantasını sıkıca kavramış, bir adım gerilemişti.

"Gel. "dedi Deryal yine o ölü sesiyle. Burcu, korkuyordu ama adımları onu Deryal'in dizlerinin önüne kadar götürdü.

Deryal, arkaya uzanıp tezgahın üzerindeki hediye paketini kavradı ve gülümseyen bir yüzle ona uzattı. "Senin için. "dedi fısıltıyla.

"Te. . Teşekkür ederim. "dedi Burcu ve herhangi bir şeyle uğraşmanın onun gözlerine bakmaktan daha iyi olduğunu düşünerek paketi açmaya başladı.

Paketin içinden bir zarf çıktığında şaşkınlıkla baktı Deryal'e. "Bu ne?"

"Aç bak. "Ve genç kız zarfın içinden fotoğrafları çıkarıp, kendi resimleriyle karşılaştığında başında aşağıya kaynar sular döküldü, dizleri bir an için tutmayarak eli havada tutunacak bir yer aradı ve Deryal'in buz gibi parmakları onu havada yakaladı.

“Çok heyecanlandın değil mi? Çerçeve yaptıracaktım ama zamanım yoktu. Kusura bakma. ”

Burcu’nun başı döndü ve kulakları uğuldamaya başladı. Deryal’in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

“Beğenmedin mi yoksa?” diye sordu Deryal kara bir mizahla. Genç kız gözlerini kaldırıp ona baktı.

“De. . Deryal... Bunu. ”

“Evet. Evet. ” dedi Deryal ve elini havaya kaldırdı susması için. ”Bunu açıklayabilirsin. Tamamen yanlış anlaşılma. Siz aslında bademcikleri gözlüyordunuz filan. ”

“Deryal lütfen. Ben sana anlatacağım. Bu. . Bu... Gördüğün gibi değil. ” genç kız zorlukla ayakta duruyor, hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışıyordu.

“Önemli değil güzelim. ” dedi Deryal “Ondan ne istedin bilmiyorum ama benden ne istiyorsun. Para filan mı? Yakışıklı biri de değilim...”

Burcu acıyla inledi. ”Saçmalama Deryal. Bunu nasıl düşünürsün. ” Deryal, genç kızın elinden fotoğraflardan birini hışımla çekti.

“Bunlara bakınca aklıma çok daha güzel şeyler geliyor aslında. ” ve tabureden zıplayıp bir adım attı genç kıza doğru.

“Lütfen. ” dedi Burcu “anlatmama izin ver. ”

“Anlatılacak bir şey yok. Gözlerimi açtığın için teşekkür ederim. ” genç kızın çenesini kavradı sıkıca.

“Evet. ” dedi dişlerinin arasından. ”Tek kelime daha etme Burcu. BİR kelime daha etme. Güzel oyun çıkardın. Sıra bende!”

Ve genç kıızı geriye doğru ittirerek çırpınmalarına aldanmadan onu yatağa doğru götürmeye başladı. Gardırobunun önünden geçerken gözlerine atkıları takıldı ve iki tanesine uzanıp kavradı. Burcu’nun korkuyla irileşmiş gözlerinden ayırmıyordu gözlerini. Genç kıızı yatağın üzerine doğru ittirdi ve Burcu, küçük bir çığlıkla yatağa oturdu. Burcu’nun elinde hala fotoğraflar duruyordu.

“Dinle. ” diye başladı genç kız hıçkırıklarla.

“Kes sesini. ” Deryal, onun önünde diz çöktü ve bir elini dizine koydu. ”Konuşma!” kurumuş dudaklarını yaladı. ”en çok neye yanıyorum biliyor musun? Sana dokunmaya bile kıyamadım.

Saflığına, masumiyetine dokunmak istemedim. ”elinin altındaki beden zangır zangır titremeye başlamıştı.

“Deryal. ”dedi Burcu acıyla. Deryal, uzanıp onun dudaklarına götürdü parmaklarını ’şşşş” dedi. ”Sus!”

“Sen tektin biliyor musun? Her şeyinle tek!”gözleri genç kızın yaşlarla ıslanmış gözlerinde, eli titreyen dudaklarındaydı. ”Seni kendimden öte tuttum ben. Sana istersen gidebilirsin dedim. Güzel oyundu Burcu. Beni çok güzel kandırdın. ”

Derin bir çekti ve gülümsedi. ”Bakalım başka ne numaraların varmış?”

Burcu, sonunda Deryal’in niyetini görmüştü. Bluzuna uzanan elden geri kaçındı. Deryal’i her şeyiyle istiyordu ama böyle değildi. Bu şekilde değildi. İntikam alırcasına değildi.

“Lütfen. ”dedi inleyerek. ”Dinle. ”

Deryal’in gözleri karardı ve kaşlarını çattı. ”Beni hiç istemedin değil mi?”dişlerini sıktı ve elindeki atkılardan birini açmaya başladı. ’

“Deryal. . Seni. ”

“Konuşma. Konuşma. ”

“Dinlemelisin. ”Ve Deryal, genç kızın ağzına doladı atkıyı. ”Konuşma Burcu. ”dedi ağzını sıkıca bağlarken.

“Yapma. ”diye yalvardı Burcu boğukça ama Deryal, onu duymuyor gibiydi.

Burcu, titreyen ellerle Deryal’i itmeye çalışıyor ama genç adamın taş gibi sert bedeni bir adım bile kıpırdamıyordu. Başını sağa sola sallayarak Deryal’in elinden kurtulmaya çalıştı ama yapamadı. Acı içinde inlemeye başladı. Konuşuyor, sözleri ağzını sıkıca kapatan atkıdan öteye geçemiyordu. Deryal, diğer atkıyı açtı ve kaçmaya çalışan genç kızın ellerini arkasında birleştirerek sıkıca bağladı.

“Denemediğin bir şey değil. Üzerinde o yakışıklı çocuk değil ben olacağım. Senin için küçük bir ayrıntı. ”Genç kızı ileriye doğru ittirdi ve Burcu’nun sırtı hızla yatağa çarpıp, bağlı elleri bedeninin altında sıkıştı.

Deryal, yatağa tırmandı ve dizlerinin üzerinde durup, çırpınan genç kıza baktı. Onun böyle çırpınması genç adamı daha çok öfkeliyor, kendisini istemediğine daha çok inanıyordu beyninde. Bu, ona bir darbe daha indirdi, Burcu’nun eteğini kaldırdı, kapanmaya çalışan gergin bacaklarını zorlanmadan araladı ve bedenini bacaklarının arasına yerleştirdi. Burcu,

hala çırpınıyor, Deryal'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Fazla uzun sürmez."dedi Deryal, genç kızın çamaşırını kenara sıyırırken. Burcu, başını iki yana sallıyor, gözleriyle yalvarıyordu Deryal'e. Bedenini onun altından kaçırmak için çırpınıp duruyordu.

Genç adam, fermuarını indirdi ve Burcu'nun gözlerinin derinliklerine baktı. Yalvarışı gördü, acıyı gördü. Kararlılığı kırıldı, bir milim kıpırdaman, inleyen kızın gözlerine bakıyordu. Ve sonunda vazgeçti. Gözlerini kapayıp başını geriye attı. Onu ne hale getirmişti bu küçük kız. Burcu'nun üzerinden kalkmak için bedenini hafifçe kaldırdı ve gözlerini açtı.

Ve Burcu'nun yatağa düşerken elinden savrulan fotoğraflarla karşı karşıya geldi. Burcu, yakışıklı gençle dudak dudağa, elleri genç adamın kollarına tutunmuş... Deryal, elini genç kızın gerdanına parmaklarını açarak dayadı ve onu aşağıya bastırdı, avcunun altındaki kolye ucunu fark etmemişti. Kalçasını biraz daha geriye çekti ve dişlerini sıkarak hızla öne doğru ittirdi. Deryal'in gururu incinmiş, onuru kırılmıştı. Burcu'ya onun oyunuyla ders veriyordu...

Burcu'dan boğuk, acı bir inleme yükseldi. Genç kızın yukarı kalkan göğsü Deryal'in göğsüne baskı yapıp onu da kaldırdı ve Deryal, kendini geriye çekip bir kez daha ittirdi sertçe.

Bu anı hep hayal etmişti. Burcu'nun gelinliğini üzerinden çıkaracak, onu öpecek, elleriyle ve dudaklarıyla genç kızı kendisinden geçirecek ve ona tekrar tekrar aşık olacak, onu kendisine aşık edecekti. Burcu, sürekli ve aşkla onun adını fısıldayacaktı. Birbirlerinin tenlerinde kaybolacaklardı...

Ve Deryal, durdu. Kendisinden nefret etmişti. Soluk soluğa başını genç kızın onu her zaman cezbeden boynuna gömdü. Devamını getiremeyecekti. Bunu istemiyordu. Bir anda midesi bulanmıştı.

Burcu'dan gelen derin bir hıçkırıkla gözlerini irice açtı ve başını kaldırıp ona baktı. Genç kızın, sesi sanki ta derinlerden geliyordu. Bu, ağlama değildi, inleme de değildi... Genç kız, soluk alamıyordu sanki. Gözlerini tavana dikmiş, kıyısından yaşlar süzülüyor, bedeni zangır zangır titriyordu. Deryal, uzanıp ağzındaki atkıyı aşağıya doğru çekti.

Burcu'nun içli hıçkırıkları hala devam ediyordu. Deryal, istemiyor olsa da bu onun yüreğini parçalıyordu. Kalçasını geriye çekti geç kızın üzerinden kalkmak için ve yatak örtüsüne bulanmış kanı görünce kurşun yemiş gibi irkildi. Kan kendi kasıklarına da bulaşmıştı. Deryal, gürültülü bir şekilde yutkundu. Yataktan kalktı ve öylece oturup başını ellerinin arasına aldı.

Zihni boşalmış gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyordu. Canı daha fazla ne kadar yanabilirdi ki? Deryal, kendisinden nefret etti, tiksindi. Ve onu bu hale getirdiği için genç kızdı da nefret etti.

Burcu, hiç kıpırdamadan acı içinde öylece yatıyordu. Gerilmiş kasları gevşeyecek gibi

görünmüyor, ağrıyan bacaklarını kapatacak gücü bulamıyordu kendisinde. Bedeni, ruhu ve kalbi acıyordu. Deryal'in bunu yaptığına inanmıyor, hala bir kabusun içinde olduğunu düşünüyordu. Bu, ölmekten beterdı.

“Keşke. .”dedi fısıltıyla. ”Öldürseydin. ”

Deryal, delirmiş gözlerle başını hızla çevirip ona baktı.

Ve söyleyecek tek bir kelime bulamadı. Genç kız, bir milim bile kıpırdamadan öylece yatıyordu. Bakışlarını ondan kaçırdı, Yatağa sırtını dayamış, uyuşmuş ayaklarını öne doğru uzatmış, boşlukta sürükleniyordu sanki. Sorgusuzca hüküm giydirmiş, cezasını kesmişti... Burcu'nun kıpırdandığını bulanık gözlerle fark etti ama donmuş bedenini hareket ettiremedi bir süre.

Ve zeminden destek alarak ayağa kalktı. Sarhoş gibi adımını atarken sendeledi, yatağa, Burcu'nun üzerine doğru eğildi. Burcu, irkilerek elinden kaçınca gözlerini pişmanlıkla ve kalbine yerleşen bir başka acıyla kapadı. Gözlerini açıp, ona dokunmamaya özen göstererek genç kızın bağlı ellerini çözdü. Ve yatağın üzerine oturdu.

Burcu, elinde sıkıca kavradığı çantasının askıları usulca doğruldu, yataktan inmeye çalışırken oda etrafında dönüyordu, Ve atacağı adımların yönünü bulmakta zorlanıyordu. Hafifçe sendelediğinde Deryal'in titreyen elleri onu tutmak için uzandı. Burcu, ikinci kez irkilerek genç adamın tenine dokunmaktan kaçındı. Sarsak adımlarla ve çantası arkasında sürüklenirken dairenin kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve sessizce çıkıp, kapıyı ardından kapadı.

Deryal'in elleri yatağın örtüsünü kavradı ve tüm gücüyle sıktı. İliklerine kadar hissettiği ve bedenini saran acıyı dışarı atmak istercesine yumruklarını sıkıyordu. Ve sonunda acı içinden dolup taşı ve dudaklarından bir haykırıyla havaya yükseldi. Bir kez ve bir daha. . Ve bir daha...

Sıcak su, teninden akıp giderken genç kız, kollarını karnına çektiği dizlerinin etrafından dolamış ileri geri salladığının farkında olmadan düşünceleri bir yere kaybolmuş gibi zihni bomboş gözlerini bir noktaya dikmişti.

Ruhuna yapışıp kalan kiri temizlemeye yetmiyordu su. Bedenini temizlemişti belki ama ruhunu nasıl temizleyeceği hakkında bir fikri yoktu. Ya da hissetmediği kalbini tekrar nasıl var edeceğini. Hala ileri geri sallanarak ve gözlerinden aktığını fark etmediği göz yaşlarıyla arınmak ümidiyle ya da sadece amaçsızca suyun altında kaldı.

Kıpırdarsa eğer parçalanıp dağılacığından korkuyordu. Ve bu parçaları tekrar bir araya getirememekten korkuyordu. Buna gücü olmayacağını biliyordu. Ama bir şey için güçlü olmak zorundaydı, daha bugün hatırındaydı. Neydi? Çok önemli bir şeydi.

Genç kızın gözlerinin önüne bir anda korkunç bir sahne belirdi. Yaşadığına inanmak istemediği ama sızısını bedeninde taşıdığı. Hızla ve korkuyla titreyerek gözlerini kapadı ve korunmak istercesine başını yana çevirip sindi. Ama görüntü beynine kazınmıştı bir kere, Tekrar tekrar dönüp duruyor Burcu'nun yarasını deşiyordu. Burcu, bunun geçmeyeceğini anladı. Hayatının her anında hiç kapanmayan ve sürekli kanayan bir yara olarak kalacaktı.

Burcu'nun yapması gereken bir şey vardı. Neydi? Çok önemli bir şeydi! Kolları gevşedi, elleri güçsüzce küvetin kenarını kavradı, titreyen dizlerini görmezden gelerek bedeninin ağırlığını uyuşuk ayaklarına verdi, kalkacak gücü zorlukla bularak ayağa kalktı. Elleri, düşmekten korkarcasına bir yerlere tutunma ihtiyacı içerisindeydi. Bakmadan, rengini fark etmeden bir havluya uzandı, vücuduna sarıp, zeminde ayak izlerini bırakarak yatak odasına ilerledi. Kollarını kendisine dolayarak ve kendisinden güç almaya çalışarak yatağına uzandı.

Burcu'nun yapması gereken bir şey vardı. Neydi? Çok önemli bir şeydi!

Adem, Deryal'in daire kapısının önünde durmuş, bir ayağını hızlı bir ritimle yere vurduğunun farkında olmadan kapıyı yumrukluyordu. Sonunda kapı açılmadığında bir kaç adım geriledi, kapıyı şöyle bir süzdü ve karar verdi.

Bir ayağını yere sıkıca basarak ve omzunu öne doğru uzatıp, tüm gücünü omzuna toplayarak hızla ilerledi. Kapı sallandı ama açılmadı. Geriye çekilip bir kez daha denedi. Yine

olmadı. Sonunda öfkeyle ve homurdanarak bir kez daha denedi ve kapı şiddetli bir gürültüyle kasasından ayrılıp sökülerek yere düştü.

Adem, adımını attığı anda donup kaldı. Deryal'in gözleri tek bir noktaya kilitlenmiş, mora çalan parmakları yatak örtüsünü sıkıca kavramış, yatağın üzerinde oturuyordu. Ona seslense de ulaşamayacağını bildiği için bunu denemedi bile. Zeminde ses çıkarmadan ilerledi ve adımları Deryal'in biraz ötesinde son buldu. Yanına oturmak için hareket ettiğinde gözleri diğer ayrıntıları fark etti. Yatağın üzerine saçılmış fotoğrafları ve örtünün üzerindeki kanı. Keskin bir soluk çekti içine ve başını iki yana salladı, gözlerini kapayıp bir süre öylece kaldı. Sonunda dizlerini kırdı ve arkadaşının yanına oturdu. Sessizce, sadece almak zorunda olduğu nefesi içine çekerek arkadaşının acısına ortak oldu.

Her soluk alış ıstırap verici...

İnce, uzun parmaklar kolu hareket ettiriyor, gece mavisini arabayı pistin bir ucundan diğerine durmaksızın ilerletiyordu. Geniş odanın içi karanlıktı, sıkıca kapanmış perdelerin arasından bahçe lambalarının içeriye yansıttığı ışık gri gözlere bir yol gibi uzanıyordu. Kızarmış, sürekli batan gözler...

Beyne kazınan dehşet verici sahne sürekli gözlerinin önünde dönüp duruyor, baktığı yeri göremiyordu genç adam. Parmaklarında hala hissettiği titreyen beden sürekli sıkılı dişlerini biraz daha zorluyordu. Kulaklarının duymasını engelleyen ve tekrarlanıp duran, kalbini parçalara ayıran haykırış ve derinliklerden gelen hıçkırık sesleri. Ve ölü bir fısıldama ...

“Keşke... Öldürseydin. ”

Denemişti... Gözlerini kapamayı, unutmayı, beyninden silmeyi denemişti. Ama bu zordu... Dairesinde kalamamıştı, yatağı gözlerine iliştiğinde kendisine olan nefreti katlanarak büyüyor, yaptığı zalimliğin acısı tüm bedenini tekrar tekrar bir örtü gibi sarmalıyordu.

Ona hangisinin daha çok acı verdiğini kestiremiyordu. Burcu'yu kaybetmiş olmak mı, ona böyle adice davranması mı, yoksa sorgusuzca ona ceza kesmesi mi, Deryal, ona karşı işlenen hiç bir suçun karşılığını vermeden bırakmamıştı. Peki, Burcu gerçekten ne kadar suçluydu? O duru sesiyle, yalın ve sade ‘Seni seviyorum’ demişti. Bunun da hatırı yok muydu? En azından iki çift sözün hatırına onu dinlemesi gerekmiyor muydu?

Deryal, ona olan aşkını sorgulamaya başladı beyninde. Gerçekten seviyor muydu genç kıızı? Ona ölüyordu... Ona tapıyordu... Gözlerinin kıyısından akan bir damlanın farkında olmadan gözlerini kapadı. Ona nasıl kıymıştı?

Burcu, onu bir daha affeder miydi? Affedebilirse bile Deryal, onun yüzüne nasıl bakacaktı?

Genç adamın yüzü acıyla büzüldü. Burcu'ya uzanmak istediğinde irkilmişti.... Bir daha ona dokunmayı aklından nasıl geçirirdi.

Deryal'in hayatı ellerinin arasından kayıp gitmişti...

Kolu elinden bıraktı, kapıya doğru hissetmediği ayaklarının üzerinde güçlkle durarak ilerledi, beynine girilmiş komutları yerine getiriyor gibi yatak odasına çıktı, örtünün altına girdi ve genç kızın kokusunun kaldığı yastığı kolları arasına alıp yüzünü yastığa gömdü.

Adem, günlerdir haber alamadığı arkadaşının sonunda ortaya çıkmış olmasından memnun, elleri paltosunun ceplerinde limana yanaşan gemiden hamallar tarafından indirilen kolilerin tırlara yüklenmesini izliyordu.

"Bu son posta. "dedi Deryal'e dönerek ve ferah bir nefes alarak. Denizden esen serin rüzgar saçlarını geriye itiyor, paltonun altındaki bedenini titretiyordu.

Deryal, sadece başını salladı. Kolilerle ilgilenmiyor, evrakları umursamıyor, donuk gözlerini denizin kudurmuş dalgalarına dikmiş öylece dikiliyordu. Adlığı hava ciğerlerine yetmiyormuş gibi güçlü bir nefes çekti içine, paltosunun cebinden tabakası ve çakmağını çıkardı. Bir sigara alıp yaktı.

Sigaradan bir nefes çekip, parmakları arasında sıkışan sigarayı havaya kaldırıp baktı. Yanıp tükenen ve közleşen sigaraya solgunca gülümsedi.

"Ne çok benziyoruz. "dedi kendi kendine mırıldanır gibi. Deryal, kendi içinde yanan ateşin onu da böyle erittiğini düşündü, ateş onu dişliyor, kemiriyor ve yavaş yavaş köze çeviriyordu.

Adem, bir dudağını geriye doğru çekti sıkıntıyla. Deryal'in bir çok haline alıştı ama bu buhran geçmek bilmiyordu. Ona iyi gelecek tek ilaç, Burcu'ydu. Onu da bir daha göreceğini hiç sanmıyordu.

Arkadaşını sürekli telefon ekranına bakarken buluyor, içindeki savaşı görüyor ve yardım edemediği için kendisine öfkeleniyordu.

"Hadi gidip şu ıvır zıvırları halledelim. "dedi Deryal Adem'e bakmadan. Sigaraya bir fiske vurdu ve arkasını dönüp ilerledi.

Limandaki küçük ofise girip, geminin kaptanıyla görüştü, önüne getirilen tüm evrakları tek tek kontrol etti. İmzalaması gerekenleri imzaladı. Bir robota benzetti kendisini, bu işleri kendisi yapmıyor gibi hissediyordu. Hareket edebildiğine bile şaşırıyordu. Aslında Deryal, her gün biraz daha ölüyordu...

Telefonu çaldığında irkildi, kalbi bir an durup tekrar atmaya başladı. Cebinden telefonunu çıkarırken hem Burcu'nun aramasını diliyor hem bundan korkuyordu. Bilmediği bir

numarayla karşılaşınca yüzünü buruşturdu. Açmak istemeyip tekrar cebine atmak için harekete geçti ve bir an sonra vazgeçti.

“Alo?”

“Merhaba Deryal” dedi karşıdan duymaktan nefret ettiği ses.

“Bırak peşimi. ”dedi Deryal telefonu kapatmadan önce.

Telefon kapandığı anda tekrar çaldı ve Deryal, açıp küfür etti.

“Bu halleri sana hiç yakıştıramıyorum Deryal. Bence, karşındakini dinlemeyi öğrenmelisin. ”

Deryal, Ogün’ün sözlerine daha önceden hak vereceğini duysa bunun iyi bir şaka olduğunu düşünürdü. Ama hak vermişti işte.

“Seninle tuvalete bile gitmem Ogün. ”dedi Deryal dişlerini sıkarak. ”Ne istiyorsan onu yap ama beni İkna edemeyeceksin. ”

“Öyle mi dersin?Aslında seni ikna edebilirim ama artık buna gerek kalmadı. ”Ogün’ün sesi öfkeyle çıkıyordu.

“Sonunda o kalın kafan bir şeyleri anladı sanırım. ”

“Hayatımı bitirdin Deryal. Her şey bitti. Artık bir hiçim. Ama kendimle birlikte seni de götürmeye karar verdim. Hem senden alacağım bir ödeme var. ”

“Sana borçlandığımı hatırlamıyorum. ”

“Turgut’un uzun bir süre ayaklarının üzerinde duramayacağını düşündükçe bana olan borcunun oldukça kabarık olduğunu söyleyebilirim. İşimi berbat ettin. Seni ikna etmeye çalışırken elimdeki her şeyden oldum. Şimdi sıra sende. ”

Deryal, sıkılmış gibi nefes aldı. ”ee?”dedi bıkkınca. ”ne söylemeye çalışıyorsun?”boşta kalan elini gözlerine siper etti ve başını koltuğa yasladı parmakları şakaklarını ovuştururken.

“Yanımda çok tatlı bir kız var. Çok güzel... En çok saçlarını beğeniyorum. Böyle kıvrım kıvrım. Adı neydi? Hah Burcu... ”

Deryal’in kıpırdanıp duran parmakları dondu. Kalbinin atışını kulaklarında duydu, telefonu tutan eli titredi ve telefon avcunun içinden kayarken son anda sıkıca kavradı.

Adem, bir anda Deryal’in gözlerinin karardığını gördü, elini başından çekip gömleğine

götürdü ve bir düğmesini açtı. Telefonu sıkıca kavrayan parmaklarının renginin giderek karardığını fark etti. Oturduğu koltuktan ayağa kalkıp Deryal'e doğru ilerledi kaşlarını çatarak.

"Eğer onun tek bir saç teline zarar gelirse seni ellerimle parçalara ayıracağımdan haberin vardır umarım. "dedi Deryal renksiz bir sesle.

Ve Adem, Deryal'in ne hakkında konuştuğunu anladı.

"Çok iyi anlaşıyoruz. "dedi Ogün alayla "Dinle!"dedi sonra bir anda öfkelenerek. "Eğer yalan söylediyimi düşünüyorsan sesini dinletebilirim. "Ve Deryal'in bir şey söylemesini beklemeden telefonun hoparlörünü açtı. "Sevgiline selam söyle. "

Deryal, dişlerini sıkmıştı, kalbi korku içinde hızla gümbürdüyor, genç adam göğsünü delip geçeceğini düşünüyordu. "Gelme!"dedi Burcu güçlü bir sesle ve Deryal'in sırtı onun sesini duyduğunda dikleşti. . "Sakın gelme'!"

Hoparlör kapandı. "Çok cesur. Ama senin onun sözlerine aldırış etmeyeceğini umuyorum. "

"Ne istiyorsun?"diye bağırdı Deryal bir anda ayağa fırlayarak.

"Sana vereceğim adrese gelmeni. Silahsız ve yalnız. Eğer bir oyun sezersem onun beynini dağıtırım. "

"Adresi ver!"

Adem, küçük bir not kağıdı ve kalem alıp Deryal'in dudaklarından çıkan her harfe dikkat kesilerek adresi beyaz kağıdın üzerine yazdı.

"Hiç bir şeyi kalmamış bir adamın her şeyi yapabileceğini aklında tut ve sakın yamuk yapma!"

"Silahsız ve yalnız. "dedi Deryal ve telefonu kapadı. Uzanıp kavradığı kağıt avucunun içinde buruştu. Adem'e hiç bir açıklama yapmadan ofisin kapısına ilerledi.

Adem, hızlı adımlarla peşinden ilerledi ve ona yetiştiğinde kolundan sıkıca kavrayıp kendisine dönmesini sağladı. "Bunu yapmayacaksın değil mi?"

"Evet. Yapacağım. "dedi Deryal ve kolunu silkeleyip Adem'den kurtarıp hızla arabasına ilerledi. Adem, yine onun peşinden koşturarak yetişti ve yanında ilerlemeye devam etti.

"Sana gitme demiyorum. Ama böyle tek başına olmaz. "

"Onu tehlikeye atamam. "

“Ölüme gidiyorsun. ”

Deryal, arabanın kapısını açtı, bindi ve kapamadan önce arkadaşına bakıp gülümsedi. ”Pek yaşadığım da söylenemez. ”ve kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı ve gaza yüklendi.

Adem, süratle giden arabanın arkasından kaşlarını çatarak baktı. ”Bu defa değil!”dedi fısıltıyla ve kendi arabasına doğru ilerledi. Arabaya binip bir kaç telefon görüşmesi yaptı. Adres hatırlıyordu...

“Filiz’i bırakacağına söz vermiştin. ”Burcu, elleri arkadan sıkıca tutulurken, çırpınmanın boşuna olacağını biliyordu.

“İşte bunu seviyorum. ”Ogün, minik buzlu camlarla karelere ayrılmış pencereye bakmayı bıraktı ve Burcu’nun öfkeyle kararan yüzüne döndü. Ama öfkesi sönmek üzere olan bir mum alevi kadardı. Onun, ilk gördüğü anki kız olmadığını düşünüyordu. Daha yorgun görünüyordu. Yüzü solgundu. ”Siz aptallar bu kadar fedakâr olmasaydınız ben sözlerime nasıl inandıracaktım. ”

“Ne istiyorsun bizden. ”Burcu’nun gözleri kızıla çalan saçları kirden tel tel olmuş, mavi gözleri uykusuzluktan kapanmak üzere olan ve bedeni korku içinde sinmiş kız kardeşine kaydı. Onu ilk gördüğünde görüntüsünün verdiği şoku atlaşmış ve yanına koşmuştu ama bileklerini kavrayan eller buna izin vermemişti. ”İstediğin her şeyi yaptım. Hem de her şeyi. ”

“Onu ikna edemedin. ”

“Deryal’i ikna etmek o kadar kolay değil!”Burcu, genç adamın ismini söylerken irkilmişti. ”Umarım gelmez. ”dedi dişlerini sıkarak. Ama Burcu geleceğinden emindi.

“Gelecek!”dedi Ogün gözleri parlayarak ve kocaman gövdesiyle genç kızın yanına kadar gelerek. Burcu’nun çenesine uzanıp kavradı ve başını yana çevirdi. ”Onu mahvedeceğim. Hem de birçok yönden. ”ve genç kızın çenesini ileriye doğru ittirerek bir kaç adım geri çekildi.

“Abla?”diye sordu Filiz titrek bir sesle. Ve korku dolu gözlerini ondan yardım dilercesine çevirdi.

“BİR şey yok bebeğim. BİR şey yok. Her şey yoluna girecek. ”Burcu, sesinin güçlü çıkması için çabalıyordu ama sesindeki umutsuzluğu kendi kulaklarında acı bir şekilde duymuştu. . Ruhu boşlukta kaybolmuşken ayakta durmak oldukça güçtü.

Kız kardeşi başını salladı ve yüzünde umutsuz bir gülümseme belirdi. Ve ’Hiç bir şey yoluna

girmeyecek' der gibi bir bakış attı.

Burcu, başını öne eğip botlarının ucuna baktı. Girdiği bunalım halinden çıkmak kolay olmamıştı. Ama çıkmak zorunda olduğunu kendisine kabul ettirmek zorunda kalmıştı. Kardeşini kurtarması gerekiyordu. Aklından görüntüleri silemezdi belki ama geriye itebilirdi. Bunun için insanüstü bir güç harcaması gerekse bile bunu yapmıştı. Toparlanmak, düşünmek ve ayakta kalmak zorundaydı. Ve aslında artık ne olacaksa olsun istiyordu. Her şey bitsin....

Bir kaç gün önce, güneş ışığı gözlerine vurup onu kendine getirdiğinde uyuyup uyumadığından emin olamamıştı. Yorgun ve bitkin hissediyordu. Parmaklarını kaldırmak bile ona zor gelmişti. Ama bu yorgunluğun bedeninin güç kaybetmesiyle bir ilgisi yoktu. Burcu'nun ruhuydu sancıyan. Acı içinde yanan kalbiydi onun gücünü kesen. Olanlara inanmak istemezcesine başını iki yana sallayıp durmuştu.

Deryal'in zalimliğine inanamıyordu. Onu dinlememişti bile. Ona dokunacak ve zarar verecek herhangi bir varlığı yok edeceğinden eminken onun tarafından aşağılanmak kaldırılabileceğinden çok daha fazlasıydı. Çektiği birçok acıyı tırmanmış ve zirveye oturmuştu. Ne var ki Burcu Deryal'i hala delicesine seviyordu. Kafa karışıklığının içinden çıkmıştı... Ve sanki... Hissizleşmişti. Kalbinin olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Dışarıdan gelen acı bir fren sesiyle irkildi. Dudaklarına solgun bir gülümseme yerleşti ve başını kaldırıp sıkı sıkı kapalı demir kapıya çevirdi. Biliyordu. Gelmişti....

Bir kaç dakika bekleyişten sonra demir kapı bir yana sürüklenerek açıldı, içeriye önce takım elbiseli iki iri yarı adam girdi. Arkalarından giren kişi Burcu'nun hissizleştiğini düşündüğü kalbine olduğu yerde takla attırdı. Ve Burcu onu ne kadar özlediğini o anda anladı. Yüzünde içercesine dolaştırdı gözlerini. Deryal'in gözleri yerden kalktığında gri gözler hafifçe açılarak onun gözlerinde kilitlendi.

Ve genç kız onun her zamanki kendinden emin adımlarla ve ifadesiz yüzüyle bir kaç adım ilerlemesini izledi. Deryal, ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini Burcu'dan ayırıp Ogün'e dikti.

"İşte. "dedi alayla. "Geldim. Köpeklerin üzerimi aradılar. Silahsızım ve yalnızım. "

"Senden de bunu bekliyordum. "dedi Ogün keyifli bir sesle boş, boyası dökülmüş fabrikanın içinde sesi yankılanıp tekrar tekrar dönmüştü kulaklarda. "Hoş geldin Deryal. "fabrikada bulunan tek sandalyeye doğru ilerledi ve oturup bir ayağını diğerinin üzerine attı.

"Ben geldiğime göre artık onu bırakabilirsin. "Deryal, çenesiyle Burcu'yu işaret ettiğinde bir an şaşkınlıkla Burcu'nun sağında, bir adam tarafından tutulan ve hasta görümlü kıza ilişti gözü. Ve çabucak gözlerini Ogün'e çevirdi. Ama beyninde mavi gözlerin ona yalvarırcasına bakışı takılı kalmıştı. Kaşlarını çattı Deryal.

“Küçük sevgilinle daha işim bitmedi Deryal. ”

“O artık benim sevgilim değil!”dedi Deryal renksiz bir sesle. Ogün, kaşlarını çatıp ayağa kalktı ve ağır adımlarla Burcu’nun yanına doğru ilerledi.

“Öyle mi?”diye sordu genç kıza doğru eğilerek. Burcu, hafifçe başını salladı.

“Bana neden söylemedin?”Ogün’ün sesi tehditkârdı. Burcu, Deryal’in gözlerinin içine baktı. “Sana söylemesi mi gerekiyordu?”diye atıldı Deryal ifadesiz duruşundan ödün vererek. Ve Ogün’ün Burcu’ya sesini yükseltmesiyle öfkeden köpürerek.

Ogün, tekrar Deryal’e döndü ve bir kahkaha attı. ”Aslında fazla zamanım yok ama çok eğleniyorum. Senin kadar zeki birinin bazı şeyleri göremiyor olması ne kadar gülünç. ”

Deryal, alt dudağını ısırды sinirle. Ve ellerini beline koydu. Bu hareketi Ogün’ün göz ucuyla onun ellerine bakmasına yol açtı.

“Korkma. ”dedi Deryal alayla gülerek. ”Silahım olmadığını söyledim. Neymiş göremediğim şey çok merak ettim?”Ogün, Deryal’e yaklaşmama konusunda dikkatli davranarak bir kaç adım attı ona doğru.

“Senden korkmuyorum. Seni bitirecek kişi benim! Onun benim için çalıştığını bilmiyordun değil mi?”Ogün, genç adama dikkatle baktı ve yüzündeki ifadenin değişimini izledi. Gözleri, önce ona bakmaktan kaçınan genç kıza kaydı ve sonra tekrar Ogün’ün gözleriyle buluştu.

“Sen neden bahsediyorsun?”elleri belinden kayıp, iki yanına düştü ve yumruk halini aldı.

“Onun bir polis olduğundan da haberin yoktu değil mi?”

‘Yalan söylüyor’ diye düşündü Deryal. Bunun başka bir açıklaması olamazdı, doğruyu söylemesini istercesine sessizce genç kıza çevirdi bakışlarını, bir itiraz, bir açıklama... Herhangi bir tepki. Gördüğü tek tepki sessizlikti. Burcu, doğrudan onun gözlerine bile bakmıyordu.

“Sana inanmıyorum. ”dedi Deryal ve başını iki yana salladı.

“Doğruyu söylüyorum Deryal. Bunun için onunla da işim bitmedi. Hayatımı kararttın. Bende seninkini karartacağım. Buradan hiç kimse canlı çıkamayacak!”

Deryal, korkuyla alınan bir soluk sesi duydu ve küçük bir itiraz haykırışı, gözleri sönük mavi gözlerle buluştu. O gözlerde yalvarış vardı. Deryal, onun burada ne işi olduğunu anlamaya çalışmakla vakit kaybetmek istemiyordu. Ogün’ün kafasını karıştırmasına da izin vermek istemiyordu. Önemli olan tek şey Burcu’yu buradan sağ çıkarmaktı.

“Burcu’yu bırakacaksın!”dedi Deryal sakın bir sesle. ”Sana onun kılına zarar gelirse ne olacağını söyledim. ”

“Boş laflar söylemenin bir lüzumu yok Deryal. Ne yapabilirsin? Allah aşkına ne yapabilirsin?”

“Bak!”Deryal tekrar ellerini havaya kaldırdı. ”Buradayım, ellerinin altında... Bir daha bu fırsatı yakalamayabilirsin. O zaman senin dişlerini parmaklarımla söker sana yediririm. Burcu’yu bırak ve ne hesabımız varsa görelim. ”

“Abla?”dedi solgun kız titrek bir sesle ve gözleri Burcu’ya kilitlendi.

“Her şey düzelecek bebeğim. Her şey düzelecek. ”Deryal, genç kızın bakışlarındaki tedirginliği görebiliyordu. Güçlü durmaya çalıştığını görebiliyordu. Menekşe gözler mavi gözlerle güven aşılama çalışmasına bakıyordu. Ve bu kız ona ‘abla’ demişti.

Ve Deryal, sonunda vazgeçti. Ellerini başının arasına koyup bağırdı. ”Biri bana neler döndüğünü anlatsın”

Ogün, karanlık bir kahkaha attı. İşaret parmağını Deryal’e doğru kaldırdı. ”Seni çaresiz görmek ne güzel. İşte bende aylardır senin ağzından çıkacak bir tek laf için bu kadar çaresizdim. Görüşme yapabilmek için bir kıcını yalamadığım kaldı. Beni başka türlü oyunlara sürükledin. Başıma bir sürü iş aldırдын. Kafamı koparacak bir ton adam var. Oysaki bu kız sayesinde sana hiç bir şey olmayacaktı. ”

Deryal, sınıksız kenetlenmiş dişleri ardında dilini gezdiriyordu ve sonra çenesi oynamaya başladı. Ogün’ün söylediklerinden hiç bir şey anlamıyor, öfkesi katlanarak artıyor ve onun tepkisizliğini kırıyordu. Gözlerini, Ogün’ün siyah gözlerine dikmiş, elleri iki yanında yumruk halinde, devam et dercesine oynayan çenesini havaya kaldırdı hafifçe.

“Malları bir tek senin tırlarınla içeri sokabileceğimi biliyordun. Tek yapman gereken ‘evet. ’demekti. Sadece bir evet. ”Ogün, kendini kaybetmiş bir halde, karşı karşıya duran ve birbirlerine bakmaktan kaçınan iki gencin arasında volta atıyor, sözleri hiç durmayacakmış gibi devam ediyordu. ”Rica ettim olmadı, yalvardım olmadı, deponu yaktım olmadı. Bu kız” dedi işaret parmağını bu defa Burcu’ya uzatarak. ”senin kılına zarar getirmeyecekti. Ekip arkadaşlarını senin temiz olduğuna inandıracak ve sevkıyatı yapacağımız gün biz tereyağından kıl çeker gibi malları ülkeye sokacaktık. ”

Ve Deryal’in bir ip yumağı gibi karışmış beyni birden her şeyi kavradı. Burcu’nun kardeşine kaydı gözleri. Ogün, hala sözlerine devam ediyor, genç adam tüm söylediklerini duyuyor ve beyninde şekillenen tablo hiç hoşuna gitmiyordu.

“En iyisini seçtim. Onu özel olarak aradım ve buldum. Bu işi yapmaya ikna ettim. ”Deryal, bu ikna sürecinde mavi gözlü, kızıl saçlı solgun kızın neler çektiğini düşündü ve yumrukları bir kez daha tırnakları etine batana ve kanatana kadar sıkıldı. Genç kız, tepeden tırnağa süzdü ve ayaklarındaki parmak arası terlikten dışarı fırlayan parmaklarının birinin sargıda olduğunu gördü, yanağında büyük bir morluk vardı, saçları uzunlu kısalı sanki biri her canı isteğinde onlardan bir tutam kesmiş gibi görünüyordu. Ve sonra Ogün, hala konuşurken Burcu’nun yüzüne çevirdi bakışlarını. Genç kız, endişe yüklü gözlerini kardeşine dikmiş, yüzünde bitkin bir ifade, dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

Ve Deryal, Burcu’nun bu süreçte neler çekebileceğini, ruhsal durumunun nasıl bir girdap içinde olacağını, kardeşi acı çekerken ve bunu biliyorken Deryal’in manyaklıklarına nasıl dayandığını düşündü. Burcu, ona en başından beri bir yalanı yaşatmıştı. Ya da yaşatmak zorunda kalmıştı. Burcu, onu gerçekten sevmiş miydi?

Ve Deryal, onu anlıyordu. Onu kalbinin derinliklerine yerleşen bir başka acıyla birlikte anlıyordu. Ogün, eğer Deryal’e önünde diz çöktüğünde Burcu’yu serbest bırakacağını söyleseydi bunu yapmaz mıydı? Deryal, kendi kendine güldü... Yaptı. Hem de hiç düşünmeden...

“Sen ne gülüyorsun?” diye sordu Ogün, sözlerini yarıda keserek.

“Hiç. ”Deryal omuz silkti. ”Aklıma bir şey geldi de. ”Ve Deryal, ellerini dizlerine koyarak kahkaha atmaya başladı. İçeride bulunan sekiz korumadan bir kaç Deryal’in bu haline kıkırdadı.

“Delisin sen” dedi Ogün Deryal’e şaşkın bakışlarla bakarak. ”Gerçekten delisin. ”

Deryal, burnunu çekti ve ellerini pantolonun ceplerine soktu. ”Hadi bir anlaşma yapalım. ”dedi Ogün’e ve başını yana eğdi.

“Seninle hiç bir şey yapmayacağım. ”dedi Ogün öfkeyle.

“Burcu’yu ve kardeşini bırak. Ben buradayım, istediğin gibi hesaplaşırız. Kulübü, tırlarla birlikte firmayı, gemileri, arabalarımı, hangisini istiyorsan hiç önemli değil. Senin olsun. Hemen burada ne imzalanacaksa imzalarım. ”

Ogün, inatçı bir çocuk gibi başını iki yana salladı. ”Hiç bir şeyini istemiyorum. Tek istediğim benim kardeşimi gördüğümde yaşadığım acıyı tatman. Tek istediğim bu. ”

Ve Deryal’in kalbi ağzında attı. ”Bunu. ”dedi ve sesinin titrememesi için bir süre duraksadı. ”Yapmayacaksın. ”

“İzle. ”dedi Ogün, adımları Burcu, kızkardeşi ve diğerlerinin arkasında bir yere doğru

ilerledi. Duvara dayanmış bir beysbol sopasını iki eliyle kavradı ve havada bir iki kez sallayarak güldü. "Aslında biz de iyi oynarız şu oyunu." tekrar grubun etrafında dolaşarak Burcu'ya doğru ilerledi.

"Hayır." dedi Deryal soluğu kesilmiş gibi. "Bunu yapma. Ben... Ben ne istersen yaparım. Bırak gitsinler."

Ogün, adamlarına baktı. "Adımını atarsa vurun." dedi adımını atacağını iyi bilerek. Sopayı havaya kaldırdı ve Burcu'nun dizlerine nişan aldı.

Burcu, genç adamın çaresizlikle irileşmiş gri gözlerinin içine bakıyor, adım atmaması için neredeyse yalvarıyordu. İkinci kez doğrudan onun gözlerine bakacak cesareti bulabilmişti kendisinde. Başını iki yana salladı ve sırtını dikleştirdi. Bu acıya katlanabilirdi. Ama Deryal'in acısına. .

"Sakin!" dedi Deryal ve Burcu girdi araya.

"Gelme. Yalvarırım." Ve Ogün, sopayı ileri doğru savurdu.

Deryal, hiç düşünmeden adım attı. Attığı anda, herhangi bir namludan çıkan bir kurşun omzuna isabet aldı. Sendeleyerek geriye doğru bir kaç adım attı. Burcu acıyla bir çığlık attı. Aynı anda kız kardeşi de çığlık çığlığa bağııyordu. Burcu'nun çığlığı dizlerine gelen darbeden değildi. Delirmiş gibi başını iki yana sallıyor, bileklerini kavrayan ellerden kurtulmak istiyor. Tekrar sabit duruşunu korumaya çalışan Deryal'e ulaşmak istiyordu. Ogün, silah sesini duyduğunda Burcu'ya vurmaktan son anda vazgeçmişti.

"Esaslı çocuksun." dedi Ogün, sopayı tekrar havaya kaldırarak ve parmak uçlarından kan damlayan Deryal, hiç düşünmeden tekrar harekete geçti.

Ve bir anda demir kapı süratle açıldı. "ABi dışarıda feci bir kavga var, jandarmayı çağdırmaktan filan bahsediyorlar."

Herkesin başı bir anda içeriye giren gence çevrildi. Deryal'in gözleri Burcu'nun yaşlar akan gözlerindeydi. "Özür dilerim." dedi Deryal, sadece dudaklarını kıpırdatıp üçüncü kez Burcu'dan özür dileyerek. Omzundaki ilk hissizlik anı geçmiş, kanayan yara kendi varlığını ona her geçen saniye daha çok belli ediyor, canını acıtıyordu. Deryal'in tek düşüncesi Burcu'yu buradan nasıl çıkarabileceğiydi. Acı beynini zorluyor, düşüncelerini karıştırıyor olsa bile bunu göz ardı ediyordu.

"Nereden çıktılar. Burası kapalı yol. Gidin bir şeyler yapın." diye bağırdı Ogün.

Açılan demir kapıdan içeriye dolan ses kavganın daha da şiddetlendiğini gösteriyordu.

“Abi bir şey yapılacak gibi değil, biz ayırmaya çalıştık. Jandarma gelirse buraya da uğrarlar kesin. ”

Ogün, sinirle dişlerini gıcırdattı. Havada tuttuğu sopa yere, ayağının tam yanına indi. Yola bakan pencerelerden birine doğru öfkeli adımlarla ilerledi ve baktığı anda kaşları havaya kalktı. İki araba burun buruna duruyor, . Çevrelerini saran sayamayacağı kadar çok genç yumruk yumruğa birbirlerini indirmeye çalışıyorlardı. Öfkeyle haykırılan küfürler Ogün’ün kulaklarına kadar geliyordu. Elini çenesine götürüp kaşdı.

“Bir bakın şunlara. Laftan anlayacak bir kaçını getirin kapının önüne” dedi içerideki bir kaç adamına dönerek ve gözlerini tekrar pencereye dikti. Dört adam dışarı, öfkeli kalabalığın yanına ilerledi.

Deryal, kaşlarını çatmış, omzunda onu yakan acıyı görmezden gelmeye çalışarak etrafı incelemeye başlamıştı. Yapabileceği herhangi bir şey olmalıydı. Ve bir anda, fabrikanın içinden cam kırılma sesi geldi. Deryal ve diğerleri sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını. Burcu ve onu tutan bir kaç kişinin sıraya dizildiği yerin ardında kalın bir perdeyle ayrılmış, diğer bölmeye geçen küçük bir aralık vardı.

Deryal’in gözleri aralıktan ona bakan Adem’in gözleriyle kesiştiğinde irice açıldı ve Ogün’e belli etmemeye çalışarak hafifçe başını iki yana salladı gelmemesi için. Fakat geç kalmışlardı.

“Seni orospu çocuğu. ”dedi Ogün, dışarıda beş adamı bir anda yere yatırıldığında ve öfkeyle Deryal’e dönüp, belinden silahını çıkarıp onun göğsüne nişan alarak. Adem bir anda aralıktan fırladı ve arkasından iki kişi daha hızla içeri doluşup, Burcu’yu ve kız kardeşini tutan adamları ellerindeki silahların kabzalarıyla indirdiler. Aralıkta duran bir diğer kişi silahını ateşleyerek diğer iki kişiyi indirdi.

Ve Ogün, silahını ateşledi. Deryal bu kurşunları seve seve göğüsledi. Bu, Adem’e Burcu’yu kurtarması için zaman kazandıracaktı. Kurşun, sağ tarafından girdiğinde bedeni garip bir açıyla büküldü ve geriye doğru sendeledi. İkinci kurşun ilk yaranın yerini aldığı anda onun gözleri Burcu’nun üzerindeydi. Adem’in arkasından gelenler genç kıızı sıkıca kavramış, aralıktan dışarı sürüklüyorlardı. Sürüklüyorlardı çünkü Burcu, çılgık atarak ve ayaklarını yere vurarak onu götürmelerine itiraz ediyor, sanki dokunabilecekmiş gibi elleri havada Deryal’e uzanıyordu.

Deryal, bir silah sesi daha duydu ama bunun hedefinin neresi olduğunu anlayamadı. Belki kendi bedenine gelmişti ama bunu fark etmedi. Burcu’nun ve ardından kız kardeşinin çıkarıldığını görece kadar ayakta durabilmişti. Bedeninin hızla yere çarptığını hissetti, Ama bu, ona acı vermedi. Fabrikanın isli tavanı gözlerinin önünde dönüyordu. Ve bulunduğu yerin birden sallandığını hissetti hissettiği sarsıntının kendi bedeninden geldiğinin farkında olmadan.

Deryal'in gözleri ağır ağır kapandı, dünya onun için karanlığa gömülürken Deryal'in yüzünde solgun bir gülümseme vardı...

“Ne diyorsun?” diye sordu Adem düz bir sesle yanında Deryal’i oksijen tüpüne bağlayan doktor Ömer’e.

“Bilmiyorum. Henüz bir şey bilmiyorum. Bıktım sizden. Allah belanızı versin. ”Adem, Ömer’in sadece üzüntüsünden böyle söylediğini biliyordu. Gözleri, ambulansın bir ucunda boş gözlerle Deryal’e bakan genç kıza kaydı. Onun yanında hasta görünümlü bir kız daha vardı Burcu’ya sıkı sıkı tutunan ve sürekli titreyen. Adem’in onun kim olduğu hakkında hiç bir fikri yoktu.

Burcu’nun Deryal’in yanına gitmek isterkenki çırpınışları geldi gözlerinin önüne. Ve onu tutan bir arkadaşına önünden çekilmesi için sağlam bir yumruk atması. Genç kızın gözlerindeki o bakışı yakalamıştı Adem. Korkuyu, Deryal’i gördüğü anda çıldırmış gibi yakasına yapışmasını ve onu uyandırmaya çalışmasını. Bu kız Deryal’i seviyordu... Adem kendince bunun doğru olduğuna karar vermişti. Peki, şimdi neden bu kadar boş bakıyordu. Sanki baktığı yeri görmüyormuş gibi.

Adem, tekrar Deryal’in üzerine eğilen Doktor Ömer’e döndü. Ömer, bilmese de Adem biliyordu. Arkadaşı onu yalnız bırakmazdı...

Burcu, yoğun bakım ünitesinin camından içeriye bakıyordu. Deryal’in bedeninden bir sürü hortum geçiyor, genç adam hiç uyanmayacakmış gibi öylece yatıyordu. Kız kardeşi başka bir odada yatıyordu ve durumu gayet iyiydi. Ama Deryal’in durumu kritikti.

Burcu’nun düşüncelerinde hiç bir kelime yoktu. Zihni bomboş ve hiç bir şey hissetmiyordu. Yay gibi gerginleşen bedeni gevşemek nedir bilmiyordu. Aslında gevşemesini de istemiyordu Burcu, eğer bir kez kendini bırakırsa bir daha toparlayamayacağından emindi. Ve aslında aklında tek bir soru vardı genç kızın. Bundan sonra ne olacaktı?

Deryal’in ameliyatı yapılırken kapısından bir saniye ayrılmamıştı, yoğun bakıma getirildiğinde de. Ama bir gün sonra bir kaç saatliğine ayrılmak zorunda kalmıştı. Gidip Deryal’in temiz olduğunu söyleyecek ve işi başaramadığı, boş bir hayalinden peşinden koşup zaman kaybettiği için bunu gururuna yediremediğini söyleyip istifa edecekti. Sadece bir kaç saatini almıştı. Mekanik bir sesle olanları-kendine göre uyarlanmış haliyle-anlattı ve özel hiç bir şeyini almadan istifa mektubunu bırakıp çıktı.

Uykusuzluktan batan gözlerini kırpmaktan bile korkuyordu uyuyakalmamak için. Ya o uyursa ve Deryal'e bir şey olursa. Burcu, bunun üstesinden gelemezdi.

Önce, yanında bir gölge belirdi, sonra iri bir beden. "Git biraz dinlen. "dedi Adem ona bakmadan.

"İyiym ben. "dedi Burcu donuk bir sesle.

"Deryal, güçlü bir adam. Yakında uyanacaktır. . Biliyorum. Git dinlen. İyi değilsin. "Burcu, Adem'e cevap vermedi. Gözlerini Deryal'den bir saniye ayırmadan, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve omzunu duvara dayamıştı.

Adem, sıkılmış gibi iç çekti ve gözleri iki elinde plastik bardaklarla taşıdığı kahvelerle çabuk adımlarla onlara doğru gelen Şirin'e kayd.

"Belki biraz..."Şirin sözlerinin devamını getiremedi. Kahveyi ruh gibi gözüken Burcu'ya uzattı. Burcu, uzanıp kahveyi aldı ve büyük bir yudum aldı.

"O kız kim?"diye sordu Şirin, Burcu'nun yanında dikilerek.

"Kız kardeşim. "Adem'den şaşkın bir ses çıktı. Bunu sormak aklına bile gelmemişti.

"Sana benziyor. "dedi Şirin yumuşak bir tonla.

"Anneme benziyoruz. "Burcu'nun sesinde hiç bir vurgu yoktu. Düz ve boş...

"Güzelsiniz. "dedi Şirin söylediğinin boş olduğunu bilerek. Ve Burcu'da zaten cevap vermemişti.

Burcu, nasıl olduğunu bilmiyordu. Nasıl onun uyanması için bu kadar çabalarken gözlerinin önünden Deryal'in zalimliğinin gitmediğini aklı almıyordu. Beynine öyle bir kazınmıştı ki bunu silmenin, söküp atmanın bir yolu yoktu. Ona olan aşkı bir gerçektir, başka kimseyi onun gibi sevemeyeceğini biliyordu ama başka kimseye dokunamayacağını da biliyordu. Adem, onun yanına bir adımdan daha yakınına geldiğinde istemsizce kaçtığını fark ediyordu. Bunun üstesinden nasıl gelecekti?

Canı yanarken Deryal'in kararmış gözlerinin derinliklerine bakıp yalvardığı an aklından silinmedikçe bir daha onun gözlerine nasıl bakabilecekti? Burcu, hiç bir şey bilmiyordu. Ama Deryal'e anlatması gereken bir şey vardı. Onun, gerçeği bilmesi gerekiyordu. Onu aldatmadığını bilmesi lazımdı. Deryal, canını hiçe saymış ve onu kurtarmak için gelmişti. Ama onun aklında hiç bir soru işareti bırakmak istemiyordu. Ve Burcu, aslında var olmadığı düşüncelerinin bir yöne doğru gittiğini görüyordu...

“Kıpırdadı. ”dedi Adem heyecanla ve cama yapıştı. Bu ses, Burcu’nun derinliklerden yüzeye çıkmasını sağladı ve kalbi gümbürdeyerek cama biraz daha eğildi. Deryal, elini kaldırıp salladı. Onun ne yapmaya çalıştığını anlayınca gözlerinden bir damla yaş düştü.

“Aptal herif. ”dedi Adem gülerek ve garip bir sesle. Deryal, parmaklarının ucuna mandal gibi tutunan şeyi sallıyordu düşmesini sağlamak için. Gözlerini açtı ve başını bir anda cama çevirip gözlerini Burcu’nun gözlerine dikti. Burcu, o gözlere ancak bir kaç saniye bakabildi ve gözlerini kaçırdı.

Adem, koşar adımlarla uzaklaşıp Doktor Ömer’i çağırmaya gitti. Şirin, ellerini çırpıyor sevinç gözyaşları döküyordu. Burcu, Deryal’in sargılarla sarınmış göğsüne bakıyordu. Ama içinde bir sevinç patlaması yaşıyordu aynı anda.

Deryal, gözlerini Burcu’nun gözlerine dikmişti ama genç kız ona bir daha bakmamıştı. Burcu, yaşıyordu değil mi? Önemli olan buydu... Hafifçe kıpırdandığında bedeninin üst kısmında nerede olduğunu kestiremedi keskin bir acıyla karşılaştı ve yüzünü buruşturdu. Tekrar Burcu’ya baktı. Genç kız ona yine bakmıyordu.

Ömer bir anda üzerinde ameliyat önlüğü ve ağzında maskesi başında bonesi gözleri ıslıl parlayarak girdi içeriye.

“Bir daha ki sefere kalbine nişan almalarını söyle olur mu? İşimi daha da zorlaştırmış olursun. ”

“Denerim. ”dedi Deryal çatallaşmış bir sesle. Ömer, yatağın etrafından dolanıp monitöre baktı ve Deryal’e döndü.

“Kaç canın var senin. Hani bir dahakine ödümce söyleyeceğim ona göre patlayıp patlamayacağına karar versin. ”

“Burcum’u çağırırsana. ”

Ömer’in kaşları çatıldı bir anda. ”Ne?”Deryal, başıyla camı işaret etti. ”Orada. ”

“Dinlenmen gerekiyor, gözlerini açtın da iyi oldun sanma. ”Deryal, derin bir soluk aldı ve acıyla inledi.

“Kalkıp ben mi. ”durup keskin bir soluk aldı. ”Gideyim. ”

“İstersen geber. Bir daha sana bakmayacağım. ”

“Boş konuşma. Hadi. ”

Ömer, Deryal’e ölümcül bir bakış attı. ”Çok korktum. ”dedi Deryal ve kurumuş dudaklarını

yaladı.

Doktor Ömer, topukları üzerinde dönüp öfkeli adımlarla yoğun bakım odasından dışarı çıktı. Deryal, cama dikti yine gözlerini, Ömer'in genç kızın yanına giderek bir şeyler söylemesini bekledi, Burcu, önce Deryal'e -ve yine gözlerine bakmadan-sonra Ömer'e baktı. Derin bir soluk alışıyla göğüsleri şişti ve başını salladı. Deryal'in gözleri onun kabul etmesinin verdiği rahatlıkla bir an için kapandı.

Deryal, gözlerini bulunduğu yoğun bakım odasının kapısına dikti, kapı bir ısıklık sesiyle açıldı ve Burcu, Ömer gibi maske, önlük ve bone takmış olarak içeriye girdi. Ürkek adımları Deryal'in yatağının yanına gidene kadar ilerledi.

"Merhaba. "dedi yine Deryal'e bakmaktan kaçınarak.

"Nasılsın?"diye sordu Deryal ve acıyla yutkundu. Her nefes alış canını yakıyor, her kelime onun biraz toplayabildiği gücünden götürüyordu.

"Ben... İyiyim. Yani. . Sanırım. "dedi Burcu ve bir adım daha attı.

Deryal, uzansa ona dokunabileceğini biliyordu ama bunu denemeyecekti. Hem genç kızı, hem kendini fazla zorlamayacaktı. Genç kıza tek bir soru soracaktı.

"Beni gerçekten sevdin mi Burcum?"

Burcu, böyle bir soru beklemediği için afallayarak onun gözlerinin içine baktı. "Gerçeği istiyorum. Lütfen. "diye üsteledi Deryal ve acıyla yüzünü buruşturdu yine.

Burcu, endişelenerek ona uzandı ama daha dokunmadan eli yanmış gibi irkilerek geri çekildi. Bu hareketiyle Deryal'in gözleri ruhunu yakan acıyla kapandı. "Anladım. "dedi dişlerini sıkarak. "Bir şey söylemene gerek yok. "

"Sevdim. "dedi Burcu kısıp bir sesle. "Çok sevdim. Ben... Konuşmak istiyordum. Yani seninle... Sana anlatmak istiyordum. "

Deryal, tekrar gözlerini ona bakmaktan kaçınan genç kıza dikti. Mesafeli duruşu, duruşundan daha uzak sesi Deryal'i kurşun yaralarından daha çok acıtıyor, onu daha çok öldürüyordu. Ama sevdiğini söylemişti. Bu... Yalan değildi. "Söyle. "dedi sonunda onun güzel yüzünü gözleriyle içerek ve beynine kazımak istercesine.

Burcu'nun elleri birbirini buldu ve farkında olmadan ovuşturmaya başladı. Sürekli yere vurup duran ayağının da farkında değildi zaten. "Ben... Her şey için teşekkür ederim. Kız kardeşimi sen olmasan kurtaramazdım. Sana yalan söylemek istemezdim. Ama buna... Mecburdum. -"

“Biliyorum. ”dedi Deryal onun sözünü keserek. Burcu, onun boynuna bakıyor ve bu bakış Deryal’e ıstırap veriyordu.

“Gerçeği hep anlatmak istedim. Yapamadım. ”Burcu, duraksayıp yutkundu. ”O, fotoğraflardaki kişi. ”dedi sesi giderek daha da kısılarak. ”benim nişanlımdı. Eski nişanım. Ben onu öpmedim. Yusuf. . O, zorla öptü. Sana ihanet etmedim. ”Burcu, Deryal’in onu zorlukla duyduğunun farkında değildi. Ama Deryal, yine de anlıyordu kızın fısıltısında anlatmak istediklerini. ”Fotoğrafları kim çekti bilmiyorum. Ama ben ondan ayrılmıştım. Senin beni aradığın gün... O gün. . Ben ağlamıştım. Biliyorsun. O, beni ekipten bir arkadaşımın aldatmıştı. Sana ...”Durup zorlukla Deryal’in gözlerinin içine baktı. ”İhanet. . Etmedim. ”gözlerinin kıyısından yine yaşlar süzölmeye başladı. ”Sana bir çok yalan söylemeye mecbur kaldım, bunun için özür dilerim. ”başını iki yana salladı hıçkırıqlarla.

Ve Deryal, bunun bir veda konuşması olduğunu anladığında gözlerinin batmasına sebep olan gözyaşlarını tutabilmek için kalan gücünün son damlasını harcadı. ”Özür dilerim. ”dedi Burcu yine hıçkırıqları arasında.

“Bende özür dilerim. ”dedi Deryal çatallaşmasına engel olamadığı sesiyle. ”Çok özür dilerim. ”

İki genç de bu özrünün ne için olduğunu biliyordu. Ve Burcu, hıçkırıqları arasında arkasını dönüp koşarak uzaklaştı. Deryal’in eli istemsizce havaya kalktı onu durdurmak istercesine.

Gitme, dedi iç sesiyle. Gitme... Burcu, onun yakarışını duymadı, Yoğun bakım odasının camından göz ucuyla genç kızın koşarak uzaklaşmasını izledi. Ağlamak istiyordu. Hıçkırıqlarla ağlamak, bağırarak, yerinden kalkıp ardından gitmek ve ayaklarına kapanıp gitmesini önlemek istiyordu.

Ağlamadı, peşinden de gitmedi... Burcu’yu sonsuza dek kaybetmişti...

Burcu, Eşyalarını toplamayı yeni bitirmişti ki zilin sesiyle olduğu yerde dondu. Kalbi, çılgın gibi atarak kapıya ilerledi sessiz adımlarla, delikten baktı ve Şirin’i gördüğünde şaşkınlıkla kapıyı açtı.

“Selam. ”dedi Şirin ve Burcu’nun davetini beklemeden içeriye girdi. ”Nasıl olduğunu merak ettim. ”

“Bilmiyorum. ”dedi Burcu dürüstçe. Ve Şirin’in ayakkabılarıyla oturma odasını gidişini izledi, başını iki yana sallayarak onun peşinden ilerledi.

Şirin, bir köşeye toplanmış bavulları görünce kaşlarını çatarak baktı genç kıza ”Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu ve koltuğa oturdu.

“Evet. ”dedi Burcu bezgince. ”Buradan gidiyorum. ”

“Ama... Neden?” diye sordu Şirin kaşları havada.

Burcu, donuk gözlerini Şirin’e dikti ve ondan ayırmadan yanına oturdu. ”Amcamın yanına gidiyorum. ”dedi ve gözlerini ondan ayırıp pencereye, gri gökyüzüne çevirdi.

“Ben nereye gittiğini değil. Neden gittiğini merak ettim. ”Burcu’nun suskunluğu üzerine Şirin, iç çekerek elini ona uzattı. Genç kız, ona uzanan elden irkilerek kaçınca Şirin afallayarak elini çekti.

“Aslında buraya seni ikna edebileceğimi düşündüğüm için gelmişim. ”Sesi, Burcu’nun garip hareketinden dolayı şaşkın çıkıyordu.

“Ne için?” Diye sordu Burcu ruhsuzca.

“Şey... Deryal Bey hastaneden taburcu oldu. Belki...”

Burcu, hızla başını iki yana salladı.

“Ama siz birbirinizi seviyorsunuz. Ben buna eminim. Deryal beyin sizi yanlış anladığına da eminim. O fotoğrafların mutlaka bir açıklaması olacağına da eminim. Yani sen eğer anlattıysan ona-”

“Onu biz aramızda hallettik. ”dedi Burcu kara bir mizahla ve ölü gözlerini Şirin’e dikti.

“Ne? Nasıl hallettiniz?”Burcu, omuz silkti ve tekrar pencereden dışarıya çevirdi solgun yüzünü. Ama ne pencereyi ne ötesini görüyordu. Gözlerinin önünde Deryal’in sorgusuzca üzerine yürüyüşü vardı.

“Ben... Adem’le görüştüğümde... Yani bana tam olarak bir şey söylemedi ama... Deryal bey Ogün çok öfkeli çıkmıştı. Sana bir şey yapmadı değil mi? Yani en azından yaşıyorsun. ”

Burcu, karanlık bir kahkaha attı bir anda ve Şirin irkildi. ”En azından yaşıyorum. ”dedi Burcu garip bir sesle.

“Sana... vurdu mu yoksa?” diye sordu Şirin dehşete düşmüş bir halde. Burcu, başını iki yana salladı.

“Ben, sana yardımcı olmak istiyorum. Derya bey’in seni dinlemesini sağlayabilirim belki Buraya geldiğimden ikisinin de haberi yok. ”

“Ben onu aldatmadım. Ve o da bunu biliyor. Yani artık biliyor. ”

“O zaman neden ayrılıyorsunuz. ”Şirin, tekrar onun güçsüz görünüşüne biraz destek olmak adına elini uzattı ve Burcu, tekrar onun elinden kaçındı. Şirin, bu hareket üzerine Burcu’yu sıkıştırmaya karar verdi.

“Sana ne yaptı Burcu?” diye sordu sakın bir tonla.

“Hiç bir şey. ”Ve Burcu, bir anda ayağa fırlayıp, bavullarını kaptığı gibi daire kapısının önüne götürdü.

Şirin, oturduğu yerde kaşlarını çatmış, başını yana eğmiş düşüncelere dalmıştı. Deryal’in ofisten öfkeyle çıkışı geldi aklına ve sonra birden ortadan yok olmuştu. Adem, neler olduğunu anlatmamıştı ama Burcu’yla hiç iyi ayrılmadıklarını söylemişti. Deryal bey onun için ölüme bile gitmişti ama yine de bu onları bir araya getirmemişti. Ne olabilirdi? Ve sonra bir anda Adem’in söyledikleri geldi aklına.

‘Burcu’nun bir daha ona yakın durmak isteyeceğini sanmıyorum. ’Ve Burcu, Şirin’in dostça uzanan elinden bile kaçınıyordu. Onu dövmediyse...

“Aman tanrım. ”diye fısıldadı Şirin ve biri onu kaba etinden çimdiklemiş gibi ayağa fırladı. Burcu’nun yüzüne bakmaktan kaçınarak onu geçti. ”Ben... Fazla karıştım. Özür dilerim. İyi yolculuklar. ”dedi ve daire kapısından hızla çıktı.

“Şirin?” diye seslendi Burcu arkasından. ”İyi düşüncelerin ve arkadaşlığın için teşekkür ederim”

“Seni tanıdığım için memnunum. ”dedi Şirin ve tekrar döndü.

“Şirin?”

“Evet”

“Senden bir şey isteyecektim. Kız kardeşim benimle gelmek istemiyor, çabuk toparlandı. De... Deryal’e ona göz kulak olmasını rica ettiğimi söyler misin?”Şirin’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Tabii ki. ”Ve tekrar dönüp hızla merdivenleri indi. İnerken sıkıca tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı.

Burcu, kapıya çağırdığı taksi şoförünün bagaja bavulları yerleştirmesini beklemeden arabaya bindi. Unuttuğu bir şey olup olmadığını aklından geçirirken özellikle yanına almadığı bir şey geldi gözlerinin önüne.

Taksi şoförü motoru çalıştırdı ve gaza bastı.

“Durdurun arabayı. ”dedi Burcu telaşla. ”Bir şey unuttum. ”Taksi şoförü homurdanarak frene bastı ve Burcu, kapıyı hızla açıp binaya doğru koşmaya başladı. Dairesine girip yatak odasına gittiğinde bebeği bıraktığı gibi yatağın üzerinde duruyordu. Ona uzandı, kollarıyla sıkıca sardı, boynuna astığı kolyenin yerinde olup olmadığını kontrol etti ve gözyaşlarıyla birlikte tekrar taksiye binmek için ilerledi...

Genç adam, dairesinde içeri girdiğinde içtiği fazla alkolün etkisiyle sendeliyor, yanında ilerleyen kıza tutunuyordu. Onu, yatağa doğru sürükledi. Yatağın önünde durdu, başını kaldırıp genç kızın gözlerinin içine baktı.

Ve bir anda iri menekşe gözlerle karşılaştı, elleri titreyerek bukle bukle ipeksi saçlara uzandı, canını yakmaktan korkarcasına nazik ve yavaş. Elleri, yüzünün iki yanında şekillendi ve dolgun, tadına doyamadığı dudaklarına değirdi dudaklarını. Genç kıızı içinde taşan tüm duyguları bedeninden ona aktarırcasına öptü. Dudakları hala dudaklarındayken elbisesinin askılarına uzandı ve hafifçe yana kaydırarak askıları aşağıya düşürdü. Elbise genç kızın ayaklarının dibinde bir yığın oluşturdu. Deryal, onu öpmeye devam ederken genç kıızı usulca yatağa yatırdı ve kendi bedenini üzerinde tuttu.

Elleri aşkla dolanıyordu kıvrımlarında, dudakları çenesinden boynuna doğru minik öpücüklerle kaydı. Ve genç kız şehvetle fısıldadı.

“Deryal. ”

Deryal, sesi duyduğu anda irkildi, gözlerini açtı ve karşısındaki yüze bakıp yeşil gözlerle karşılaştı. Gözlerini tekrar kapadı acıyla. Genç kızın üzerinden kalkıp yanına ona dokunmamaya özen göstererek uzandı.

“Gitsene. ”dedi kıza fısıltıyla.

“Ne?”

“Gitsene. ”

“Şim... Şimdi mi?”

“Evet. ”

“Ama neden?”Deryal, bir anda doğruldu ve elleriyle genç kıızı yataktan aşağıya itmek için ona uzandı.

“Git diyorum sana. Git. Git. Git. ”

Genç kız, birden korkuyla telaşa kapıldı, giysisini üzerine bir çırpıda geçirerek ve şok olmuş bir halde koşar adımlarla kapıya doğru ilerledi. Son bir kez Deryal'e dönüp baktı ama genç adam yatağın üzerinde büzüşmüş ileri geri sallanıyordu. Başını iki yana sallayarak hızla çıkıp gitti.

Deryal, uzun dakikalar sonra yataktan kalktı, üzerindeki kıyafetleri çıkardı ve buz gibi suyun altına girdi. Ne yaparsa yapsın acı geçmiyordu. Ne yaparsa yapsın genç kıza olan özlemi azalmak yerine her gün katlanarak artıyordu. Ellerini duvara dayadı ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Gözlerinden akan yaşları üzerinden kayıp giden buz gibi suya yükledi.

“Depoya geliyor musun?”

Deryal, başını sallayarak cevap verdi Adem'e. Adem, artık bu duruma gittikçe öfkeleniyor, Deryal'i geri kazanmak adına elinden ne gelirse yapmaya çalışıyordu. Arkadaşı üç aydır bir ölüden farksızdı. Deryal, artık hiç bir şeye takıntı bile yapmıyordu. İşe geliyor, yapması gereken her şeyi yerine getiriyor ve sonra çıkıp gidiyordu. Bir robot gibiydi.

Ama her gün atlamadığı ve heyecanla gittiği bir yer vardı. Önce, Burcu'nun binasının önüne gidiyor, bir kaç saat boş dairenin penceresini uzaktan seyrediyor, sonra Filiz'in yanına giderek bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu.

Şirin, ofise girdiğinde Adem, gözlerini ona dikti. Şirin'in Deryal'e karşı olan davranışlarındaki değişikliği de anlamıyordu. Deryal'e bir katile bakar gibi bakıyor, eski saygısını göstermiyordu. Deryal'inde pek umurunda değil gibi görünüyordu bu durum. Şirin, topuklu ayakkabılarını zeminde tandırdatarak ilerledi ve elindeki dosyaları Deryal'in masasına fırlattı.

“Yavaş. ”dedi Adem hafif sert bir tonla. Şirin onu umursamadı. Deryal'in ona çevrilmiş gözlerine dikti bakışlarını.

“Eksiklerin listesi. ”dedi düz bir sesle. Deryal, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkaya yaslandı.

“Şirin... Sorun ne? Bir dövmediğin kaldı. ”

Şirin, cevap vermedi ve arkasını dönüp ofisten çıkmak için ilerlemeye başladı.

“Şirin?” diye sordu Deryal daha otoriter bir sesle. ”Sana bir soru sordum. ”

Şirin, bu sesi duyduğunda durmak zorunda kaldı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alıp

arkasını döndü. Eğer biraz daha susarsa çatlayacakmış gibi hissediyordu.

“Sorun Burcu... ”dedi dişlerinin arasından. Ve Deryal, gözle görülür bir şekilde irkildi. “Sürekli bana nasıl olduğunu sorup duruyorsunuz. Nasıl olmasını bekliyorsunuz Deryal Bey? Sizin ona yaptıklarınızdan sonra o kızın nasıl iyi olmasını bekleyebilirsiniz ki? Ölü, solgun, yıpranmış. O fotoğrafların bir açıklaması olabileceğini hiç düşünmesiniz mi? Neden hiç sormayı aklınızdan geçirmediniz? Üstelik bilmediğimiz bir sürü sıkıntısı varken. Biz burada gülüp eğlenirken onun içi kardeşinin acısıyla yanıyordu. Ona olan aşkınız bu kadar mıydı? Bir anda her şeyi silmek ve rezilce davranmak. Bir daha nasıl birine dokunacak? BİR daha nasıl birini sevmeye cesareti olacak. Son görüştüğümüzde bana dokunmaktan bile çekiniyordu. Bana Deryal Bey. . Bana! Bana artık onun nasıl olduğunu sormayın çünkü size cevap vermeyeceğim. Çok istiyorsanız gidip kendiniz görün. Tabii sizi kabul edebilirse. ”Ve Şirin içindeki tüm zehri akıttıktan sonra hızla çıkıp gitti.

Deryal, Şirin’in her sözüyle tekrar tekrar ölmüştü. Şirin onu makineli tüfekle taramış, delik deşik bırakmış ve çıkıp gitmişti. Ayağa fırladı, koltuğun arkasından ceketini aldı ve üzerine geçirdi.

“Ben söylemedim. ”dedi Adem. Deryal, ona cevap vermedi. Kimin söylediği umurunda değildi. Burcu’ya bunu yaşatmıştı. Hem de hiç acımadan. Ofisten dışarı sert adımlarla çıkıp gitti.

Ve Adem arkasından bakakaldı.

Aslında Burcu, yağmur sesini severdi, Penceresinde tıkırdayan su damlaları ona huzur verir, bir melodi gibi gelir, Burcu, bu sesle sakinleşebilirdi.

Yağmurun yağdığının farkında bile değildi, Filiz’in duvarda asılı ‘Bob Marley’ posterine tersten bakıyordu. Posterin orada asılı olduğunun da farkında değildi. Beyni düşüncelerin hücumuna uğramış ve içinden çıkılamaz bir hal aldığında yavaş yavaş uyuşmuştu. Hiçliğin içinde yok olup gidiyormuş gibi hissediyordu. Sanki beyninde milyonlarca karınca dolanıyordu. Uyumak mı istiyor yoksa uyanık mı kalmak istiyor, bunu bilmiyordu. İhtiyacı antidepresan ilaçlarının onu bilinçsizliğe sürükleyeceğini biliyordu ama. Belki iyi gelebilirdi... Belki...

Sonunda, kan beynine hücum edip, gözlerini kararttığında ve bir tıkaç takılmış gibi uğuldadığında kulakları, başını kaldırıp yatağa bıraktı kendisini. Yanında yatan kendi boyunda bebeğe doladı bir kolunu, diğer elinin yumrukları sıkıca kapanmış, avucunun içindeki kolye ucu derisine batıyordu.

Burcu, bunu anlamıyordu. Hem o'na doğru koşmak hem ondan kaçmak istiyordu. Bedeni ikiye bölünmüş Burcu, hangi tarafının sözünü dinleyeceğini şaşırmıştı. Sürekli başka başka resimler dönüyordu gözlerinin önünde. Ona bir bebeğin tenine dokunurcasına şefkat ve ilgiyle dokunan parmaklar, ürkütmekten çekinen yumuşak dudaklar, ona güven veren ve sıkıca saran güçlü kollar, göğsünde ağladığı bir beden ve onu her ne gevezelik yapıyor olursa olsun dinleyen, önemseyen Deryal... Ve onu aşkıyla yutacak gibi derin duygu yüklü gri gözler. .

Görüntüler beyrinde yer değiştiriyor ve o gözler karararak, bir anda karabasan gibi üzerine eğiliyor. O şefkatli eller göğsüne sıkıca bastırarak onu yatağa mahkum ediyor. Ve Deryal, ona acımasızlığın nasıl bir şey olduğunu anlatıyor...

Genç kız, yine korunmak istercesine başını yana çevirip yatağında top gibi büzülerek sindi ve ufak bir çığlık attı. Karanlıkta tutunacağı biri, bir şeyler aradı. Ama elleri boşlukta asılı kaldı... Ellerin aradığı neydi? Ona yardım edecek olan, bu derin çukurdan eline uzanıp onu yukarıya çekecek biri...

Burcu'nun bilinci yavaş yavaş karanlığa doğru ilerler ve ilaçlar etkisini gösterip bedeni gevşerken uzaklardan gelen bir ses çaldı kulaklarına. Burcu, bu sesi biliyordu. Bir robot gibi elleri komodinin üzerindeki telefona gitti ve açtığını fark etmeden, bilinçsizce telefonu kulağına dayadı.

“Abla?” diye sordu Filiz endişeyle. Burcu'nun dudakları kıpırdadı ama ne söylediğinden haberi yoktu.

Filiz'in endişeli sesine, doğru düzgün cevaplar verdiğini umuyordu. Sonra, bir anda içtiğı ilaçların onu daha önce bu derece bitkin düşürmediğini fark etti. Pekala, belki bir iki doz fazla almış olabilirdi ama bunu daha önce de yapmıştı.

Telefon Burcu'nun elinden kayıp yere düştü. Filiz, hattın diğeri ucundan ona ulaşmaya çalışırken artık onu duymuyordu, bir eli yataktan aşağıya doğru sarktı tüm gücünü yitirmiş gibi. Burcu'nun midesinde garip bir yanma vardı. Son düşüncesinden önce bunu düşünüyordu. Son düşüncesi... Deryal'den başka bir şey değildi.

Burcu'nun düşüncelerinin başladığı ve bittiğı nokta...

Filiz, ablasının mırıldanmalarından hiç bir şey anlamamıştı. Endişelenerek amcasına telefon etti ve ablasını kontrol etmesini istedi. Amcası telefonu kapatmadan korku içinde evinin altında bulunan atölyesinden çıkıp merdivenleri hızla tırmanmaya başladı. Burcu'nun kapısına geldiğinde çalmaya gerek duymadan hızla içeri girdi ve genç kız, bir eli yataktan sarkmış, dudakları morarmış bir halde buldu. Genç kızın telefonu yerde duruyordu.

Kendi telefonunu kapatıp hızla yanına koştu, seslenerek ona ulaşmaya çalıştı ama başarılı

olamadı. Parmakları bileğinin üzerinde nabız aradı, cılız bir atış hissettiğinde tuttuğu nefesini dışarıya verdi ve tekrar telefonunu çıkarıp acil yardım çağırdı. Ambulansı beklerken ne yapacağını bilemeyerek genç kızın yüzüne su çarptı.

Filiz'in telefonuna cevap vermek istemedi ama bu defa onu daha çok endişelendirmekten korktu. Burcu'nun iyi olmadığını söyledi. Sonunda tahminini fısıltıyla dile getirdi.

“Sanırım... İntihar etmiş. ”gözleri yan yana duran ilaç kutularındaydı. Birinin kapağı açık duruyordu. Amca Necdet, kalbi korkudan gümbürdeyerek ambulansa bindirilen ve kendinden geçmiş genç kızın yanına oturup ellerini havaya kaldırıp bildiği bütün duaları okuyarak Allah'ın genç kızı ona bağışlaması için dua etti.

Filiz, sadece kol çantasını alarak evden dışarı çıktı. Amcasıyla görüşmesi daha bitmeden toparlanmaya başlamıştı. Hava alanını arayıp bulduğu ilk uçağa bilet aldı. Caddeye çıkıp, telaşla boş veya dolu olduğunun farkında olmadan taksilere durması için el sallıyordu. Sonunda biri durdu ve Filiz, telaşla binip, hava alanına gitmek istediğini söyledi.

Ablasına neler olduğunu bilmiyordu ama üç aydır kendisini odaya kapattığını, ilaçlarla ayakta durduğunu biliyordu. Aslında buna kendisinin neden olduğunu tahmin ediyor ve daha çok Deryal'le ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu. Onunla konuşmaya çalışmıştı ama hiç bir sonuç alamamıştı.

Çantasından telefonunu çıkarıp alt dudağını ısırды. Yapmalı mıydı? Keskin bir şekilde başını salladı. Bunu yapmalıydı. İrkilerek ablasını bir daha göremeyebileceğini düşündü.... Deryal'in numarasını tuşladı ve ilk çağışta açıldı.

“Fİliz? BİR sorun mu var?”diye sordu Deryal, . Filiz normalde onu aramazdı. Hele de gecenin bu saatinde. Deryal'in sesi endişeli geliyordu.

“Sanırım. ”dedi Filiz, akan gözyaşlarını boşa kalan eliyle sildi. Yutkundu ve cevap vermek için derin bir nefes aldı. ”Ablam intihar etmiş. ”

Deryal'in keskin soluğunu duydu, uzun saniyeler konuşması için bekledi ama karşıdan bir cevap gelmedi.

“Hayır. ”diye fısıldadı sonunda Deryal ”Hayır. ”dedi tekrar.

“Ben emin değilim. Amcam onu hastaneye götürüyor. Bilet aldım. İzmir'e gidiyorum. ”

Karşı taraftan hiç ses gelmedi. Filiz, telefonun ekranına baktığında Deryal'in telefonu kapadığını fark etti.

Burcu, gözlerini açtığında boğazında tarifi imkansız bir yanma hissediyordu. Yüzünü buruşturup yutkundu ve acı daha da arttı. İlk anda bulanık gören gözlerini kırıştırıp daha net görmeye başladığında amcasının üzerine doğru eğilmiş ona dikkatle ve merakla baktığını fark etti.

“Neden kızım?” diye sordu amcası fısıltıyla. “Neden yaptın?”

Burcu, amcasının sözlerinden hiç bir şey anlamamıştı.

“Bu dünya o kadar yaşanılmayacak bir yer mi?” diye sordu amcası. “Bizi mi hiç düşünmedin?”

Burcu, kaşlarını çatarak baktı amcasına. Sözlerinin tek bir kelimesini anlamıyordu. Gözleri şaşkınlıkla arkada duran bayan doktora takıldı.

“Midemi yıkadık. Biraz istirahat edersen kendini toparlayabilirsin.” Genç kız, onu azarlıcasına konuşan doktorun sözleri üzerine bulunduğu odada dolaştırdı gözlerini ve bir hastane odasında olduğunu fark etti şaşkınlıkla.

“Neden buradayım?” diye sordu. “Ve midemi neden yıkadınız?” konuştukça boğazı yanıyor ve her nefes alışta midesi garip bir şekilde bükülüyordu.

“Bir de soruyor musun?” diye patladı amcası ayağa fırlayarak. “Bir derdin varsa benimle konuşabilirdin. Kardeşinle konuşabilirdin.”

Doktor, amcasının sözleri üzerine onları yalnız bırakmak için usulca çıkıp gitti odadan.

“Zor günler geçirdin ama sen bunu atlatamayacak bir insan değilsin. Ben nasıl hesap verirdim annene babana öteki tarafta. ” Amcası başını elleri arasına aldı. Burcu, hala şaşkınlıkla ona bakıyor ve bu azarı ne için yediğini kavrayamıyordu. “Bir psikiyatra giderdik, ne derdin varsa hallederdik. İntihar etmek ne demek?” genç kız elleri havada ona doğru gelen amcasına kaşlarını çatı. Yataktan destek almak için ellerini yatağa dayadı ve doğrulmaya çalıştı.

“Sen neden bahsediyorsun amca. Ben intihar etmedim!”

“Öyle mi küçük hanım. ” Amcası montunun cebinden bir ilaç kutusu çıkardı ve genç kıza doğru uzattı. “Peki, bu neden boş!”

Burcu, ilaca uzandı farkında olmadan, amcasının elinde sıkı sıkı tuttuğu ilacı kavradı ve kaşlarını çatarak yüzüne yaklaştırıp baktı. Ve sonra her şeyi anladı. İnleyerek başını arkaya attı. “Ben bunu içmemiştim. ” dedi fısıltıyla. “Yani diğer ilacı içmek istemişim. Kahretsin. Karıştırmışım. ”

Amca, bu sözler üzerine daha da öfkelenerek genç kızın bileğine yapıştı sıkıca onun geriye

çekmesine fırsat vermeden ve yatağın kenarına daha önce yerleştirdiği sandalyeye oturdu.

“Demek karıştırmışsın. Demek hayatının değeri bu kadar?”sinirle başını sağa sola salladı ve genç kızın elini bıraktı. ”Ne kadar da kolay söylüyorsun. ’Karıştırmışsın. ’neredeyse ölüyordun. Neredeyse. Neler çektim ben senin haberin var mı?”Burcu, gözlerini kapayıp yatağın içine doğru kayd ve içinde sakladığı cümlelerden bir kaç tanesini fısıldadı amcasına.

“İstedim.” Dedi ”Ölmeyi her an istedim. Aslında güzel tesadüf. Ama bunu isteyerek yapmadım. Seni üzdüğüm için özür dilerim.” Gözlerini açıp tekrar amcasına baktı.

Amcası, genç kızın yine o donuk gözlerle baktığını gördüğünde içi yandı.

“Neler oluyor kızım sana? Kardeşini de kurtardın. Hayatta ve iyi. ”eline usulca dokundu ve Burcu, elini ondan çekip, örtünün altına sakladı. Bu, amcasının dikkatinden kaçmadı.

“Buradan çıkınca bir doktora gideceğiz. Psikiyatr bir arkadaşım var. Onunla konuşacağım. İyi olacaksın kızım. ”dedi şefkatli bir sesle.

Ve yine genç kızın sözlerini umursamadığını gördü, Burcu, örtüyü biraz daha kendisine çekip boş gözlerle ayakucuna bakıyordu.

Kapı bir anda açılıp hızla duvara çarptığında ikisi de irkildi. Amcası omzunun üzerinden baktı ve kapının eşiğinde gözleri dehşetle açılmış, bir doksan boylarında, kumral saçlı bir adamla karşılaştı. Yabacının hareketine öfkelenerek ayağa fırladı ve ona doğru öfkeli adımlar attı.

“Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz beyefendi?”diye çıkıştı elleri havada.

Ama adam ona cevap vermiyordu. Gözleri onun başı üzerinden arkaya kilitlenmiş, hızlı soluklar alıyordu. Amcası adamın yüz ifadesinin yavaş yavaş değişimini izledi. Gergin, sert hatlı yüzünde bir gevşeme oldu. Yüzünde bir anda beliren kırışıklıklar amcanın şaşkınlıkla gözbebeklerinin büyümesine neden oldu. Adam, elini kapının kasasına dayadı sanki güç almak istercesine. Gözlerini kırpmadan doğrudan arkaya bakıyordu. Amca, başını arkaya çevirdi ve yeğenine baktı.

Ve şaşkınlıkla yeğenin de gözlerinin genç adama dikildiğini ve yüzünün sarardığını gördü. Arada durmak ona rahatsızlık vermişti sanki. Bu yoğunluğun boğazına tırmandığını hissetti. Tırmanıp orada kendine yer bulduğunu. Ve adamın fısıltısıyla başını tekrar adama çevirdi.

“Nasıl?” genç adam sanki kendisini görmüyor gibiydi, onu geçip usul adımlarla - sanki Burcu’nun yanına gitmekten çekinircesine - ilerledi, yatağın yanı başında durmadan önce, ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. Amca, bu ellerin ceplerin içinde yumruk olduğunu fark etti.

Koluna dokunan bir elle yerinden sıçradı ve başını o yöne çevirdi.

“Filiz?” diye sordu şaşkınlıkla ve yüksek sesle.

“İyi mi?” diye sordu yeğeni.

“Evet. ” dedi amca ve arkasını dönüp tekrar birbirlerini öylece durmuş izleyen gençlere baktı. Kendilerinden haberleri yokmuş gibiydi sanki.

“Deryal Abi. ” diye iki kelimeyle açıkladı Filiz durumu.

Amca, baştan sona tüm hikayeyi biliyor ve genç adama büyük bir saygı duyuyordu kendince. Yeğenlerini kurtarmak adına ölümü göze almış bir adam için hissedeceği başka bir duygu olamazdı. Üstelik ona bir sürü yalanlar söyledikten ve onun hayatını alt üst ettikten sonra Amca, ona saygı duymaktan başka ne yapabiliirdi. Burcu’yla aralarında bitirmek zorunda kaldıkları bir ilişki olsa bile.

“Biz çıkalım. Ben ablamla daha sonra görüşürüm. ” dedi Filiz, amcasının kolundan çekiştirerek ve odadan usulca çıkıp gittiler.

Burcu, Deryal’i karşısında görmenin şokunu henüz atlatamamışken onun dudaklarından dökülen kelimelerin farkına çok sonra vardı. Kalbinin atışı ritmini değiştirmiş ve dört nala gitmeye başlamıştı.

“Nasıl yaparsın?” diye sormuştu Deryal ona fısıldayarak.

Genç kız, önce yüzünün tüm hatlarında gezdirdi gözlerini özlemini gidermek için ve sonra başını pencereye çevirdi.

“İntihar etmedim. ” dedi düz bir sesle. Deryal’in kıpırdandığını ve yatağın yanındaki sandalyeye oturduğunu fark etti göz ucuyla. Genç adamın iç çekişini duydu.

“Neden buradasın ?” diye sordu Deryal. Genç kız, onun hesap sormadığını biliyordu. Onun sesindeki acıyı ve pişmanlığı duyuyordu.

“İlaçları karıştırmışım. ” dedi yine aynı tonda. Deryal, bu kayıtsız cevabın üzerine başını iki yana salladı.

“Çok basitmiş gibi söylüyorsun. ” Deryal, aslında onun hayatının kendisi için ne kadar değerli olduğunu haykırmak isterken ve onu tutup sarsmak isterken, öylece sandalyeye bağlı kalmak ona zor geliyordu.

“Basit. ” dedi genç kız yine kayıtsızca.

“Yapma. ”diye inledi Deryal.

Genç kız, hem ona uzanmak istiyor, hem ondan gidebildiği kadar uzağa kaçmak istiyordu. Anlatamadığı, kimseyle paylaşamayacağı kanayan yarasını bilen tek kişi Deryal’di ve ironik bir şekilde onu anlayabilecek tek insan yine Deryal’di. Genç kız, içinde tutup sakladığı acıyı bir şekilde dışarıya akıtmazsa bu acının onu boğacağına farkındaydı.

“Unutamıyorum. ”dedi utançla fısıldayarak ve göz ucuyla Deryal’in irkildiğini gördü. ”İstiyorum. Çabalıyorum ama unutamıyorum. Gözlerimin önünden gitmiyor. ”

“Burcum. ”diye inledi Deryal. Yumruk olmuş elleri ona koşmak istiyordu. Ve başka kelime çıkmadı dudaklarından.

“İlaçlar işe yaramıyor...”Ve Burcu, Deryal’e arkasını dönüp dizlerini keline çekerek, kollarını etrafına doladı.

Deryal, Filiz’in telefonunda sonra kendisini bir anda Burcu’nun odasının kapısında bulmuştu. Aradan geçen zaman, konuşulanlar, yanında onunla birlikte gelen Filiz’in farkında bile değildi. Burcu’yu gördüğü anda gerilmiş bedeni bir anda gevşemiş ve ayaklarının artık yürüyecek durumu kalmamıştı. Dizleri titreyerek ve her adımda ondan gelecek bir itiraz sözüne karşı hazırlıklı olmaya çalışarak atmıştı adımlarını.

Sonunda ayakta duramayacağını anladığında sandalyeye oturmuş ve özlediği bedenin üzerinde dolaştırmıştı gözlerini. Ona sarılmak istemişti, saçlarını okşamak, kollarının arasında ona güven vermek ve yanında olduğunu, her şeyin düzeleceğini söylemek istemişti. Ama ceplerine tıktığı ve yumruk yaptığı ellerini çıkarmaya cesareti yoktu.

Ve Burcu’nun itirafla yerin binlerce metre derinliklerine gömülmüştü bir daha çıkamayacakmış gibi. Kendisine okuduğu lanetler işe yaramayacaktı, Burcu’dan dileyeceği binlerce özür işe yaramayacaktı. Burcu, ona arkasını döndüğünde yine ve kalbi acıyla burkularak gitmesi gerektiğini anladı. Burcu, onun yüzünden solmuştu.

Derin ve titrek bir nefes alıp ayağa kalktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Söylenecek her kelime boşlukta savrulacaktı nasılsa. Deryal, büyük bir yangın çıkarmıştı ve hem kendisini hem Burcu’yu geri dönülmez bir şekilde yakıp, küle çevirmişti. Cezası, sonsuza kadar Burcu’suz kalmaktı. Cezası, soluksuz yaşamaya çalışmaktı...

Adımları geri dönmek için çılgınlık atarken ilerledi kapıya doğru. Gözleri batıyor, her adım kalbine bir ok saplıyordu.

Burcu, Deryal’in kalktığını fark etti. Genç adam bir süre duraksadı ve iç çekti, elbiseleri hışırdatı ve ayaklarından çıkan ses ondan adım adım uzaklaşıyordu. Deryal, onun hayatından sonsuza dek çıkmak için atıyordu adımlarını. Burcu’nun soluğu kesildi bir anda. Kulağına her çalınan ayak sesi kalbini de söküp götürüyormuş gibi hissetti. Biraz önce tamamlandığını

hissettiği parçası ondan koparılmış gibi hissetti. Onu seviyordu. Hastalığı Deryal'di. Ama Burcu, ilacının da Deryal olduğunu anlamıştı.

Hıçkırmaya başladı. Kapı açıldı...

"Gitme." dedi Burcu hıçkırıkları arasında sarsılırken. "Bırakma beni." Deryal'in adımları durdu. Burcu, ona dönmedi. "Seni seviyorum." dedi hala hıçkırırken.

"Burcum." dedi Deryal nefesini verirken garip bir sesle. . Burcu, onun ayak seslerine odaklanmış, sanki her şey onlara bağıymış gibi hissediyordu. Ve ayak sesleri ona doğru hızla koşmaya başladı. "Burcum." dedi Deryal tekrar.

Burcu, yavaşça çevirdi bedenini ona doğru, ıslak menekşe gözleri elleri ceplerinde olan adamın yüzüne doğru tırmandı ve göz göze geldiklerinde, yaşlar dökülen gri gözlerinden kendi gözlerini ayırmamak için kendisini zorladı. Bu, Burcu'nun hayata ve Deryal'e tutunması için ilk adımı atışıydı. Adımlar önemliydi...

"Bırakamam." dedi Deryal ve tekrar sandalyeye güçsüzce çöktü. "Seni bırakamam. "Ellerinden biri cebinden dışarıya çıktı usulca ama genç kıza uzanmadı, Burcu'nun gözlerinin onun ellerine dikkatle baktığının farkındaydı. Yatağın kenarına sıkıca tutundu.

"Sana bir söz vermiştim Burcum." dedi Deryal hafifçe gülümseyerek. "Seni sevmekten vazgeçmeyecektim. Hiç vazgeçmedim. Hiç geçmeyeceğim"

"Biliyorum." dedi Burcu, elini ürkekçe örtünün altından çıkardı ve Deryal'in yatağın üzerindeki elinin bir kaç santim ötesine götürüp orada bıraktı. "Biliyorum." dedi gözlerini tekrar Deryal'inkilere dikerek.

"Sana yardım etmeme izin ver, birlikte üstesinden gelelim. . "Burcu, ona inanmak istercesine salladı başını.

"Bu dünya üzerindeki en aptal herifim." dedi Deryal. "En ahmak, en beyinsiz. Özür dilerim. Özür dilerim. Binlerce kez özür dilerim. "

"Sus." dedi Burcu. "Sus lütfen. "

Deryal, susmak istemiyordu. Yüzünü genç kıza doğru usulca eğdi ve Burcu'nun ürkmekten korkarak bir kaç santim ötesinde durdu. "Sen benim parçamsın. Senden nasıl kopabilirim? Nasıl yaşarım? İnan bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum. Hiç bir fikrim yok. Senden önce ne yapıyordum bilmiyorum ama sensiz olmayı beceremiyorum. Öğrenemedim. Ama sana uzanmaya yüzüm yoktu. "Deryal'in kelimelerin sonunda kısılan sesi özlem doluydu. Gözleri, durmadan yaşlar boşanan menekşe gözlerden ayrılmıyordu. Uzanıp yaşlarını silmek istedi ama yapamadı. Kuruyan dudaklarını yaladı ve yutkundu. "Aslında yaşamaya bile yüzüm yoktu." itiraflarını bir bir sıralarken gururun artık Deryal için bir önemi

de yoktu.

“Hakkım yok ama. Özledim. ”dedi fısıldayarak. ”Çok özledim. ”

“Bende. ”diye karşılık verdi Burcu onun kendisine eğilen, harap olmuş, ayrıldıkları bir kaç ay içinde zayıflamış ve çökmüş yüzünden kaçmak isterken ve aslında ona uzanmak, sıcaklığını hissetmek isterken. Bu ikilemden kurtulacak mıydı? Burcu’nun bütün duaları bunun içindi.

Deryal, tüm hücrelerini yenilenmiş gibi hissediyordu. Bütün umutları kararıp söndüğü anda Burcu’nun ona seslenişiyle dünyası tekrar aydınlığını bulmuş, Deryal, sanki yeniden yaşıyormuş gibi hissediyordu. Soluğunu yeniden bulmuş, ona yürümeyi yeniden öğretmişler gibi.

Deryal, ona bağlanmıştı. Geri dönülmez bir şekilde... Hastalıklı gibi hayatı sadece Burcu’dan oluşuyordu. Eğer buradan çıkıp gitmek zorunda kalsaydı nereye giderdi? Deryal, her adım atışta ve mesafe biraz daha uzadığında Burcu’suz, zavallı bir yaşam sürmektense ölmenin daha kolay olacağını düşünmüştü...

Gri gözler uçuk mavi duvar boyaları olan, duvarlarda bir sürü poster asılı küçük adanın içinde dikkatle geziniyordu. Burcu'nun odası. Onun Burcu'sunun yıllarını ve gençliğini geçirdiği oda, karşılıklı konuşlandırılmış iki yatak. Aralarında bir şifonyer, küçük bir cdçalar, tek bir gardırop, kanatlı pencere ve üzerinde genç kızlara özgü çiçekli desenlerden oluşan tül, Burcu'nun her zamanki dağınıklığıyla yerde duran birçok kitap, kıyafetler ve gözleri yatakların tam karşısındaki duvarda asılı olan panoya takıldı. Raptiyelenmiş birçok fotoğraf dikkatini çektiğinde adımları onu panoya götürdü.

Burcu'nun okul üniformalı resimlerinden birini gördüğünde hafifçe gülümsedi. 'Her zaman karşı konulmaz' dedi içinden. Fotoğrafları tek tek incelerken yanında on altı yaşlarında genç bir çocuğun kolu omzuna dolanmış bir fotoğrafına takılıp kaşlarını çattı. Ve bir anda Burcu'nun bunu görmediği umarak genç kıza çevirdi bakışlarını.

"Ortaokuldan bir arkadaşım." dedi Burcu.

"Ben onun için-"

"Önemli değil." diye kesti onun sözünü Burcu ve bebeğine sıkıca sarıldı. Eli boynundaki kolyeye uzandığında orada olmadığını fark ederek bir anda endişeyle doğruldu. Deryal, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi. Burcu, kolyeyi kaybettiğinden korkarak ararken Deryal, elini cebine atıp, amcasının ona verdiği kolyeyi cebinden çıkardı, elini yüzüne doğru uzattı, parmaklarının arasındaki kolye sallanıp ısıldadı.

"Bunu mu arıyordun?" diye sordu Deryal yumuşak bir tonla.

Burcu, başını kaldırıp mahcup bir gülümseme yolladı. "Evet." ve uzanıp Deryal'in eline dokunmaktan kaçınarak aldı kolyeyi. Bu, Deryal'in canını yaktı.

"Takmamı ister misin?" diye sordu sadece nazik olmak adına. Burcu'nun gözleri hafifçe açılıp, yüzünün rengi bir anda değişince ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam bebeğim." dedi fısıldayarak, dizlerini kırıp yatağın yanına çöktü. "Nazik olmaya çalışıyordum."

Burcu, zoraki bir gülümsemeyle ve özür dilercesine baktı Deryal'e ve tekrar yastığına koydu başını. Yüzünün bir kaç santim ötesinde Deryal'in yüzü vardı.

“Konuşmalıyız. ”dedi Deryal sesini hafifçe yükselterek. Burcu, derin bir iç çekti ve bunun eninde sonunda olacağını düşünerek başını salladı.

“Seni İstanbul’a götürmek istiyorum. Ömer’le konuşacağız ve senin için en iyi doktoru bulacağız. ”

“Ben-”Deryal, elini havaya kaldırdı.

“Lütfen hemen itiraz etme Burcum. Ben, artık yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Eğer yardım alırsak bu ikimiz içinde en mantıklısı olur. ”sesi Burcu’yu ikna etmeye çalışırcasına yumuşak ve içten çıkıyordu.

“İstemiyorum Deryal. Ben... Ben doktorlardan nefret ederim. ”Deryal, gözlerini kısıp baktı Burcu’ya ve sonra başını geriye atıp iç çekti.

“Bir şeyler yapmama izin ver lütfen. Seni böyle solgun görmek beni bitiriyor. ”ve Deryal, neredeyse yalvarıyordu.

“Bir şeyler yapabilirsin. ”dedi Burcu. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Ne? Söyle bebeğim?”

“Karnım aç. ”

Deryal, gülerek başını iki yana salladı. ”Bu çok kolay oldu. ”dedi fısıltıyla. Ona uzanmak, onu kollarının arasına almak ve sıkıca sarılmak istiyordu. Aralarındaki görünmez duvarların engelini kıracak ne olursa yapmaya hazırdı.

“Ne istersin?” diye sordu gülümseyerek.

“Bilmiyorum. Her şey olabilir. Makarna?”tek kaşını kaldırıp baktı Deryal’e.

“Harika bir seçim Burcum. Ama konuşmamızı böyle kaynatamayacağını bilsen iyi olur.” Burcu’nun yüzü asılınca şefkatle gülümsedi.

“Bana yarım saat ver olur mu?”

“Tamam. ”

Deryal, genç kızın yanından zorlukla ayrıldı. Filiz’i mutfakta bulduğunda minnetle gülümsedi. Genç kızı alarak alışverişe çıktılar.

“Ablam benim yüzümden böyle değil mi?” diye sordu Filiz hüzünle eve dönerlerken.

Deryal, ona bakmaktan kaçınarak başını iki yana salladı. “Benim yüzümden. ”dedi düz bir sesle.

“Ama neden? Ablam seni seviyor. ”Deryal’in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

“Ben de onu seviyorum. Ama bazen seven insanda hata yapabiliyor. Belki de fazla sevdiği için” Filiz, genç adamın ne söylemek istediğini anlamayınca yüzünü buruşturdu. Deryal’den biraz daha açıklama bekledi ama konuşacak gibi görünmüyordu. Eve vardıklarında Deryal, fazla zaman kaybetmeden ceketini çıkarıp kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Filiz ve Necdet onu merakla ve hayranlıkla izlerken Deryal, Burcu’ya ona ilk yaptığı yemek olan bolonez soslu makarna hazırlıyordu.

“Sen benim yardımcımdan bile daha becerikli görünüyorsun. ”Deryal, makarnayı süzerken geniş alınlı, ak saçları ensesinde toplanmış, minnet yüklü kahverengi gözlerini kendisine dikmiş, diğer ihtiyarlara göre daha marjinal bir tarzı olan uzun boylu adama bakıp gülümsedi.

“Bana iş mi teklif ediyorsunuz?”

“Önce yemeğin tadına bakmam lazım.” Deryal, tekrar yaptığı işle ilgilenmeye başladı. Burcu’nun amcası iyi yürekli bir ihtiyardı. Deryal, hastanede onu nasıl görmediğine ve duymadığına hala şaşırıyordu. Necdet, bir anda gökten inmiş gibi yanlarında belirdiğinde onun hastabakıcı olduğunu düşünmüştü.

Özenle hazırladığı tepsiyi yukarı taşıdı ve Filiz’in yardımıyla Burcu’nun odasından içeri sessiz adımlarla süzüldü. Genç kızın gözleri kapalıydı. Geciktiğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Tepsiyi yatağın yanı başındaki maun renkli şifonyerin üzerine bıraktı ve Burcu’nun gözleri bu sesle birden açıldı.

“Uyandırdım mı?” diye sordu Deryal dudaklarını büzerek.

“Hayır. ”dedi Burcu ve doğruldu. ”Uyuyamıyorum. Uzun zamandır kendimi bu kadar aç hissetmiyordum. ”Deryal, yatağa oturdu ve tepsiyi dizlerine koydu. Burcu, gözlerini dehşetle açarak baktı ona.

“Bunu yapmayacaksın değil mi?” diye sordu başını iki yana sallayarak. Genç adam, uzun makarnaları kaşık yardımıyla çatala dolarken başını kaldırıp genç kıza baktı.

“Ağzını aç bakalım.” ve çatalı genç kıza doğru uzattı.

“Saçmalama Deryal. Ben yiyebilirim.” Deryal’in kaşları havaya kalktı.

“Buna eminim Burcum”

Burcu, genç adamın gözlerindeki inatçılığı görebiliyordu. Deryal, asla değişmezdi. Teslim olmuş gibi yüzünü buruşturarak ağzını açtı, çatalı dişleri arasına sıkıştırdı ve makarnanın lezzetli tadını dilinde hissetti.

Çiğnerken makarnanın eşsiz tadı damağına yayılıyor Deryal'in yemeklerinin lezzetini unuttuğunu düşünüyordu. "Bu harika." dedi gözlerini kapayarak.

"Biliyorum bebeğim. Ben yaptım."

Burcu, gözlerini açtı. "Kendini beğenmiş." Ve sonra diline yayılan lezzeti hatırladı. Deryal'in ona özel olarak yaptığı ilk yemekti bu. Bolonez soslu makarna. Burcu, Deryal'in yağmurun altında onu ikna etme çabalarını hatırladı ve gülümsedi.

"Bana yaptığın ilk yemek." dedi Burcu ve Deryal'in uzattığı çatalı dişledi tekrar.

"Evet bebeğim. Onun için yaptım."

"Teşekkür ederim."

Deryal, ona ilk kez özel bir yemek hazırlamıştı, ilk kez beraber film izlemişlerdi. Ve Deryal onu ilk kez öpmüştü. Gözle görülür bir şekilde irkilince Deryal'in kaşları çatıldı.

"Üşüyor musun?"

"Hayır." Dedi Burcu zorlukla gülümseyerek.

Burcu'nun gözlerinin önünden sürekli aynı akşamın hatıraları geçiyordu. Çizgi filmlerini bulduğunda Deryal'in utançla birlikte gelen öfkesini. Beraber film izledikleri kahkahalarla geçen dakikaları... Ve Burcu, ona sabah kahvaltı hazırlamıştı. Birden kıkırdamaya başlayınca, Burcu'nun her yüz ifadesini dikkatle takip eden ve onun sürekli değişen ruh durumundan şaşkına dönen Deryal'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Onu, iyileştirmeye çalışırken Deryal delirmese iyiydi.

"Şimdi ne oldu?" Burcu, elini ağzına götürdü ve gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Sana sürpriz kahvaltı hazırlamıştım."

Deryal'in gözleri sahte bir dehşetle irice açıldı. "O kahvaltı değildi bebeğim. Gerçek ve korkunç bir suikast girişimiydi." Ve Burcu'nun dudağının kenarına bulaşmış sosu peçete ile temizlemek için tepsideki peçeteye uzandı, eli genç kızın dudaklarına doğru ilerlerken gözleri bir yandan Burcu'dan gelecek herhangi bir itiraz tepkisi arıyordu. Genç kızın gülümsemesi hala devam ederken dudaklarını sildi.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu şefkatle.

“Hayır. Teşekkür ederim. Harikaydı. ”

“Beğendiğine sevindim. ”Deryal, tepsiyi şifonyerin üzerine koymak için ayağa kalktığında Burcu’nun gözleri genç adamın üzerindeydi. Ona ne kadar çabuk alışıyordu?

Ve Deryal, onu ne kadar çabuk değiştirebiliyordu. İçine ne çabuk işliyordu. Aylardır gülümsemeyi unutmış dudaklarından çıkan kıkırtılar onu şaşkına çeviriyordu. Hem de bu kadar kısa zamanda. Deryal, kendi ellerini de her zamanki titizliğiyle peçeteye temizledikten sonra genç kızın yanına oturdu usulca ve sonra Burcu’nun bakışlarını gördüğünde kaşları soru sorarcasına havaya kalktı.

“Ne?” diye sordu Burcu cevap vermediğinde. Genç kız, başını iki yana salladı.

Deryal, üstelemedi. Zaten konuşulması gereken başka konular vardı. Bir ayağını diğerinin üzerine attı, elini yatağa dayayarak destek aldı.

“Seni İstanbul’a götürmek istiyorum. ”Burcu’nun tüm yüz hatlarında bocalamanın izlerini gördü. Genç kız, gözlerini kaçırdı. Dizlerini kendisine çekip kollarını etrafına doladı. Deryal’in beyninde geçmişte, çok çok öncesinden bir resim canlandı. Bu, onun korunma yoluydu. Her ne kadar bir işe yaramasa da... Ama sorun etmedi. İçindeki mutluluk -onun yanında olabilmenin mutluluğu- öyle güçlüydü ki, genç kızın hiç bir davranışı onu bezdiremezdi. “Eğer yardım almazsak ikimiz içinde zor olacak Burcum. ”diye devam etti sözlerine.

Burcu, gözlerini kaldırıp kirpiklerinin altından baktı ona. ”Ben...”susup ne diyeceğini bilemiyormuş gibi yüzü sıkıntıyla gerildi. ”Emin değilim. ”

“İstemediğin, istemeyeceğin, seni rahatsız edecek herhangi bir şeyle asla ama asla karşılaşmayacaksın. ” Burcu, yine ona inanmak ister gibi baktı gözlerinin derinliklerine. Onda güven aradı, gerçeklik aradı, tutunacağı bir şey aradı. Ve sonra aklına Deryal’in ona verdiği bir söz geldi. O istemeden onu öpmeyecekti. Yapmıştı değil mi? Deryal, sözlerini tutardı.

“Burcum. ”Dedi Deryal ikna etmek istercesine yumuşak bir tonla. ”Büyük yangınların zararı da büyük oluyor. Çok büyük bir ateş yaktım. Seni de kendimi de yaktım. Hayvandan farksız davrandım. Onlar bile bende-”

“Lütfen. ”dedi Burcu yalvarırcasına. ”Bir şey söyleme. ”

“İzin ver bana Burcum. Seni götürmeme izin ver. ”

Burcu’nun tedirginliğini görüyordu Deryal. Ona böyle baskı yapmak istemese de bırakıp gidemezdi asla. Yanında da kalamazdı. Onun, düşünce aşamasında bir kırılma gördüğü anda

kalbi hopladı.

“Doktor istemiyorum. Tek şartım bu!”dedi Burcu sonunda yarım bir gülümsemeyle. Deryal, inleyerek gözlerini kapadı.

“Doktor istemiyorum da ne demek? İkimiz de tedavi olacağız. ”

“Sen... Sen neden?”

Deryal, genç kızın şaşkınlığına gülümsedi. ”Ne yapacaksak birlikte yapacağız. Sana layık olabilmek için yapmayacağım şey yok. ”

Genç kızın gözleri sulandığında “Sakın!”dedi Deryal, Burcu’nun bakışları yumuşadı, elini Deryal’e doğru uzattı usulca ve hafifçe yanağına değdirdi parmaklarını teşekkür edercesine. Dokunuşuyla Deryal’in gözleri bir anlığına kapandı. Ve bu ilk adım için Allah’a şükretti. Genç kızın derisi yakmıştı sanki tenini. Ve Burcu, elini çabucak geriye çekti.

“Doktor istemiyorum. ”dedi Burcu yine. ”Ama birlikte aşabiliriz. ”diye ekledi gülümseyerek. ”buna inanıyorum. ”

Deryal’in başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bunun için çabalayacaktı. Burcu, doktor istemiyorsa gitmeyeceklerdi. Ama eğer işin içinden çıkamazlarsa onu ne olursa olsun ikna etmeye kararlıydı.

“Pekala. ”dedi iç çekişiyle beraber. ”Sen nasıl istersen. ”Ve Deryal, ayağa kalktı bir anda.

“Nereye?”

“Amcanla görüşmem lazım”

Burcu, amcasının varlığını unutmuştu bile. Deryal, bunun kolay olacağını sanıyorsa çok yanılıyordu. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldığında Deryal sordu;

“Ne?”

“Hiç. ”dedi Burcu hala gülümserken. Deryal, ona doğru uzattı parmağını. ”Bu gülüşü sevmedim küçük hanım. ”

“Sevmesen iyi edersin. ”

Deryal, kaşlarını çatarak odadan dışarı çıktı, evin geniş ve ferah salonuna ilerledi. Kapıdan içeriye girdiğinde Necdet’i şöminenin karşısındaki koyu kahverengi kadife kumaştan yapılmış eski bir sallanan sandalye de kitap okurken buldu. Bir kaç adımda yanına ilerledi.

“Sizinle konuşabilir miyim?”dediğinde amca Necdet bir anda irkildi ve gözlüklerinin üzerinden baktı Deryal’e.

“Tabii. ”Kitap ayracını sehpanın üzerinden aldı ve kaldığı sayfaya yerleştirdi. ”Dinliyorum. ”

“Burcu’yu İstanbul’a götürmek istiyorum. ”Deryal’in her zamanki gibi girizgaha ihtiyaç duymadan doğrudan dökülmüştü kelimeler dudaklarından. Amca, kaşlarını alayla havaya kaldırdı.

“Bavul mu götürüyorsun oğlum?”ve sonra yüzü ciddi bir ifade aldı.

“Efendim?”

“İstedğin anda Burcu’yu bu evden çıkarabileceğin fikrini sana kim vermişse yanlış vermiş. ”

Deryal’in çenesi yana kaydı ve kaşları havaya kalktı. ’Evet.’dedi içinden. ’bu kolay olmayacak’ Burnunu çekip ellerini ceplerine yerleştirdi.

“Sanırım bir sorunumuz var. ”dedi, odada bulunan yemek masasının etrafında duran sandalyelerden bir tane çekti ve amcanın tam karşısına oturdu.

“Burcu’yu. ”dedi sakın bir tonla ”Götüreceğim. ” ve itiraz kabul etmez ses tonu üzerine amca kaşlarını çatı.

“Burcu’nun bundan haberi var mı?”

“Elbette. ”

“Bunun için önce bana danışman gerekmiyor muydu?”

“Danışıyorum işte. Ve ayrıca öncelik sıralamasına gelirsek Burcu, sizi sollar”

Amca, ister istemez gülümsedi. Elindeki kitabı sehpanın üzerine koydu, gözlüklerini üzerine bıraktı.

“Boks maçına hazırlanıyormuşsunuz gibi geldi bana ama sizinle dövüşmeyeceğim. ”Deryal, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, sırtını sandalyenin arkalığına dayamış rahat bir pozisyonda oturuyordu.

Amca, Deryal’in sözleri üzerine bir kahkaha attı. ”Asla. ”dedi hala gülerek. ”İşlerimi kavga dövüş yoluyla halletmek gibi bir alışkanlığım yok. ”

“Emin olun benimde. ”dedi Deryal alayla ve başını iki yana salladı. Amca, derin bir iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ananelerimizden bihaber değilsindir umarım. ”

Genç adam, duruşunu değiştirdi, ayağını indirdi ve daha dik oturdu. ”Bir şeyler biliyorum. ”dedi sonra.

“Bu da bir şey. ” Necdet kurumuş dudaklarını yaladı. ”Günümüz Türkiye’inde bazı şeylere daha geniş açıdan bakılıyor olsa bile benim böyle bir duruma kati suretle olur bir cevabım olmayacaktır oğlum. Senin yeğenlerim için yaptıklarını görmezden gelemem ve bunun için sana müteşekkirim. Benim için saygıdeğer bir insansın. Fakat gel gör ki bu durum, kolundan tutup Burcu’yu istediğın yere götürebileceğın anlamına gelmiyor. Onun nesi olarak yanında bulunacağının önemi benim için çok büyük. Abisi mi?”

Deryal’in yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. ”Bunu istesem de yapamam. ”dedi açık yüreklilikle. ”Ona kardeş gözüyle bakamıyorum. ”

“Fark ettim. ”Amca gülümsedi. ”bunun için onun yanında ne olarak durduğın önemli. ”

“Söylediğınız kalabalık cümleleri tek bir kelime de toparlarsak ‘Evlilik’ten bahsediyorsunuz sanırım. ”genç adamın tek kaşı meydan okurcasına havaya kalktı.

Amca, ağır ağır salladı başını. ”evet. ” dedi, gözlüklerine uzandı, taktı ve kitabını alıp kaldığı sayfayı açtı. Yine, gözlüklerinin üzerinden baktı Deryal’e. ”Bu da henüz olamayacağına göre. ”kaşlarını alayla kaldırdı havaya.

Deryal, alt dudağını dişledi, gözlerini kıstı ve sonra muzipçe gülümsedi. ”Mucize değil. ”sandalyeden fırladı, Necdet’e bir kez daha bakmadan kapıdan çıktı, hızlı adımlarla Burcu’nun odasını buldu, kapıyı çalmaya gerek duymadan içeriye girdi.

Filiz, Burcu’nun yanında, sırtını duvara dayamış, yüzünde gülümseyen bir ifade ile bir şeyler anlatırken Deryal’in içeriye dalışıyla sözlerini yarıda kesip genç adama baktı.

“Deryal?” diye sordu Burcu, gülümsemesini bastırarak.

“Evlən benimle?” iki adımda yatağın yanına vardı genç adam ve Burcu’nun önünde diz çöktü.

“Ne?” diye sordu Burcu ve şaşkınlıkla doğruldu.

“Evlən benimle Burcum. Hemen yarın. ”Burcu, onun gözlerinin içine baktı. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

“Deryal, aklını mı yitirdin?”

“Ben değil ama amcan yitirmiş gibi. Evleneceksiniz diye tutturdu. ”

“Ahh. hayır. ”Burcu inledi.

“Hayır mı?” diye sordu Deryal şaşkınca.

“Yani sana değil amcama hayır. ”

Filiz, bu konuşmanın hangi kısmına g leceğine şaşırmıştı.

“O zaman tamam. Yarın. ” Deryal, ayağa kalktı ve cep telefonunu çıkardı cebinden. Bu sırada arkasını dönmüş olduğu Burcu, gözlerini kırpıştırıyordu. ”Deryal. ”dedi bir anda öfkeyle.

“Evet Burcum” Deryal, omzunun üzerinden baktı genç kızı.

Burcu’nun gözlerindeki öfkeyi gördüğünde telefona cevap vermiş olan Adem’in yüzüne kapadı telefonu ve tekrar genç kızın yanına gitti.

“Seni buradan götürmek istediğimde bir daha getirmeyeceğimi biliyordun değil mi Burcum?” diye sordu nazikçe.

Burcu, bunu bir süre düşündü. Deryal’le gitmeye karar verdiğinde aslında böyle bir şey aklında yoktu. Aslında tam olarak neye karar verdiğini de bilmiyordu. Sadece onun kendisine iyi geleceğini biliyordu. Sadece Deryal’e tutunabileceğini biliyordu.... Sonunda başını salladı. Deryal, tabii ki onu bir daha bırakmayacaktı.

“O zaman bir imza atmak zor olmamalı. ”

“Evlilik bu!”

“Biz zaten evliyiz. ”dedi Deryal genç kızı şaşkına çevirerek. ”Eğer evlilik hayatta kendine bir eş se mekse benim tek eşim sensin. Bunun için atmamız gereken bir imza varsa... Sorun olmamalı”

“Yine yapıyorsun!” dedi Burcu  aresizce.

“Neyi?”

“Bana sormuyorsun!”

“Bundan sonra her şeyi sana soracağım bebeğim. Ama önce seni kendimle birlikte götürmem gerekiyor. ” Mahcup bir gülümseme yerleşti Deryal’in dudaklarına. ”Ve amcanda buna izin

vermeyecek. Odana bir yatak atmama da izin vermeyeceğine göre. ”

Genç kız, ona itiraz etmek istiyor, evliliğin bu kadar kolay olmadığını haykırmak istiyordu ama Deryal’in gözlerindeki o çılgın parıltıyı gördükçe kelimeler dilinde yer bulmuyordu bir türlü. Onun, heyecanını ve hevesini fark etmişti. Burcu, sonsuza kadar ondan başkasını istemeyeceğine göre... Bir imza... Sorun olmamalıydı değil mi? Bıkkın bir nefes çekti içine.

“Pekala. ”dedi sonunda ve Deryal’in kolları hafifçe kıpırdandı. Zorlukla, ona sarılma arzusunu bastırarak ve dişlerini sıkarak ayağa fırladı.

“Şimdilik nikahı yaparız. Sen iyileştiğinde muhteşem bir düğün yaparız. Her şey senin istediğin gibi olur. . En iyisi olmalı. Herkesin konuşacağı türden bir şey. ”Burcu, Deryal’in kuru sesiyle gözlerindeki parlak bakışın ne kadar tezat olduğunu gördü bir kez daha şaşkınlıkla.

“Önce konuşmamız gereken şeyler var. ”dedi Burcu hızla ve yan gözle yatakta sırtarak onları izleyen Filiz’e baktı. Filiz, bakışın anlamını fark ederek “Tamam. ”dedi. Yataktan sıçrayıp ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalıştı.

Deryal’in gözleri Burcu’nun üzerindeyken Filiz’i kolundan yakaladı ve genç kızın kolundan kurtulduğunun farkında olmadan bir kaç adım atıp yine Burcu’nun yatağının yanına diz çöktü.

“Konuşalım. ”

“Eğer. . eğer evleneceksek bazı şeyleri açığa kavuşturmak istiyorum. ”

“Ne gibi şeyler Burcum?”

“Hayatında her zaman sen olmadan yaşayamayacak bir insan olduğunu bilip ona göre hareket edeceksin. Deli gibi araba kullanmayacaksın. ” Genç kız, Deryal’in bakışlarındaki değişimi fark ederek susmak zorunda kaldı. Genç adam, neredeyse gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Burcu, rahatsız olarak kıpırdandı.

“Bir... Bir sorun mu var?” diye sordu sonunda. ”Eğer çok karıştığımı düşünüyorsan-”

“BİR kez daha söyler misin?” dedi Deryal kısık bir sesle. .

“Neyi?”

“Şartlarımı. ”

Burcu, sonunda onun değişiminin neden olduğu şeyi fark ederek hafifçe gülümsedi. ”Sen olmadan olmuyor. Yapamıyorum. Bunun için kendini tehlikeye atmanı istemiyorum. ”

“Kabul. ”dedi Deryal çabucak. ”Kabul. ”

“Bi. . Bir konu daha var. ”solgun ılık genç kızın, saçlarının ardına gizlenmeye çalışan yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Ama Deryal, bu yüzün üzerinde taşıdığı ifadeyi göremiyordu.

“Söyle”dedi güven veren bir sesle kızın bocalaması üzerine.

“Aslında sen.... Bi... Biliyorsun. ”baş biraz daha aşağıya eğilip, güzel yüz tamamen saçların ardına gizlendiğinde genç adam bu fısıltılı ve utanç dolu sesin ne anlatmak istediğini anladı.

“Biliyorum Burcum. Lanet olsun ki biliyorum. Sen istemediğin sürece sana asla dokunmayacağım. Yemin ediyorum. ”

Burcu, sessizce araya girmiş olan duvarların üzerine kelimelerle bir kat daha ördürdü ve edilen yeminle mühürletti.

Zaman akrep ve yelkovanın çılgın bir yarışa girmesi gibi hızlı ve bulanıklık içinde geçti. Genç kız, elinde tuttuğu nikah cüzdanına bakıyordu hala bunun bir rüya olduğunu düşünerek.

Gerçekliğin kanıtı aslında tam yanında nefes alıp veriyordu. Ona bakıp gülümsüyor, heyecanlı, ışı l ışı l parlayan gözler gerçeğin başka bir yerde aranmaması gerektiğini anlatıyordu sanki. İki gün önce, amcasıyla girdiği sıkı bir tartışmadan galip olarak çıkan Deryal, o geceyi otelde geçirmiş, ertesi gün Adem ve Şirin’le birlikte şafak söker sökmez kapılarında belirmişti. Usulen ve Adem’in esprileri eşliğinde yapılan bir kız istemeden sonra Adem ve Deryal, dışarıya çıkmış, akşam üzeri dönmüşler ve bütün işlemleri halletmişler, nikah gününü almışlardı.

Burcu, ileri sarılan bir film gibi hızla gelişen olayları sanki dışarıdan izleyen bir misafir gibiydi. Şirin ve Filiz yardımıyla nikahına hazırlanmıştı. Elbise seçiminde Filiz ve Şirin’in küçük atışmaları, nikah memurunun gelmesiyle birlikte artan telaşlı bir heyecan, Deryal’in yanına indiğinde genç adamın kulağına ‘dizlerim titriyor’ diye fısıldayan heyecanlı sesi, sadece yedi kişiden oluşan nikah töreni, kısık ama güçlü duygular yüklenmiş seslerle tekrar edilen ‘evet’ler, amcası ve kardeşıyle ıslak gözler eşliğinde yapılan kısa bir veda... Ve Burcu, Deryal’le evliydi. Gerçekten!

Arkadan gelen sesler dikkatini çektiğinde yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Adem ve Şirin hala tartışıyorlardı.

“Onların bizden önce evlendiklerine inanamıyorum. ”dedi Adem öfkeyle. Küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzüp Şirin’e arkasını döndü ve camdan dışarıya bakmaya başladı.

Deryal, yoldan gözlerini ayırıp yanı başında duran karısına çevirdi gözlerini. Dudaklarındaki hafif kıvrım onu da gülümsetti. Bakışları buluşunca göz kırptı ve kaşlarıyla arkayı işaret etti.

“Ben ne yapabilirim. ” Diye parladı Şirin. ”Babam. ”

“Babanın-”

Deryal, öfkeli Adem’in sonunda pişman olacağı şeyler söylememesi için öksürerek araya girdi.

“Yarış mı bu?”dedi ciddi bir tonla dikiz aynasından Adem’in gözlerini yakalamaya çalışarak.

”Ayrıca bugün bizim günümüz. Zehir etmeyin. ”son cümle gerçek bir uyarı tonu taşıyordu.

“Özür dileriz Deryal bey. ”dedi Şirin kelimelerin üzerine basarak ve yüzünü cama çevirerek sırtını Adem’e dönmüş oldu.

Aslında Deryal, isterdi. Elindeki bavullar yerine karısını kucağında dudaklarından öperek ve ayaklarını tam anlamıyla yerden keserek eşikten içeri girmeyi isterdi. İç geçirerek kapıyı omzuyla kapadı. Bavulları bir kanara koydu ve Burcu ona döndü.

“Evine hoş geldin. ”dedi Deryal, kendini olduğu yerde zorlukla sabit tutmaya çalışarak. Burcu, öyle güzel, öyle alımlı görünüyor ve çekimi o kadar yüksekti ki genç adam bu işin düşündüğünden çok daha zor olacağını anlamıştı. Keşke doktora gitmeyi kabul etmiş olsaydı. En azından Deryal, ona karşı nasıl davranacağını bilirdi.

“Teşekkür ederim. ”dedi genç kız gülümseyerek. ”Sevim ablalar nerede?”

“Onlara ücretli izin verdim. Uzun bir süre...” Deryal, ceketini çıkarıp portmantoya astı ve genç kızın yanına ilerledi usul adımlarla.

“Mantonu alabilir miyim?”diye sordu ellerini havaya kaldırarak. Burcu, başını sallayıp arkasını döndü, Deryal, montu üzerinden çıkarmasına yardım ederken hafifçe eğilip özlediği ipeksi saçların kokusunu içine çekti.

“Senin için misafir odasını ayarlattım.” Dedi. Bavulları tekrar alarak merdivenlere doğru ilerledi. ”Ben yanındaki odada kalacağım. ”diye ekledi çabucak Burcu’nun konuşabilmek için nefes aldığını fark ettiğinde.

“Teşekkürler.” dedi Burcu minnetle ve Deryal’in arkasından usul adımlarla ilerledi.

Deryal, genç kızın eşyalarını bir saat içinde önceden boşalan dolaplara yerleştirmiş, Burcu, onu yatağın üzerine oturarak izlemişti.

“Sonunda. ”dedi Deryal ellerini birbirine vurarak ve genç kıza döndü. Onun, bir eli başının altında kıvrılmış, saçları yüzünün etrafını bir sarmaşık gibi sarmış, uyuyakaldığını gördüğünde yüzüne şefkatli bir gülümseme yayıldı. Üzerindeki kıyafetlerle rahatsız olacağından emindi ama bunları çıkaramazdı. Uzun bir süre onun karısı olduğu gerçeğinin her saniye daha da farkında olarak ve her geçen saniye kalp atışlarının daha da güçlendiğini fark ederek genç kıza izledi. Sonunda, sırtını dayadığı gardiroya ayrılarak ve genç kızın üzerine bir örtü örterek odadan usulca dışarı çıkıp, kendini her zaman mutlu hissettiği yere, oyuncaklarının yanına gitti.

“Bana gerçekten kızmadın mı?”Burcu, üzeri tepeleme çilek reçeli dolu olan kızarmış ekmeğini zorlukla yerken gözlerini kaldırıp baktı Deryal’e.

Genç adam, böyle bir soruya hazırlıklı gibi yüzünde manidar bir gülümseme belirdi. Çayından bir yudum aldı ve yüz ifadesi bir anda değişerek hüznü bir hal aldı.

“Kızdım. ”dedi rengini belli etmeyen bir sesle. ”Kırıldım. Ama beni kandırmana değil bu. Yükü tek başına omuzlamaya çalışmana kırıldım. Belki beni tanımadığın ilk anda söylemeyebilirdin ki o zaman bile sana yardım ederdim ama sen beni tanıdın. Senin için neler yapabileceğimi biliyorsun. Benden yardım isteyebilirdin. Senin öyle canın yanarken ben senin çok uzağında bilmeden çaresiz kaldım. ”

Burcu’nun başı öne eğildi. ”Çok üzgünüm. ”dedi fısıldayarak. ”Ama benden nefret etmenden korktum. ”

“Bu imkansız Burcum. Sana kızabilirim, öfkelenebilirim, beni deli edebilirsin. Ama asla nefret edemem. ”Deryal gülümsedi ve eliyle ekmeğini işaret etti. ”Mesela onu bitirmediginde seni dizime yatırıp dövebilirim. ”

Genç kızın gözleri irice açılıp, elinde kalan lokmaya takıldı. Ve ekmeği bir anda ağzına tıktırdığında Deryal kahkahalara boğuldu. Burcu, zorlukla yutkunup çayından bir yudum aldı ve Deryal’e sevimli bir gülümseme yolladı.

Genç adam elini başına dayayıp derin duygularla koyulaşan gözlerini genç kızın hala ürkek bakan gözlerine dikti. Burcu, bir an için gözlerini kaçırmak istese de sanki kilitlenmiş gibi öylece kaldı.

“Seni seviyorum. ”dedi Deryal, ona koşmak için sızlayan ellerinin çağrısını görmezden geldiğinde. ”Çok seviyorum. ”

Genç kızın dudakları hafifçe -belki gülümseme bile değil- yukarı kıvrıldı. ”Biliyorum. ”dedi kısık bir sesle.

Deryal, genç kızı oyuncaklarının bulunduğu salona götürdüğünde Burcu, aklındaki tüm şüpheleri, endişe ve korkuları sanki odanın dışında bırakmıştı. Belki çıktığında hepsi bir anda bedenine hücum edecek olabilirdi ama bunu umursamıyordu. Deryal’in ilgi ve şefkatiyle bunun üstesinden geleceğine her an daha çok inanıyor ve buna tutunmaya çalışıyordu. Bir yerlerde kendisinin de bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama o zamanın henüz gelmediğini biliyordu. Henüz o kadar güçlü değildi.

Kıran kırana bir araba yarışından sonra Burcu’nun kahkahaları tüm salonu dolduruyordu. Deryal’e meydan okumuş, onu zorlamış ve genç adamı çileden çıkarmıştı. Deryal, her ne kadar karşısında kim olursa olsun yenilmeyi hazmedemeyen bir insan da olsa Burcu’nun içine

işleyen kahkahalarını duydukça ve solgun yüzünün heyecan ve hırstan giderek kızardığını fark edince onu daha çok zorluyordu. Sonunda onun kazanmasına izin veriyor ve genç kızın gururla burnunu kaldırıp, kendini beğenmiş bir edayla sıraladığı sözlere elleriyle kulaklarını tıkayarak karşılık veriyordu.

Günler genç kıza kitap okuyarak, ona yemek yaparak, çizgi film izleyerek , büyük salonda oyuncaklarla oynayarak ve Burcu'nun polislik maceralarını dinleyerek geçiyordu. Ve tehlikeli her anıyı dinledikçe onun istifa etmiş olmasına memnun oluyordu.

Ve Deryal'in işkencesi her gün daha da artıyordu. Genç kızın bir adım kadar yakınında olup ona dokunamamak cehennem azabı gibi geliyordu. Saçlarını parmaklarına dolamak, kızaran yanaklarına dudaklarını değdirmek, dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek ve belki de sadece sarılmak. Deryal, ona dokunabilmek için ölüyordu. Burcu'nun bu durumun farkında olmadığına emindi ama. Çok sıkı bastırıldığı hislerini, arzularını ve tutkusunu ona belli etmemek adına dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyor, kasları bu gerginliğe isyan ediyordu.

Merdivenlerden inerken, Burcu'nun ayağı bir anda takıldığında Deryal, çevik bir hareketle uzanıp, onu belinden yakaladı ve kendi göğsüne sıkıca bastırdı. Genç adamın yüzü genç kızın saçlarına gömüldü.

“Dikkat et bebeğim. ”dedi kolunun altındaki narin bedeninin farkına yeni vardığında. Burcu'nun kaskatı kesilen bedenini hissediyor, kendisine onu bırakmak için emirler yağdırıyor ve art arda küfürler sıralıyordu. Ama bırakamıyordu. Burcu, kolundan çıkmak için kıpırdandığında Deryal'in kolu onu hafifçe sıktı. Diğer eli tirabzanlara sıkıca yapışmıştı. Dudaklarını saçlarına değdirdi.

“Lütfen. ”dedi genç kıza fısıltıyla. Onun nefesinin hızlandığını duyuyor, bunun korkudan mı heyecandan mı ileri geldiğini anlayamıyordu. ”Sadece bir kaç saniye. ”diye ekledi. Burcu'nun bedeni gevşemedi ama kolondan kaçmak için artık çırpınmıyordu.

Deryal, burnunu genç kızın saçlarına sürttü ve kokusunu içine çekti gözlerini kapayarak. Önünde tuttuğu bedeninin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissetti. Sanki dakikalarca suyun altında kalmış ve sonunda suyun yüzüne çıkmış gibi hissediyordu kendisini. Ve beyninin içinde bastırmak istediği bir ses homurdanıp duruyordu. Ona söz vermişti. Zorlukla, kolunu genç kızın bedeninden ayırdı ve onu serbest bıraktı.

Genç kız, ona bakmaktan kaçınarak merdivenleri hızla indi ve koşarak mutfağa ilerledi. Deryal'in dudakları öfkeyle büzüldü ve sıktığı yumruk duvarı buldu. ”Aptal” dedi kendi kendine. ”Aptal. ”

Mutfağa , Burcu'nun yanına gittiğinde içinde öfkenden bir alev topu büyümüştü.

“Burcum ben-”

“Kar yağıyor. ”dedi Burcu neşeyle. Deryal, ferah bir soluk çekti ciğerlerine. Burcu, bu konuyu konuşmayacaktı ve unutmaya hazırdı. Öyleyse Deryal, unutmuştu bile. Adımlarını dikkatle atarak ve kat ettiği yolu tekrar başa dönmemiş olmayı umarak ilerledi genç kızın yanına.

Büyük pencerenin önünde kollarını kendisini korumak istercesine sıkıca göğsünde kavuşturmuş genç kızın kayıtsız yüz ifadesi Deryal’i kandıramamıştı . İçi yanarak ve aradaki mesafeyi uzak tutmaya özen göstererek onun yanında durdu ve nohut tanesi büyüklüğünde gökten süzülen karları izlemeye başladı. Yarım saat içinde tüm alan beyaz bir örtüyle örtülmüş gibi her yer bembeyazdı. Ve iki genç yarım saat boyunca tek kelime konuşmamışlardı.

“Kardan adam yapalım mı?”dedi Burcu, gözleri ıslıl ıslıl parlayarak Deryal’e döndü.

Deryal’in bir dudağı yukarı kıvrıldı ve tek kaşı havaya kalktı. ”Hayır. ”dedi başını iki yana sallayarak. ”Kardan kadın yapalım. ”

Genç kızın giyeceklerine aşırı özen ve ilgi gösterdikten sonra ve onu kat kat giyinmeye zorladıktan sonra Deryal dışarı çıkmayı kabul etti. İki genç de istediklerinde kararlıydılar. Sonunda bir kaç adım geri çekilip eserlerine baktıklarında aynı anda kahkahaları havaya yayıldı.

“Bunun. ”dedi Deryal hala gülerken. ”Ne cins olduğu belli değil. ”

“Senin yüzünden” dedi Burcu azarlıcasına. ”Hem hangi kadında bu kadar büyük göğüs olur?”

“Kardan kadında. ”Deryal omuz silkti ve Burcu başını iki yana sallayarak yumruğunu havaya kaldırıp Deryal’in omzuna yumruk attı, Deryal’in beklemediği ansızın gelen bu darbe dengesini bozdu ve genç adamın ayaklarını yerden kesti.

Burcu, telaşla onu yakalamak için uzanıp montunun yakasından sıkıca kavradı ve kendisine çekti. Tamamen bilinçsizce hareket eden Deryal’in elleri genç kızın belini sıkıca kavradı ve başını kaldırdığında Burcu’nun şaşkın yüzüyle kendi yüzü arasında sadece bir parmak mesafe vardı. Donakaldılar.

Soğuk havada gri bir bulut gibi havaya yayılan nefesleri birbirine karışıyor, kilitlenen gözlerini birbirinden ayıramıyor, ikisi de şaşkınlıkla ve ne yapacaklarını bilemez bir halde öylece duruyorlardı. Aslında Deryal, biliyordu. Çok kolaydı, sadece başını öne eğecek ve soğuğun etkisiyle çatlamış dolgun ve tadını dün gibi dilinde hatırladığı dudaklarını yakalayacak, onu kendisine çekecek ve içinde kavrulan ateşle onu öpecekti.

“Çok güçlü bir karım var. ”dedi bunun yerine ve genç kızı zorlukla serbest bıraktı. ”Hadi artık içeri geçelim. Üşüteceksin. ”

Burcu'yu öylece, kendi halinde bırakıp dişlerini sıkarak eve doğru attı adımlarını. Buna daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu ama mimarı kendisiye izlemek mecburiyetindeydi. Bu zemini kendisi hazırlamıştı.

Burcu, istemişti. Bir anda, İki haftadır onun böyle bir girişimde bulunmasının tedirginliğini içinde yaşarken, Deryal'in öylece çekip gitmesiyle hayal kırıklığına uğramıştı. Onun kendisini öpmesini beklemişti. Daha önce beline sarılmasıyla gelen korku bir anda yok olmuş ve onun ellerini üzerinde hissetmek kan akışını hızlandırmış, içinde ılık bir his oluşmasını sağlamıştı.

Deryal'in çabalarını ve ne kadar zorlandığını görebiliyordu. En azından ona dokunamaz mıydı? Kollarını boynuna dolayamaz mıydı? Başını göğsüne yaslayamaz mıydı?Aslında Burcu, bunları yapabilirdi. Ama ya Deryal, daha fazlasını isterse, onu bir kez öptüğünde daha ileri giderse. Burcu, başını iki yana salladı. Henüz buna hazır değildi. Ne zaman hazır olacağını da bilmiyordu. Yine, ağlama isteğiyle doldu tüm bünyesi. Onu hem istemek, hem de ondan kaçmak arasında sıkışıp kalmış kalbi gücünü gittikçe yitiriyordu.

“Gelmiyor musun bebeğim?” diye seslendi Deryal, başını kapıdan dışarıya uzatarak. Burcu, başını sallayıp yeni yağan karın örttüğü beyaz örtüde ayak izlerini bırakarak ilerledi.

Banyo yapıp üzerini giyindikten sonra, içindeki garip heyecanla Deryal'in odasının önünde durdu ve kapıyı tıkladı.

“Gelebilirsin Burcum.” diye seslendi Deryal içeriden yumuşak bir tonla. Burcu, kapıyı aralayıp başını içeriye uzattı ve genç adamın aynanın karşısında ceketini giydiğini gördü.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.” dedi Deryal, ona bakmadan. Hızlı adımlarla yatağın yanı başındaki komodine ilerledi, telefonunu alıp cebine attı, gerilmiş yüz ifadesini de o anda değiştirdi ve Burcu'ya döndü gülümseyerek.

“Kulübe gitmem gerekiyor.” Bu bir yalandı. Aslında hiç bir yere gitmesi gerekmiyordu ama bir-iki saatte olsa kendisini toparlamaya ihtiyacı vardı.

“Bu mecburiyet sanırım ben banyodayken oldu.”

“Adem, telefon açtı.” Yalan söylemeyi hiç bir zaman beceremeyen Deryal'in gözü seğirdi ve bakışlarını Burcu'dan kaçırdı. Yanından hızla geçip merdivenlere doğru ilerledi.

“Anlıyorum.” dedi Burcu düz bir tonla onun yalan söylediğini fark ederek ve onun peşinden ilerledi.

“Sadece bir-iki saat.” dedi Deryal, kapıdan çıkmadan önce, onun yüzüne uzanmak için

kalkan elini yarı yolda zorlukla yakaladı ve paltosunu giyerek , bir daha Burcu'ya bakmadan arabasına doğru ilerledi. Binmeden önce lastiklere zincir takarak on beş dakika kadar oyalandı. Zaten sadece oyalanmak değil miydi amaç?

Zincirleri taktıktan sonra, bir sigara yaktı ve arabaya yaslanıp gözlerini eve dikti. Bu, böyle olmayacaktı. Biraz, sakinleşip geri döndüğünde Burcu'yla konuşacak ve onu iyi bir psikologla görüşmeye ikna edecekti. Kendi akıl sağlığını kaybetmeden önce bir şeyler yapması gerekiyordu. Sigarayı yere attı, arabaya binip nereye gideceğini bilmeden motoru çalıştırıp gaza bastı.

Burcu, Deryal'in karanlıkta bir gölge gibi görünen silüetini görüyordu. Onun, ne için kaçtığını fark ediyor, bu canını yakıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Sabrını görüyordu, bocalamasını da görüyordu. İçindeki kapanmak bilmeyen yaraya bir dur demesi gerekiyordu, yoksa geri dönülemez kadar büyük yaralar açılacaktı ikisinde de. Deryal, sürekli sarmak için uğraşırken o korkak gibi kaçıyor. Sonunda derin bir iç çekişle kararını verdi.

Salona inip, televizyonu açtı, Deryal'in bir gece önce o uyuya kalınca okumayı bıraktığı kitabı, yanı başına koydu. Cipslerini yerken ve aslında televizyonda ne olduğunu bile görmeden kendisini vereceği bu savaşa hazırlamaya çalıştı.

Deryal, genç kızın salonda olduğunu fark ederek ve uyumamış olmasını dileyerek attı adımlarını. Burcu, gözlerini televizyona dikmiş reklamları izliyordu. Bunu görünce hafifçe gülümsedi.

“Çok ilgi çekici olmalı. ”Burcu, bir anda irkilip ona dönünce ellerini havaya kaldırdı.

“Korkutmak istememiştim. ”

“Geldiğini duymadım. ”

Deryal, lafı fazla uzatmamaya karar vererek onun yanına ilerledi ve koltuktaki her zamanki mesafesini koruduğu yerini aldı.

“Seninle konuşmalıyız. ”

Genç kız gülümsedi ve arkasına uzandı, tekrar Deryal'e döndüğünde elinde bir kitap duruyordu. ”Bu çok güzel. Önce bitirelim sonra konuşuruz. ”Deryal, kitabı Burcu'nun elinden aldı ve sehpaye koydu.

“Konuşmalıyız bebeğim. ”

“Lütfen Deryal. ”dedi Burcu yüzünde şirin bir gülümsemeyle. Ve Deryal'in omuzları çöktü. Neden bu kıza hiç bir şekilde karşı koyamıyordu. Bıkkın bir iç çekişle kitaba uzandı ve ayraçın bulunduğu sayfayı açtı, arkasına yaslanarak okumaya başladı.

Deryal, genç kızın usulca kendisine yaklaştığının farkında değildi. Kitabı okumaya başlayalı on dakika belki olmamıştı ama kendisini kaptırmış , kelimeler dilinde yer buluyor ve şekilleniyordu. Deryal, genç kızın neden hep böyle mideyi tersine çeviren kitaplar okuduğunu düşünüyordu bir yandan.

“... üst kata çıkan merdiven görüş alanına girince, annesini gördü. Merdivenlerden aşağı itilmiş, başı aşağıya doğru sarkıyordu. Cesetten; annesinin, dağlardan kıvrıla kıvrıla akan kara nehirler gibi merdivene yayılmış siyah saçlarından gözlerini ayıramıyordu bir türlü. Midesi ağzına gelmiş bir halde tekrar ön kapıya yöneldi. Hemen önünde belirivermişti yeniden, elinde de bir balta vardı...” Deryal’in kaşları havaya kalktı. ‘Balta ha?’ dedi içinden.

Ve bir anda ince gömleğinin üzerinden koluna ürkekçe bir dokunuş hissetti. Kalp atışını kendi kulağında duydu, sesinin ritmi dalgalandı ama okumaya devam etti. Genç kız, yukarıya doğru ittirdiği kolun altına girdi, başını göğsüne yaslayıp, kolunu beline doladı. Genç adamın hızlanan kalp atışları eşlik etti ritmi bozulmuş sesine.

Deryal, genç kızın attığı bu büyük adımı şükranla karşıladı ve okumaya devam etti. Kitabı bir elinden diğerine alıp, genç kızın omuzlarını kavradı. Daha fazlası değil. Genç kız, uykuya dalıp, düzenli nefes alışlarını duyana kadar okumaya devam etti. Kitabı kapattı, onu uyandırmamaya özen göstererek sehpaye uzanıp bıraktı. Arkasına yaslandı ve kolunun altındaki narin bedeni hissetti gözlerini kapayarak.

Daha ötesi değil, aslında uyuyordu, onu çıldırtan saçlarını öpebilirdi, pürüzsüz teninde parmak uçlarını gezdirebilirdi, düğme burnuna dokunabilirdi. Deryal’in ciğerlerine hava yetmiyormuş gibi derin bir iç çekti. Bu, onu aldatmaktan başka bir şey olmazdı.

Gözlerinin önünde farklı farklı sahneler döner, onun nefes alışlarına odaklanıp alınan ve verilen her solukta şükrederken ve genç kızın yumuşak tenini kendi bedeninde hissederken kalkıp gitmek zordu. Onu yatağına götüremeyeceğine göre burada , onunla kalması sorun olmazdı değil mi? Koltukta biraz daha aşağıya kaydı ve genç kızı daha da sardı kolları. Ona ne kadar ihtiyacı vardı, ya da ihtiyacının ne derece güçlü olduğunu tam da o anda farkına varıyordu....

“Ben İzmir’e döndüğümde ekip arkadaşlarımdan biri beni aramıştı. ”

Deryal, şöminedeki odunları karıştırdığı maşayı biraz daha kavradı. Gelecek soruyu tahmin edebiliyordu aslında. Ve zaten bu kadar uzun süre beklemesine şaşırıyordu.

“Ee?” diye sordu kayıtsız bir sesle.

“Biri. . Yusuf’u yani eski-”

“Kim olduğunu biliyorum. ”Deryal’in sesi umursamazdı. Genç kıza sırtını dönmüştü ama Burcu, onun bedenindeki gerilmeyi görmüştü.

“Bir gece öldüresiye dövüldüğünü de biliyor musun?”

Deryal, genç kızın renk vermeyen sesine odaklanmıştı, onun tahminini biliyordu ve gerçeği söylediğinde karşılaşacağı tepkiyi kestiremiyordu.

“Nereden bileceğim yavrum. ”dedi maşayı bıraktı ve Burcu’nun yanına oturmak için doğrulup arkasını döndü. Ve genç kızın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi.

Burcu, başını yana eğmiş ve tek kaşını kaldırmış, gözlerinde ’bunu yemedim’ bakışıyla bakıyordu Deryal’e.

“Ölmüş mü?” diye sordu Deryal alayla ve genç kızın yanına doğru ilerledi, koltuğa, tam yanına oturup onu kollarının arasına aldı. En azından Burcu, artık bu kadarına izin veriyordu.

“Ölmemiş, ama uzun süre kendisine gelememiş. ”

Deryal, yapmacık bir üzüntüyle başını iki yana salladı, gözlerinin kenarındaki kırışıklık her an gülmeye hazır olduğunu gösteriyordu, ”Bebeğim, ’eski nişanlım’ adına çok üzuldüm. Vah vah. ”

“Fark ettim. ”dedi Burcu alayla. ”Çok üzüldün. ”

Deryal, sonunda bastıramadığı gülüşü dudaklarına yaydı ve genç kıza göz kırptı. Sonra bir anda yüz ifadesi ciddi bir hal alıp gözleri karardı. ”Sana uzanan eli kırarım Burcum. Bana fotoğrafları gönderen oydu, benim tarafımdan nasıl karşılanacağını, sana zarar verip vermeyeceğimi hiç düşünmeden, kendi bencil zihniyetiyle seni hiç düşünmeden hareket etti. Dua etsin. Eğer yaşıyorsa, yaşadığı güne her gün şükretsin. ”

Ve Burcu, aniden ona uzanıp dudaklarına yapıştığında genç adam ne hakkında konuştuğunu unuttu, bulunduğu yeri de unuttu, dudakları onu ürkütmeden genç kızın dudakları üzerinde yavaşça hareketlendiğinde ellerini genç kızın üzerinden çekti, kalbi bir yarış atı gibi dört nala gitmeye başladı ve damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissetti . Bu tadı öyle özlemişti ki eğer doyamadan geri çekilirse Deryal, ölürdü. Ve aslında Deryal ona doyabilecek miydi?

Genç kızın, dilini kendi dili üzerinde hissettiğinde inledi ve bedenindeki tüm kan tek bir yerde toplanmak için hareket etti sanki. Sonunda, genç kız nefes almak için geri çekildi ve başını bedeni kaskatı kesilen genç adamın göğsüne gömdü.

Bunun üzerine uzun dakikalar boyunca sadece ritmi bozuk nefes alışları ve şöminede yanan

ateşin sakinleştirici çıtırtılarının sesi vardı odanın içinde. Burcu, esnedi ve Deryal, bir şey söylemeye gerek duymadan onun elini sıkıca kavrayıp, parmaklarının arasından geçirdi parmaklarını. Genç kızın odasına geldiklerinde kapının önünde durup, ona baktı, eli usulca uzanıp çenesine dokundu ve izin almak istercesine gözlerine dikti gözlerini Burcu'nun başı hafifçe öne uzandığında genç adam gözlerini kapayarak genç kızın dudaklarına küçük ama özlem dolu bir öpücük kondurdu.

“İyi geceler Burcum. ”dedi fısıldayarak. Ama Burcu, hiçbir şey söylemeden onun elinden tutup odasına çekti. Deryal'in aklındaki düşünceler bir anda silip gitti ve dizleri titredi. Onun ardından usulca süzüldü içeriye, genç kız onu bırakıp yatağa uzandı ve örtüyü açık bıraktı.

“Benimle uyur musun?”

Deryal, hayal kırıklığı bir zehir gibi tüm bedenini yayılırken genç kızın attığı bir başka büyük adım için yine de şükrederken başını salladı, Onunla uyumayı özlemişti, peki ya bu, onu ne hale getirirdi? Örtünün altına girdi, genç kız ona sırtını döndüğünde hafifçe gülümseyerek onu belinden tutup kendisine çekti ve gergin bedenine -muhtemelen gece boyunca öyle kalacak- bastırdı. Yüzünü saçlarına gömüp, gözlerini kapadı.

Saatler sonra yataktan alnında terler dökerek fırladı ve buz gibi suyun altına girmek için adımları banyoyu buldu. Bu ilk olmayacaktı. Genç adam sonraki bir kaç gece onun yanından usulca kalkıp kendini soğuk suyla sakinleştirmeye çalıştı.

“Nasıl olmuş?”

“Güzel. ”dedi Deryal kuru bir sesle, Adem ve Şirin'in düğününe gitmek için hazırlanmış, koltukta Burcu'yu beklemeye başlamıştı. Ve Burcu, kapıdan içeri salına salına girip, siyah, dizlerinin üzerinde bedenini saran bir elbiseyi siyah topuklu ayakkabı ve çantasıyla tamamlamıştı. Bukle bukle saçları, biraz daha uzamış, omzundan aşağıya ipekten oluşan parlak sarmaşıklar gibi uzanıyorlardı.

Girintiler, çıkıntılar, düzlükler, pürüzsüz, mermerimsi bir ten.... Daha yukarılarda dudaklarını üzerinde dolaştırmak istediği zarif bir boyun, , ıslak dudaklar. Biraz daha yukarıda hayretle açılan bir çift göz. Deryal, gözlerini kaçırmadı.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye sordu Burcu, genç adamın onu sanki okşar gibi bakan gözlerine karşılık.

“Hiç” dedi Deryal omuz silkerek. “Dünya meselelerini düşünüyordum. ” Burcu, gülümsedi ve ona doğru ilerledi havalı bir edayla. Yanına vardığında dizlerinin önünde çöktü ve dirseklerini dizlerine dayayarak baktı genç adama.

“Bu ‘dünya meselelerinin’ içinde ben de var mıyım?”

“Hem de her cümlede. ”

Deryal, ona daha başka şeylerde söylemek istiyordu. Onun için çıldırdığını, biraz daha böyle giderse aklını yitirmiş bir kocayla yaşamak zorunda kalacağını, onu özlediğini, bedeninin her santimine dokunmak, hissetmek istediğini.... .

“Bana da öyle geldi. ”dedi Burcu neşeyle ve Deryal inledi.

“Hadi gidelim artık. Yoksa . . ”Deryal, dudaklarından fırlayıp giden kelimedden sonra ağzını mühürledi.

Burcu, üstelemedi. genç adamın artık sabrının tükendiğini görüyordu. Artık bunun için bir şeyler yapması gerektiğinin de farkındaydı, içindeki delice korkuyu bastırması gerekiyordu. Ne kadar canı yanabilirdi ki? Gözlerinin önüne daha önceden canının ne kadar yandığı gelince irkildi. Buna dayanabilir miydi? Neden öyle olmak zorundaydı?Neden kendisi acı çekmek zorundaydı...

Burcu, düşünce çukuruna dalmış bir halde Deryal’in ona uzanan elini tuttu ve ilerlediler. Arabada sessizdiler. Aslında uzun zamandır hep sessizdiler...

“Çok heyecanlıyım. ”

Deryal, siyah damatlığın içinde yüzü heyecandan kızarmış arkadaşına sırtıyordu. Şirin, bir elini yelpaze gibi kullanıyor, ateş basana yüzünü biraz olsun ferahlatmaya çalışıyordu.

“Sana kış günü düğün yapılmaz demiştim. ”diye çıkıştı Adem’e.

“Niye?Öyle bir kanun mu var?”

“Gelinliğimin etekleri mahvoldu. ” Şirin, inatçı bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

“Hayır tatlım. Belli bile değil. ”diye araya girdi Burcu gülümseyerek. ”Öyle güzel görünüyorsun ki insanların o küçük lekeleri fark edeceklerini sanmıyorum”

“Öyle mi dersin” Şirin’in sesi Burcu’ya inanmak ister gibi çıkıyordu. Burcu, ona güven verircesine başını salladı.

“Biz davetlilerin arasına dönüyoruz. ”dedi Deryal, Burcu’nun elini kendi avucu arasına alarak.

“Şu magazin muhabirlerinin ne işi var anlamadım. Birilerini gönder de onları yollasınlar. Artist miyiz biz?”

Deryal, başını salladı. ”Üç tane sanatçı çıkaracaksın sahneye. Gelirler tabii. ”dedi ve Burcu’yu da çekiştirerek süitten ayrıldılar. Arkadaşının bu önemli gününde onu hiç yalnız bırakmamıştı, sadece Burcu’yu evden alabilmek için birkaç saatliğine ayrılmış ve tekrar geri dönmüşlerdi. Şirin’in tüm isteklerini yerine getirebilmek için Deryal ve Adem, durmadan koşturmuş ama yine de genç kızdan bir dolu azar işitmişlerdi. Sonunda, her şeyin yolunda olduğuna içinden şükreliyordu.

Otelin salonuna inip kendileri için ayarlanmış yerlerini aldılar, Deryal, heyecandan elleri terleyen genç kızın elini bir saniye olsun bırakmamıştı. Kalabalık kulaklarda rahatsız edici bir uğultu bırakıp gevezeliklerine devam ederken genç adamın yüzü Burcu’nun üzerindeydi. Tüm salon içinde ışıltısıyla göze çarpan tek varlıktı. Deryal, onun başını ceketinin içine saklayıp kimseye göstermemeyi dilerdi. Öyle alımlı ve güzel görünüyordu ki aslında bu içinde ince bir gurur duygusuna kapılmasına da neden oluyordu.

Oturuşunda bile ayrı bir zarafet olan bu güzelliği, elinde silahla çatışmalara girdiğini düşündükçe inanmak istemiyordu. Ama bir gün, kendi silahını genç kızın eline verdiğinde ve hedef olarak bir kazığın üzerine oturttuğu şişeleri ıskalamadan tek tek devirdiğini gördüğünde onun keskin bir nişancı olduğunu anlamıştı. Genç kızın gözleri her detayıyla ayrı ayrı ilgilenilmiş düğün salonunda geziniyordu.

Merdivenlerde sırayla dizilmiş meşaleler, duvarda bulunan antika aplikler, özenle hazırlanmış ve ortalarında büyüleyici güzelliğiyle insanın gözlerini doyuran masalar. Geniş kurdelelerle yapılmış fiyonklarla süslenmiş sandalyeler, gelin ve damat için hazırlanmış nikahın kıyılacağı beyaz ve tozpembe tüllerle bir sultanın tahtını andıran masa ile düğün salonu mükemmel görünüyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Deryal genç kıza gülümseyerek. Burcu, ıslıl ıslıl gözlerle ve samimi bir mutlulukla baktı ona.

“Çok. Çok beğendim. ”

“Bizimki de çok güzel olacak. ”

Genç kız, Deryal’in ses tonundaki inancı ve heyecanı duymuştu. ”Bundan hiç şüphem yok. ” dedi ve uzanıp Deryal’in yanağına dokundu. Deryal, teninde şekillenen ele bıraktı başını, dönüp genç kızın avunun içini öptü ve alkışlarla birlikte bir rüyadan uyanmış gibi derin bir çekip elini bırakarak alkışlara eşlik ettiler.

Deryal ve Burcu, tıpkı söz verdikleri gibi nikah şahitleri olmuşlardı. Dans ettiler, kendinden geçmişçesine mutlulukla her müzikte oynayan Adem ve Şirin'e eşlik ettiler. Deryal, en yakını sadece kendisi olan Adem'in tüm misafirleriyle tek tek ilgilendi, onları eşi Burcu'yla tanıştırdı. Düğünün sonunda gelin ve damadı uğurlarlarken magazincilerin sorularını beklemiyor olsa da karşılaştıkları için öfkelenmedi. Yanındaki güzel bayanı soran her muhabire yüzünde hiç bir muhabirin göremeyeceği bir gülümsemeyle ve içindeki kabaran gururla 'Eşim' diye cevap vererek onları şaşkına döndürdü. Daha fazla soru sormalarına izin vermeden Burcu'yu korumacı bir tavırla kolları arasına alarak arabalarına doğru ilerlediler.

Burcu'nun kalbi heyecan ve korkuyla karışık gümbürdüyor, elleri titriyor ve kulakları uğulduyordu. Sonunda kararını vermişti. Deryal'i daha fazla üzmektense çekeceği her acıya katlanacaktı. Deryal, onu hiç bir şey için zorlamamış, sabırla genç kızın her adımı beklemişti. Artık Burcu, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Eğer yapmazsa genç adamın buna daha fazla dayanamayacağını farkındaydı.

Geceyi düşündü, insanlara yüzündeki muhteşem gülümsemesiyle karsını tanıştırmasını, onun elini bir saniye bırakmamasını, her iç çekişinde ilgili bir tavırla bir sorunu olup olmadığını sormasını.... Ve genç kız biraz daha geçmişe döndü beyninde, onun dizlerine gelecek bir darbe için kurşunlanmasını, ona söylediği yalanlar için bir kez olsun ağzından yadırgayıcı veya onu tenkit edici tek bir söz çıkmamasını, her şeyden önce kardeşini kurtarmasını....

Evet, Deryal onun canını yakmıştı.... Burcu, bunu affedemez miydi?Eğer Deryal, onun hayatındaki her noktayı en ince ayrıntısına kadar bilseydi genç kız, Deryal'in ona soracağına emindi. Ve Deryal, belki yapmaması gereken bir şey yapmıştı ama onun resimleri gördüğü andaki öfkesini tahmin edebiliyordu. Yusuf'u daha önceden tavlamaaya çalıştığı genç olarak bilmesi de verdiği acımasız cezada etkili olmuştu muhtemelen. Deryal'in çektiği ceza yetmemiş miydi? Adem'in yüzündeki mutluluğu gördüğünde ve Deryal'in bakışlarındaki eksikliği fark ettiğinde karar vermişti Burcu. Onun karısıydı. Üzerine minik bir havlu sardı ve banyodan çıkıp aklındaki düşüncelerle soluğu daha da hızlanarak başka bir havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

Kapı bir anda açılıp Deryal, içeri girdiğinde sıçradı ve havlu elinde öylece donakaldı. Deryal'in attığı adımda donmuştu. Deryal'in bedeninde hareket eden çılgın gibi atan kalbi ve genç kızı baştan aşağıya süzen gözleriydi. Banyo yapıp üzerini giyindikten hemen sonra genç kızın yanına gitmek için tarifsiz bir istek duymuştu genç adam. Kapıyı tıklatmak aklına gelmemişti bile.

Onu böyle , minicik bir havluya sarınmış, ıslak saçlarını kurularken görmeyi beklemiyordu. Deryal, Burcu'nun bedeninin gizini daha önce görmemişti. Bu konuya öyle çok dikkat ediyordu ki böyle bir durumdan hep kaçınmıştı. Şimdi genç kız, kalçalarının altında biten ince, biçimli bacaklarını gözler önüne seren, , dik ve dolgun göğüslerini zorlukla kapatan minik bir havluyla son derece çekici görünüyordu. Hatta büyüleyici...

“Özür dilerim. ”dedi Deryal ve kapıyı hızla kapatıp, sırtını kapıya dayadı. Ama gözlerinin

önünden kırmızı yanaklı , neredeyse çıplak gelini gitmiyordu. Burcu'nun bedeninin çekiciliğini elbiselerinin üzerinden biliyordu ama bu... "Kahretsın" dedi dişlerinin arasından, yumruklarını sıkarak ve zorlukla adım atarak beyninde genç kızın görüntüsü merdivenlere yöneldi.

Sonunda içindeki arzuyu bastıramayacağını bilinciyle duvara öfkeli bir yumruk attı haykırarak. Deryal, hiç bir kadını onun kadar istememiş, saçlarına bakarken bile ayrı bir haz duymamıştı. Ama dokunamadığı tek kadın karısıydı. Bir yumruk daha attı bir iki basamak indikten sonra,

"Deryal?" ve olduğu yerde donup kaldı yüzünü sıkıntıyla buruşturarak. Burcu'nun biraz önceki yumrukları görmemiş olmasını diledi.

"Evet bebeğim. "dedi yüzüne gülümser bir ifade yerleştirerek ve arkasını döndü. Ve dudaklarında kaçacak olan inlemeyi son anda tuttu. "Bebeğim böyle üşüteceksin. "dedi zorlukla kontrol altında tuttuğu sesle.

Genç kız, ıslak saçlarını bir omzunda toplamış, Deryal'e nispet yaparcasına öpmek istediği omuzlarını açıkta bırakmıştı. Arkasına sakladığı bir elini öne uzattı ve avcunda tuttuğu kremi havaya kaldırdı.

"Her yerim ağrıyor. Bana masaj yapar mısın?" Deryal, ona şaşkınlıkla baktı. Genç kızın yüzündeki gülümseme öyle masumdu ki bunu bilerek yapmamış olduğuna inandı.

"Giyin gel. "dedi zorlukla gülümseyerek. "Elbette yaparım. "

"Sırtım ağrıyor. "diye directti Burcu çocukça ve zarif adımlarla basamakları inerek genç adamın yanına kadar geldi. Onun elinden tutup çekiştirerek tekrar merdivenleri çıkmaya başladı.

Genç adam yarı yolda durdu ve Burcu'nun ona bakmasını sağladı. "Bir şey mi var?" diye sordu Burcu masumca.

"Evet. "genç adam gözlerini kapadı. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Burcum-"

"Deryal lütfen. "dedi genç kız onun geri çeviremeyeceği bildiği yalvaran ses tonunu kullanarak. "Bütün gece dans etmekten hiç bir tarafım tutmuyor. "

Deryal, gözlerini açtı ve Burcu'nun hiç bir şey okuyamadığı gözlerine baktı. "Üzerindeki bu minik havluyla mı?"

“Giyinmeme ne gerek var?” diye sordu Burcu omuz silkerek ve Deryal’e bakmaktan kaçınarak odasına doğru ilerledi.

Genç kız, köşeyi dönüp gözden kaybolunca Deryal, olduğu yerde öfkeyle tepindi, biraz sakinleştikten sonra dişlerini sıkarak Burcu’nun odasına doğru ilerledi. Aralık kapıdan içeri girdiğinde genç kızı, yüz üstü uzanmış, kollarını başının altına almış beklerken buldu. Başını yukarı kaldırıp ‘Allah’ım bana yardım et. ’dedi içinden, usul adımlarla ve genç kızın bedeninin her noktasında gözlerini dolaştırarak yatağa ilerledi, genç kızın tam yanında bulunan kremi aldı ve yatağın kıyısına oturdu.

Kremi hafifçe ellerine yaymadan önce, genç kızın sırtına sarılmış havluyu biraz daha aşağıya çekti elleri titreyerek. Ve yutkunarak parmak uçlarını tenine dokundurduğunda Burcu, hafifçe irkildi.

“Ellerin soğukmuş. ”dedi garip bir sesle.

“Biraz. ”dedi Deryal fazla konuşmamaya çalışarak. Ve parmakları genç kızın sırtında hareket etti usulca, masaj amaçlı başlayan ufak hareketler, her geçen dakikada genç kızın yumuşak ve pürüzsüz tenini okşarcasına ilerliyordu. Deryal, havluyu kalçalarına kadar çekip genç kızın bel oyuntusunu ortaya çıkardığında nefesi kesilerek parmakları bir süre derinin üzerinde dondu.

Ona dokunmanın verdiği ürpertici hisle gözlerini kapadı Deryal ve sadece parmak uçlarıyla dokunduğu ateş gibi yakan tene avuçlarını bastırdı ve boynuna doğru tırmandı eli. Her dokunuşta genç kızın bedeninin daha çok katılaştığını, kasların daha çok gerildiğini hissediyor ve ona ne yaptığını fark ettikçe kendisinden nefret ediyordu. Gözlerini aralayarak boynuna yayılan saçları kenara çekti ve masajına boynunu ovarak devam etti. Kalbi alışıldık hızın çok üstünde atan Deryal, ayrıca genç kızın elleri altında nefesinin hızlandığını hissediyordu. Aslında bu yakınlık Burcu’dan beklenmeyecek bir durumdu. Genç kızın nefesi korkudan mı hızlanıyordu yoksa Deryal’in dokunuşundan mı?

Eller tekrar aşağıya doğru hareketlendiğinde genç kızın, aldığı soluklarla nefes kalkan bedeni avuçlarına daha çok baskı yapıyor, Deryal’in kanı tek bir yerde toplanmaya başlıyordu, bedeni giderek sertleşiyor, kasları ağrıyor, onunla tek bir beden olmak için atan organı sızlıyordu. Sonunda, buna daha fazla dayanamayacağını anladı.

“Bu kadar yeter. ”dedi boğuk bir sesle. Ve havluyu çabucak genç kızın omuzlarına çekti.

Burcu’nun bir eli göğsündeki havluya düşmemesi için sıkıca kavrayarak doğruldu ve gerginlikle dikleşen omuzları, kızarmış yüzü, birçok duygu yüklenmiş gözleriyle Deryal’e döndü.

“Bence. ”dedi ürkek bir sesle “Bu kadar yetmez. ”

“Bir ilaç alırsın bebeğim. ”

“İlaçla olacağını sanmıyorum. ”dedi Burcu fısıltıyla. Deryal, onun sesinde gizlenen korkuyu duymuş ama genç kızın ısrarlarıyla bu korkuya anlam verememişti.

Sonunda isyan etti. ”Neden beni anlamıyorsun?”dedi yalvarırcasına ve gözlerini genç kızın menekşe rengi buğulu gözlerinden ayırmayarak. ”Seni nasıl istediğimi göremiyor musun? Sana yardımcı olmaya çalışıyorum ama lütfen beni anla. ”

“Anlıyorum aşkım. ”dedi Burcu ve ona doğru kaldırdı başını utangaç bir tavırla. ”Beni. . ” dudaklarını yaladı. ”Öpebilir misin?”

“Ohh hayır. ”dedi Deryal ve yataktan fırladı. ”Sana seni deli gibi istediğimi söylüyorum bebeğim. Ve sen seni öpmemi istiyorsun. İnan ben bu kadar güçlü değilim. ”

“Güçlü olmanı istemiyorum. ”dedi Burcu huzursuz bir tonla ve başını öne eğerek gözlerini kıvrılmış dizlerine dikti. ”Beni öpmeni istiyorum. ”

“Biz aynı dili konuşamıyoruz bu akşam. ”

“Of Deryal. Sen de beni anlamıyorsun”

Ve Deryal, genç kızın sözlerinden yine hiç bir şey anlamadı. Bıkkın bir nefes çekerek ve arzusunu biraz olsun öfkesine yükleyerek yatağa tekrar oturup, genç kızın çenesini iki parmağını arasına alıp kendisine bakmasını sağladı. ”Sadece bir kere. ”dedi ve uzanıp genç kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurup başını geriye çekmeye çalıştığı anda Burcu’nun kolları onun boynuna dolandı, minik havlu aralarından kayıp genç kızın dizleri üzerine düştü.

“Yapma. ”diye inledi Deryal boğuk bir sesle. Ve Burcu, içindeki korku galip gelmeden önce onun sözlerine devam etmesini engellemek için genç adamın dudaklarına uzandı beceriksizce.

Deryal, dudaklarına değen tatlı dokunuşa cevap verdi açlıkla, havada tutmaya çalıştığı ellerine söz geçiremediği anda genç kızın tenini buldu elleri ve ona sıkıca sarılıp kendisine çekti, genç kızın göğüslerinin baskısını kendi sert göğsünde hissettiğinde genç kızın ağzına doğru inledi.

Burcu’yu omuzlarından tutup usulca yatağa yatırdı dudaklarından bir an olsun ayrılmadan. Genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı ve nefes almak için zorlukla dudaklarından ayrılarak başını geriye çekip, duygu yüklü menekşe gözlerle baktı. ”İstedğin ne bebeğim?” diye sordu fısıldayarak. Bir kez daha öptü genç kıızı. ”Söyle bana. ” dedi boğukça dudaklarının kıyısını öperken.

Burcu'nun hızlı nefeslerle şişen göğsünün baskısını gittikçe daha çok hissediyor ve Deryal, sonunda duramayacağını bildikçe bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu aklının bir kıyısında zayıf bir çınlamayla.

“Seni...” dedi Burcu tek kelimeyle ve Deryal, inleyerek genç kızın dudaklarına yapıştı tekrar. Hala avuçları arasında başını tuttuğu genç kızın, boynuna indi dudakları genç kızın tenini ateş gibi yanan dokunuşlarla.

Deryal'in artık sahip olamadığı bir eli, genç kızın avcunu dolduran göğsünü kavradı ve Burcu'nun dudaklarından çıkan bir inlemeyle genç adam kendinden geçti korkuyla beraber. Korkuyordu, kendisini durdurmamaktan korkuyordu. Ona olan tutkusuyla kendisine engel olamamaktan korkuyordu, dudakları gerdanından aşağıya minik öpücüklerle indi ve genç kızın göğüs ucunu dudakları arasında sıkıştırıp dilini hafifçe sürttü. Burcu, tekrar arzuyla inledi ve göğsü hafifçe yukarı kalktı. Ama Deryal, onun bedenini hala ne kadar gergin olduğunu görüyordu.

Deryal'in diğer eli usulca ve titreyerek hareket edip, genç kızın diğer göğsünü buldu.

Burcu, genç adamın dokunuşlarının böyle yakacağını bilmiyordu. Deryal, onu daha önce öpmüştü ama ona hiç böyle dokunmamıştı. Şefkatli ama arzuyla. Midesinde olan karıncalanmaya engel olamıyordu, bedeninin yay gibi gerilmesine ve dudaklarının verdiği hazzı. Keşke sonuna kadar böyle devam edebilseydi. Ve genç adam dudaklarını teninden ayırdığında Burcu, bir an bocalayarak boşluk hissine kapılıp titredi.

Deryal, yüzünün bir santim ötesinde durdu. “Eğer biraz daha ileri gidersem duramayacağım bebeğim.”

Burcu, genç adamın sesindeki bastıramadığı arzuyu duyuyordu. Yüzünün çizgilerinin belirginleşip, yüz hatlarının sertleştiğini görüyordu. Nefes nefese kalmış, koyulaşan gri gözleri kendi gözlerinde sabit kalmıştı. “Durmanı istemiyorum.” dedi Burcu nefesini biraz olsun toparlayabildiğinde.

Deryal, inleyerek başını geriye attı. “Emin misin Burcum?” diye sordu dişlerinin arasından garip bir sesle.

“Eminim.” dedi genç kız içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak. En azından Deryal, şu anda nazikti. Belki Burcu, o acı anında bu anları hafızasında tutabilir ve gelecek olan acının şiddetini azaltabilirdi.

Deryal, başını eğip tekrar genç kızın gözlerine baktı ve bir eli yanan yanağında şekillendi. “Bekleyebiliriz Burcum.” dedi fısıltıyla zorlukla konuşarak. “İnan istediğin kadar bekleyebiliriz. Kendini hazır hissetmiyorsan benim için-”

“Şişş. .” dedi Burcu, parmaklarını onun dudaklarının üzerine koyarak ve kendinde bulduğu

bu cesarete şaşırarak, "Beklemeyeceğiz. " Deryal, onun parmaklarını öptü.

Burcu'nun bu geceyi unutulmaz bir gece olarak anması için kendisine yemin etti. Kendi, isteklerini bir kenara koyacak, içinde yükselmeye çalışan ilkel ve vahşi hisleri görmezden gelecek, Burcu'yu göklere çıkaracak, onu dünyadan soyutlayacaktı, Deryal'in onu her öptüğünde hissettiği gibi Burcu, adını bile unutacaktı. Ama önce, onun katılmış bedenini gevşetmesi gerekiyordu. Ve eğer bunu başaramazsa sonunda genç kızın yine acı çekeceğini de biliyordu. Deryal, bir kez daha genç kızı incitemezdi. Burcu, bunu istiyor bile olsa....

Aralarındaki havluyu çekip, yatağın dışına fırlattı, genç kızın yardımıyla atletini çıkardı ve Burcu'nun dudaklarına eğildi. Elleri titriyor, bedeni giderek daha çok katılıyor, Burcu'nun ürkek dokunuşlarıyla içinde yükselen ateş giderek büyüyordu. Kendini ilk defa bir kadınla birlikte olacak yeni yetme gibi hissediyordu. Heyecanla titreyen bedeni dur durak bilmiyor, Deryal kendisinden ilk defa korkuyordu.

Deryal'in dudakları genç kızın nemlenmiş teninde ezberlemediği tek bir nokta bırakmadı. Şefkat ve sevgi dolu dokunuşları Burcu'nun yavaş yavaş inlemesine, gergin bedeninin giderek gevşemesine neden oluyordu. Deryal, genç kız tamamen hazır olana kadar kendi kıyafetlerinin tamamını çıkarmamaya kararlıydı, Genç kıza her küçük dokunuşunda onun bedeninin usulca uyandığını fark ediyor, bu kanını alevlendiriyordu.

Eli, genç kızın hazır olup olmadığını hissetmek için uyluklarından yukarıya doğru tırmandığında Burcu'nun hafifçe aralanmış bacakları bedeninin aniden gerilmesiyle kapandı. Deryal, onun kulak memesini dudaklarının arasına alıp emdi. "Sadece senin, bedenime hazır olup olmadığını hissetmek istiyorum bebeğim. Bu, birleşirken canını yakmamam için. "fısıltılı ve arzu dolu sesinde bir duraksama oldu. Ve bedeninde gezinen eli zorlukla dondu. Bir dirseğini yatağa dayayarak başını eli arasına aldı ve sesine sohbet havası vermeye çalışarak konuşmasına devam etti "Senin canını herhangi bir şekilde yakabileceğime inanıyor musun?"

Burcu, bir an duraksadığında Deryal bunu bir kere korkunç bir şekilde yapmış olduğu için kendisinden tekrar tekrar nefret etti. "Hayır. "dedi sonunda genç kız. Ama Deryal, onun sesindeki şüpheyi duymuştu.

"Onu unutmanı istersem yapamazsın belki biliyorum. "dedi Deryal pişmanlık dolu bir sesle. "Seni öptüğümde. "dedi ve genç kızın dudaklarını aklıkla öptü. Ve genç kız bu öpücüğe karşılık verdi. Deryal, sonunda geri çekildiğinde bir eli genç kızın göğsünü bulup hafifçe okşadığında Burcu'nun göğüs ucu dokunuşuna karşılık vererek kabardı ve genç kızın soluk alışları hızlandı. "Ve dokunduğumda" dedi hala okşamaya devam ederek. "Neler hissediyorsan, ne kadar haz alıyorsan inan bana farklı bir şey değil. Kendini kasmadığında ve acıya odaklanmadığında senin için daha kolay olacak. Sana asla zarar vermem Burcum. Asla canını yakmam. "

"Biliyorum. "dedi Burcu inanarak, uzun bir kaç saniyenin ardından. Bedenini Deryal'e doğru çevirdi ve dudaklarını genç adamın dudaklarıyla birleştirdi. Deryal'in eli yatıştırıcı

dokunuşlarla gezindi genç kızın sırtında, sonunda tekrar yatırıp, elini bacak arasına yerleştirip parmaklarıyla onun derinliklerini keşfederken genç kızı hazzın doruğuna çıkarırken kendisine işkence ediyordu. . Üzerindeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra elleriyle nazikçe genç kızın bacaklarını aralarken Burcu'nun tekrar gerildiğini hissetti.

“Durmamı istediğin an duracağım bebeğim.” dedi boğuk bir sesle ve bunu yapabilmeyi dileyerek. Genç kız onun sözlerine inandı ve inatla kapadığı bacaklarını araladı. Deryal, onun dudaklarını kendinden geçirerek öperken genç kızın bacakları arasına yerleştirdi bedenini.

“Canını yakmayacağım aşkım. ”dedi dudakları hala genç kızın dudaklarında dans ederken ve usulca kalçasını havaya kaldırdı.

Bu, Burcu'nun korkuyla bir nefes almasına sebep oldu. Deryal 'Şimdi değil' dedi içinden inleyerek. Ama Burcu'nun kalçaları hafifçe yukarı kalktığında kendi sıcak sertliğini usulca genç kızın içine yerleştirdi.

Burcu, genç adamın tüm ikna çabalarına ve rahatlatıcı konuşmalarına tamamen inanmamış olsa da Deryal için buna katlanmaya hazırdı. Bedeni onun dokunuşlarıyla gevşiyor ama o anın giderek yaklaştığını hissederek ve bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek korkunç bir dehşete kapılıyor, acıyla başa çıkabilmek için girdiği haz dolu hislerden sıyrılıyordu. Sonunda Deryal'in kalçaları havalandığında kalbi korkuyla gümbürdemeye başlamıştı. Genç adamın duraksadığını anladığında ona, bunu yapmaya hakkı olmadığını düşünerek ve acıyı göğüslemeye hazır olarak kalçalarını hafifçe kaldırdı ve korkuyla beklediği acının tamamen boş bir endişeden kaynaklandığını anladı. Deryal'in bedenini kendi içinde hissetmek ona şiddetli bir haz duygusu ve tamamlanmışlık hissi vermişti. Burcu, bu duygunun rahatlığıyla kendinden geçti ve yay gibi gerilen bedeni bir anda gevşedi.

Deryal, içinde usulca hareket ettikçe genç kız, haz girdabının içinde kayboluyor, elleri ona tutunmak istercesine sıkıca kavıyordu genç adamın omuzlarını. Deryal'in hareket eden kalçalarına içgüdüleriyle karşılık veriyor, onu daha derinlerinde hissetmek için hareket ediyordu, tırnakları farkında olmadan dersini yırtıyordu. Sonunda içinden yükselen ilkel bir duyguyla elleri genç adamın kalçalarını buldu ve onu kendisine çekti.

Bu hareketiyle Deryal'in dudaklarından boğuk bir inleme yükseldi ve eğilip genç kızın dudaklarına aklıkla yapıştı. Genç kızın her dokunuşuyla kasları dalgalanıyor ve Deryal, her geçen dakika ona esir oluyor, Burcu'nun yarattığı bu cennette kendisini kaybediyordu. Nazik olmayı istiyor, canını yakmaktan ölesiye korkuyordu ama Burcu'nun bir anda vahşileşmesiyle kendisini dizginlemesi giderek zorlaşıyordu. Ve sonunda Deryal, kendisini tutmayı bıraktı. Genç kızın kalçalarından tutup kaldırdı, aynı anda Burcu'nun bacakları beline dolandı. Ve genç adamın kalçaları gittikçe daha da hızlandı. Parmakları genç kızın parmakları arasından geçti ve sıkıca kavradı başının iki yanında.

Terleyen tenlerde kayan eller tutunmak için sıkıca kavradı deriyi. Alınan soluklar birbirine karıştı, bedenlerin ateşi her dakika daha da yükseldi, birbirlerinin olma ihtiyacı içinde

kendinden geçerek hareket etti vücutları. Bu dünyadan uzak, farklı, kimsenin bilmediği büyüleyici bir yere beraber girdiler. Sadece tek beden olmadılar, birbirine dolanıp, iç içe geçen ruhları da birleşti. Düşünceler ve kelimeler bir yerlere kaybolmuştu. Ve şiddetli sarsıntılarla tırmandıkları yokuştan yine nefessiz kalarak indiler.

Genç adamın hızla aldığı soluklar Burcu'nun terden ıslanmış ve parlayan yüzünü yalayıp geçiyordu. Deryal, kırırdaman hala genç kızın içindeyken yüzünün bir santim ötesinde tutuyordu kendi yüzünü. Genç kızın aldığı nefeslerin ritminin düzene girmesini beklerken ve elleri hala birbirine kenetli biraz daha eğilip alnını alnına dayadı.

“Seni seviyorum. ”dedi aşkla dolup taşan tatmin olmuş bir sesle.

“Seni seviyorum. ”dedi Burcu onun ses tonuyla. ”Çok seviyorum. ”

Genç kızı, sözleri Deryal'in kulaklarından içeri süzülüp tüm bedenini dolandı ve iliklerine işledi mutlulukla. Başını kaldırıp ona baktığında genç kızın kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü bir şey düşünüyormuşçasına.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu içinde hafif bir endişeyle. Burcu'nun yüzü ciddi bir ifade aldı ve başını iki yana salladı.

“Lüzumsuz yere çok zaman kaybettiğimizi. ”

Deryal, kıkırdadı ve genç kızın dudaklarına eğildi. ”Telafi ederiz Burcum. ”dedi artık genç kızı tamamen , her şeyiyle kendisinin hissederek “Telafi ederiz.” Ve kalçaları tekrar genç kızın içinde hareketlenmeye başladı usulca....

Uzun süre dillerden düşmeyecek, iki bin davetlinin katıldığı muhteşem bir düğün yaptılar, ünlü sanatçıların sahne aldığı düğünde sadece davet edilen gazeteci ve televizyoncuların bulunduğu görkemli düğün bir kaç gün boyunca manşetlerden düşmedi. Deryal, söz verdiği gibi Burcu'ya en iyi düğünü yapmıştı. Burcu'nun gelinliği pırlanta taşlar işlenmiş bir büstiyer , ipek uzun kuyruklu bir etek, ve danteller işlenmiş uzun bir duvaktan oluşuyordu. Saçları Deryal'in isteğiyle sadece hacimlendirilmiş ve toplanmamıştı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Deryal, onu beyaz gelinliğin içinde gördüğünde bir süre konuşamamış, eğer konuşmaya çalışsa da sesinin çıkmayacağını düşünmüştü. Burcu, Deryal'i siyah damatlık ve kar beyazı gömleğin içinde siyah kravatla gördüğünde bu serseriye ikinci kez aşık olmuştu.

Deryal, düğün sonrası karısını Amsterdam'a balayına götürdü, geceleri birbirlerine doyamıyormuş gibi bedenleri bitkin düşene kadar seviştiler, gündüzleri Dam Meydanı'nda

dolaştılar, Van Gogh müzesine gittiler, bisiklete bindiler, kanalları dolaştılar , değirmenleri gezdiler ve gördükleri her oyuncakçı d kk nından bir oyuncak hediye aldılar.

İstanbul'a döndüklerinde Burcu, Deryal'e hayatta vereceği en güzel hediye yi kola dolu bardağını ağzına diktiginde vermiş ve Deryal'i neredeyse boğarak öldürecek duruma getirmişti. .

‐Hamileyim. ‐ demişti Burcu bir anda ve Deryal, duyduğu bu haberin şokuyla yutkunmaya çalışırken öksürük nöbetine tutulmuştu. Bir an şokla Burcu'ya baktıktan sonra masada oturduğu yerden kalkmış, Burcu'yu kucağına alarak nefesi kesilene kadar öpmüştü genç kızı. Ve sonra internetten, her gün aldığı kitaplardan hamileler için neler yapılması gerektiğini öğrenmiş, Burcu'yu sağlıkla ve dengeli beslenmesi konusunda sıkboğaz etmiş, doktorun söylediklerini harfiyen yerine getirmişti. Ve genç kızın aldığı kilolara karşın her gün ettiği şik yetleri tatlı dili, sevgi dolu sözleriyle bertaraf etmiş, onu her gün daha çok sevmişti.

Doğum anı geldiğinde Burcu çektiği sancıyla acı çekerken Deryal'in ruhu bu acının bin kat daha fazlasını hissederken ve bir daha Burcu'ya dokunmayacağına yeminler edip alınından soğuk terler dökerek tutmuştu genç kızın elini.

Deryal, bir kızı olsun istiyordu, menekşe gozl , kıvrır kıvrır saçları olan narin bir kız çocuğu. Olmuştu. Deryal, kızına 'Melek' adını vermişti. Doğduğunda onu bir meleğe benzetmişti.

Deryal, ikinci kez ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğunu o anda anlamıştı. Hayatı belki iyi başlamamıştı ama Allah, ona gideceği en güzel yolu iki melek ile donatmış, ona hediyelerin en güzelini sunmuştu. Ne yapmıştı bilmiyordu ama bir yerlerde iyi bir şeyler yapmış olmalıydı ki bu hediyeler her gün yanında soluk alıp veriyor, ve hayat , ona dünyanın aslında ne kadar güzel bir yer olduğu ger ğini her günü ayrı bir masal gibi yaşayarak anlatıyordu...

******_

S.S. Atıcı'nın yazdığı en sonra kitaplardan haberiniz olmasını, sorularınızın cevaplanmasını, isteklerinizi, eleştirilerinizi veya yorumlarınızı ;

Facebook: **S.S. Atıcı Okurları**

<https://www.facebook.com/pages/SS-At% C4% B1c% C4% B1-Okurlar% C4% B1/195665857195753#!/pages/SS-At% C4% B1c% C4% B1-Okurlar% C4% B1/195665857195753?sk=wall>

İletebilirsiniz. Teşekkürler.